

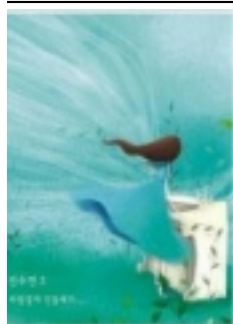
Bức Vẽ Của Gió

Contents

Bức Vẽ Của Gió	2
1. Chương 1 : Nụ Cười Của Bình Minh	2
2. Chương 2 : Gió Lạnh!	5
3. Chương 3 : Nụ Hôn Bị Đánh Cắp....	6
4. Chương 4 : Chạm Tay Vào Ánh Sáng.	9
5. Chương 5 : Gió Xoáy!	12
6. Chương 6 : Ánh Sáng Của Bóng Đêm.	13
7. Chương 7 : Phán Quyết.	15
8. Chương 8 : Bản Chất Của Gió Lạnh!	17
9. Chương 9 : Kỳ Phùng Định Thủ.	20
10. Chương 10 : Tan Vào Gió...	23
11. Chương 11 : Cáo Già !	26
12. Chương 12 : Mảnh Ghép Được Lật Mở.	28
13. Chương 13 : Kẻ Phá Đám...	30
14. Chương 14 : Sunshine !	32
15. Chương 15 : Tương Phản !	34
16. Chương 16 : Mưa Cũng Thật Đáng Yêu !	37
17. Chương 17 : Tôi Yêu Em !	40
18. Chương 18 : Gió Mang Về Giác Mơ	42
19. Chương 19 : Nguy Hiểm!	45
20. Chương 20 : Vào Cuộc.(1)	49
21. Chương 21 : Vào Cuộc(2).	53
22. Chương 22 : Chàng Trai Của Nắng.	54
23. Chương 23 : Mặt Nạ.(1)	58
24. Chương 24 : Mặt Nạ.(2)	60
25. Chương 25 : Thách Thức.	63
26. Chương 26 : Đừng Rời Xa Em! (1)	65
27. Chương 27 : Đừng Rời Xa Em! (2)	69
28. Chương 28 : Giới Hạn Giữa Buông Tay Và Siết Chặt Tay.	72
29. Chương 29 : Thiên Sứ Đáng Ghét!	75
30. Chương 30 : Sập Bẫy!	79
31. Chương 31 : Đau!	82
32. Chương 32 : Đánh Mất (1).	84
33. Chương 33 : Đánh Mất (2).	88
34. Chương 34 : Bóng Đêm (1).	91
35. Chương 35 : Bóng Tối (2).	94
36. Chương 36 : Tình Yêu Và Thù Hận.	97
37. Chương 37 : Hủy Diệt (1).	101
38. Chương 38 : Hủy Diệt (2).	102
39. Chương 39 : Trả Giá (1)	104
40. Chương 40 : Trả Giá (2)	106
41. Chương 41 : Vòng Tay Bình Yên.	110

42. Chương 42 : Chấm Dứt.	112
43. Chương 43 : Ngủ Vùi Trong Ký Ức.	113
44. Chương 44 : Quay Về Từ Ngục Tối.(1)	115
45. Chương 45 : Quay Về Từ Ngục Tối (2).	116
46. Chương 46 : Tìm Thấy.	119
47. Chương 47 : Nắm Chặt Tay.	122
48. Chương 48 : Cô Nhóc Của Lòng Anh.	124
49. Chương 49 : Giọt Nước Mắt Ngọt Ngào.	125
50. Chương 50 : Giọt Nước Mắt Đau Thương.	127
51. Chương 51 : Đêm Thấu Hiểu.	130
52. Chương 52 : Bại Dưới Tay Gió Lạnh.	134
53. Chương 53 : Cậu Nhóc “gió Lạnh”.	138
54. Chương 54 : Lại Bị Bắt Cóc!	140
55. Chương 55 : Khúc Mắc.	143
56. Chương 56 : Chờ Đợi Ánh Sáng.	148
57. Chương 57 : Sẽ Vượt Qua ?	150
58. Chương 58 : Nét Vẽ Cuối Cùng	153
59. Chương 59 :	158
60. Chương 60 : Ngoại Truyện 1: Kế Hoạch Thành Công	166

Bức Vẽ Của Gió

Giới thiệu

Một cô gái mù lòa nhưng thánh thiện từ khuôn mặt đến tâm hồn. Cô khát khao một thứ ánh sáng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-ve-cua-gio>

1. Chương 1 : Nụ Cười Của Bình Minh

Dưới bóng cây, thứ ánh sáng của nụ cười khi này lại bùng lên. Nhưng lần này không phải của cô gái nhỏ mà là một dáng người dong dỏng cao.

Tiếng đồng hồ báo thức vẫn vang lên như thường lệ. Hơi nắng ấm của một buổi sáng trong lành vương khắp căn phòng. Trên chiếc giường trắng tinh tươm, cô gái nhỏ nhắm mắt. Không phải vì nắng chiếu vào mắt mà vì cơn đau đầu bỗng ập đến....

Tất cả là tại Rain, mối hỗn độn về mấy cô bạn gái của anh bao giờ cũng lôi ra “thuyết trình” với cô em gái này. Dù mắt có mù lòa, nhưng tai vẫn hoạt động tốt đấy thôi. Đó là lý do tại sao mãi đến một giờ sáng Rain mới cho cô về phòng trước khi buông một câu : “Vân Linh à! Có mang tặng anh 10 cô chân dài cũng không bằng đưa em gái yêu quý này đâu!”

Biết là anh thương cô, nhưng cái tật “Tán gái” chuyên nghiệp vẫn không bỏ, lại mang cô so sánh với mấy nàng chân dài. Hazz... thật không nói nổi.

Lấy tay day day thái dương, Vân Linh chậm chậm bước xuống giường. Vì quá quen thuộc với căn phòng của mình nên cô không cần phải mò mẫm vất vả để tìm lối đi. Không ai ngoài anh trai và bố cô biết được, tuy mắt không nhìn thấy nhưng Vân Linh có một trí nhớ rất tốt. Chỉ cần nghe qua một lần thì bất kể giọng nói, câu nói nào cô đều nhớ không sai một chi tiết nhỏ.

Thế nên mọi người luôn nghi vấn rằng vì sao cô gái mù lòa như Vân Linh luôn đạt được thành tích xuất sắc nhất trong học tập và chính thức trở thành Sinh Viên ưu tú của Học Viện Richard. Họ cho là cô nhờ vào thể lực của gia đình. Vì ba cô, ông Hạ Vĩnh là Giám đốc của KT-Tập đoàn Kinh Tế lớn mạnh trong khu vực. Nhưng mặc kệ, hơn ai hết Vân Linh hiểu rõ chứng tỏ cho họ thấy mình giỏi cũng chẳng ích lợi gì. Cứ sống vì bản thân, quan tâm chuyện khác chỉ phí chất xám.

Thu lại suy nghĩ, cô đưa tay vuốt lấy mái tóc của mình. Cứ những lúc làm thế này, cô lại nhớ tới mẹ. Ngày trước mẹ cũng hay làm như vậy. Nhưng... kể từ ngày ấy. Cái ngày định mệnh cướp mẹ khỏi cuộc đời cô, nhấn chìm lấy đi thứ ánh sáng quý giá ấy. Biến cô thành đứa trẻ mất mẹ, mù lòa. Vân Linh đau, rất đau. Nhưng nước mắt không mang về mẹ cho cô, không trả lại đôi mắt sáng long lanh ngày nào. Thế nên cô không khóc, không một ai thấy cô khóc kể từ ngày đó.

Sau khi chắc rằng mái tóc xoăn tự nhiên của mình đã được gọn gàng với mấy cái vuốt nhẹ. Linh chọn in một chiếc váy. Có lẽ đây là chiếc váy mà Rain tặng vào sinh nhật 17 tuổi của cô, vì lần đầu cô mặc cũng có cảm giác mát lạnh này. Rain nói đây là chiếc váy màu trắng đơn giản, rất phù hợp với làn da trắng sáng của cô.

Rain là kiến trúc sư có tài, được mọi người ngưỡng mộ đặc biệt là các cô gái. Tên thật của Rain là Hạ Anh Du, nhưng chỉ riêng cô mới được gọi anh là Rain. Cô tin vào mắt thẩm mỹ của ông anh “đại tài” nên rất thích mặc chiếc váy này.

Có lần cô hỏi Rain: “Rain ơi! Em bây giờ trông có xấu xí lắm không? Em chẳng nhớ khuôn mặt mình thế nào nữa rồi!”. Chỉ nghe một tiếng cười rất khẽ, rồi anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vân Linh đặt lên mắt, mũi, môi và cuối cùng là mái tóc cô: “Em gái ạ! Mắt em to lắm, xanh biếc cả một vùng trời. Chiếc mũi thẳng nhỏ xinh. Cái môi trái tim đỏ hồng cười rất đẹp. Ôi, yêu nhất là mái tóc xoăn tự nhiên này đây”.

Nghe Rain tả mình đẹp như thiên thần, Vân Linh phì cười. Rain lại bồi thêm: “Anh dám chắc em mà cười, có cả khối thăng xin nhập viện chứ chẳng chơi. Chỉ tại lúc nào em cũng mang bộ mặt lạnh đến đóng băng trước người khác thôi!”. Anh Rain bảo thế cũng có phần đúng, cô không bao giờ héch môi chứ chẳng nói tới cười khi ra ngoài. Vì thế bố cũng bảo: “Vân Linh của bố đẹp lắm! Con rất giống mẹ... Mẹ cười... bố còn phải ngất đấy!”

Cả ba bố con cười giòn sau câu nói đùa của bố, nhưng cô biết bố đang buồn khi nhắc tới mẹ. Vân Linh tìm cách lãng sang chuyện khác khi hỏi Rain: “Vậy anh trai yêu quý của em trông thế nào nhỉ?”. Cô cười lém lỉnh. Nhưng Rain lại cười to hơn ra chiều đắc thắng: “Thế mà cũng hỏi! Anh là chuẩn men. Đẹp trai, có tài, lại ga lăng chẳng trách con gái lãng nhăng bám mãi! Hazz chỉ trách ông trời thôi”.

Cắt đứt màn tự PR bản thân của Rain là tràng cười ngặt nghèo của cô và bố: “Anh/Con tự sướng vừa thôi chứ!”.

Đấy gia đình ba người của cô là thế, luôn tràn ngập tiếng cười. Nhưng từ một góc khuất nào đó trong tim mỗi người biết rằng niềm vui chưa thực sự trọn vẹn khi không có mẹ...

Bắt đầu một ngày mới mà cô nghĩ sẽ tốt lành, Vân Linh xuống phòng khách chào bố và Rain rồi đến trường. Ra tới cổng còn nghe tiếng Rain gọi với: “Vân Linh, đợi anh chờ đi, không nghe lời anh đánh đòn đấy...!” Lại cái giọng xem cô như con nít ấy rồi. Năm nay cô 17 tuổi và cũng gần 2 tháng để cô ghi nhớ đường đến trường, từ khi vào học viện. Cô muốn mình tự bước đi trên chính đôi chân của mình, không phải dựa dẫm bất cứ ai.

Tin vào sự thông minh và suy nghĩ chín chắn của con gái. Bố đồng ý cho cô tự đến trường nhưng ông vẫn âm thầm cử người bảo vệ Vân Linh 24/24. Trên đường là vệ sĩ, ở trường là các thầy cô đặc biệt được ông nhờ chú ý đến cô. Có thể nói chỉ số an toàn của cô là 100%. Do vậy dù có khiếm khuyết về đôi mắt nhưng bạn bè không ai dám trêu chọc bắt nạt Vân Linh. Và một phần vì vẻ thánh thiện, thuần khiết của cô làm tất cả mọi người xao động. Họ yêu quý Vân Linh và mặc kệ tính cách lạnh lùng của cô.

Vậy mà ông anh “tự sướng” cộng “tự đại” kia suốt ngày một “nhóc con”, hai “em gái bé bỏng” lại còn “em chưa lớn đâu!”. Cô chỉ mong trời thương mình, cho xuất hiện một cô gái nào đó trời chắc Rain lại để thế giới bớt đi những phần tử “náo loạn”....

Đang đi, bỗng Vân Linh bị một bàn tay nhỏ bé nắm chặt. Khiến cô khựng lại. Là giọng nói của một bé gái :
-Chị ơi! Chị giúp em tìm mẹ được không? Mẹ bảo em ở đây chờ mẹ... nhưng mãi chẳng thấy mẹ đâu?”.

Thì ra là bị lạc mẹ. Đứa trẻ khóc ngày càng lớn hơn. Nhưng với đôi mắt mù lòa, làm sao cô tìm được mẹ cho em bây giờ. Khom thấp người xuống, Vân Linh để tay mình chạm lên khuôn má nóng hổi lấm lem nước mắt của đứa trẻ. Nở một nụ cười thuần khiết nhất:

-Bé ngoan nín đi nào! Chị sẽ tìm mẹ cho em....

Ánh nắng từ đâu kéo về ngày nhiều hơn, hắt lên đôi mắt trong veo của cô gái trẻ. Nụ cười như thu trọn tất cả những tia nắng để rồi tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh cho cả một vùng trời. Đứa bé nín bật, bất động nhìn vào Vân Linh. Một lúc sau mới cất tiếng nói trong trẻo :

-Chị ơi! Bình minh lại xuất hiện rồi kìa...

Vân Linh khó hiểu, chẳng phải bình minh đã qua rồi sao. Nếu không nhầm lúc cô ra khỏi nhà thì đồng hồ đã điểm 6 giờ. Suy nghĩ chưa ra cái nguyên do của câu nói vừa rồi. Đứa trẻ bỗng đưa tay chạm vào má cô rồi cười khúc khích:

-Chị ơi! Bình minh xuất hiện trên mặt chị đấy! Khi chị cười... em nhìn thấy có thứ gì đó vụt sáng.. rất đẹp.

Ôi đứa trẻ này! Thật là... cô cười mà bảo là bình minh. Nhưng dễ thương đấy chứ! Đúng là trẻ con... Chợt một tiếng gọi vang lên kèm theo đó là sự thất vọng:

-Na Na! Con ở đây rồi thật may quá! Mẹ xin lỗi... mẹ xin lỗi vì để lạc con....

Giọng nói có phần tự trách của người phụ nữ. Chắc là mẹ của đứa bé này. Vân Linh thật sự vui. Vì nếu mẹ bé không đến tìm cô cũng chẳng biết phải làm sao.

-Mẹ ơi! Na Na không sao! Có chị gái xinh đẹp này giúp con rồi! Lúc này con sợ lắm nhưng gặp chị rồi còn không sợ nữa. Chị ấy là thiên thần phải không mẹ?

Người mẹ cười xòa trước câu nói ngây ngô của con mình. Lúc này bà mới đưa mắt nhìn cô gái trước mặt... Đúng là một thiên thần! Nhưng đôi mắt trong veo ấy hình như vô hồn... không lẽ:

-Cô gái! Cảm ơn vì đã giúp con tôi nhưng mắt cô...

-Vâng. Mắt tôi không nhìn thấy... Vân Linh khẽ cười.

Thật ra cô cũng đã quen với việc người khác nói về mắt mình. Coi thường có, đồng cảm có nhưng cô chẳng mấy quan tâm. Cũng không còn cảm giác tức giận hay buồn tủi nữa. Vả lại, không phải lúc nào những người sáng mắt cũng tỏ tường mọi thứ. Có những góc khuất mà mắt có sáng tới đâu cũng chẳng bao giờ nhìn thấy được.

Sau khi tạm biệt cô bé dễ thương kia. Vân Linh nở một nụ cười thật tươi, đây là phần thưởng cô tự dành cho bản thân vì đã làm được một việc tốt. Phải tiếp tục con đường đến học viện Richard thôi... chắc là trễ giờ mất.

Một cơn Gió từ đâu thổi tới, cuốn đi những chiếc lá khô trên vỉa hè, như dọn lối cho bóng dáng nhỏ nhắn ấy bước đi. Mùi gió rất đặc biệt, làm mùi Cỏ may nhưng rất lạnh. Cái lạnh làm tan cả một góc nắng. Dưới bóng cây, thứ ánh sáng của nụ cười khi nãy lại bùng lên. Nhưng lần này không phải của cô gái nhỏ mà là một dáng người dong dỏng cao:

-Chờ nhé cô gái nhỏ! Anh sẽ mang đến ánh sáng cho em!

Nét vẽ đầu tiên của gió là hai nụ cười. Hai thứ màu sắc làm Bình minh xuất hiện trong cùng một khoảng thời gian. Đó là nụ cười của Bình minh hay nụ cười của định mệnh?

2. Chương 2 : Gió Lạnh!

Chính là mùi vị ấy, rất ngọt của Cỏ may, lạnh và thật nhẹ nhàng.Đi được khoảng hai mươi phút, Vân Linh đã nghe thấy tiếng cười giòn tan,tiếng động cơ êm tai của những chiếc ô tô đắt tiền.Vậy là đến trườngrồi! Đặc điểm để nhận biết Richard cũng khá dễ đấy chứ!

Ban đầu, lúc mới vào học viện...Cô còn lạ lẫm với cái không khí Thượng lưu nơi đây.

Dù không nhìn thấy gì,nhưng qua tai và mũi ,cô cũng biết được đây làThánh địa của các “Hoàng tử”, “Công chúa”.Toàn mùi nước hoa, son phấnnồng nặc và cả những cuộc “diễn thuyết” về một mẫu thời trang mới ra nào đó.

Thật là khổ cho tai và mũi cô mà!

Đổi lấy những nhận thức phiền toái này, Vân Linh cũng đã chịu không ít những trò đùa lố lăng của bọn học viên nơi đây mà đa số là “nói móc”.

Trích dẫn một vài câu nói kinh điển mà cô đã được nghe trong số đó:

-Trời ơi !Đẹp thế mà bị mù.

-Con nhỏ mù khó ưa! Nghĩ sao mà vào đây học chứ...

-Nếu em không bị mù.Anh sẽ suy nghĩ cho em làm bạn gái đấy....

Thật trẻ con!Không biết bọn người này vào đây bằng cách nào khi HọcViện Richard nổi tiếng chỉ nhận nhân tài vào học.Chắc là cái cách“truyền thống” nhưng “hiệu quả” : đút lót đây mà!

Nhưng mọi việc sớm chấm dứt vào ngày thứ hai Vân Linh đến trường.Vì bố và anh trai cô.

Nghe thiên hạ kháo nhau: “Ông Hạ Vĩnh đã yêu cầu Hiệu trưởng của Họcviện đuổi học 30 học viên dám động vào cô con gái cưng của ông ấy!”.

Và đây chỉ mới là phần nhỏ trong số đó khi Rain ra mặt.Chỉ với một câu nói đã khiến tất cả các học viên của Richard không bệnh mà nhập viện:

“Từ giờ phút này! Kẻ nào dám động đến Hạ Vân Linh...Làm phiền hãy đếntập đoàn Kiến trúc của Hạ Anh Du này nhận vé vào nhà xác do chính tôithiết kế! ”.

Sau đó là nụ cười nhếch môi mà theo các cô gái có mặt tại đó thì: “Emnguyện hy sinh cả tính mạng này để bảo vệ em gái của chúng ta”.Đe dọa mà cũng “sát được gái” thì độc nhất chỉ có Rain.

Thế là hoà bình đã được lập lại trong suốt hai tháng tính đến hôm nay!

Mỗi khi dáng người nhỏ nhắn ấy bước đi trên hành lang, trên sân trường, trong lớp học.Không khí nơi đó đảm bảo im lặng đến lạnh người...mọi hoạtđộng được dừng lại theo quán tính.

Và hôm nay cũng không ngoại lệ.Tiếng cười nói bắt đầu thưa dần khi VânLinh tiến vào cổng trường và thật sự im phăng phắc khi cô gái nhỏ vẫnlầm lũi đi đến phòng học.

-Vân Linh... đây này!

Tiếp sau lời gọi là cái nắm tay thật ấm áp...Lại nữa rồi.Sau người nàygiống Rain thế không biết.Luôn xem cô là trẻ con và cái hành động nắm tay cô dịu đi,đang là mình chứng sống cho nhận định đó.

-Nhã Nhi! Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi.Tớ có phải con nít đâu.Tớ nhớ đường vào lớp mà...sao cậu cứ cuốn mãi lên thế?

-Tớ chỉ lo cho cậu thôi mà.Mất cậu không nhìn thấy nên cẩn thận vẫn tốt hơn...

-Rồi...tớ biết rồi!Cậu đúng là con bạn gốc của tớ!

Cả hai cô gái cười vang....Mà không biết rằng những cánh hoa xinh xắn chưa kịp nở bên bậu cửa đã phải rũ lại cánh vì một cơn gió.

Chính là mùi vị ấy, rất ngọt của Cỏ may, lạnh và thật nhẹ nhàng. Vân Linh khẽ run người, cái hương vị này bắt đầu từ lúc chào tạm biệt đứa trẻ kia.

Cô thầm nghĩ chắc là gió đông sắp về, rồi bước theo Nhã Nhi đến bàn học.

Ngoài sân trường, những chiếc bóng đổ dài đang co ro, mặc dù nắng sớm rất ấm áp. Có lẽ vì một tin tức chấn động: “Đình....Đình Hàn... Hàn Phong đã trở về!”. Môi ai nấy mím chặt, đôi mắt ánh lên những tia phức tạp.

Thật không biết con người này thế nào mà làm tâm lý họ bất ổn như thế.

Nhưng đâu đó, nơi những cơn gió lạnh đóng băng thứ ánh sáng ấm áp của mặt trời, con người ấy lại cười. Lạnh đậm. “Đừng sợ. Tôi chỉ là một cơn gió lạnh thôi mà!”

3. Chương 3 : Nụ Hôn Bị Đánh Cắp....

Nụ hôn bị đánh cắp hay trái tim bị đánh cắp? Nạn nhân hay chính kẻ cắp thiệt hại trong vụ cướp thú vị ấy? Sáng. Từng lớp nắng xuyên qua vòm lá. Con đường rộng đầy người qua lại. Cũng đúng thôi! Hôm nay là Chủ Nhật. Ngày của những chuyến rong chơi.

Vân Linh ngồi co ro trên chiếc giường trắng tinh tươm. Đối với cô hai từ “Chủ Nhật” dường như đã để quên lâu lắm rồi. Hoặc cũng có đôi lần xuất hiện rồi lại bị gạt vào một xó xỉnh nào đó.

Khép hờ đôi mắt, Vân Linh khẽ nhắm theo một câu hát mà cô không nhớ rõ tên:

“Cầu vồng tan sau mưa..mình em đứng chờ

Vì Gió....mang anh về nơi chốn nào

Trong khoảnh khắc cổ giầu vì lòng vẫn mong...mưa thật lâu...

Mưa....”

Câu hát tiếp theo chưa kịp thốt ra đã bị một kẻ phá đám chặn lại:

-Em gái à! Sao thế? Hôm nay là Chủ Nhật mà....em thử ra ngoài xem. Việc gì phải ngồi hát vu vơ thế này!

-Thế anh không đi sao Rain....

Đang nói, Vân Linh bỗng nhăn mũi lại, ra chiều khó chịu khiến Rain hốt hoảng:

-Linh à !Em sao thế! Thấy khó chịu ở đâu à?

-Rain ! Em chết ngạt vì mùi nước hoa của anh mất. Đừng bảo với em anh lại có bạn gái mới nhé!

Thật ra, dù không thấy được mức độ “chải chuốt” của anh trai nhưng Vân Linh lại hiểu quá rõ về “bản chất sát gái bậc thầy” của Rain. Mùi nước hoa nồng nặc thế này, chắc là vừa quen được em nào xinh lắm. Vậy mà hôm trước còn ca cẩm cái điệp khúc: “Thất tình tự cổ không như hận”. Hazzz....hết nói nổi.

Trước khuôn mặt đầy vẻ am hiểu của cô em gái, Rain phì cười:

-Thế em không muốn có chị dâu à? Anh đang “hy sinh” bản thân vì tương lai của em đấy.....Vậy nhé, em cứ ra ngoài chơi với bạn đi! Anh đi đây!”

Tiếng bước chân đã nhỏ dần nhưng những âm điệu cực hứng khởi vẫn vang lên: “Ta mang cho em một đóa quỳnh....là lá la!”

Vân Linh khẽ cười rồi thở dài ngao ngán. Không biết ai sẽ là nạn nhân tiếp theo trong trò đùa “tình ái” với anh trai cô đây. Dù biết những tình cảm này là phù phiếm và người trong cuộc sẵn sàng dừng chân khi cuộc rượt đuổi đã chán chường. Vậy mà con người ta cứ lao đầu vào đấy...

Vân Linh chợt lấy tay cốc vào đầu mình để ngăn cái suy nghĩ già nua ấy lại. Tình yêu ư? Nó có thể xứng với người mà trước mắt chỉ là một mândêm, có thể sao?

Mặc kệ Rain có đùa giỡn, mặc kệ sự mù quán vô hướng của người khác. Cô là ai chứ? Vân Linh cô độc và cô lập. Không một ai nhìn về hướng cô, cô cũng chẳng cần điều đó. Cuộc sống của cô định sẵn đã là một màu đen, những thứ màu sắc khác chen vào chỉ làm hỗn loạn hơn mà thôi!

Cứ để yên như thế! Đó là điều cô cần.

Duỗi thẳng đôi chân gần như tê cứng. Vân Linh ngả người ra sau... Có lẽ nghỉ ngơi là công việc không tồi vào ngày Chủ Nhật với cô bây giờ. Nhưng ý định mau chóng phá sản khi tiếng chuông điện thoại vang lên ngay bên cạnh:

-A lô! Linh à... đi chơi đâu không?

Là Nhã Nhi... cái giọng nói lãnh lút không lẫn vào đâu được:

-À... Ở nhà thôi! Mình không thích ra ngoài!

Bỏ qua thái độ bất hợp tác của cô bạn. Nhã Nhi tuôn ra một tràng dài:

-Ồi! Bạn tôi ơi! Cậu tính chết già ở đây luôn sao? Phải ra ngoài vận động thì cơ thể mới khỏe mạnh.. mà cơ thể khỏe mạnh thì mắt cậu sẽ có cơ hội phục hồi. Chẳng phải Bác sĩ bảo nếu rèn luyện cơ thể thật tốt, sẽ có cách chữa mắt cho cậu sao?

Nghe những lời lẽ đầy tính thuyết phục của cô nàng. Vân Linh mỉm cười:

-Được rồi! Tôi chịu cậu rồi! Còn mắt của tớ ... chỉ chờ đến người ấy trở về thôi! Nhưng cơ hội để gặp được thì....

-Vân Linh! Lại nữa rồi.... Thật không hiểu với cái vốc người nhỏ bé như cậu mà lôi đầu ra cả khối bì quan thế?

Nhã Nhi cau gợn trước tính cứng đầu của Vân Linh. Cuối cùng, cô kết thúc cuộc hội thoại bằng một lời cảnh báo:

-Chuẩn bị đi, mười phút sau tớ đến mà cậu vẫn chưa xong..... Thì liệu hồn nhé!

Sau đó là nụ cười đầy ma mãnh mà Vân Linh vẫn kịp nghe được trước khi tiếng tút tút vang lên.

Vậy là cô gái nhỏ đành phải lê thân người đầy mệt mỏi xuống giường. Chuẩn bị tươm tất theo mệnh lệnh của cô bạn ranh mãnh kia.

Đúng như lời hẹn. Nhã Nhi đã đứng trước cổng nhà cô sau đó khoảng mười phút:

-Linh ơi! Đi thôi... Nhi tới rồi này!

Vân Linh bước đến cổng liền bị Nhã Nhi đẩy lên phía sau xe. À thì ra là xe đạp... Cô có đi xe này với Nhã Nhi khá nhiều lần rồi, cảm giác rất thoải mái. Không tù túng như ô tô, cũng chẳng phải mệt nhọc như đi bộ.

Nhiệm vụ của Vân Linh chỉ là ngồi yên để Nhã Nhi đèo. Mọi cảm giác rủ rựi ban nãy hoàn toàn không còn, mà thay vào đó là sự phấn khởi của cô gái nhỏ:

-Nhã nhi à! Đi xe đạp thích thật!

Hài lòng trước thái độ này của Vân Linh, Nhã Nhi đẩy nhanh tốc độ:

-Ngồi vững nhé! Tớ sẽ mang cậu đến một nơi rất tuyệt vời!

Con đường có vẻ xa... Vì ban đầu Vân Linh nghe tiếng xe, tiếng người rất nhộn nhịp, rồi thưa dần ... thưa dần. Bây giờ hoàn toàn im ắng. Chỉ còn tiếng xào xạt của những chiếc lá cọ xát nhau.

Xe chạy chậm dần và bắt đầu dừng hẳn. Nhã Nhi cẩn thận dìu Vân Linh xuống.... rồi nắm lấy tay cô kéo đi.

Vân Linh cảm thấy rất êm dưới từng bước chân, có lẽ cô đang giẫm lên một lớp cỏ dày. Gió về, từng ngọn cỏ nghiêng mình theo dáng người bé nhỏ, cọ vào tay một cảm giác trơn láng, mềm mại. Vân Linh nghĩ thầm: “Cảm giác này...không lẽ là cỏ lau?”

Trước đây, khi mắt sáng Vân Linh đã được mẹ dẫn đến một cánh đồng cỏ. Nơi đó có cỏ lau, cũng cảm giác như thế này khi đưa tay chạm lấy những cành lau nhỏ xíu, mượt và rất mềm.

Nhã Nhi bất chợt dừng lại...xoay người Vân Linh về hướng gió:

-Nơi đây rất đẹp! Trước mặt chúng ta là một đồng cỏ lau...Phía xa có những đóa hướng dương vàng óng. Tổ vô tình biết đến nơi này trong một lần cúphọc đi chơi đấy!

Ôi trời! Thật không ngờ cô bạn Nhã Nhi ngoan ngoãn của Học Viện Richard cũng cúphọc cơ đấy! Nhưng nhờ vậy mới tìm được một nơi tuyệt vời như thế này...

Nhã Nhi tiếp tục công việc của một “hướng dẫn viên”:

-Nghe nói đồng cỏ này là của một người giàu có nào đó. Mảnh đất rộng mênh mông thế này mà chỉ để trồng cỏ thì thật phí....Nếu là tổ, có xây cả một căn villa ở đây vẫn còn rộng chán!

Vân Linh cười xòa, cô bạn này thật là không nói nổi. Nhưng bây giờ phải tận hưởng cái không khí này thôi!

Trong lành quá, phảng phất mùi cỏ lau rất nhẹ hòa với hương thơm đặc trưng của hướng dương.

Nhã Nhi chợt reo lên:

-Vân Linh à! Đằng kia có hoa hướng dương đẹp quá! Cậu đợi mình ở đây nhé! Mình sẽ hái về cho cậu...

-Ừ! Cậu đi đi.. Tổ sẽ đợi.

Tiếng bước chân của Nhã Nhi xa dần. Vân Linh khẽ mỉm cười. Nụ cười sáng cả một vùng đồng cỏ xanh rì.

Một mình đứng giữa cánh đồng rộng lớn, Vân Linh bất giác nhớ đến mẹ.

Khung cảnh của những ngọn cỏ lau mượt mà lại hiện ra. Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười hiền hậu: “Vân Linh! Đến đây với mẹ nào..”

Đứa trẻ vội chạy ào đến...nhưng không thấy mẹ đâu.

Một khung cảnh khác lại hiện ra. Chỉ nghe tiếng thét rất đau lòng bị ác đi bởi tiếng kèn xe đầy ghê sợ: “Tinnnn.....tinnnnnn. Mẹ ơi! Đừng bỏ Vân Linh, con sẽ ngoan mà. Mẹ ơi! Mẹ đừng.....chết....đừng.....”

Mọi thứ bỗng chốc tối sầm...Lại có tiếng xe, tiếng bước chân vội vã của rất nhiều người.

Có giọng nói gấp gáp vang lên:

-Bác sĩ! Con gái tôi sao rồi?

-Rất may không đe dọa đến tính mạng của cô bé. Nhưng máu bám ở não đã chèn lấy dây thần kinh mắt. Tôi e là....cô bé sẽ không thể nhìn thấy được nữa....”

Giọt nước mắt nóng hổi...lăn dài trên khuôn má thiên thần kia....Tim Vân Linh nghẹn lại. Cô đã hứa là không khóc. Vì cô sợ nước mắt làm mình yếu đuối. Cô không chấp nhận những việc làm thừa thãi đó. Nhưng cô gái nhỏ không biết rằng người xem nỗi đau là cảm giác thừa thãi nhất luôn luôn người chịu nhiều đau thương nhất.

Một cơn gió từ đâu ủa về. Dịu dàng lau khô vệt nước mắt vừa rơi. Chính là mùi vị đó!

Giữa cánh đồng ngập hương cỏ lau, từ đâu đổ về cái vị Cỏ may ngọt ngào quen thuộc. Gió ngày càng mạnh hơn, mang theo hơi lạnh khiến cô gái nhỏ bất giác đưa tay lên má.

Một cái ôm bất chợt bao lấy cả thân người đang run lên vì lạnh khiến Vân Linh hoảng hốt. Không phải Nhã Nhi. Người này rất cao lớn, cảm giác ấm áp khiến bộ não đang phân tích dữ liệu đình trệ.

Bỗng người cô bị xoay lại, một hơi thở nóng ấm phả vào mặt. Chính xác là cảm giác này rồi. Vị lạnh, ngọt của Cỏ may! Điều khiến cô bạn tâm trong những ngày vừa rồi!

Mọi suy nghĩ của Vân Linh chính thức đóng băng khi một cảm giác ngọt ngào chiếm lấy đôi môi.

Không thể dứt ra được vì cái siết rất chặt của ai kia.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa đào đã dần tan ra dưới bờ môi mạnh mẽ...Mất hết mọi cảm giác.Tai ù đi, mũi không ngửi được gì!Kết luận ban đầu là nạn nhân đang trong trạng thái: Tê liệt lâm sàng!

Gió vẫn cứ nhõn nhõn dưới bóng nắng....Tiếng lá xào xạc không thể át đĩnh diệu chênh choáng của hai con tim.Tạo nên một bản giao hưởng vừa hỗn loạn vừa lạ kì.

Không biết Vân Linh đã đứng bất động bao lâu....Chỉ khi nghe tiếng gọi của Nhã Nhi, cô mới bừng tỉnh:

-Vân Linh cậu sao thế?Gió nhiều quá...cậu lạnh à?Nhưng sao môi và mặt cậu đỏ thế!

Vân Linh giật mình.Những gì vừa xảy ra ,cô không thể xác định được mộtchi tiết nào cả.Chỉ còn vương lại hơi ẩm rất nhẹ và vị ngọt của Cỏ maytrên đôi môi.

-Không sao? Nhưng Nhã Nhi à! Có lẽ tớ vừa bị vừa bị ảo giác.

Phủ định những việc vừa xảy ra.Vân Linh vội xếp nó vào một lí do hết sức phi lí: “ảo giác giữa ban ngày”.Dù cảm giác ấy rất thật!

-Cậu thật lạ đấy Vân Linh à! Nhưng gì trên tay cậu thế kia?

Bất giác cảm nhận được vật thể lạ trong tay mình, Vân Linh sửngngờ.Thì ra là thật, người đó đã đặt cành hoa này vào tay cô khi nàothế?

-Ôi trời!Sao cậu hái được nó thế?Trong khi tớ phải vất vả lắm mới hái được một cành này thôi....

Nhã Nhi hết sức ngạc nhiên về đóa hoa rực rỡ trong tay Vân Linh.Nhưng cô bạn mau chóng lơ đi khi Vân Linh hồi thức:

-Nhã Nhi chúng ta về thôi! Có lẽ trời cũng chiều rồi phải không?

Thực sự là phải về mau.Nếu ở lại đây một giây nữa thôi cũng đủ làm VânLinh phát điên rồi! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với cô chứ?

-Ừ! Về thôi!

Khi hai chiếc bóng nhỏ nhắn đã mờ dần dưới ráng chiều tím muộn.Màu vàng của đóa hướng dương vẫn rực lên thứ ánh sáng ấm áp.

Bức tranh thật đẹp với những nét chấm phá tinh nghịch của Gió.

Ở một góc nhìn khác.Nơi chiều muộn cuốn phăng dáng người cao to ấy.Còn lại những chiếc lá bị thổi bay trước ánh nhìn xa xăm của cơn gió lạnh:

“Em đúng là chất gây nghiện! Cô gái nhỏ ạ!”

Màu sắc cuối cùng đã được vẽ lên.Nụ hôn bị đánh cắp hay trái tim bị đánh cắp?Nạn nhân hay chính kẻ cắp thiệt hại trong vụ cướp thú vị ấy?Gió lại không công bằng bằng bảng phối màu này rồi!

4. Chương 4 : Chạm Tay Vào Ánh Sáng.

Là thứ ánh sáng đó, cô đã chạm được rồi! Cảm giác như thu hết mọi nguồn sáng trên đời vào những ngón tay bé xíu.

Ngày vàng ươm một màu nắng ấm...Hơi thở thơm tho của cuộc sống vẫn đều đặn phả vào từng người trên mặt đất...

Mọi thứ tuần hoàn theo đúng quỹ đạo của nó.

Một làn gió nhẹ nhàng lướt qua, mang hơi lạnh và vị Cỏ may như thường lệ.

Nó thổi tung mọi trật tự, cuốn phăng cái vòng quay đều đều của cuộc sống.

Rain ngã người về phía sau, để vai tựa lên chiếc ghế xoay mềm xốp. Nụ cười đầy hứng khởi hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt:

-Cuối cùng cũng về rồi!

Màn hình laptop vẫn sáng, góc ảnh nhỏ của người con trai hiện lên, sẵn sàng bóp ngạt hơi thở của người đối diện ngay khi nhìn vào.

Một sự kiện trọng đại vào một ngày hết sức bình thường đã diễn ra tại học viện Richard. Nơi thường ngày đã ồn ào nay lại yên tĩnh bất thường.

Nắng chói chang đổ lên những chiếc bóng bất động. Vài giọt mồ hôi đã kịp thấm vào lớp áo. Im lặng và lặng im.

Những sự việc đã đang và sẽ còn tiếp diễn nếu tin tức ấy không làm tâm lý họ chấn động:

-Từ hôm nay, Đình Hàn Phong chính thức trở lại Richard sau hai năm đi du học!

Ngay sau lời thông báo. Không khí im lặng khi này hoàn toàn bị phá vỡ...Đơn giản là họ đã nghe được những gì cần nghe.

Đình Hàn Phong! Cái tên làm nên lịch sử của Richard.

Con người với bộ óc siêu việt và vẻ ngoài bất phàm. Hai năm trước những đột phá trong học tập làm mọi người sửng sốt.

Không ai tưởng tượng được lượng chất xám chứa trong bộ não tài năng kia là bao nhiêu và hết thảy đều cho rằng nó vô hạn.

Nhưng điều làm người khác bất loạn hơn cả không phải tài năng hiếm hoi hay lượng chất xám đáng kinh ngạc ấy. Mà chính là:

-OMG! Ánh mắt đó làm tôi ngạc thờ! Phải làm sao đây?

- Không thể dứt mắt ra khỏi anh ấy được! Con người đó...Ôi! Chết mất thôi!

-Trên đời này không phải có người như thế chứ!

.....

Đó là phản ứng thường gặp khi Hàn Phong vô tình xuất hiện trước mắt họ.

Và một đút kết cuối cùng được đưa ra:

Đình Hàn Phong là một cơn gió lạnh nhưng không hề nhẹ nhàng. Cơn gió ấy sẵn sàng rút cạn mọi hơi thở của bạn, đóng băng mọi cảm xúc và biến bạn thành nạn nhân của “tự kỉ cấp độ nặng” ngay từ lần đầu chạm phải.

Vậy nên khi tin tức Đình Hàn Phong đi du học được thông báo....mọi người chết lặng.

Điều duy nhất họ có thể làm là lẳng lặng cúi mặt những mảnh tim vỡ nát. Cảm giác của Trái Đất ngừng quay cứ lần quẩn, đè nặng lên những bóng dáng đáng thương.

Đến khi Cơn Gió ấy trở về, học viện Richard thực sự nổ tung.

Những con tim đầy vết cắt lại đập mạnh hơn bao giờ hết. Niềm hạnh phúc tràn ngập màu hồng dưới bóng nắng vàng hoe.

Tiếng ồn ào vẫn chưa dứt khiến Vân Linh khó chịu.

Richard hôm nay lạ thật! Hình như có điều gì đó khiến tất cả các học viên rất phấn khích.

Những cuộc nói chuyện rôm rã làm tai cô căng lên một mối. Lại có tiếng bước chân vội vã, kèm theo hơi thở hổn hển của ai đó:

-Vân Linh! Cậu biết gì chưa?

Là Nhã Nhi! Thật sự chuyện gì khiến mọi người lạ thường như vậy chứ, kể cả Nhã Nhi? Một chút tò mò lướt qua nhưng mau chóng bị gạt phăng:

-Có gì à ?Tớ không muốn quan tâm! Toàn phiền phức!

Vân Linh là thế bất cần và lơ đãng. Cô không muốn quan tâm quá nhiều những việc không đáng quan tâm. Bản chất ấy tạo nên một Vân Linh có phần lãnh đạm.

Chưa kịp thu lại hơi thở vội vã, cô bạn tỏ ý bất mãn:

-Vân Linh à! Chuyện này rất quan trọng đấy! Tất cả các Học Viên Richard đều biết...trừ cậu. Đó là anh Hàn....Ph....

-Reng.....reng.....

Tiếng chuông vào học vang lên ác đi giọng nói dứt quãng của Nhã Nhi.

-Vào học rồi cậu mau trở về lớp đi! Không thầy giám thị cho quét dọn toàn trường đó.

Rất muốn nói nhưng hình ảnh thầy giám thị hời đầu hiện ra làm Nhã Nhi rùng mình...Ôi thật đáng sợ.

Thế là cô bạn nhỏ lật đật chạy về lớp và không quên để lại lời đe dọa:

-Đừng hối hận nhé....Cô bạn bất cần!

Vân Linh cười xòa, Nhã Nhi thật trẻ con! Nhưng đó cũng là thứ mà cô quý nhất ở người bạn này.

Vân Linh và Nhã Nhi quen nhau khi cả hai cùng là những ma mới của học viện Richard.

Ngày đầu đến trường với cô học viên khiếm thị thật quá khó khăn.

Mọi thứ đều lạ lẫm. Môi trường quý tộc của học viện không chấp nhận Vân Linh-cô gái mù lòa vô cảm.

Nhưng thứ ánh sáng duy nhất làm tan chảy khối vô cảm ấy chính là Nhã Nhi. Cô bạn nhỏ tốt bụng luôn giúp đỡ Vân Linh, người đang tay bảo vệ cô khỏi sự khinh miệt của bạn bè.

Đối với Nhã Nhi, Vân Linh là một thiên thần thuần khiết và trong sáng...

Ít ai thấy được sự mạnh mẽ của con người này. Với một đôi mắt dù khiếm khuyết nhưng trái tim lại vô cùng hoàn hảo. Nơi mọi sự thánh thiện, chân thành được cất giấu sau khuôn mặt thờ ơ, bất cần.

Thế nên hai người trở thành bạn của nhau, họ thấu hiểu nhau dù chính Vân Linh cũng không biết Nhã Nhi trông như thế nào.

Điều duy nhất cô xác định được đó là tình bạn chân thành giữa họ.

Nụ cười khê thoảng qua trên gương mặt cô gái nhỏ. Ít ra trong cuộc sống tẻ nhạt này màu đen chưa phải là sắc màu chủ đạo!

Vân Linh đưa tay lên khoảng không trước mặt, để những cơn gió lùa vào kẽ tay.

Là thứ ánh sáng đó, cô đã chạm được rồi! Cảm giác như thu hết mọi nguồn sáng trên đời vào những ngón tay bé xiu.

Nụ cười nhanh chóng vụt tắt. Đôi bàn tay đặt về vị trí ban đầu.

Vân Linh thở dài. Tất cả chỉ là sự tưởng tượng của cô thôi, có lẽ thứ ánh sáng ấy mãi mãi không dành cho cô, không thuộc về cô. Và dĩ nhiên không thể chạm vào!

Những đợt nắng bất chợt tràn về, rải đầy căn phòng nơi chỉ có cô gái nhỏ...Hơi ẩm nhẹ nhàng tỏa ra, xua tan những suy nghĩ có phần hỗn loạn.

Ngoài khung cửa sổ, vài chiếc lá vàng đang chật vật bám víu vào cành cây. Mây vội vã bay đi để lại một bầu trời đầy nắng...Đóa Tường Vy e dè khép chặt những chiếc cánh mỏng manh.

Tất cả báo hiệu một trận Gió dữ dội sắp kéo đến...

5. Chương 5 : Gió Xoáy!

Nắng tắt.Những chiếc bóng liêu xiêu in trên nền đất mờ dần. Richard đã trở về sự yên lặng vốn có của nó.

Vân Linh nghiêng đầu.Không gian yên tĩnh vang lên hơi thở đều đều đầy mệt mỏi...

Tiếng giảng bài như hát ru của giáo sư Ngô cứ nhỏ dần, nhỏ dần.....rồi tắt hẳn.

Đến khi một tiếng động lớn chen ngang, hắt văng sự yên tĩnh đến nhàm chán ấy,kẻ đang ngủ gục mới choàng tỉnh:

-Thưa thầy! Có chuyện gì sao ?

Cô gái nhỏ thắc mắc.Lớp học đặc biệt chỉ có hai thành viên: cô và vị giáo sư lớn tuổi.

Nhưng ngày thường, mỗi lúc cô ngủ thầy đều im lặng cho qua.Phần vì hiểu khả năng gây mê của mình, phần vì biết cô trò nhỏ rất thông minh không cần thầy giảng nhiều mà vẫn học rất tốt.

Vậy có gì thầy lại phá giấc ngủ quý giá của cô chứ ?

Một khoảng yên lặng đến trầm mặc.Giọng nói già nua vang lên kèm theo tiếng răng va chạm mạnh :

-Không....không... phải...thầy làm.

Thầy đang sợ ư ? Điều gì chứ? Vân Linh nhú mày khó hiểu..

-Là ..là cậu ta.

Nụ cười đóng băng vị giáo sư quá tuổi...Đôi chân giẫm lên cánh cửa vừa bị đá văng:

-Một lời chào dành cho thầy! Giáo sư Ngô Mẫn!

- Sao cậu...cậu..lại vào đây?

Những giọt mồ hôi bắt đầu lăn dài trên khuôn má đầy nếp nhăn, vị giáo sư nín thở sau khi lời nói được phát ra.

-Học thôi! Thầy không dạy?

-

Ôi vỡ tim mất! Con người này rốt cuộc muốn gì chứ.Học sao?

Hai năm du học với bản thành tích dày cộm.Hoàn tất trước thời hạn tất cả các giáo trình bậc cao tại Hoa Kỳ.Đứng vào top 5 Tài Năng Trẻ của toàn Thế Giới.Cậu ta còn gì cần học sao ?

Bỏ qua thái độ run sợ của người thầy già, chàng trai ngang nhiên bước vào lớp.

Đôi chân dài vắt chéo trên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ.Hai tay choàng saugáy, để chiếc đầu cứ nhiên ngã vào. Tư thế của người đang chờ xem một tiết mục thú vị.

Giọng nói lãnh đạm tiếp tục vang lên không thanh sắc:

-Bắt đầu đi chứ!

Vài phút bất động qua đi.Giáo sư Ngô quay trở lại công việc của mình. Hành động hệt như một chiếc máy đã được lập trình sẵn.

Vân Linh im lặng để lắng nghe cuộc hội thoại thật ngắn ngủi.Dù không thấy được vẻ mặt của hai người nhưng cô có cảm giác giáo sư Ngô hoàn toàn bất lực trước sự thao túng của đối phương.

Hương cỏ May quen thuộc ập đến khiến Vân Linh bất giác mím chặt môi. Cô cảm nhận rất rõ có điều bất ổn đang diễn ra trong cơ thể.Mà chính xác là nơi có vật thể nhỏ bé đang đập loạn xạ .

Những trận Gió đổ về ngày càng dữ dội. Lớp học ba thành viên với ba trạng thái khác nhau.

Người thầy già siết chặt tay, giọng nói có phần lạc nhịp, gương mặt tái đi vì cái lạnh cắt da.

Cô gái nhỏ vẫn mím môi. Đôi mắt trong veo không chút biến động dù cảm giác quái gở ấy cứ đeo đẳng, bám riết.

Chàng trai phóng tia mắt lạnh lẽo về phía trước. Nơi đáng người bé nhỏ đang biểu hiện những cử chỉ lạ lùng mà có quan sát kỹ mới thấy được. Nét cười bị gió cuốn đi nhưng vô cùng trọn vẹn...

Nắng tắt. Những chiếc bóng liêu xiêu in trên nền đất mờ dần.

Richard đã trở về sự yên lặng vốn có của nó.

Đừng vội tin điều đang xảy ra trước mắt. Bởi tất cả đã được sắp đặt sẵn. Sự im lặng này cũng là một trong số đó.

Gió xoáy đã cuốn đi mọi ồn ào ngay khi cô gái nhỏ nhú mào khó chịu.

Thật ngu ngốc khi chạm vào trái tim của gió! Dù có bám chặt đến đâu, mọi thứ đều bị cuốn sạch trước cơn Gió Xoáy ấy thôi!

6. Chương 6 : Ánh Sáng Của Bóng Đêm.

Đó là ánh sáng của bóng đêm. Thứ làm thời gian chậm lại nhưng khiến tim đập nhanh hơn. Là bình minh của đôi mắt mù lòa... mặt trời của tâm hồn lạnh giá.

Nơi màn đêm ngự trị. Ánh sáng là một giấc mơ không thể với tới. Chỉ có lạnh lẽo và cô độc.

Hai thái cực tồn tại song song nhưng không bao giờ chạm vào nhau. Một quy luật tất yếu, mặc định hiển nhiên trong cuộc sống cô gái nhỏ.

Đó chưa phải là dấu chấm hết. Vì Gió. Kẻ bất cần rất ghét mọi khuôn khổ, kẻ sẽ phá bỏ thứ luật lệ cư nhiên ấy. Biến nó thành ý muốn, về nó theo suy nghĩ của mình.

Vài chiếc lá vàng lặng lẽ rơi trên nền cỏ. Mưa rả rít.

Phóng tầm mắt đen lầy qua cánh cửa kính bị mưa làm nhòe đi. Hàn Phong nâng cao tách cà phê trước mặt. Tay còn lại cho vào túi quần.

Nhiệt độ trong căn phòng độc nhất màu đen vốn dĩ đã thấp nay gần như đóng băng bởi hàn khí tỏa ra từ con người đó.

Hương cà phê đậm đặc không làm mất đi vị cỏ May quen thuộc.

Đôi mày đẹp nhú lại rồi giãn ra. Nụ cười chợt xuất hiện làm bừng lên một góc tối... Nhiệt độ căn phòng thay đổi đột ngột.

Hàn Phong lại nhớ đến cô gái nhỏ thú vị đó!

Hai mươi năm tiếp tục sự tồn tại nhàm chán. Cái tên Hàn Phong làm người khác run sợ, điên cuồng thật sự là một cái xác sống... Nhưng từ giây phút bắt gặp nụ cười như ánh bình minh, khuôn mặt thánh thiện của cô, anh đã tìm được lí do để biến “sự tồn tại” trở thành “sự sống”.

Lần thứ hai đầy trùng hợp trên cánh đồng cỏ lau. Khu đất anh mua cách đây hai năm, chỉ để cỏ và hoa dại mọc đầy.

Đáng người nhỏ bé như cô lập giữa không gian mênh mông của đồng cỏ. Những giọt nước mắt trong suốt chầm chậm rơi trên đôi má trắng hồng làm tim anh ngừng đập.

Đôi chân cứ thế mà lao đến ôm chầm lấy cô, muốn đem hết mọi ngọn gió trên đời đến lau khô khóe mi ướt đầm.

Lí trí không đủ sức mạnh ngăn cản trái tim quá ngang ngạnh.

Hàn Phong cứ nhiên cướp lấy nụ hôn của cô gái nhỏ.

Nhìn cô bất động trong vòng tay của mình anh không nén nổi tiếng cười, lại lo cô hoảng sợ nên nhanh chóng rời đi.

Từ đó, hình ảnh cô luôn choáng đầy tâm trí anh, thao túng mọi hoạt động của bộ não đại tài và điều khiển cả con tim đang tan chảy.

Vân Linh! Cô gái bé nhỏ với đôi mắt mù lòa hẳn sẽ rất bất ngờ khi biết được điều này.

Nhưng bản chất của Hàn Phong không phải là con người bi lụy vì tình cảm. Khi hứng thú với một việc gì đó anh thường đặt nó vào bản vẽ của mình mà tùy ý vạch định.

Tình cảm này lại càng phải do anh chiếm lấy. Sắp đặt sẵn mọi thứ, dựng nên một khuôn mẫu hoàn hảo mà bước đầu tiên là tiếp cận và bảo vệ.

Anh sẵn sàng hất văng kẻ nào dám động đến cô, mang cô ra khỏi tầm kiểm soát của anh.

Số phận đã cho hai người gặp nhau và giờ đây Hàn Phong là người quyết định tất cả. Mọi thứ sẽ chấm dứt khi Hạ Vân Linh là của anh. Và chắc chắn sẽ thuộc về anh.

Mưa không còn rơi. Gió bắt đầu thổi mạnh. Chàng trai thu lại ánh nhìn.

Tách cà phê vội dần, vị đắng còn đọng nơi đầu lưỡi nhưng trái tim lại ngọt lịm.

Vân Linh dang rộng đôi tay, mặc cho gió tràn về. Cảm giác muốn gần bên gió, muốn ôm chặt hơi lạnh ấy dù kì hoặc nhưng là những gì đang diễn ra trong cô.

Không biết từ lúc nào, hương cỏ May trở nên thật quen thuộc.

Dường như nó chưa bao giờ rời khỏi cô, luôn đến quấy rầy chiếc mũi nhỏ xinh cả trong giấc ngủ.

Có nhiều mối hỗn độn trong suy nghĩ của Vân Linh bây giờ. Cô muốn biết chuyện gì xảy ra trên cánh đồng cỏ ngày hôm đó? Cô thắc mắc về người con trai học cùng lớp với mình. Sự liên quan vô hình giữa hai điều này khiến cô gái nhỏ băn khoăn.

-Lại suy nghĩ vẩn vơ gì thế em gái?

Rain từ đâu xen vào, cắt phăng dòng suy nghĩ phức tạp ấy. Vân Linh khẽ cười:

-Chỉ là một vài thắc mắc về người bạn mới thôi!

-Bạn mới ? Chẳng phải em học lớp đặc biệt sao ?

Rain nhú mày đầy nghi hoặc.

Anh đã bảo Hiệu Trưởng dành riêng cho Vân Linh lớp học đặc biệt. Chỉ có cô và các giáo sư. Không ai được phép bước chân vào nơi này trừ Nhã Nhi- cô bạn rất thân của Vân Linh.

Vậy ai có đủ khả năng sai khiến Hiệu Trưởng ngoài Hạ Anh Du này chứ?

Quan sát nét mặt có chút kì lạ của cô em gái. Rain vẫn chờ nghe câu trả lời.

-Một người vừa du học về từ Mỹ, các giáo sư có vẻ rất sợ anh ta.

Vân Linh nói rồi khuôn mặt lại trở về trạng thái ban đầu. Trầm mặc và đầy vẻ suy tư.

Rain xoay người bước đi. Cái nhú mày vẫn chưa kịp giãn ra:

-Là cậu ta ư ?

Ở hai nơi khác nhau, hai con người cùng rơi vào một thế giới.

Tồn tại quanh họ là màn đêm đầy lạnh lẽo.

Có thứ ánh sáng chợt lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt.

Đó là ánh sáng của bóng đêm. Thứ làm thời gian chậm lại nhưng khiến tim đập nhanh hơn. Là bình minh của đôi mắt mù lòa...mặt trời của tâm hồn lạnh giá.

Màu sắc có phần sắc nét hơn dưới thứ ánh sáng ấy. Gió đã tạo một hiệu ứng tốt cho bức vẽ của mình.

7. Chương 7 : Phán Quyết.

Biển báo được dựng ngay trước mắt, chỉ trách sức hút chết người của cơn gió kia đã làm lơ đễnh việc chú ý. Và kết quả hiển nhiên được định sẵn.

Ngày nắng ấm. Trời trong vắt một màu xanh.

Dãy hành lang dài chìm vào khoảng không vắng lặng. Vài tiếng bước chân vang lên vội vã rồi nhỏ dần.

Vân Linh bước thật chậm trên nền gạch. Cố gắng tập trung để tránh va vào người khác.

Sự lo lắng của cô gái nhỏ có lẽ đã dư thừa khi hành lang hoàn toàn vắng người.

Tất cả như nhường đường cho Vân Linh, hành động duy nhất họ có thể làm là dõi theo và im lặng.

Đến khi bóng dáng nhỏ bé khuất dần phía cuối dãy, tiếng xì xào bắt đầu nổi lên :

-Động vào Hạ Vân Linh nếu các cậu muốn biến mất khỏi Richard ngay lập tức!

Hơi thở nặng nề chưa kịp thoát ra lại phải nén chặt vào :

-Người này còn đáng sợ hơn Hạ Anh Du rất nhiều!

Cơ mặt tất cả co rúm, những trái tim bé nhỏ không giữ được nhịp đập bình thường.

Bản năng sinh tồn khiến họ hành động như những chiếc máy. Có trật tự và khuôn mẫu. Bất kì một sai phạm nhỏ có thể tước đi mọi thứ, kể cả mạng sống.

Nhưng đó là những trường hợp may mắn nhận được thông báo mang tính bắt buộc này. Số còn lại, thật khó tưởng tượng hậu quả.

Có tiếng giày cao gót nện mạnh lên nền gạch:

-Nhanh lên ! Nghe nói anh Hàn Phong vừa ở đây đấy!

Một top nữ sinh khoảng mười người có vẻ rất phấn khích, đôi mắt ánh lên những tia cuồng dại.

Họ lao về phía trước với tốc độ ánh sáng, không quan tâm đến bất kì thứ gì trên đường đi.

Cô gái đi đầu với chiếc váy ngắn cũn vì mãi suy nghĩ mà đâm sầm vào Vân Linh.

Cú ngã khiến cô choáng váng, đầu gối cọ mạnh xuống sàn gạch rỉ máu. Chưa kịp xác định người va vào mình Vân Linh đã nghe tiếng **** như tát nước:

-Con kia! Đui hay sao mà không biết tránh hả?

Thấy cô im lặng, đám người phía sau bè thêm:

-Chị à, nó mù thật đấy! Mà... hình như nó là em gái của Hạ Anh Du, Hạ Vân Linh!

Nét mặt có phần xám đi nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo khi này:

-Không thèm chấp với đứa mù như mày! Đi thôi, không gặp được anh ấy mất!

Tiếng cộp cộp lại vang lên mang theo sự ồn ào đến khó chịu.

Mùi tanh từ nơi vết thương đang không ngừng chảy máu, xộc lên cánh mũi khiến Vân Linh bất giác sợ hãi.

Hình ảnh của vụ tai nạn lại hiện về. Một tiếng thét gào lên trong màn đêm lạnh lẽo.

Trên dãy hành lang trống, gió ập tới dữ dội. Vị cỏ May đậm đặc hòa tan vào không khí, cuốn phăng mùi máu tanh kinh tởm.

Đôi mắt đen hần lên những tia đáng sợ, dáng người cao lớn bước thật nhanh về phía cô gái nhỏ đang co ro.

Vân Linh thật sự hoảng loạn, thân người cứng đờ không cảm xúc.

Tiếng bước chân ngày một gần và cô nghe mọi thứ nhẹ tênh.

Vân Linh đang bị ai đó nhấc bổng khỏi mặt đất. Hơi ấm mang hương vị quen thuộc làm cô cảm thấy bình yên, nỗi lo sợ mau chóng biến mất.

Đôi bàn tay bé nhỏ vô thức bám chặt vào vòm ngực to lớn. Nhưng chút ý thức còn sót lại ngăn cô tiếp tục hành động ngu ngốc ấy.

-Anh là ai ? Mau thả tôi xuống!

Đôi mày đẹp nhú lại, cơn giận vẫn chưa qua đi. Chiếc áo sơ mi trắng loang lổ vết máu từ đôi chân trắng ngần đang cựa nguậy:

-Im lặng hoặc bị quăng đi!

Sức đe dọa vô hình từ câu nói ngắn gọn khiến Vân Linh im bật.

Mọi sự chống chế nhanh chóng thu lại, mặc cho người kia muốn mang cô đi đâu.

Đôi chân sỏi những bước dài bất chợt dừng lại. Đã đến nơi cần đến!

Bước qua cánh cửa phòng y tế, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giọng nói đều đều phát ra không thanh sắc:

-Đợi ở đây! Y tá sẽ tới mau thôi.

Vân Linh cau mày. Gương mặt thánh thiện thường ngày có phần bất mãn :

-Anh là ai mà thích ra lệnh cho người khác vậy chứ! Việc gì tôi phải nghe theo anh.

Nụ cười mê hoặc nở trên cánh môi quyến rũ. Hàn Phong đưa khuôn mặt hoàn hảo lại gần người đối diện:

-Tôi không là ai cả. Nhưng em lại là của tôi! Hạ Vân Linh.

Vân Linh mím chặt môi. Cảm nhận rất rõ hơi thở thơm hương Cỏ may đang phả vào vành tai bé xú.

Đôi tay bắt giắc đưa lên lồng ngực, nơi những nhịp tim không đều nhau vang lên ngày một dữ hơn.

Cánh cửa phòng y tế đóng lại. Hàn Phong xoay người bước đi, mọi cử chỉ đáng yêu của Vân Linh đã được anh thu hết vào tầm mắt.

Một cơn gió lạnh thoáng qua. Nụ cười vụt tắt. Ánh mắt trở lại vẻ vô cảm ban đầu, tia giận dữ sẵn sàng giết chết kẻ đang nhìn vào nó.

Chiếc điện thoại trên tay có tín hiệu trả lời. Tiếng nói băng lãnh cất lên:

-Có người muốn biến mất khỏi Richard!

Phán quyết ngắn gọn được đưa ra thật nhẹ nhàng.

Đáng thương cho kẻ ngu ngốc đang cuồng dại lao đầu xuống bờ vực.

Biển báo được dựng ngay trước mắt, chỉ trách sức hút chết người của cơn gió kia đã làm lơ đễnh việc chú ý. Và kết quả hiển nhiên được định sẵn.

Gió đã đi qua nhưng dư chấn rất dữ dội. Cái lạnh vẫn ngưng đọng trong khoảng không, sẵn sàng đóng băng bất kì hạt bụi nào vừa bay qua.

Thế nên không khí thanh sạch đến kì lạ!

8. Chương 8 : Bản Chất Của Gió Lạnh!

Bản chất của gió lạnh không phải đơn thuần là đe dọa, chẳng đơn giản là cảnh cáo. Mà là biến mất và chấm hết.

Trong căn phòng trắng xóa, mùi thuốc sát trùng đặc sệt.

Cô gái nhỏ ngồi bất động. Mọi cảm giác hầu như tê liệt...Giọng nói trầm trầm không ngừng vang lên bên tai :

“ Tôi không là ai cả. Nhưng em lại là của tôi! Hạ Vân Linh .

Là của tôi..Hạ Vân Linh....Hạ Vân Linh

Vân Linh.....Vân Linh.....”

-Vân Linh à ! Vân LinnnHHHHH.....

Bất lực khi cổ sức lay cô bạn đang đỡ ra như tượng. Nhã Nhi đành hét thật to vào tai Vân Linh.

Phương pháp này thật hiệu quả ! Bằng chứng là “vật thể” kia đã dần lấy lại ý thức.

Vân Linh giật mình:

-Nhã Nhi à ?

-Tớ đây ! Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy ?

Vân Linh bất giác đỏ mặt , nét bối rối hiện lên qua đôi mắt trong veo.

Cô không biết phải nói với Nhã Nhi thế nào. Nói rằng cô bị người ta dụng trúng, bị một kẻ bá đạo mang đến đây và khẳng định luôn cô thuộc quyền sở hữu của anh ta à ?

Vân Linh cố sắp xếp lại các dữ kiện có được. Bộ não hoạt động hết công suất, các dây thần kinh có dấu hiệu căng cứng.

Và kết luận cuối cùng được đưa ra : Không- bao -giờ! Lần này đành có lỗi với Nhã Nhi vậy.

-À ! Lúc này tớ vô ý va vào người khác nên bị ngã. Một người tốt bụng đã giúp tớ đến đây !

-Ôi bạn tôi ơi! Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi...Có gì thì cứ gọi tớ. Sao cậu bướng bỉnh mãi thế. Cũng may lần này không sao đấy!

Nhã Nhi tuân một tràng dài...Cô thực sự lo Vân Linh xảy ra chuyện. Nhưng bây giờ thì có thể thở phào.

Nhìn xuống vết thương ở chân đã được băng bó cẩn thận, Nhã Nhi cau mày.Thường ngày Vân Linh đi đứng rất cẩn thận. Khả năng vô ý va vào người khác là không thể.

Vì mãi mê với mỗi nghi hoặc của mình , Nhã Nhi không biết Vân Linh đã rời giường từ lúc nào.

Thân người nhỏ bé đang chật vật với đôi chân đau rát.Đến khi bước qua cánh cửa phòng y tế, Vân Linh mới lên tiếng gọi :

-Nhã Nhi à ! Về thôi!

Bấy giờ cô bạn đã sực tỉnh, vội vã đỡ Vân Linh:

-Cậu thật là... đi từ từ thôi nhé!

Vân Linh chỉ biết cười khổ. Lúc nào Nhã Nhi cũng làm mọi chuyện quá lên!

Cô mới bị thương nhẹ mà đã thế này ,lỡ chân mà tàn tật không biết Nhã Nhi sẽ còn phản ứng thế nào nữa....

Nhưng đó là tất cả những gì khiến con tim cô ảm áp lạ kì.

Trên dãy hành lang vắng gió, hai giọng nói trong trẻo không ngừng vang lên phá tan sự tĩnh lặng đáng sợ....

Sắc chiều loang vàng cả không gian, cái lạnh từ đâu đổ về nhấn chìm chiếc bóng lớn của Học Viện.

Sáng. Nắng hắt từng giọt ẩm áp lên đôi má ửng hồng, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại vì cơn đau chân dữ dội.

Vết xước ngày một đỏ lên, sưng tấy. Chiếc băng trắng loang vết máu vẫn chưa khô.

Cô gái nhỏ mím chặt môi, cảm nhận đôi chân như không gượng nổi. Cũng do cô cứng đầu mới thế này.

Thấy vết thương của em gái khá nghiêm trọng, Rain một mực buộc Vân Linh để anh chở tới trường. Nhưng vì một câu nói của cô, mọi dự định đều bị đập tan:

“ Em không muốn chần thươg luôn cả đầu đầu Rain ạ!”

Việc Vân Linh là em gái cưng của Hạ Anh Du thì toàn trường đều biết. Nhưng mỗi lần Rain đến trường cùng cô thì hậu quả khôn lường.

Một trong số đó là những pha tỏ tình gây bạo động. Những âm thanh ồn ào mang tên : “ Hạ Anh Du!” không ngừng vang lên. Vài người vốn đã đến đầuvân Linh và tỏ ra thương cảm...

Cô không thích thế, ồn ào và giả tạo. Do vậy, tránh để thảm họa tái diễn Vân Linh đành cố sức lê thân người đầy chật vật đến trường...

Cuối cùng cũng đến lớp học đặc biệt của cô rồi! Vân Linh thở phào.

Quên mất sự có mặt của thành viên mới, cô gái nhỏ vô tư phồng má, hít vào, thở ra. Đây là cách cô giảm bớt căng thẳng khi mệt mỏi.

Hành động cực đáng yêu của Vân Linh khiến người ngồi phía sau không ngăn nổi tiếng cười...

Ánh mắt dán chặt vào đôi má đang đỏ ửng vì mệt...

Vân Linh nghiêng đầu, lắng nghe thật rõ tiếng cười vừa phát ra... Một cảm giác lạ kì bất chợt dâng lên khiến cô bối rối.

-Cười gì chứ !Ai thế ?

Khóe môi nâng lên vẽ ra một đường cong thật quyến rũ:

-Chân hết đau rồi à?

Giọng nói trầm trầm không thanh sắc khiến Vân Linh dờ người.

Nét mặt có phần biến động. Các tế bào thần kinh hoạt động hết công suất, lục lọi mọi dữ liệu có được về giọng nói quen thuộc này!

Và kết quả cuối cùng đã được đưa ra khi cô gái nhỏ hét lên đầy kích động:

-Ya.....Tên bá đạo! Anh còn hỏi nữa sao? Hôm qua, ai cho anh bế tôi ! Ai cho anh cái quyền sở hữu Hạ Vân Linh này chứ? Anh.....

Câu nói tiếp theo chưa kịp thốt ra đã bị ngăn lại ngay lập tức.

Vân Linh từ trạng thái kích động chuyển sang bất động..

Hàn Phong rất ghét sự ồn ào... Thế mà con người trước mặt cứ không ngừng gây hấn. Phương pháp tốt nhất đã được thực hiện một cách nhanh chóng:

Hàn Phong nghiêng người một góc 45 độ, đôi bàn tay giữ chặt thân người bé nhỏ. Chiếc mũi hoàn hảo vẫn tiếp tục công việc lấy oxi và thải ra CO2 ▯.

Đôi môi áp chặt vào cánh môi đỏ hồng đang không ngừng gây náo loạn. Mạnh mẽ và dứt khoát chiếm hữu cái vị ngọt gây say, thuần khiết và trong lành.

Vân Linh đang bất động... Cảm nhận hương Cổ may không ngừng phủ vào mặt.

Thứ hương vị trên cánh đồng cỏ lau, thứ cảm giác tê dại luôn quấy rầy tâm trí cô gái nhỏ mỗi lúc đêm về ,giờ đây đang tái diễn.

Đến lúc này, Vân Linh chính thức tóm được kẻ cắp ma mãnh ấy.

Nhưng chẳng làm được gì khi tên tội phạm tiếp tục thực hiện hành vi đáng ghét này.

Vòng tay nói lỏng, Hàn Phong hài lòng khi đã trừng phạt được cô gái nhỏ.

Mặt Vân Linh nóng bừng, quả tim gần như nổ tung vì nhịp đập vượt quá mức kiểm soát.... Thái độ điềm tĩnh của mọi ngày bị gió cuốn phăng.

Duỗi thẳng thân người cao lớn, đôi mắt đen thoáng tia cười :

-Chính tôi ! Đình Hàn Phong cho phép em thuộc về tôi!

Có tiếng bước đi rất nhẹ, mang theo cái lạnh buốt người hướng về phía cửa lớp.

Vân Linh mím chặt môi, cố xua đi cảm giác chệnh choáng đang tê rần khắp cơ thể. Trái tim trắng tinh khôi được vẽ một màu sắc mới.

Bướng bình phủ nhận sự thay đổi khó chịu này, cô gái nhỏ tỏ thái độ bức xúc :

-Đình Hàn Phong! Tôi ghét anh..

Từng giọt nắng rơi đầy trên khuôn má thánh thiện, long lanh thứ ánh sáng diệu kì.

Gió đã đến và nhanh chóng rời đi. Sự bất định này vốn là một quy luật. Nhưng mục đích thực sự của nó chỉ có gió mới biết!

Đến Richard để trêu chọc cô gái nhỏ hay lí trí khôn ngoan không còn khả năng khống chế con tim bất trị. Một hành động quan tâm tuy biểu hiện rất khác nhưng không khó để nhận ra.

Đó cũng là một trong những đặc tính của gió, thổi tình yêu của mình bằng hơi lạnh thấu xương. Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ để kết luận con người lập dị này.

Khi phán quyết chính thức được thực hiện, bản chất tàn bạo ấy mới thực sự phơi bày.

Sân trường lại ồn ào. Sức nóng khủng khiếp của mặt trời không làm tan cảm giác lạnh lẽo đang trùm lấy họ.

Gương mặt nhợt nhạt, tái xanh của cô học viên sành điệu nổi bật trong số đó. Giọng nói vang lên đầy run sợ:

-Chị...chị hai Ngọc Chi đã mất tích rồi... Gia đình thì phá sản. Bố bị tống vào tù, mẹ chị ấy chịu không nổi cú sốc này nêntự tử....

Những câu chữ cuối cùng rơi vào khoảng không một cách nặng nề. Mọi người đồng loạt nhấn nút Stop.

Não liên tục vận chuyển thông tin. Tim co bóp dữ dội. Mồ hôi không ngừng tiết ra. Tất cả các cơ quan đều đẩy nhanh cường độ làm việc duy chỉ có thân người là đông cứng.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Ngọc Chi, chị hai giang hồ khét tiếng của Richard. Cô học viên xinh đẹp luôn diện những bộ váy ngắn cũn cỡn, hay bắt nạt và ăn hiếp kẻ yếu thế.

Chẳng ai dám động vào Lâm Ngọc Chi vì cô ta là con gái ruột của Lâm Thanh Hùng- Ông trùm xã hội đen dưới cái mác doanh nhân ưu tú.

Thế nên khi tin tức được chính đàn em thân cận của Lâm Ngọc Chi nói ra. Cơ sở sống, bằng hoàng không ngần ngại choáng lấy những tâm hồn bé nhỏ.

Một cậu bạn tò mò thay vì hoảng sợ, cố đến gần người đưa tin :

-Chắc là cô ta đắc tội với ai ghê gớm lắm ?

Thước phim quay chậm của ngày gió lạnh chợt hiện lên thật góc cạnh trước mắt cô gái:

-Con kia! Đui hay sao mà không biết tránh hử?

-Chị à, nó mù thật đấy! Mà... hình như nó là em gái của Hạ Anh Du, Hạ Vân Linh!

-Không thèm chấp với đũa mù như mày! Đi thôi, không gặp được anh ấy mất!

Đôi môi khô nhợt mím chặt, ánh mắt hoang mang tột độ :

-Là Hạ....Hạ Vân...Linh!

Một tiếng nổ rất lớn vang lên bên tai của tất cả các học viên có mặt tại đó. Cơn rét buốt kéo về ngày một dữ hơn.

Nguyên nhân đã quá rõ ràng. Phán quyết chính thức có hiệu lực!

Bản chất của gió lạnh không phải đơn thuần là đe dọa, chẳng đơn giản là cảnh cáo. Mà là biến mất và chấm hết.

Bức vẽ đã có những sắc màu mới, một vài sự phối trộn lạ mắt, những chi tiết dư thừa bị xóa đi. Nhưng tất cả chỉ vừa mới bắt đầu!

9. Chương 9 : Kỳ Phùng Định Thủ.

Nụ cười vô cùng trong sáng vẽ lên không trung một sắc màu tươi tắn khiến nhịp tim của kẻ ngồi sau đập loạn xạ.

Từng tia nắng lém lỉnh xuyên qua lớp mây xanh dày đặc. Để lại lỗ hổng ngày một lớn hơn. Đến khi khoảng trống đủ lớn để mặt trời hiện diện, ngày mới đã bắt đầu.

Vân Linh đưa tay nhận lấy cốc sữa từ Rain. Hứng thú hít hà hương vị béo ngậy, thơm lừng.

Quan sát từng cử chỉ đáng yêu của Vân Linh, Rain khẽ mỉm cười. Em gái anh mạnh mẽ thật!

Dù cuộc sống có cướp mất tất cả của cô, mang đi người mẹ thân yêu, chỉ để lại màn đêm lạnh lẽo và một vết cắt không bao giờ liền sẹo. Con người bé nhỏ ấy vẫn sống tốt, ngẩng cao đầu thách thức mọi khó khăn như một lời tuyên chiến : “ Cứ đến đây và đối mặt với Hạ Vân Linh này!”

Rain dồn mọi tình yêu cho Vân Linh và anh sẵn sàng bóp ngạt bất cứ kẻ nào tổn hại cô.

Nhưng càng yêu thương, càng cố bảo vệ, Rain vô tình tách cô khỏi thế giới xung quanh, mang cô đặt vào lớp kính dày cộm.

Đó là một sai lầm quá lớn khi Vân Linh hoàn toàn mất đi mọi cảm xúc, tự biến mình thành trong suốt trong hàng vạn màu sắc của cuộc đời.

Một ước muốn, một niềm hy vọng chợt nhen nhóm trong tim chàng trai trẻ. Rồi em gái anh sẽ hạnh phúc, sẽ nở lại nụ cười thiên thần ngày nào.

Giây phút người đó xuất hiện, Rain đã không ngần ngại ủy thác trách nhiệm cao cả ấy cho anh ta. Bây giờ thì chỉ việc chờ xem bộ dạng thất bại của cô em gái cứng đầu.

Sữa trong ly cạn dần, Vân Linh ngạc nhiên vì sự yên lặng khác thường của anh trai :

-Hôm nay có chuyện gì sao Rain ? Anh im lặng quá, em sợ đấy!

Đối tượng bị công kích nhanh chóng phản đòn, cái cốc đầu rõ đau vang lên nghe thật tội:

-Ái da.... Anh dám đánh em. Rain à! Em thề là anh sẽ không lấy được vợ...

Kích trúng vấn đề nhạy cảm của con người đầy “ tự phụ” , Vân Linh nhanh chóng chuốc lấy hậu quả cực kỳ tồi tệ :

-Hạ Vân Linh! Anh cho em biết, Hạ Anh Du là cái tên có thể giết chết bất kỳ ai nghe thấy nó. Còn vợ à ! Đó là khát khao của hết thảy các cô gái khi nhìn thấy anh đấy. Em không biết sức ảnh hưởng dữ dội của anh trai em đâu ! Anh có thể....bỏ lô ba la.....

Vân Linh lắc đầu ngán ngẩm. Về khoảng tự sướng, Rain đứng số một đó ai bảo số hai.

Gian nhà yên ắng bỗng chốc náo động. Ánh mắt ngập niềm hạnh phúc của HạVĩnh hướng về khung ảnh nhỏ-nơi người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười phúc hậu : “ Em à! Anh Du và Vân Linh đã lớn thật rồi !”

Ngày không gió ! Trống trải đến kì lạ.

Tựa đầu vào cửa sổ, Vân Linh để mặc cái cảm giác bất ổn chạy khắp cơ thể. Đôi khi cuộn cuộn ở tim, có lúc lấp đầy khoang miệng bằng hương cỏ may ngọt ngào.

Cổ lý giải nguyên nhân gây ra hiện tượng không bình thường này, Vân Linh chợt nhớ đến lời nói đùa của Rain sau màn tự phụ ban sáng:

“Chờ đi em gái ! Anh cũng thế là sẽ có người trói được trái tim ngạo mạn của em!”

Cô mong Rain không lấy được vợ. Anh lại trả đũa cô bằng cách tìm người đánh bại trái tim bất trị này.

Nhưng sao cô lại nghĩ đến chuyện này chứ ? Liên quan đến cảm giác hiện tại của cô chẳng ?

Gạt đi mớ lộn xộn trong suy nghĩ. Vân Linh quyết định dành một ngày để giải phóng bản thân khỏi tình trạng mất kiểm soát.

Khu vui chơi nhệt người qua lại. Không khí náo nhiệt khiến Vân Linh có chút hứng khởi.

Giật giạt vạt áo người bên cạnh đến nhàu đi, cô gái nhỏ tỏ thái độ phẫn khích :

-Chúng ta chơi trò gì đi Rain!

Nhìn Vân Linh thích thú, Rain mỉm cười rạng rỡ. Anh đã vút đồng hợp đồng xây dựng cho thư kí, chạy ngay đến khu vui chơi chỉ vì một cuộc gọi :

“ Rain à ! Em muốn đi chơi!”

Vân Linh bé bỏng của anh đã trở về, điều anh cần là thế này. Nụ cười lãng tử đẹp ngất ngây, đám đông đồng loạt hướng ánh mắt mơ màng về phía chàng trai cao lớn .

Nhưng mộng tưởng nhanh chóng vỡ tan khi ánh mắt triu mến ấy đã dành cho cô gái có khuôn mặt vô cùng thánh thiện bên cạnh.

-Ôi trời ! Đẹp đôi kinh.

-Sao thế ! Mình là kẻ đến sau ư ? Thật không cam tâm..

-Đó không phải kiến trúc sư đại tài Hạ Anh Du sao ? Ngoài đời đẹp trai hơn nhiều!

Không ít lời khen ngợi, ngưỡng mộ, bàn tán được đưa ra. Tất cả chính thức rơi vào trạng thái “tự kỉ vô điều kiện”. Mà kẻ gây ra đang bày bộ mặt đứng đưng bất cần.

Có dáng người nhỏ xinh lao thật nhanh về khu vực được chú ý, hơi thở chưa kịp điều chỉnh nhưng giọng nói vẫn rất vang :

-Vân Linh ! Tớ đến rồi đây...Ôi một thật! Phù phù.... nghe cậu bảo muốn đi chơi tớ cứ tưởng....

Câu chữ cuối cùng chưa thốt ra đã im bất, Nhã Nhi vội hướng thái độ bất mãn về dáng người cao lớn bên cạnh :

-Anh cũng đến đây sao ? Già cả mà thích bon chen thế!

Thật là tức chết mà ! Ngay từ lần đầu gặp mặt ở Richard, con người đánh đá này đã không ngừng công kích anh.

Việc đấu khẩu cứ thế trở thành lời chào hỏi bất cứ khi nào Rain và Nhã Nhi gặp nhau:

-Ồ ! Thế chỉ có nhóc mới đến đây được à ? Đồ con nít !

- Này! Đã bảo không được gọi là nhóc rồi mà ! Anh lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi chứ.

-Đủ cao hơn nhóc một cái đầu và thừa hai tuổi để lớn hơn nhóc đấy, nhóc con.

-Anh....

-Sao nào ?

Cứ thế kẻ tấn công, người đánh trả. Hai bên tiếp tục chĩa súng vào nhau mặc cho chiếc đầu ở giữa đã bốc khói nghi ngút.

Vân Linh thở mạnh, cơn giận chạy dọc cơ thể và cuối cùng nổ tung:

-Hai người có im không thì bảo ? Một là đi chơi ! Hai là đi về.

Rain im bật. Nhã Nhi ái ngại quan sát thái độ bức xúc của cô bạn. Cứ tưởng được đi chơi với mỗi Vân Linh, ai ngờ gặp kẻ đáng ghét này.

Nguyên nhân gây ra sự đối đầu nảy lửa bắt nguồn từ cô chị họ của Nhã Nhi. Yêu đơn phương Rain năm năm trời và bị anh lạnh lùng từ chối. Cô nàng rơi vào trầm cảm nghiêm trọng mà đến nay vẫn chưa trở lại bình thường.

Nhã Nhi đổ lỗi cho thói trăng hoa của Rain và quyết định công kích anh trong mọi tình huống có thể.

Màn đấu khẩu kết thúc. Hai đối thủ chuyển sang bắn tỉa về phía nhau những ánh mắt chết người.

-Chơi tàu lượn nhé Rain! Nghe Nhã Nhi kể trò này rất vui.

-Ok thôi ! Nhóc con ...dám thử chứ.

-Hừ ! Sợ anh à !

Thế là cả ba tiến về khu vực tàu lượn. Nhìn những vòng xoay lên cao rồi hạ xuống, Nhã Nhi bất giác mím môi.

Cô mắc chứng sợ độ cao. Nhưng lòng tự trọng không cho phép bản thân dừng bước, cô sẽ chấp nhận thách thức này.

Sau khi chọn inh và Vân Linh một vị trí thích hợp, Rain hất mặt đầy tự tin : “Đừng sợ, bám chặt vào anh nhé !”.

Anh là đang chọc tức Nhã Nhi, thấy khuôn mặt trắng hồng có vẻ xám đi khi nhìn về phía con tàu đang lượn vòng, Rain thấy vô cùng hả hê: “ Lần này! Tôi sẽ cho nhóc biết tay!”

Có sự chuyển động chậm chậm rồi nhanh dần. Cảm giác đang lên cao, Vân Linh dang tay hét hét cỡ :

-AAAAAAA.....Thích thật!

Nụ cười vô cùng trong sáng vẽ lên không trung một sắc màu tươi tắn khiến nhịp tim của kẻ ngồi sau đập loạn xạ, ước muốn mang nụ cười ấy cất giấu cho riêng mình, muốn chiếm giữ đôi môi đỏ mọng, một lần nữa dâng lên.

Vòng quay dừng lại đồng nghĩa với cuộc chiến kết thúc... Nhưng kết quả diễn ra ngoài mong đợi..

Bước đi loạng choạng về phía gốc cây gần đó. Thân người cao lớn cuống gập, nôn thốc nôn tháo những gì tích tụ được trong ngày. Đôi tay lạnh ngắt vuốt lấy gương mặt tái xanh, hơi thở dồn dập.

Tiếng cười đầy đắc thắng vang lên :

-Ôi trời ! Ahaha chết mất thôi . “Đừng sợ, bám chặt vào anh nhé”. Đúng là phong độ nhỉ ?

Rain cố gắng vớt vát chút danh dự còn sót lại của một người đàn ông:

-Nhóc con ! Chờ đấy.....

Thật là mất mặt mà! Cứ tưởng lần này được dịp hạ ván cô nhóc nghịch ngợm, không ngờ chính mình lại thảm hại đến mức không thể thảm hại hơn nữa.

Cái vòng quay chết tiệt! Có cần phải chạy nhanh thế không, cảm giác nội tạng trong cơ thể đang rơi tung lên khiến Rain bất giác rùng mình.

-Rain à! Anh thật thất bại...

Câu nói của Vân Linh làm Nhã Nhi phá lên cười ngặt nghẽo. Rain lắc đầu hối hận, anh bỏ hết công việc để đến đây rồi cuộc bị chìm hàng thế này.

Dòng người qua lại ngày một đông, vòng quay vẫn tiếp diễn.

Hai kẻ cứng đầu, hiếu chiến không chấp nhận thất bại. Gắng gượng lôi hết tuyệt chiêu từ gắp thú bông, trượt tuyết đến phóng phi tiêu....để hạ đovan đối phương.

-Lần này nhóc thua nhé ! Đừng bảo là lớn ăn hiếp nhỏ..

-Hừ ! Anh may mắn thôi...đồ đáng ghét!

-Này ! Nói ai thế ?

-Còn ai vào đây, lêu lêu ông anh !

Kẻ hã hê, người ẩm ực. Cứ thế quên mất nhân vật chính đang căng tai chịu trận.

Vân Linh khê cười. Rain gặp đối thủ mạnh rồi ! Hai người này đúng là oan gia.

Kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai che đi gương mặt hoàn hảo, ánh nhìn dán chặt vào dáng người bé nhỏ :

-Đừng cười như thế! Có kẻ đau tim đấy .

Trời không còn tỏa cái nắng chói chang. Vài cơn gió thoảng qua dịu mát.

Gam màu nóng đã được vẽ lên chiếm chỗ khoảng không lạnh lẽo tạo nên sự tan chảy . Ngọt lịm.

10. Chương 10 : Tan Vào Gió...

-Hãy nhớ rằng, Đình Hàn Phong luôn ở phía sau em!

Bầu trời chỉ duy nhất một khối đen ngòm. Vài chiếc lá chao đảo rời khỏi cành, đáp đất nhẹ nhàng.

Chuyến đi chơi của Vân Linh đã trở thành cuộc đấu nảy lửa. Sức hiệuchiến tương đương, độ ngang ngạnh không hơn không kém. Vậy nên tỉ sốchưa phân rõ thì người trong cuộc sớm đã thương tích đầy mình.

Nhã Nhi và Rain vì quá khích mà từ động khẩu chuyển sang động thủ. Kếtquả Nhã Nhi trượt chân ngã nhào, bộ dạng thảm hại chẳng kém Rain.

Vân Linh không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ nghe thấy tiếng cô bạn la oai oái rồi như sắp khóc tới nơi :

-Ôi chân của tôi! Hạ Anh Du anh đúng là chết tiệt...

-Là nhóc tự ngã nhé ! Tôi đâu có cố ý...

Tiếng khóc nức nở vang lên như trẻ con đòi kẹo. Vân Linh phát hoảng, Nhã Nhi lại bắt đầu rồi. Mỗi khi uất ức quá mức, hành động duy nhất của côlà khóc và làm ồn.

Từ lúc cú ngã cực đẹp được diễn ra đến khi Nhã Nhi ngồi khóc thét, mặt Rain cứ ngệt ra rồi hoàn toàn bất động.

Tiếng khóc vẫn chưa dứt nhưng giọng cười sang sảng từ đâu nổi lên, lớn dần ,lớn dần cuối cùng ác đi tiếng khóc ban nãy.

Mọi người dừng lại một chút, quan sát cảnh tượng kỳ dị trước mắt.

Cô gái nhỏ ngồi lì dưới đất, khuôn mặt trắng ửng hồng vì tức giận, đôi môi đỏ mọng mím chặt trông rất đáng yêu.

Chàng trai cao lớn hai tay ôm bụng, cười đến quắc quại.

Cô gái ở giữa nhíu mày, vẻ mặt có phần ngô nghê vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Sau khi quan sát tận tường mọi chi tiết, họ rời đi. Vài người lắc đầu ngẫm ngẫm “thanh niên ngày nay chỉ toàn bắt nạt trẻ con”, số người khác lại bày ra sự tiếc nuối vô hạn: “Đẹp trai thế mà thần kinh!”.

Rain vẫn không thể nhịn được cười, dáng người cao nghiêng ngả theo từng cử chỉ của cô gái nhỏ:

-Đúng là trẻ con! Thế mà không cho gọi là nhóc...Hahaaaa.

Bị trêu tức, Nhã Nhi lấy tay quệt nước mắt. Cố gắng đứng lên để ăn thua đủ với kẻ trước mặt. Nhưng chưa kịp đứng, khớp gối sưng tấy do cú ngã lại đau dữ dội.

-Cậu không sao chứ Nhã Nhi ?

Vân Linh lo lắng. Nếu không đau, Nhã Nhi sẽ không khóc đến mức đấy.

Vội nhớ tới nhân vật vừa gây hấn, Vân Linh nghiêm giọng:

-Rain ! Đừng đùa nữa...Nhã Nhi xem ra đau lắm đấy. Anh đưa cậu ấy về nhà nhé ! Em sẽ tự bắt taxi về.

-Nhưng mắt em không nhìn thấy, như thế rất nguy hiểm.

-Đúng đó Vân Linh. Để tớ tự về được rồi !

Vân Linh kiên quyết, cô đã nói thì không bao giờ thay đổi. Nếu để Nhã Nhi thế này mà đi về thì thật không ổn:

-Hai người mãi xem tớ là trẻ con thế ! Chỉ là mắt không thấy thôi, bộ não vẫn hoạt động tốt mà.

Sau những lời lẽ đầy thuyết phục của Vân Linh, Nhã Nhi đành để Rain chở về. Trước khi đi, Rain bắt Taxi cho cô còn căn dặn tài xế thật kĩ địa chỉ nhà.

Yên vị trong xe, Vân Linh cảm thấy tâm trạng có phần tốt hơn. Không phải suy nghĩ vẩn vơ về con người đó, không bị hằn khí của anh ta bám víu, ám ảnh. Hôm nay cô thực sự rất vui.

Xe chạy chậm dần, rồi ngừng hẳn. Tiếng xình xịch vang lên. Người tài xế nói vọng về phía Vân Linh :

-Thật xin lỗi cô ! Xe hết xăng rồi, không thể chạy tiếp được nữa.

Lần mò mở cánh cửa để bước xuống. Vân Linh mím môi:

-Chú cho cháu hỏi, ở đây là đâu vậy ?

-À đây là đường XX .Rất gần với địa chỉ mà cậu trai lúc nãy đưa cho tôi. Cô chỉ cần đi qua đoạn đường phía trước là tới.

Vân Linh thở phào. Thật may, nhưng từ đây đến nhà phải đi qua một con đường vắng. Vì Vân Linh muốn tự đến trường nên Rain đã chỉ cô tên các đường đi qua, nếu có đi lạc còn biết mà hỏi thăm. Bây giờ có dịp tới rồi.

Cố gắng bước đi thật chậm trên con đường vắng, cô gái nhỏ tập trung nhắm tính khoảng cách đến nhà.

Bất chợt một giọng nói ngang phè vang lên :

-Đi đâu thế em gái!

Trán Vân Linh đã lấm tấm mồ hôi, không phải cô gặp cơn đói đấy chứ.

Sự ồn ào bắt đầu kéo đến, những tràng cười cợt nhả, tiếng huýt sáo đầy phấn khích khiến cô gái nhỏ hoảng sợ :

-Xinh quá tụi bây ơi! Lần này anh em mình sướng rồi...Haha.

Đôi tay thô kệch đưa qua đưa lại trước mắt Vân Linh không nhận được bất kì phản xạ nào, tên đầu đàn mới phát hiện :

-Con này bị mù ! Càng tốt..dễ xơi ...

Một tràng cười đầy kinh tửm vang lên, mặt Vân Linh trắng bệch. Sớm biết thế này cô đã vứt bỏ cái thái độ cương quyết khi nãy rồi.

Bộ não thông minh lại vận động hết cỡ, cô làm sao thoát khi mắt không thấy gì. Mà lũ người này có vẻ rất đông, nguy cơ bị xơi tái là không hề thấp.

Mùi mồ hôi tanh tươi ngày càng tiến gần, Vân Linh mím chặt môi, đôi bàn tay nhỏ bé bám chặt gấu váy. Con tim bất giác run lên nhịp đập mang tên “Đình Hàn Phong”.

Giờ phút này, tại sao cô chỉ nghĩ đến mỗi anh?

Có lẽ vì đôi bàn tay dịu dàng lau khô những giọt nước mắt trên cánh đồng cỏ lau, vì khuôn ngực cô đã bám víu trên dãy hành lang dài của học viện.

Vì nụ hôn ngọt ngào đầy bá đạo, vì câu nói chuyen quyền : “Em là của tôi, Hạ Vân Linh”.

Nhưng lí do thực sự là vì trái tim cô đã tan vào gió, quyến vào cái lạnh cô độc và bất cần kia.

Khi mọi xúc cảm được minh chứng một cách rõ ràng, cô gái nhỏ đã không còn đường thoát.

-Đi theo tụi anh nhé cô em, chúng ta cùng nhau vui vẻ nào!

Không để Vân Linh kháng cự, tên đầu đàn tóm chặt tay cô. Bàn tay dơ bẩn bịt chặt miệng tránh tiếng hét của cô gái nhỏ.

Thô bạo lôi Vân Linh vào con hẻm gần đó, bảo bọn đàn em canh chừng cẩn thận. Tên còn đồ hung tợn lao vào con mồi như loài sói đang khát máu, điên cuồng và mang rợ.

Chiếc áo khoác bị xé rách tả tơi, Vân Linh hoảng loạn cực độ. Hàng lệ dài lăn trên khuôn má trắng toát vì sợ hãi.

Tiếng la hét vang lên cắt ngang màn vờn mồi của tên dã thú. Mùi máu từ đâu xộc lên tanh tươi. Tiếng răng đay nghiến va vào nhau:

-Mẹ nó! Mày là thằng nào ?

Nhìn lũ đàn em nằm bất động trên nền đất, máu nhuộm đỏ chiếc đầu cắt tĩa khác người. Tên đại ca bất giác lạnh người.

Dáng người cao lớn nhếch môi. Ánh nhìn đầy chết chóc chiếu thẳng vào kẻ xấu số :

-Yên tâm. Mày sẽ được biết khi hơi thở cuối cùng kịp trút xuống.

Âm thanh rợn người vang lên. Những cú va đập khiếp hãi vẫn tiếp diễn.

Đến khi bức tường đối diện còn lại vệt máu đỏ tươi, các khớp xương không còn khả năng gãy vụn.

Chàng trai buông tay để thân người mềm nhũn rơi tự do. Cú tiếp đất hoàn hảo.

Dáng người cao lớn đột ngột cuối xuống, giọng nói rất khê vang lên bên tai con người đáng thương:

-Nghe cho kĩ, tao là Đình Hàn Phong!

Hơi thở vội vã vừa kịp trút ra, chấm dứt khoảng thời gian tồn tại thật vô ích.

Hàn Phong đứng thẳng người, đôi mắt hằn lên những vằn đỏ ghê rợn. Cái lạnh đóng băng mùi hôi tanh đang bốc lên trong không khí.

Vân Linh co người, hai tay choàng lấy bờ vai đã đỡ ra tê cứng. Mồ hôi tuôn như mưa trên khuôn má thánh thiện, bờ môi bị cô cắn đến bật máu.

Chiếc áo ấm áp choàng qua thân người bé nhỏ, hương cỏ may thoang thoảng kéo mọi cảm xúc về thực tại. Giọng nói cất lên đầy run rẩy:

-Hàn Phong! Là anh phải không ?

Vòng tay to lớn bắt chột bao trọn đôi bờ vai mỏng manh.

Cảm nhận sự hoảng loạn tột độ từ cô gái nhỏ, Hàn Phong siết chặt tay muốn ném phăng nỗi run rẩy đáng ghét này:

-Vân Linh à! Đừng sợ.

Giọt nước mắt lóng lánh phản chiếu dưới ánh trăng, sáng lên như những mảnh thủy tinh vỡ vụn.

Đôi bàn tay nhẹ nhàng lau khô khóe mi ước đắm, ánh mắt xót xa nhìn vào gương mặt thiên thần trong vòng tay.

Đặt lên bờ môi đầy vết xước một nụ hôn thật nhẹ, nuốt trọn vị máu mà cô gái nhỏ cắn đến ứa ra. Tim anh như bị xé nát, đau đớn tột cùng.

Một cơn gió nhẹ nhàng thoảng qua, mơn trớn vài chiếc lá bên lề đường mang theo giọng nói khe khẽ:

-Hãy nhớ rằng, Đình Hàn Phong luôn ở phía sau em!

Cô gái nhỏ mỉm cười. Đúng như Rain bảo cô đã hoàn toàn thất bại.

Trái tim ương bướng đang tan ra. Quyện vào làn gió thơm mát kia. Trong suốt.

11. Chương 11 : Cáo Già !

Một lớp màn xám được kéo xuống, bức vẽ mờ đi.

Trên chiếc giường trắng muốt, Vân Linh liên tục thay đổi tư thế, tâm trạng ngổn ngang và cực kì hỗn loạn.

Nỗi kinh hãi vừa qua đi, những nghi vấn, chệnh choáng lại xếp chồng, chằng chịt vây lấy tâm trí.

Đình Hàn Phong! Cái tên khiến cô rối bời.

Số lần tiếp xúc, chạm trán tỉ lệ với những nụ hôn, những câu nói bá đạo đầy tính sở hữu. Rốt cuộc anh ta thuộc thể loại gì ?

Hôn cô, giúp cô là vì thương hại cô gái có đôi mắt mù lòa này chăng ? Hay anh ta thích bốn cợt , vui đùa với người không có khả năng kháng cự... Hay vì anh ta.....

Một loạt những giả thuyết được đưa ra và mau chóng bị gạt phăng. Cô có lẽ đã nghĩ quá nhiều.

Hơi ẩm từ chiếc áo ngủ mùi cỏ may không ngừng tỏa ra, Vân Linh vô thức đưa lên mũi.

Cảm giác an toàn của cái ôm khi nãy lại ủa về làm nhip tim mất kiểm soát mà nện thịch thịch vào lồng ngực.

Trong cơn hoảng loạn cực độ, khi mọi thứ dường như đổ sụp xuống. Anh là người đầu tiên mà Vân Linh nghĩ tới, xúc cảm chỉ chực trào để thốt lên ba chữ “Đình Hàn Phong”.

Thế nên khi giọng nói trầm trầm vang lên, thế giới quanh cô bỗng chốc bừng sáng, sự vững tin cuốn trôi nỗi sợ hãi, khuất lấp cảm giác bất an.

Anh luôn xuất hiện khi cô cần, dang đôi tay rộng lớn che chở thân người nhỏ bé.

Rắc rối dần được tháo bỏ, Vân Linh để mặc dòng chảy mãnh liệt của thứ tình cảm không tên. Nồng đậm như loại rượu vang đỏ được chôn cất từ rất lâu.

Khuôn má thiên thần chợt điểm hồng, đôi môi khẽ mỉm cười. Nhịp thở đều đặn đưa cô vào một giấc mơ đẹp. Giấc mơ có những cơn gió ấm áp, trong lành.

Dưới bóng trăng mờ nhạt. Hai chiếc bóng lớn đổ dài lên nền đất.

Cho tay vào túi quần, chàng trai có mái tóc xoăn nâu cá tính nhếch môi:

- Xóa sổ Đại ca Lâm Thanh Hùng và con gái ông ta, cho tụi con đồ đườngXX vào viện với chấn thương nghiêm trọng, nhẹ nhàng tiễn luôn tên cầm đầu chào Vương phủ....Cậu giỏi hơn tôi nghĩ đấy.

Bản thành tích rộn người được tóm lược rất chi tiết nhưng đối tượng có liên quan vẫn đứng đưng:

- Quá khen! Theo tôi, anh làm thám tử sẽ có tiềm năng hơn kiến trúc sư đấy, Hạ Anh Du.

Rain cười to. Không ngờ trình độ đá đều của tên này chẳng thua kém mình.

Nhưng trời sinh ra anh ngoài đôi tay tài hoa còn có một tố chất rất đặc biệt : Một tầm nhìn sâu.

Xuyên thấu những suy nghĩ và hành động đầy mờ ám của chàng trai trẻ, không khó để con cáo già như anh hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

-Anh đoán được tôi sẽ trở về ?

Chàng trai nhướn mày, đôi mắt đen lạnh hướng về Rain.

Nụ cười rất khê thoảng qua gương mặt lạnh tử, Rain xoay người về phía đối phương ra chiều biết rõ mọi chuyện:

-Cũng dễ thôi mà ! Chẳng phải cậu còn nợ tôi một lời hứa đó sao ? Tôi không nghĩ cậu sẽ quên.

Thật không thể không thán phục người này, chỉ hơn anh hai tuổi nhưng khả năng quan sát của Rain rất chuẩn xác.

Nắm bắt được bản chất của đối phương để định hướng mỗi bước đi cho riêng mình, anh ta đã quá già so với độ tuổi.

-Tôi đã tìm được người mà anh cần! Vậy điều kiện của tôi anh đã thực hiện xong chứ ?

-Tiến độ rất tốt, thời gian hoàn thành sẽ sớm thôi!

Cuộc hội thoại mập mờ diễn ra. Có sự giao dịch nào đó đang được cả hai thực hiện.

Tiêu chí đặt ra là hợp tác và hai bên cùng có lợi. Mọi chuyện tưởng chừng êm xuôi nếu kẻ chuyên quyền ấy không phá rối:

-Nhưng trước đó, tôi cần mượn người mà anh muốn tìm !

Im lặng quan sát thái độ của Rain. Chàng trai rõ thấy môi anh ta giậtgiật, vẻ mặt trầm ngâm nhưng sau đó mau chóng trở lại bình thường.

Rain không nói gì, mũi giày chậm rãi rời khỏi vị trí hiện tại, bước về chiếc Vovol bóng loáng.

Tiếng động cơ vang lên rất êm, cánh cửa kính sẫm màu được kéo xuống.

Nhích người về phía khoảng trống vừa được tạo ra, Rain mỉm cười đắc chí:

-Haaa...chúng ta có cùng mục đích đấy. Cậu cứ sử dụng người đó thoải mái, “em rẽ tương lai”.

Bóng xe và người nhanh chóng mất khuất. Để lại chàng trai với vẻ mặt phức tạp.

Con đường vắng lấp đầy những cơn gió. Kẻ vô cùng thông minh dường như đã hiểu ra vấn đề quá đơn giản :

-Hạ..... Anh Du ! Hạ Vân Linh.....tại sao mình không nghĩ ra chứ! Giỏi lắm ông anh vợ “cáo già”.

Một lớp màn xám được kéo xuống, bức vẽ mờ đi.

Vì những uẩn khuất, những bí mật có vẻ rắc rối, người xem tranh cảm thấy hỗn loạn vô cùng.

Đừng vội phức tạp hóa mọi vấn đề ! Chỉ đơn giản là Gió quá quý quyết thôi!

12. Chương 12 : Mảnh Ghép Được Lật Mở.

Đã đến lúc mang em về bên tôi !

Khu cao ốc 40 tầng chót vót. Ở độ cao này, mọi thứ trở nên bé nhỏ qua lớp kính trong suốt.

Căn phòng được thiết kế hài hòa. Mảng màu kem ấm áp choáng lầy không gian vắng lặng.

Chồng văn kiện, các kế hoạch thiết kế ngày một dày. Tất cả đang đợi con người thanh thoi ngắm cảnh ấy phê duyệt.

Mái tóc nâu xoăn bồng bênh ương bướng phủ xuống, che đi ánh mắt phức tạp.

Nở một nụ cười đầy vững tin, vệt sáng niềm hy vọng nhen nhóm bấy lâu.

Hai năm trước.

-Cậu biết bác sĩ Khắc Minh ?

Chàng trai có vẻ kích động. Suốt mấy năm trời lục tung mọi góc ngách,diên đại lao vào tất cả các bệnh viện, quảng hết tiền bạc vào đám thám tử vô dụng chỉ để tìm ra người này.

Lâm Khắc Minh, bác sĩ chuyên khoa mắt nổi tiếng khắp thế giới. Thiên tài y học với những phương pháp rất hiệu quả , người đã đem lại ánh sángcho nhiều bệnh nhân khiếm thị.

Anh đang rất cần ông ta, vì thiên thần bé nhỏ của anh. -Cô em gái mà anh yêu thương nhất.

Anh muốn lại nhìn thấy đôi mắt ngây thơ, tròn xoe những hạt nước trongveo. Qua đôi mắt ấy, thế giới là một màu hồng chỉ tràn ngập tiếng cườivà niềm hạnh phúc.

Nhưng ông trời thật bất công, nhấn tâm cướp đi niềm hạnh phúc nhỏ bé ấy.

Dù giờ đây đôi mắt đen lầy vẫn nhìn anh, hướng về phía anh. Vẫn trong veo nhưng hoàn toàn trống rỗng, trống rỗng đến vô hồn.

Dưới hàng mi dài cong vút, cảm xúc tựa hồ đóng băng, xoáy sâu như vực đen tăm tối.

Lòng anh đau nhói , anh bất lực và quá vô dụng để tìm lại ánh sáng cho thiên thần bé nhỏ ấy...

Đến khi cái tên Lâm Khắc Minh được nhắc đến với những ca phẫu thuật mắt thành công, anh đã bất chấp tất cả để tìm ra ông ta.

Thấy người đối diện có vẻ mặt bình tĩnh, Hàn Phong nhíu mày:

-Lâm Khắc Minh, ông ấy đã từng điều trị ẹ tôi! Nhưng giờ thì không.

Chàng trai có cảm giác cơ thể đang nóng lên, ý thức dần mất kiểm soát mà hung hăng lao tới túm lấy cổ áo Hàn Phong:

-Cậu chắc chắn phải biết ! Có người nhìn thấy cậu và ông ta gặp nhau cách đây hai ngày.

Bị tấn công bất ngờ, Hàn Phong nổi cáu, vung tay xô ngã kẻ xất xược :

-Anh có thấy mình quá vô lí không ? Tôi gặp ông ta và chuyện anh muốn gặp ông ta không hề liên quan!

Mái tóc nâu bết vào khuôn trán đầm mồ hôi, chàng trai buồn thông đôi tay, thân người không chút sức lực.

-Đình Hàn Phong ! Đây là lần đầu tiên tôi cầu xin người khác, tôi xin cậu hãy cho tôi biết bác sĩ Lâm Khắc Minh ở đâu...

Ánh mắt đen lạnh đậm xuất hiện vài tia khó hiểu.

Anh đã từng rất ngưỡng mộ người này! Những công trình tuyệt vời do anh ta thiết kế, xây dựng luôn xuất hiện trên các phương tiện thông tin, báo chí.

Chiếc đầu thông minh đã đưa công ty kiến trúc non nớt của mình vào giới kinh doanh chỉ ở tuổi hai mươi.

Con người xuất chúng ấy vì có gì mà kích động và bị lụy thế này.

Một ý nghĩ vừa vụt qua: “Biệt thự ánh sáng!”.

Đình Khiêm, ba của Đình Hàn Phong là một kiến trúc sư đại tài. Ông đã qua đời lúc anh chỉ mới 10 tuổi.

“Ánh sáng” căn biệt thự do chính ông thiết kế tặng vợ mình là một bản vẽ tuyệt vời. Lối kiến trúc độc đáo, chất liệu xây dựng chủ yếu là loại kính trong suốt.

Đây là một công trình rất khó. Ngoài tài năng, người muốn xây dựng “Ánh sáng” cần hiểu được mục đích và ý nghĩa của căn biệt thự.

Không đơn giản là căn biệt thự xa hoa, “Ánh sáng” là tất cả tình yêu mà Đình Khiêm dành cho vợ.

Ông muốn đem hết mọi màu sắc của cuộc sống vào nơi này vì tin rằng một ngày nào đó bà Đình sẽ nhìn thấy.

Để hoàn thành tâm nguyện của Đình Khiêm, Đình Hàn Phong đã mời nhiều kiến trúc sư lừng danh trên thế giới đến xây dựng. Nhưng không một ai hiểu được ý tưởng của ba anh. Họ lắc đầu và tự nhận mình không đủ khả năng.

Hàn Phong nhếch môi, sao anh không nghĩ đến người này sớm hơn chứ. Với tài năng của anh ta, có lẽ sẽ làm được.

-Được. Tôi sẽ tìm bác sĩ Lâm Khắc Minh cho anh. Đổi lại anh phải giúp tôi một việc.

Nét cười rạng rỡ rực lên dưới ánh mặt trời, thái độ bất lực mau chóng được rũ bỏ:

-Chỉ cần tìm được ông ta, cậu muốn gì tôi đều đồng ý.

Khép lại dòng hồi tưởng. Dáng người cao lớn nhả nhận đi về phía bàn làm việc.

Ánh nhìn sắc bén lướt trên bản vẽ đang được lật mở.

Đúng là Đình Khiêm. Lối thiết kế độc đáo đòi hỏi nét sáng tạo, tỉ mỉ khiến anh khá đau đầu.

Hai năm miệt mài nghiên cứu, vừa tìm kiếm vật liệu phù hợp, vừa đi sâu vào ý tưởng của bản vẽ để hoàn thiện công trình. Bỏ qua nhiều hợp đồng lớn với mức lợi nhuận béo bở chỉ để tập trung vào “Ánh sáng”.

Thời hạn giao dịch đã kết thúc. Người đã tìm, nhà đã xây.

Nhưng mối liên quan giữa hai bên vẫn chưa kết thúc. Vì họ hiện nay đang có cùng một mục tiêu: Tìm lại ánh sáng cho thiên thần bé nhỏ.

Không khó để kẻ Cáo già như anh nhận ra ngày nào đến trường em gái mình cũng bị bám đuôi. Đe dọa Hiệu trưởng Richard để vào lớp học đặc biệt. Xử lý sạch sẽ những ai động vào cô.

Anh cười thâm. Kẻ ngang ngược, vô cảm như cậu ta mà cũng thành ra thế này thì đúng là “thiên hạ đại loạn”.

Làm ra vẻ chán chường vô đối, bệnh nhân lại “tự kỷ” với chính mình:

-Hazz....đã tới lúc ông anh “già nua” này về hưu rồi ! Thôi thì giao lại sứ mệnh bảo vệ “thiên thần nhỏ” cho cậu ta vậy.

Đôi mắt đen láy ánh lên tia âm áp khi nhìn vào khung ảnh nhỏ.

Nụ cười rực rỡ che lấp mọi thứ xung quanh, khuôn mặt thánh thiện và thuần khiết đến động lòng. Dưới ánh nắng ban mai, chiếc váy trắng tung bay theo làn gió đem lại góc ảnh đầy cuốn hút.

Cổ đứt mắt ra khỏi dáng người bé nhỏ, nhưng nhịp tim lại níu giữ những xúc cảm mãnh liệt muốn rời đi. Hàn Phong khẽ cười, có lẽ gió lạnh đang biến tính.

Quyền lực và trí tuệ giờ đây không còn khả năng khống chế bản thân anh.

Đôi chân mất kiểm soát mà bước theo dáng người quen thuộc ấy.

Bàn tay bắt giác giờ lên để chạm vào làn tóc xoăn đen mượt mà.

Cánh môi đỏ xinh cứ hiện lên trước mắt anh, huyền hoặc một cảm giác rất ngọt ngào.

Lần quần trong thứ xúc cảm gây say khiến Hàn Phong đánh mất lý trí. Cuối cùng trở thành cây bút chì màu trong bản vẽ của Hạ Anh Du.

Thật không thể xem thường con người này! Anh ta quá cao tay.

Dời mắt khỏi khung ảnh trước mặt, Hàn Phong ngã người vào ghế xoay, khuôn mặt trở về trạng thái mặc định. Lạnh băng không xúc cảm.

-Đã đến lúc mang em về bên tôi !

Những thắc mắc dần được tháo gỡ. Màn đêm liệu có qua đi, ánh sáng rồi sẽ trở lại ? Chỉ chờ vào bàn tay kì diệu của gió mà thôi.

13. Chương 13 : Kẻ Phá Đám...

ần này chết thật rồi ! Cái tên rắc rối ấy sao lại về lúc này chứ ?

Bầu trời cao trong vắt. Từng đám mây cuộn vào nhau như lớp kem xộp trắng mịn.

Khuôn mặt mê người đầy uy quyền, đôi chân thon dài vắt chéo. Tư thế dù lạnh lẽo nhưng cuốn hút một cách ma mị.

Đối mặt với con người đáng sợ này, vị bác sĩ có tuổi vô cùng e dè. Mặc dù chỉ đáng tuổi con trai ông nhưng mỗi câu nói của cậu ta không khác gì mệnh lệnh của đấng tối cao, khiến người khác chấp hành vô điều kiện.

Cũng vì lẽ đó mà Lâm Khắc Minh đã dốc hết sức chữa bệnh ẹ cậu. Phunhân của Đình Khiêm, một người phụ nữ mù lòa nhưng rất thuần hậu.

Sau thành công của ca phẫu thuật mắt cho bà Đình , Hàn Phong đã giúp ông sang Mỹ, thực hiện mơ ước nghiên cứu của mình.

Vị bác sĩ già đẩy nhẹ gọng kính, vẽ kính cẩn như đối với bề trên :

- Cậu gọi tôi về có việc gì không, cậu Đình!

Hàn Phong lãnh đạm đứng thẳng người, hướng về phía chầu hướng dương nơi cửa sổ. Đôi tay thon dài mơn trớn những cánh hoa vàng óng, ban tặng chúng cái nhìn dịu dàng chưa từng có:

-Giúp tôi chữa khỏi mắt ột người!

Câu nói có vẻ là nhờ vả nhưng thực chất là một mệnh lệnh, một trách nhiệm không thể thoái thác. Lâm Khắc Minh cúi đầu :

-Tôi sẽ làm hết khả năng của mình, thưa cậu.

Thu lại ánh mắt dịu dàng ban nãy, Hàn Phong xoay người về phía kẻ đối diện. Đuôi mắt cong lên cái nhìn sắc lạnh:

-Không phải hết khả năng mà là tất cả những gì ông có!

Cơn gió khô khốc chen qua kẽ hở của ô cửa. Cọ vào làn da nhăn nheo. Rát buốt!

Trên sân thượng. Thân người bé nhỏ đứng đưa chiếc xích đu xinh xắn.

Nhịp nhịp đôi chân, mái đầu khẽ cúi xuống để tóc che đi khuôn mặt vô cùng bối rối.

Cánh môi hồng đáng yêu cứ lẩm bẩm :

-Cám ơn hay im lặng.....

-Im lặng.

-Cám ơn.

-Im lặng.

.....

-Azzz.....phải làm sao đây ?

Từ ngày được Hàn Phong giúp đỡ. Vân Linh đã suy nghĩ rất nhiều.

Cô nhớ rất rõ thứ xúc cảm chạy trong cơ thể mình lúc ấy, vô thức gọi tên anh và ôm chầm lấy anh.

Những hành động đáng xấu hổ khiến cô ngượng đỏ cả mặt. Cô rất ghét tên bá đạo đó, ghét cách anh thị uy, ghét anh vô cớ hôn cô, ghét những câu nói mang tính chiếm hữu.....

Nhưng cô không phủ nhận mình rất thích vị có may nhẹ nhàng, thích vòng tay ấm áp luôn che chắn cô , thích đôi môi mê mên chuyên quyền ấy.....

Cô phân vân với hai xúc cảm trái chiều, đôi khi biểu hiện rõ ràng của dấu hiệu “Say nắng”, đôi khi mơ hồ rồi lướt qua trong phút chốc.

Vân Linh muốn cảm ơn anh, muốn biết được những gì anh nói hôm ấy là thật:

“Hãy nhớ rằng ,Đình Hàn Phong luôn ở phía sau em!”

Khi quyết định chưa kịp đưa ra, lý trí cứng rắn đã bác bỏ tất cả: Chắc anh ta tốt bụng, tình cờ nhìn thấy và giúp đỡ cô gái yếu thế là mình. Vì anh ta thích bốn cột, trên đầu.

Cuộc đấu tranh tư tưởng thế này đã diễn ra rất nhiều lần và bây giờ vẫn tiếp diễn. Đó là lý do tại sao cô gái nhỏ cứ lẩm bẩm suốt cả buổi thế kia !

Rain đứng dựa lưng vào tường. Anh thấy thỏa mãn với tình trạng hiện tại của em gái.

Cô đã đánh mất bản thân mình quá lâu, khéo léo chui vào lớp vỏ bất cần, vô cảm. Vân Linh biết nổi giận, biết bối rối và hay “tự kỷ” của bây giờ mới chính là em gái anh, là thiên thần bé nhỏ ngày nào.

Khẽ nở nụ cười lãng tử , Rain xoay người bước đi. Bỗng điện thoại đổ chuông, số máy ngoại quốc rất lạ:

-Hạ Anh Du nghe đây !

Đầu dây bên kia có tiếng cười khúc khích, giọng nói cực baby văng vẳng vào tai Rain:

-Anh à ! Vợ yêu có khỏe không ? Em nhớ cô ấy chết mất !

Mặt Rain xám xịt rồi tái mét, khóe môi giật giật nổi sợ hãi:

-Cậu đang ở đâu thế ?

Sớm biết được thái độ này, chàng trai tút tút:

-Huuu...em vẫn đang ở Canada, cách Việt Nam cả vòng Trái Đất ấy !

Hơi thở nhẹ nhõm vừa thoát ra, vài giọt mồ hôi sắp rơi may mắn được níu lại. Nhưng tất cả đã có dịp thi nhau rơi xuống khi kẻ kia ma mãnh nói tiếp:

-Anh buồn sao Rain ? Đừng buồn ! Em sắp về rồi, em đang ở sân bay đây. Hehe. Bảo vợ yêu chuẩn bị đón em nhé...

Rain buồn thông tay. Tiếng tút tút ngân dài vọng vào mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Lần này chết thật rồi ! Cái tên rắc rối ấy sao lại về lúc này chứ ?

Với tay vô lấy đám tóc nâu bù xù. Gương mặt lãng tử nhăn nhó đến mức rất khó coi:

-Một Đình Hàn Phong là quá đủ, thêm tên này nữa mình đúng là tiêu thật rồi !

Cảnh tượng “hãi hùng” của buổi “chia ly” ào về khiến Rain rùng mình.

Cậu nhóc 10 tuổi cực dễ thương, chiếc mũ lưỡi trai quay ra sau rất cá tính. Đôi môi đỏ mọng không ngừng la hét, nước mắt nước mũi lấm lem cả khuôn mặt.

Một tay nắm chặt cô bé cũng trạc tuổi, tay còn lại bị một người phụ nữ quý phái lôi đi.

-Mẹ à, con không muốn đi. Hức hức. Con muốn ở lại với vợ bé nhỏ....con không đi đâu.

Tuy tội nghiệp con trai nhưng vì tương lai sau này, bà đành cố hết sức kéo cậu đi. Đứa trẻ thông minh này cần điều kiện phát triển và Canada sẽ làm được điều đó.

Bàn tay nhỏ bé gần như bật máu làm người mẹ đau xót. Bà buông tay con ra, dịu giọng:

-Nghe lời mẹ nhé! Chúng ta sẽ trở về mau thôi, con sẽ được gặp lại vợ bé nhỏ. Mẹ hứa đó.

Đôi mắt đầy nước hướng về cô bé xinh xắn. Rồi nhanh chóng xoay sang người bên cạnh:

-Rain à? Khi em về Vân Linh sẽ là vợ bé nhỏ của em chứ?

Rain chỉ biết mỉm cười. Con nít gì mà mới chín mười tuổi đầu đã đòi có vợ.

Dù hai gia đình là bạn thân của nhau, dù thằng nhóc này có vẻ rất thích em gái mình, nhưng lời hứa này nếu nói ra sẽ rút lại được chứ.

Mười lăm tuổi vẫn còn quá non nớt để Rain suy nghĩ như thế, nhưng ai bảo cậu già trước tuổi làm gì.

Thấy ông anh đang là “niềm tin” duy nhất của mình im lặng, vẻ không đồng ý. Cậu nhóc lại khóc thét.

Rain hốt hoảng, sức công phá của tiếng hét thật ghê gớm! Đành lừa trẻ con một lần vậy.

Gật đầu đầy chắc chắn, Rain cười méo xệ:

-Ừ...sau này Vân Linh sẽ là...là vợ bé nhỏ của em.

Tiếng kim loại va chạm nhau nghe choang choang. Có lẽ là mấy sợi thần kinh thép trong đầu anh đang rất căng, Rain cắn môi:

- Kể phá đám này sao lại xuất hiện lúc này chứ? Em gái à. Em hại chết anh rồi!

14. Chương 14 : Sunshine !

Bao nỗi nhớ mong cứ thế kéo dài, thứ xúc cảm bé nhỏ lớn dần theo tháng năm và cứ nhiên trở thành tình yêu.

Sân bay đông nghẹt người.

Bịn rịn những cái nắm tay, giọt nước mắt ly biệt. Vài cái ôm thắm thiết trao nhau, dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ của những cuộc hội ngộ.

Tất cả làm không khí sáo nhác, cô đọng thứ xúc cảm khó tả.

Thân người cao lớn nổi bật giữa đám đông. Ánh nhìn lảng tử săn sàng “hạ gục” những trái tim bé nhỏ.

Giọng nói ngọt ngào của cô tiếp viên chột vang lên, thức tỉnh kẻ đang “mê mẩn” giữa ban ngày:

“Chuyến bay Canada-Việt Nam đã hạ cánh....Xin thông báo Chuyến bay Canada-Việt Nam đã hạ cánh..”

Rain đảo mắt tìm kiếm, đôi tay thông dong cho vào túi quần.

Phía xa bỗng trở nên ồn ào. Tiếng nhịp tim va vào nhau nghe thành thịch, vài cô gái bất động hướng ánh nhìn về vật thể đang bị vây kín.

Đám đông dần tản ra, chừa lại lối đi có phần eo hẹp cho vật thể lạ vừa nãy.

Đáng người cao cao hiện ra ngày càng rõ trước mắt Rain. Chỉ thấy thứ ánh sáng lấp lánh từ chiếc khuyên bạc ở vành tai. Mái tóc đen đậm chất Việt Nam không thể làm mờ gương mặt Tây chính hiệu.

Đôi mắt nâu ấm áp thu hút mọi điểm nhìn, chiếc áo sơ mi đen kẻ sọc làm bật lên làn da trắng đến lóa mắt.

Nụ cười cực dễ thương khẽ nở trên cánh môi quyến rũ:

-Anh à !

Rain ngẩn người “ Cậu ta gọi mình sao?”.

Ý thức được người kia đang lại gần , Rain cố lục tung hình ảnh cậu chàng trong danh sách những người anh quen biết.

Dòng chữ “ERROR” nhấp nháy trong đầu báo hiệu tình trạng “ thông tin không xác nhận”. Rain nhú mày nghi ngại:

-Chúng ta quen nhau sao ?

Tiếng cười khanh khách vang lên, chàng trai nhè nhẹ nghiêng đầu, lém lỉnh :

-Haha...em thay đổi nhiều lắm à ? Chắc đẹp trai hơn trước thì phải! Nhưng Rain ơi ! Mau về nhà thôi, em muốn gặp vợ yêu lắm rồi này.

Luồn điện phóng loạn xạ trong mắt Rain. Xấu chuối những gì vừa diễn ra : “Rain ơi”, “Vợ yêu”, “về nhà”.

Cơ mặt thư thả thường ngày chợt căng cứng:

-Dương....Dương Thiên Bảo!

Thấy vẻ mặt không thể bất ngờ hơn của ông anh tinh quái. Thiên Bảo phảnkhởi đi nhanh về phía cửa, bỏ lại con người đang đứng với những thắc mắc chồng chất lên nhau.

Chiếc Vovol lướt êm trên con đường vắng gió, Rain quay sang kẻ đang thờ người bên cạnh:

-Này! Tại sao cậu trở về ? Chẳng phải cô Dương không cho cậu về à ?

Khuôn mặt tinh nghịch có vẻ trầm xuống, giọng nói đều đều:

-Em đã hoàn thành những gì mẹ yêu cầu. Đạt được mọi thứ với kết quả hoàn hảo. Và bây giờ không còn gì ngăn được Thiên Bảo này về bên cô ấy !

Ánh mắt nâu lóe lên niềm hạnh phúc sắc sỡ sắc màu.

Bảy năm là quá đủ cho cuộc sống thiếu thốn ánh sáng. Từ ngày rời VânLinh, cậu nhóc mười tuổi như cái xác vô hồn. Lao đầu vào học và máy móc vận hành cuộc sống.

Mỗi lúc chợp mắt, hình ảnh cô bé có đôi mắt to trong veo lại hiện lên.Khuôn miệng xinh xắn không ngừng gọi cậu : “ Bảo Bảo à! Chúng ta xây lâu đài cát nhé !”, “ Vân Linh không thềm chơi với cậu nữa, Bảo Bảo ngốc”.

Bao nỗi nhớ mong cứ thế kéo dài, thứ xúc cảm bé nhỏ lớn dần theo tháng năm và cứ nhiên trở thành tình yêu.

Cậu nhóc ngốc nghếch nay đã trưởng thành. Dù khuôn mặt dễ thương đến mê hoặc ấy chưa bao giờ đổi thay, dù tính tình trẻ con vẫn đáng yêu nhưng ngày nào. Nhưng có một thứ đã thay đổi!

Đó là tình cảm của cậu dành cho Vân Linh. Nó đủ lớn để chìm chết cậu trong nỗi nhớ nhưng, vô hình cắt vào tim cậu những vết cắt có hình thù kỳ dị.

Tất cả mang Thiên Bảo trở về, gieo rắc niềm hy vọng vào tâm hồn trẻ dại.

Rain nhếch môi.Tên nhóc này đã lớn thật rồi!

Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua cửa kính ô tô, rọi vào khuôn má thiên thần của chàng trai ấy.

Nụ cười rạng rỡ duyên dáng cuốn bay những phân tử khí, nhường chỗ cho thứ màu sắc ngọt ngào : “ Chờ nhé vợ bé nhỏ, anh sẽ mang cho em ánh sáng ấm áp nhất !”.

Góc vẽ rõ nét những gam màu tương phản. Màu đen lạnh đậm và vô hồn của gió lạnh. Màu vàng nồng ấm và rực rỡ của mặt trời.

Sắc màu nào sẽ nổi bật trên bức vẽ ? Hãy nhắm mắt lại và nhìn chúng bằng trái tim như cô gái ấy.

15. Chương 15 : Tương Phản !

Hai thái cực đối đầu và nhanh chóng tuyên chiến. Gió lạnh hay mặt trời sẽ chiến thắng ?

Vết nắng trải dài, ngoằn ngoèo trên nền trời trong vắt. Không khí trở nên tinh khiết và thanh sạch lạ thường.

Richard vẫn yên ắng như mọi ngày. Không ồn ào, không gấp gáp.

Guồng quay đều đều của những tiết học, những bài giảng cứ thế trôi qua một cách tẻ nhạt.

Nhưng tất cả chỉ là một lớp ngụy trang, một màn sương được ai đó khéo léo giăng mắc.

Sau sự tĩnh lặng đáng sợ, từng đợt sóng ngầm vẫn âm thầm khuấy động thế giới nội tâm của tất cả các học viên ở Richard.

Cuộc nói chuyện không mấy thoải mái, âm giọng thoát ra khó khăn và vô cùng dè dặt:

-Đình Hàn Phong đang học ở lớp “đặc biệt” !

Vài ánh nhìn sững sốt, nghi ngờ hướng về kẻ vừa phát ngôn:

-Không thể được ! Anh ấy là ai mà học ở cái lớp đó chứ, chỉ có những đứa khuyết tật như Hạ....

-Xuyt !

Đôi tay nhanh chóng đưa lên, bịt chặt cái tên sắp được nói ra. Nét hoang mang lẫn khuất trong đôi mắt :

-Đừng nói là tôi không nhắc nhở. Đình Hàn Phong đã đưa ra cảnh báo, động vào cô ta đồng nghĩa với....

Câu nói bỏ lửng được thay thế bằng hành động, kẻ buồn chuyện gờ tay xoẹt ngang cổ mình, chiếc lưỡi thè ra trông đáng sợ.

Cố sức chen vào tin tức chấn động này. Cô bạn có cặp mắt kính to dùng lên tiếng:

-Nghe đồn chị hai Ngọc Chi mất tích. Mà ngay hôm trước chị ta bắt nạt Hạ Vân Linh. Không lẽ có liên quan tới Đình Hàn Phong ?

Nhận được cái gật đầu đồng tình của những người xung quanh, cô bạn im bặt.

Thì ra là vậy! Gần đây học viên Richard ngày càng tránh xa con nhỏ mù đó . Là vì có anh bảo vệ.

Ánh mắt không cam tâm được che giấu kỹ lưỡng dưới cặp kính, đôi môi nút nẻ mím chặt: “ Đình Hàn Phong không thể thuộc về bất kì ai ngoài mình!”.

-Anh à ! Nhanh đi em muốn gặp vợ yêu lắm rồi đây.

Rain hết nhăn mặt rồi lại nhíu mày. Thật không chịu nổi với con người này mà! Có cần nóng lòng thế không ?

Suốt quãng đường, sắc mặt Thiên Bảo thay đổi liên tục. Đôi lúc trầm ngâm nhìn ra cửa sổ, khi lại nhảy chồm lên giục anh chạy nhanh hơn.

Cậu ta không mệt nhưng Rain sớm đã tụt lại , mắt hoa với những hành động thái quá này.

-Vân Linh bây giờ đang ở trường. Cậu về nhà trước rồi tối hẳn

sang gặp nó.

Không đợi Rain nói thêm, Thiên Bảo đã hí hửng:

-Vậy thì đến trường thôi, em cũng rất muốn biết trường học của cô ấy thế nào!

Đoàng! Đoàng! Có tiếng súng hướng vào Rain mà kích đạn.

-Không được! Tuyệt đối không được!

Rain kêu lên thẳng thốt. Bây giờ cậu ta đến trường khác nào châm ngòi cho “Thế chiến thứ III”. Hai kẻ này mà đụng độ, người thiệt thòi không ai khác ngoài em gái anh.

Thấy Rain phản đối quyết liệt, Thiên Bảo tức giận đòi dừng xe.

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên âm thanh chói tai. Rain hừmũi, cười thầm: “Đã vậy thì anh cho cậu đi bộ, xem cậu gặp Vân Linh bằng cách nào”.

Nhưng ngay sau đó, anh đã phải dứt kết ỉnh một kinh nghiệm để đời: “Đừng quá xem thường đối thủ!”

Hậm hực đá bay hòn sỏi dưới chân, Rain ầm ức nhìn theo bóng chiếc Vovol của mình khuất dần. Tên nhóc ranh đáng ghét, dám dùng bạo lực ép anh xuống xe:

-Dương Thiên Bảo! Cậu bị trừ một điểm.

Học viện Richard hiện ra đồ sộ trước mắt. Thiên Bảo nhếch môi: “Trường của vợ yêu cũng tuyệt đấy chứ!”.

Chiếc Vovol sang trọng đỗ xích trước cổng trường. Cánh cửa bật mở thu hút mọi ánh nhìn.

Dáng người cao lớn bước ra, vẻ thư sinh hút hồn. Gương mặt bừng sáng che lấp ánh mắt trời rạng rỡ, góc cạnh hiện lên nét tinh nghịch nhưng ấm áp lạ kỳ.

Nở nụ cười răng khểnh cực duyên, giọng nói cất lên hết sức nhẹ nhàng:

-Bạn ỉnh hỏi, Hạ Vân Linh học ở lớp nào vậy?

Không thấy gì ngoài cánh môi nhếch lên rất quyến rũ, kẻ đối diện trả lời như bị thôi miên:

-Lớp học đặc biệt! Đi thẳng, rẽ trái.

Bỏ qua thái độ dờ dẫm của con người bé nhỏ, Thiên Bảo cảm ơn rồi nhanh chân rời đi.

Đôi chân thon dài chợt dừng lại, mắt hướng về chiếc bảng phía cửa lớp.

Đúng là đặc biệt! Lớp học này như tách khỏi thế giới bên ngoài, độc lập đến trơ trọi. Một căn phòng yên ắng và đơn giản.

Trên bậu cửa vài chậu tường vi được đặt nghiêng nghiêng, cánh hoa rũ xuống.

Nhẹ nhàng bước đến cửa lớp, Thiên Bảo đưa mắt tìm kiếm.

Ngay lập tức đôi mắt nâu sững lại, ngây dại nhìn vào thân người bé nhỏ trước mặt.

Mái tóc xoắn xòa dài ôm lấy bờ vai thanh mảnh. Hàng mi cong khê khép lại, cánh môi hồng ngọt ngào mím vào nhau.

Thiên Bảo ngừng thở, các mạch máu co thắt chèn ép dòng chất lỏng này chảy về tim.

Là cô ấy, “vợ bé nhỏ” của cậu, thiên thần với đôi cánh trắng vỗ về cậu trong mỗi giấc mơ.

Tám năm để con tim rung lên nhịp đập vì Hạ Vân Linh và cũng ngần ấy năm Dương Thiên Bảo chờ mong có được khoảnh khắc này.

Cô ở ngay trước mắt cậu, rất gần để chạm đến niềm mơ ước nhỏ bé kia. Nhưng cơ thể cậu giờ đây lại bất động, muốn bước đến ôm cô vào lòng, muốn chiếm lấy đôi môi thuần khiết ấy sao lại khó khăn đến vậy.

Vân Linh ngẩng đầu, đôi mắt to tròn hé mở. Mùi oải hương vừa xa lạ nhưng rất đỗi thân quen cắt ngang dòng suy nghĩ vẫn vơ. Đôi mày đẹp nhú lại:

-Ai thế ?

Giọng nói trong veo, thanh khiết như làn suối vừa cất lên thì hương vị nồng đậm ấy bất chợt đổ ập tới, khiến Vân Linh đờ người.

Siết chặt vòng tay đầy nhớ thương, vùi mặt vào làn tóc mềm mượt để tham lam hít hà mùi thơm dịu ngọt.

-Vợ yêu à ! Anh rất nhớ em.

Đôi tay đưa lên định kháng cự bỗng chốc khựng lại. Giọng nói quen thuộc mang về một chuỗi những hình ảnh trong miền kí ức xa xôi.

Cậu bé phụng phịu đôi má hết sức dễ thương. Chu chu chiếc môi làm nũng với cô bé mặc váy hồng:

-Vợ bé nhỏ ! Rain ăn hiếp anh, anh ấy bảo không cho em chơi với anh.

Cô bé phì cười, đưa đôi tay bé nhỏ vỗ vào khuôn má đỏ lên vì tức giận :

-Bảo Bảo ngoan ! Em sẽ về mách mẹ, để mẹ đánh đòn Rain . Hi hi Khi đó chúng ta lại được chơi với nhau.

Đôi mắt nâu sáng rực, vùi vùi lau đi những giọt nước còn đọng lại trên khóe mi, nắm chặt bàn tay của cô bé và mỉm cười thật tươi :

-Vân Linh ! Sau này Bảo Bảo lớn, em làm vợ anh nhé ?

Cô bé vùng vằng, vừa chạy vừa quay ra sau trêu :

-Xí! Ai thèm ! hihi.

-Vợ yêu ! Đứng lại đó. Anh mà bắt được, em chết chắc.

Khoảng vườn xanh mát vang lên những tiếng cười giòn tan. Hai chiếc bóng bé xinh rong đuổi nhau nhạt dần, nhạt dần.

Mùi oải hương quanh quẩn tỏa ra đưa Vân Linh về thực tại. Cánh môi mềm mại khẽ mấp máy, âm vực nghẹn ngào vang lên:

-Bảo Bảo....

Thiên Bảo bất động. Niềm hạnh phúc len lỏi trong từng thớ thịt. Cô ấy vẫn còn nhớ cậu, vợ bé nhỏ chưa bao giờ quên cậu !

Đôi mắt nâu thoảng trầm xuống, ngập tràn những xót xa, đau khổ.

-Vợ bé nhỏ, anh xin lỗi ! Bảo Bảo xin lỗi vì không ở cạnh em, không thể giữ được đôi mắt sáng trong này. Anh ước người không nhìn thấy là anh, là anh.....

Nắng âm thầm xuyên qua ô cửa, rơi vào những giọt nước mặn đắng trên khóe mi. Nỗi đau đớn không ngừng dày xéo, xoáy vào tim Thiên Bảo từng vết hằn sâu khoằm.

Ai nói con trai không được khóc! Thiên Bảo không yếu đuối mà cậu đã quá mạnh mẽ. Gồng mình chống chọi với nhớ thương suốt tám năm trời, thách thức với những ảo ảnh về bóng dáng bé nhỏ.

Nhưng giờ đây, mọi thứ đã đổ sụp. Dòng chảy yếu đuối đang ngự trị, lấn chiếm sức kháng cự mạnh mẽ ấy.

Cậu đã khóc, mặc kệ thứ chất lỏng đắng cay đang lăn dài, thấm tháp rồi ăn dần vào tâm hồn bị mòn rã.

Thiên Bảo bất chấp tất cả, chỉ xin một lần được mềm yếu trước người con gái cậu yêu thương dù trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Tiếng đồng hồ gõ từng nhịp êm êm, lớp học tĩnh lặng để khung cảnh thật ngọt ngào tiếp diễn.

Ánh mắt sắc lạnh chăm chăm nhìn vào những gì trước mắt. Những tia đỏ vằn lên đáng sợ. Bàn tay siết chặt đến nỗi gân xanh hiện rõ.

Nhanh chóng tiến về phía trước, thô bạo xốc ngược chiếc áo trắng rất ngứa mắt.

Chưa để đối phương định hình chuyện xảy ra, nắm đấm đầy phần nộ đã giáng xuống không thương tiếc.

Vân Linh bàng hoàng. Vì quá vui mừng khi gặp lại Thiên Bảo mà cô quên mất kẻ bá đạo kia. Có lẽ anh ta đã chứng kiến tất cả, từ cái ôm thăm thiết đến những câu nói sắc mùi ngọt ngào của hai người.

Hàn Phong đã nổi điên, lao vào Thiên Bảo đánh tới tấp. Tên nhóc con chưa vắt sạch mũi này từ đầu chui ra mà cứ nhiên ôm Vân Linh trước mặt anh chứ, lại còn khóc lóc, tình tứ như đang yêu nhau.

Dù cố gắng kiềm chế, nhưng cơn giận này anh không thể nuốt trôi. Động vào người của anh thực sự kẻ này không muốn sống.

Thiên Bảo bất lực, không thể chống đỡ những cú ra đòn như lấy mạng, rốt cuộc cậu đã đắc tội gì với anh ta chứ ?

Tiếng binh bốp khuấy động căn phòng vốn yên lặng. Cái rên đau đớn, tiếng hự hự của kẻ chịu đòn khiến Vân Linh sợ hãi.

Đầu óc nhanh nhạy sớm đã đoán biết chuyện gì đang xảy ra, cô gái nhỏ vội vã hét to:

-Thiên Bảo ! Hàn Phong! Dừng tay.

Đôi chân giơ lên chuẩn bị bồi vào thân người đã quằn quại trên nền đất bỗng khựng lại, đôi mắt đen láy ngập tia lạnh khốc.

Thiên Bảo ôm bụng đau đớn. Chán ghét đưa tay quệt lấy vết máu trên miệng :

-Khốn kiếp ! Tôi có thù gì với anh ?

Bị đánh bất ngờ mà không kịp phản kháng, Thiên Bảo tức giận quát vào mặt kẻ kia.

Đôi môi hoàn hảo nhếch lên rất khế, giọng nói không xúc cảm muốn đâm thủng khuôn mặt đáng ghét :

-Cách xa Hạ Vân Linh trong bán kính 10 mét!

Cơn gió rét buốt ập vào khoảng không đầy căng thẳng.

Mùi chết chóc thoát ra từ thân người cao lớn. Chiếc áo đen nhuốm vị lạnh rùng rợn, hương cỏ may phả ra như thứ axit bào mòn tất cả.

Khuôn mặt thư sinh cũng dần đen lại. Đôi mắt nâu bùng lên ngọn lửa đờ ỉa, sẵn sàng thiêu rụi mọi thứ, kể cả tảng băng ngàn năm trước mặt.

Vị oải hương lẫn vào cỏ may, ngọt ngào.

Hai thái cực đối đầu và nhanh chóng tuyên chiến. Gió lạnh hay mặt trời sẽ chiến thắng ?

Trận đấu kịch tính và cam go chính thức bắt đầu.

16. Chương 16 : Mưa Cũng Thật Đáng Yêu !

Rào. Rào. Cơn mưa bất chợt đổ ập xuống, xua tan cái nóng khắc nghiệt, xoa dịu những giận dữ, xóa sạch mọi hoài nghi.

Khi cục diện “cuộc chiến” ở Richard vẫn chưa dàn xếp, thì tại một nơi khác tình hình chiến sự lại bắt đầu!

Xa lộ vắng tanh, cái nắng chói chang đổ lên thân người cao lớn.

Rain bức bối đưa tay quệt lấy giọt mồ hôi vừa đổ xuống. Chết tiệt ! Anh phải đi bộ về nhà dưới “cơn lửa” gay gắt này sao ?

Thế là hình ảnh hiếm hoi xuất hiện trên con đường không một bóng người. Chàng trai lịch lãm thông dong rải từng bước dài, mái tóc nâu bị gió đánh tung trông quyến rũ.

Ánh nhìn bắt cam hần lên sự bức tức, Hạ Anh Du đường đường phong độ cũng có ngày thảm hại thế này!

-Mưa rơi nhẹ rơi tí ta tí tách ta tí tách...lala.

Tiếng hát trong veo vút lên khiến Rain ngẩn người. Tên dở hơi nào lại vui vẻ đến mức trời nắng như thiêu đốt mà lại hát về mưa chứ, mà còn vào lúc tâm trạng anh đang rất rất không tốt.

Máu chiến nổi lên, đã vậy thì cho hẳn một trận xem như xả cơn tức lúc này.

Rain quay phắt người, đôi mắt nheo lại bỗng chốc mở to, mồm há ra rất mất hình tượng.

Không hề phát hiện sự tồn tại của ai kia, cô gái nhỏ vẫn đều đều đạp xe, đôi môi đỏ xinh vô tư “hét”:

-Và em sao hồn nhiên ! Xinh như nàng tiên ! Cho bao chàng trai ngẩn ngơ thần thờ xin làm quen.

Ừ thì hồn nhiên đấy nếu không nói là hơi điên. Cũng rất xinh nhưng “xinh không đúng lúc”! Và điều quan trọng là đã có một chàng trai ngẩn ngơ, thần thơ bên lề đường.

Sau vài phút đứng hình Rain lao như bay, mục tiêu hướng đến là cô gái nhỏ.

Bị phục kích bất ngờ, Nhã Nhi không kịp trở tay, cả người và xe ngã nhào xuống đường. Đôi mắt ngây thơ đã long lên sòng sọc, ngẩng cao đầu để nhận diện kẻ gây chiến.

Khuôn mặt đáng ghét phóng to hết cỡ, nụ cười nửa miệng cực gian xảo đang lớn vồn trước mắt Nhã Nhi.

Khói từ tai bốc ra nghi ngút, tiếng “tu tu” báo hiệu bộ máy “hủy diệt” được kích hoạt :

-Yaaa. Hạ Anh Du ! Anh đúng là sao chổi, vô duyên vô cớ từ đâu chui ra, làm tôi thành ra thế này ! Grừ rừ... tôi thề, hôm nay không giết chết anh tôi không phải là Cao Nhã Nhi !

Thân người nhỏ bé hùng hổ lao tới, đầu tóc rối bù, bộ đồng phục nhúm chằng khác dân đàn chị.

Giở hết các chiêu từ cào cấu, cắn xé đến đấm đá loạn xạ, Nhã Nhi mặc kệ kẻ kia đang kêu la thất thanh.

-AAA...Này nhóc dừng tay, dừng tay !

Cơn rất buốt toàn thân khiến Rain phản công, ra sức giữ chặt cánh tay đang không ngừng “hành hung” của cô gái nhỏ. Không ngờ cô nhóc này nổi giận kinh khủng như thế, từ nay anh không đại mà động vào nữa.

Dù cánh tay đang bị kiềm cứng nhưng đôi chân vẫn cứ nhằm phía trước mà đá, mà đạp. Đã thế còn luôn miệng mắng **** :

-Đi chết đi sao chổi, tôi xem anh còn dám động vào tôi nữa không....Azzz.

Cơn nắng nóng chưa hề hạ nhiệt. Không gian yên tĩnh ban này bị phá vỡ bởi trận chiến nảy lửa.

Hai con người đang ra sức giằng co rất dữ dội, chàng trai cao lớn có vẻ chịu đựng khổ sở còn cô gái nhỏ nhún lại hăng say ra đòn.

Sau khi trả được thù, Nhã Nhi chống tay thở hồng hộc, khuôn má đỏ lên khiến Rain bật cười :

-Đủ chưa ! Bây giờ thì cho tôi biết, tại sao nhóc lại ở đây ?

Đôi môi đẹp mím chặt. Ánh mắt láo liên bắt đầu che giấu những âm mưu.

Thật ra Nhã Nhi đã cúp học, cô không phải học sinh cá biệt nhưng cũng chẳng ngoan hiền gì cho cam. Tại sao phải nhốt mình trong cái đồng chữ nghĩa nhằm chán kia mà không đi chơi chứ.

Khó khăn lắm mới trốn được ông giám thị hói đầu. Ai dè tránh tà lại gặp sao chổi. Nghĩ đến cảnh Hạ Anh Di sẽ tóm cô về trường rồi báo Hiệu trưởng kỷ luật mình, Nhã Nhi khóc thầm:

“Tên này quen rất thân với Hiệu trưởng, lần này mình đại dột quá!”.

Nghĩ thế nhưng cô vẫn gắng hếch mặt, đâm lao thì phóng theo luôn cho chắc :

-À...tôi..tôi. Mà liên quan gì đến anh. Du công tử không cần bận tâm đâu, lo cho anh trước đi.

Nhìn Rain chăm chăm từ trên xuống dưới, Nhã Nhi bắt đầu bày ra bộ mặt láu cá hết mức có thể:

-Ha ha. Chắc là bị cô nào đá rồi! Thất tình nên đến nơi vắng vẻ này để âm thầm “kết liễu” đời mình chứ gì ? Thôi nể tình anh là anh trai của bạn thân tôi, nên tôi khuyên anh việc gì cũng phải nghĩ cho thông.

Rain xám mặt. Cô gái này miệng lưỡi đúng là chanh chua, đá xoáy người khác chuyên nghiệp hơn cả anh.

Nhưng anh là ai chứ, Hạ Anh Du tài ba đã sớm đoán được cô bỏ học đi chơi rồi. Muốn hạ đo ván anh ư, cô vẫn còn non kém lắm cô bé ạ:

-Vậy thì cảm ơn lòng tốt của nhóc nhé ! Bây giờ tâm trạng tôi quả là không tốt, tôi đang nghĩ mình có nên đến tìm Hiệu trưởng Riachard để tâm sự không ? Ông ấy chắc sẽ có cách giúp tôi đấy!

Mặt Nhã Nhi méo xệ, anh ta đúng là “Cáo già”, “Hồ ly ngàn năm” có vẻ ngoài hại người, đã nhìn thấu những toan tính của cô. Nhưng chuyện đi chơi này, cô quyết không từ bỏ.

Thoáng thấy nét lưỡng lự trên gương mặt trắng hồng, Rain cười thầm. Anh đã bắt trúng tim đen của cô nhóc rồi.

-Vậy bây giờ, anh muốn gì ?

“Cùng là kẻ khôn ngoan, tốt hơn hết nên cho nhau một cơ hội. Anh nắm được tẩy của tôi nhưng chắc chắn anh có điều kiện. Vậy thì ngại gì mà chúng ta không trao đổi.” Nhã Nhi tự tán dương suy nghĩ thấu đáo của mình mà không biết cái giá sắp trả thật quá đắt đỏ.

Cá đã cắn câu, Rain liếc nhìn chiếc xe đạp nằm dưới chân. Ánh mắt sáng lên tia gian xảo:

-Chờ tôi về !

“Nơi ngõ cùng hẻm vắng này một bóng người cũng chẳng có. Để về nhà chỉ còn cách cuối cùng này thôi, ai bảo nhóc tự sa vào bẫy làm gì.” Bày ra bộ mặt đắc thắng vô đối, Rain vênh váo ra lệnh cho Nhã Nhi.

Cô gái nhỏ nghiêng răng, cố gắng kiềm chế cơn giận sắp phun trào.

Cuối cùng Nhã Nhi cũng chấp nhận, khom người dừng lại xe. Mắt căm phẫn nhìn Rain như muốn ăn tươi nuốt sống :

-Vì mục đích “đi chơi” cao cả! Tôi sẽ nhịn anh lần này. Nhưng bây giờ anh phải chờ tôi !

Mặt Rain biến sắc, cánh tay đưa lên mái đầu rồi bụm mắt lại :

-Hi hi, tôi...tôi không biết đi xe đạp !

Nhã Nhi nắm chặt tay, đôi mắt to tròn đã đỏ ngầu. Ngẩng mặt lên nhìn Rain, giọng Nhã Nhi run run có vẻ rất kiềm chế :

-Hạ Anh Du xem như hôm nay tôi xui xẻo gặp phải sao chổi như anh !

Trận chiến kết thúc trong sự thỏa hiệp không mấy êm đẹp.

Thân người bé nhỏ gồng mình, cố hết sức để chở vật thể có tải trọng to lớn phía sau. Trong lòng không ngừng mắng nhiếc, rửa xả.

Rain cười ha hả, cơn bực tức đã cuốn phăng theo những trận cãi nhau, nhường chỗ cho những niềm vui thật giản dị.

Từng vòng quay đều đều của bánh xe đang vận động, hàng cây bên đường như chạy ngược. Im ắng và bình yên.

Chất giọng trầm ấm vang lên khe khẽ phá vỡ không khí có phần nặng nề:

-Nhã Nhi, chuyện của bạn nhóc, thực sự tôi không cố ý. Tôi không ngờ vì lời từ chối đó mà cô ấy thành ra thế !

Xe bỗng chạy chậm hơn, từng nhịp đạp không còn khó nhọc, thông thả như một cuộc dạo chơi.

Nhã Nhi mỉm cười, mắt thấp thoáng nét âm áp. Thái độ chân thành này cô chưa từng thấy qua. Con người cao ngạo, đào hoa như Hạ Anh Du cũng hết tâm tới những chuyện này ư?

Có lẽ cô đã quá vội vàng khi định ninh mọi chuyện đều do anh ta, sự phần nộ nhất thời đã khiến cô rối trí. Cô từng chán ghét anh, từng khinh bỉ tên công tử trăng hoa như anh.

Nhưng Nhã Nhi chưa bao giờ thấy được người anh trai hết lòng vì em gái, không tìm ra những chân thành và nồng ấm của anh.

Thấy cô im lặng, Rain lo sợ cô lại nghĩ mình biện bạch. Anh biết cô ghét mình, biết cô tổn thương khi nhìn bạn mình như thế.

Nhưng đó là sự thật, anh không muốn vì hiểu lầm này mà họ cứ đấu khẩu, mãi xem nhau như kẻ thù:

-Tôi nói thật đấy! Nhóc có quyền không tin. Nhưng Hạ Anh Du này chưa hề giải thích với ai về những việc tôi đã làm.

Giọng nói trầm trầm vẫn vang lên rất rõ nhưng thanh âm của nhịp tim hỗn loạn đang dần lấn áp. Đôi má trắng xinh bỗng chốc đỏ lên, mái tóc lòaxoa che đi gương mặt đang bối rối.

Rào. Rào. Cơn mưa bất chợt đổ ập xuống, xua tan cái nóng khắc nghiệt, xoa dịu những giận dữ, xóa sạch mọi hoài nghi.

Nhã Nhi tăng tốc, nhịp đập trở nên hối hả. Trong màn mưa, nụ cười thật tươi lóe sáng :

-Mưa cũng đáng yêu đấy chứ !

Rain nghiêng đầu, giọng nói lạnh lớt thường ngày bị tiếng mưa làm ù đi:

-Nhóc nói gì ? Tôi nghe không rõ !

Nhã Nhi mím môi, cũng may anh ta không nghe:

-Tôi bảo mưa rồi, chúng ta mau về thôi!

Có những nụ cười là định mệnh ,những hiểu lầm thật rắc rối.

Nhưng nếu chúng ta kiên trì tháo gỡ thì sau hiểu lầm chính là nụ cười trong sáng ấy!

17. Chương 17 : Tôi Yêu Em !

Cô muốn biết tại sao vậy thì anh sẽ cho cô biết. Đôi mắt không thể nhìn thấy mọi thứ nhưng trái tim cô có thể cảm nhận tất cả.

Trên dãy hành lang vắng, Giáo sư Ngô bước từng bước nặng nề.

Không biết nghĩ gì mà Hiệu trưởng Richard bắt ông dạy ở cái lớp quái quỷ đó. Vốn dĩ ban đầu ông rất hài lòng. Lớp có duy nhất một học viên. Cô bé tuy ít nói, thờ ơ nhưng khả năng tư duy rất tốt, thuộc dạng người thông minh hiếm gặp.

Nhưng từ khi con người ấy xuất hiện ở lớp học đặc biệt, áp lực bỗng dưng dồn về đến ngạt thở.

Cậu ta không phải người bình thường mà là một ác ma. Sở hữu bộ óc thiên tài , Đình Hàn Phong chỉ việc đưa tay và thao túng mọi thứ ở Richard.

Hai năm trước mọi người đua nhau giành giật cậu con trai 18 tuổi đầy tài năng. Bởi lẽ số ngày đến trường của cậu ta chỉ bằng một phần mười những thành tích mà cậu đạt được.

Thế nên việc Đình Hàn Phong có mặt ở Richard sẽ là một hiện tượng. Người ta chỉ biết cậu như một sự tồn tại tuyệt vời và không ai dám thể hiện thái độ quá khích, vì họ hiểu rất rõ bản chất của Gió lạnh.

Nhưng giờ đây, điều mà vị Giáo sư già phải chịu đựng thật sự khó có thể hình dung. Con người ấy trở về với quyền lực vô hạn, là người thừa kế duy nhất của nhà họ Đình.

Tất nhiên Đình Hàn Phong không coi ai ra gì, sẵn sàng đá văng kẻ ngáng đường, mang đến sức hủy diệt đáng sợ.

Không thể tin được con người như thế lại muốn vào lớp học đặc biệt, im lặng lắng nghe những bài giảng tế nhị.

Dù lớn hơn cậu ta rất nhiều tuổi nhưng kinh nghiệm dày dặn không đủ để không chế nỗi sợ hãi trong lòng ông. Dáng người cao lớn đứng vững thoát ra luồng khí lạnh lẽo, lạnh đậm khiến người khác chỉ nhìn đã run rẩy.

Vì thế vị giáo sư già không nghi ngờ khi khẳng định ánh mắt ám áp mà cậu hướng về cô trò nhỏ bị ông vô tình bắt gặp, chỉ là ảo giác.

Vài giọt mồ hôi chạy dài trên khuôn trán đầy nếp nhăn, Ngô Mẫn bước nhanh hơn về phía trước.

Cảnh tượng kinh hãi trước mắt khiến ông bất động.

Cậu trai trẻ mặt mũi sưng đỏ, khóe môi đầy máu, mắt không ngừng phóng lửa điện về phía kẻ đối diện.

Đình Hàn Phong mặt tối sầm, đôi mắt đen láy lóe đốm những vằn đỏ chết chóc. Hai tay nắm chặt. Dáng vẻ như ác ma trở về từ địa ngục.

Cô trò nhỏ mím chặt môi, khuôn má đỏ hồng dần tái xanh. Mái tóc xoắn mượt bết chặt vào vầng trán ướt đầm đang nhũn lại.

-Các.... Các ...em đang làm gì..vậy..?

Cậu nói lọt thỏm vào khoảng không hết sức căng thẳng, mau chóng bị thiêu rụi bởi ngọn lửa đang phun trào.

Hàn Phong ngang ngược vác Vân Linh lên vai, bước đi trong sự sững sốt của tất cả những nhân vật đang có mặt tại hiện trường.

Thiên Bảo vội lao đến, tóm lấy cánh tay bá đạo. Tên khốn khiếp dám cướp Vân Linh ngay trước mặt cậu, lần này cậu sẽ liều mạng với anh ta.

Ánh mắt không xúc cảm nhìn vào bàn tay đang giữ anh , đôi môi nhếch lên tỏ vẻ khinh thường.

-Muốn đấu ư, cậu cơ bản là không có cửa!

Xoay người rất điệu nghệ, Hàn Phong nhắm ngay bụng đối phương đập mạnh.

Thiên Bảo ngã khụy, đau đớn nắm mạnh tay xuống nền gạch. Bất lực nhìn theo bóng Vân Linh đang không ngừng giãy giụa trên vai Hàn Phong.

Giáo sư Ngô đã chết lặng từ lúc nào, khiếp đảm chứng kiến những hành động tàn bạo của Gió Lạnh. Mọi việc dường như đã rõ ràng, mục đích cậu ta đến đây, bộ óc già dặn có thể đoán ra được.

Nụ cười an ủi hướng về phía nạn nhân đáng thương, Ngô Mẫn nói có phần run rẩy:

-Bỏ cuộc đi cậu trai trẻ ! Cậu không bao giờ thắng nổi Đình Hàn Phong đâu !

Thiên Bảo nghiêng răng, bao năm chờ đợi để được về bên Vân Linh. Cậu không ngờ người con gái mình yêu thương lại bị kẻ khác mang đi ngay trước mắt .

Đôi mắt nâu lộ rõ tia phẫn nộ : “ Đình Hàn Phong ,anh chờ xem “vợ bé nhỏ” nhất định phải thuộc về Dương Thiên Bảo này!”

* * * * *

-Thả tôi xuống ! Đình Hàn Pong, mau thả tôi xuống...

Vân Linh cố hết sức vùng vẫy, đôi tay bé nhỏ không thương tiếc đánh mạnh vào tấm lưng rộng lớn.

Sau nhiều lần suy nghĩ đắn đo, cô định hôm nay sẽ cảm ơn anh vì chuyện lần trước đã giúp cô. Nhưng mọi ý định mau chóng bị dập tắt vì hành động bá đạo của ai kia.

Anh vì có gì mà đánh Thiên Bảo ? Vì có gì mà thô bạo vác cô đi như thế ?

Có lẽ cô quá lắm tưởng ! Bao lần con tìm ngu ngốc đã hình dung về một Hàn Phong có khuôn mặt dịu dàng, một ánh nhìn ấm áp và nụ cười tỏa nắng.

Cô chưa từng nghĩ về anh như một vị hoàng tử, không cần anh có bề ngoài hoàn hảo hơn người. Mà tất cả chỉ có thể, đơn giản là những cử chỉ nhẹ nhàng, một Hàn Phong ấm áp.

Vân Linh có cảm giác nhói đau, không hiểu vì sao nhưng giọt nước mắt vừa chậm rãi rơi xuống đã nói lên tất cả.

Cảm nhận được vết ướt nóng hổi trên vai, Hàn Phong dừng lại. Nhẹ nhàng đặt Vân Linh xuống.

Đôi mắt to tròn đỏ hoe, nước mắt thi nhau lăn dài :

-Đình Hàn Phong ! Rồi cuộc anh xem tôi là gì ? Cường hôn tôi, cứu tôi rồi ngang ngược mang tôi đi. Anh nghĩ Hạ Vân Linh này là một con ngốc mặc cho anh trêu đùa ư ?

Nhìn vẻ mặt ảm ức nhưng rất đáng yêu của cô. Cơn giận đến đỉnh điểm bỗng dịu xuống, hàng mi nheo lại che lấp ánh nhìn phức tạp.

Mọi việc anh làm vì hai chữ “trêu đùa” của cô mà tan thành mây khói. Cô không phải rất thông minh, tại sao tất cả những người xung quanh đều thấy rõ mà cô thì không ?

Hàn Phong là đang ghen ! Ghen với tên nhóc có dáng vẻ thư sinh kia.

Anh luôn ra sức bảo vệ cô, che chắn cho cô. Dõi theo bóng hình bé nhỏ ngay cả trong giấc mơ.

Lần đầu tiên nếm trải cảm giác ngọt ngào của đôi môi thuần khiết, nỗi nhớ da diết trong những đêm dài lạnh lẽo bất chợt kéo về. Cô không biết ngay từ lần đầu nhìn thấy cô, Đình Hàn Phong đã không còn là chính mình.

Thứ xúc cảm kỳ lạ được dịp không chế lý trí, huyền hoặc con tim bằng giá phải tan chảy.

Thân người cao lớn cúi xuống, đôi tay lạnh toát áp vào khuôn má trắng mịn. Cánh môi hoàn hảo nhanh chóng nuốt lấy đôi môi đỏ mọng của Vân Linh.

Cô muốn biết tại sao vậy thì anh sẽ cho cô biết. Đôi mắt không thể nhìn thấy mọi thứ nhưng trái tim cô có thể cảm nhận tất cả.

Một xúc cảm mãnh liệt dâng lên, Vân Linh bị nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng cuốn lấy. Hơi thở thơm hương cỏ may phả ra mát lạnh.

-Em thật sự rất ngốc Hạ Vân Linh ! Tất cả vì..... tôi yêu em.

Làn gió lướt qua khoảng cách rất gần còn sót lại giữa hai người.

Đôi má trắng hồng đỏ bừng khiến Hàn Phong vô thức mỉm cười.

Bức vẽ được phác họa bằng những chi tiết thật khác biệt. Hai mảng màu nóng lạnh đan xen hài hòa, gió hắt đang rất hài lòng đây !

18. Chương 18 : Gió Mang Về Giấc Mơ

Hàn Phong ! Hãy cuốn em vào anh. Xin đừng mang giấc mơ này rời xa em!”.

Vài cơn gió êm êm lướt qua. Cái nắng xuyết ngang ấm áp. Khoảng không im ắng vang lên nhịp thở có phần gấp gáp.

Vân Linh vẫn bất động. Khuôn má trắng hồng thoáng nét bối rối.

Anh đang tỏ tình với cô. Đình Hàn Phong cao ngạo, băng lãnh nói yêu cô. -Một cô gái mù lòa ,vô cảm.

Vân Linh im lặng, lý trí liên tục phủ nhận những gì xảy ra. Từ ngày mất đi thứ ánh sáng quý giá ấy, niềm tin trong cô sớm đã không còn. Tồn tại trong người cô là sự thờ ơ, một Vân Linh luôn ngơ vờ.

Cô không phải chưa nghĩ anh có tình cảm với mình và đôi lần ngốc nghếch cho đó là sự thật. Nhưng giờ đây, khi nghe anh nói :”Tôi yêu em !” Bảntính ấy lại được dịp phát tán.

Cô gái mù lòa như cô có thể xứng sao ? Tình yêu chỉ mãi mang màu đen trong thế giới của Hạ Vân Linh.

Vân Linh cúi đầu, giọng nói nhỏ dần:

-Xin lỗi ! Tôi không phải đối tượng đùa giỡn của anh.

Khuôn mặt hoàn hảo bỗng chốc tối sầm lại. Ánh mắt đen láy xoáy sâu vào biểu cảm trên người cô gái nhỏ.

Tim Vân Linh đang vô cùng hỗn loạn, từng nhịp đập bất ổn cứ thế vang lên, nện thình thịch vào tâm trí.

Cô lo sợ những gì anh nói, những việc anh làm chỉ là bốn cọt. Đình Hàn Phong đối với cô quá mờ ảo, mọi thứ về anh khiến Vân Linh không thể điều khiển được bản thân.

Anh thổi vào cuộc sống tẻ nhạt của cô những màu sắc thật đẹp, luôn ở phía sau để bảo vệ cô, mãi che chắn cho cô.

Đình Hàn Phong bước vào bóng tối, nơi Vân Linh cuộn mình cô độc. Lặng lẽ gieo rắc thứ ánh sáng diệu kỳ, mang về những giấc mơ ngọt ngào và ấm áp.

Cô có quyền phủ nhận sự thật, có quyền vứt bỏ con tim không còn khả năng kiểm soát của mình. Nhưng nếu Gió Lạnh là một giấc mơ, cô sẽ mơ, VânLinh nguyện không tỉnh giấc, sẽ mãi chìm đắm trong màn đêm tăm tối ấy.

Hàn Phong nghiêng răng, kéo Vân Linh vào lòng:

-Được.Em có thể nghĩ tôi đang đùa giỡn với em. Nhưng con tim tôi em hãy tự mình nghe lấy.

Là những thanh âm quen thuộc, tiếng thình thịch nhanh chậm đan xen rồilấn vào nhịp đập đang không ngừng hỗn loạn của cô gái nhỏ.

Từ đỉnh đầu , chất giọng trầm trầm vọng xuống:

-Ngay từ lần đầu gặp em, con tim này đã rời bỏ tôi!

Nắng hừng hờ rũ xuống dáng người cao lớn, đậu vào vòng tay vững chãi ôm lấy người con gái mà anh yêu nhất trên thế gian này.

Vân Linh cảm giác mình đang vỡ tan, hòa mình vào dòng chảy mạnh mẽ kia.Đây chính là tình yêu mà cô mong muốn, thứ ánh sáng mà Vân Linh luônkhát khao.

“Hàn Phong ! Hãy cuốn em vào anh. Xin đừng mang giấc mơ này rời xa em!”.

Dùng khí để nói ra những lời này vốn dĩ không có, nhưng giọt nước mắtlăn dài trên khuôn má trắng hồng đã nói lên tất cả. Tuôn xuống vòm ngựcrắn rồi bao tình cảm, len lỏi vào tim Hàn Phong một tình yêu thật thuần khiết.

Không gian lắng đọng những hương vị ngọt ngào. Trên nền trời xanh biếc, gió nấp sau mây. Lén lúc phác thảo bức vẽ tuyệt đẹp này.

Nhưng gió chưa phải là kẻ cuối cùng nhìn thấy mọi thứ. Ở cuối dãy hànhlang tĩnh mịch, tiếng lộp bộp của thứ chất lỏng sánh đỏ rơi xuống nền gạch lạnh lẽo.

Chiếc kính đáng thương bị đôi bàn tay nhỏ nhắn bóp đến nát vụn. Mảnh vỡ sắc nhọn ghim vào da thịt, đau nhói.

Đôi mắt ngập đầy cảm phần nhìn về nụ cười hạnh phúc của Hàn Phong. Xuyên thấu thân người bé nhỏ trong vòng tay anh.

-Hạ Vân Linh, cô sẽ không yên với tôi !

Cái đẹp tồn tại song song với cái xấu.Nét vẽ hoàn hảo không thể thiếunhững lấm lem, nguyệt ngọc . Và tình yêu niềm trải mọi đắng cay, sónggió sẽ là tình yêu bất diệt.

Thiên Bảo bước thẩn thờ, đôi mắt nâu vô hồn nhìn vào dòng người qua lại tấp nập.

Câu nói chân thành của giáo sư Ngô : “Bỏ cuộc đi cậu trai trẻ ! Cậukhông bao giờ thắng nổi Đình Hàn Phong đâu !”,dáng vẻ cao ngạo đáng ghét của tên ấy:“Muốn đấu ư, cậu cơ bản là không có cửa!” cứ tua đi tua lạitrong đầu cậu.

“Vợ bé nhỏ” đã hứa với cậu, đã nói sẽ chờ cậu nhưng cô ấy không giữ lời. Thiên Bảo đau, cơn đau từ vết thương còn sưng đỏ, từ con tim đã rỉ máu.

Có phải cậu đã sai lầm, sai lầm khi luôn nhớ Vân Linh, khi quay về tìmcô ấy. Cậu ngu ngốc ôm những mộng tưởng, dại khờ giữ lấy cô bé hồn nhiên ngày nào.

Để rồi hôm nay, Thiên Bảo hoàn toàn đổ sụp, cậu ngã khụy trên chính con đường mình bước đi.

Không biết vào đây bằng cách nào, điều duy nhất cậu chú ý là loại thứcuồng hấp dẫn này. Vị ngọt nơi đầu lưỡi kích thích cậu không ngừngnuốt lấy.

Dòng chất lỏng vừa vào khoan miệng đã cay nồng, càng tiến sâu càng mặn đắng. Thiên Bảo nhếch môi, chua xót nhấp từng ngụm rượu.

Tiếng nhạc xập xình, choang choang vỗ vào màng nhĩ. Bóng đèn lóe lên đủ sắc màu rồi mờ đi. Vài cô nàng uốn ** thân người, tiến về phía cậu đều bị đuổi đi ngay lập tức.

Thanh toán xong tiền rượu, Thiên Bảo loạng choạng bước ra khỏi vũ trường, mặc cho người khác va vào mình. Cậu muốn cơn đau về thể xác có thể thay thế cho vết rách rách buốt trong tâm hồn mình.

-Nè ! Đi đường không có mắt sao ?

Một người phụ nữ bị cậu đụng trúng lớn tiếng quát nạt, nhưng chàng traित्रẻ chẳng quan tâm, dáng người cao lớn liêu xiêu bước tiếp.

Chiếc bóng cô độc mờ mờ in lên mặt đường, đổ dài nỗi chua xót đang trào dâng.

Đang đi, Thiên Bảo bỗng va vào một bức tường thịt “đồ sộ”. Cú va chạm khiến thân người say xỉn ngã nhào.

Cảm nhận cơn chuyển động dữ dội đang hướng về mình, Thiên Bảo cố nheo mắt nhìn rõ.

Tên mập ú mặt mày bặm trợn đang hung hăng nhìn cậu, máu nóng bốc lên phừng phừng qua đôi mắt híp gian xảo:

-Thằng chó ! Mày dám đụng trúng tao. Mày hết đường sống rồi con ạ !

Thiên Bảo hừ mũi, “hết đường sống” ba chữ này nghe thật vui tai. Tốtthôi, vốn dĩ cậu đang muốn chết đây. Sống để đau khổ dày vò, chồng chéo nỗi thất vọng thế này thì cứ giết quách cậu đi.

Thấy thái độ dửng dưng của tên nhóc trước mặt, “khối thịt” hất hàm ra sau, dữ tợn quát:

-Tụi bây mau cho nó một trận, lần sau xem còn dám nhấm mắt ra đường không!

Năm sáu tên to con lao vào Thiên Bảo, kẻ đá, người đập. Lôi hết sức trút giận thay đại ca.

Thấy thân người cao lớn co quắp quẩn quại, “khối thịt” hả hê bước đến, ghì mũi giày dày cộm lên cánh tay đầy vết máu.

-AAAA

Thiên Bảo đau đến hết lên. Toàn thân cứng đờ mất hết sức lực, dù vậy nụ cười mỉa mai vẫn kịp nhếch lên.

Hạ Vân Linh! Tôi sống là vì em. Nếu em là của người khác, cuộc sống này tôi cũng chẳng thiết tha. Dương Thiên Bảo về đây là sai lầm và yêu em là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi.

Đường cong dần hạ xuống, đôi mắt nâu từ từ khép lại. Cậu mệt mỏi ! Thật quá mệt mỏi, phải ngủ thôi. Ngủ sẽ không đau khổ nữa, sẽ mãi mãi bình yên.

-Nè! Các người làm gì vậy? Tính giết người giữa chốn công cộng sao?

Cả đám sững lại, im lặng nhìn vào người vừa hét vào mặt họ.

Ánh mắt trợn lên chuyển từ vẻ ngạc nhiên sang cái nhìn vô cùng nham nhở:

-Cô bé ! Đừng có lo chuyện bao đồng...hay em muốn gây sự chú ý với anh đây.

Mái đầu cắt ngắn rất chất nghiêng nghiêng, đôi môi đỏ xinh cười như không cười:

-À! Đợi lát nữa tôi sẽ cho anh một bất ngờ, đảm bảo từ nay về sau anh luôn chú ý đến tôi.

Đám rìa mép trên khuôn miệng đầy nốt ruồi không tự chủ giật giật. Khoá trái đến gần con mồi béo bở trước mắt. Giọng nói khàn khàn, nhày nhụa vang lên:

-Thật chứ ?

Không để kẻ địch có cơ hội mơ tưởng viễn vông, đôi tay thon dài nhanh chóng chụp lấy cánh tay béo ú, quật mạnh xuống nền đất.

Sáu tên hung hãn ban nãy sững sốt, há mồm nhìn đại ca bị hạ gục quá dễ dàng.

Khuôn mặt lém lỉnh quay về sáu bức tượng xấu xí, vỗ vỗ vai kẻ đứng gần mình :

-Nè ! Bất ngờ không? Tôi bảo làm mấy người chú ý tôi mà. Sao lơ tôi luôn vậy ?

Ra vẻ giận dữ rất đáng yêu khiến cả đám ngu dần lúng túng, thân người nhanh nhẹn lướt qua. Đá mạnh vào chân, bụng và đầu của từng tên.

Thuần thực nắm chặt bả vai, cánh tay của đối phương, khom người 1350quạt ngả hết thấy. Động tác chuẩn xác, thể võ đẹp mắt vô cùng.

Khoanh tay hài lòng trước thành quả mà mình vô tình “thu nhặt”, cô gái sức nhớ đến vật thể bị đánh đến bất động dưới nền đất.

Lay lay cánh tay sớm đã cứng đờ, khuôn mặt tròn tỉnh ngịch ra chịu nhận nhớ:

-Anh gì ơi ! Đừng chết , tôi không muốn bỏ công tình la hét, đánh đấm của mình để cứu được cái xác “cồng kềnh” thế này đâu nhé !

Thấy người kia không có phản ứng, cô cuống quýt vác cậu lên vai. Miệng không ngừng lảm nhảm, than trách :

-Ai bảo trời sinh Đan Đan tôi tốt quá làm gì, đành đưa Phật về Tây Thiên luôn vậy!

Cơn gió nhẹ thoáng qua. Thiên Bảo mơ hồ nhìn thấy khuôn má lấm tấm mồ hôi. Đôi mắt to tròn, trong veo.

- Vân ...Lin...h.

19. Chương 19 : Ngụy Hiểm!

Con người này quá tàn độc. Cô ta sẵn sàng bắt chấp mọi thủ đoạn để loại bỏ kẻ ngang đường.

Khu vườn đầy nắng. Dưới vòm lá xanh mát, cô bé mặc váy hồng giận dữ hết sức dễ thương.

Cậu nhóc cười khì, lay lay bờ vai đang run lên:

-Nè! Đừng khóc chứ. Bảo Bảo xin lỗi mà !

Gương mặt đỏ hồng cau kỉnh gắt :

-Tớ bắt đền cậu đấy! Tại cậu mà Rain không thèm chơi với tớ nữa.

Đôi mắt nâu lóe sáng. Khóe môi mím lại tỏ vẻ ăn năn nhưng thực chất cậu đang rất vui sướng.

Rain đáng ghét không cho cậu đến gần “vợ bé nhỏ”, thế là Thiên Bảo giở tuyệt chiêu “ăn vạ” và la hét.

-AAAA.....hu..UUU. Hạ Anh Du ...hức..Vân Linh là của Bảo Bảo, của Bảo Bảo..Anh giành cô ấy với em, không chịu đâu !AAAA.

Ầm ỉ, náo loạn và hết sức ồn ào là tất cả các tính từ nói về tên nhóc ma mãnh này.

Rain sau màn vô đầu, bức tóc cũng hậm hực đưa ra quyết định khó khăn:

-Cậu muốn làm gì mặc kệ, tôi không quan tâm đến Vân Linh nữa, hứ!

Thiên Bảo cười thâm, Rain quả nhiên trúng chiêu. Những ngày tiếp theo anh không nói chuyện, không tút tít bên Vân Linh như mọi khi.

Khuôn mặt đẹp trai lúc nào cũng cau có, nhăn nhúm như ông cụ non.

Kế hoạch thành công khiến cậu nhóc vô cùng đắc chí nhưng kết quả không ngờ là Vân Linh giận cậu, cô bé ầm ức vì bị Rain lơ.

Thiên Bảo cố sức dụ dỗ, lời hết kẹo, đồ chơi từ nhà sang mà không có tác dụng.

Cùng đường, cậu nhóc mượn tạm phương pháp cũ, sục sịch chiếc mũi cao cao. Mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt bắt đầu đáng thương hết cỡ.

-Hic...hic. Vợ bé nhỏ lại bỏ mặt Bảo Bảo... Tớ...tớ...

Chưa để Thiên Bảo nói hết câu, Vân Linh đã đứng phắt dậy, nắm tay cậu lôi đi.

-Bảo Bảo ! Lần trước cậu mang đến chú búp bê xinh lắm, mình vào xem đi!

Thiên Bảo cười toe toét. “ Mít ướt ” là vũ khí có tính “sát thương” rất cao.

Bức tranh của cậu nhóc thích “mít ướt” và cô bé hay “giận dỗi” mờ dần.

Bóng đêm lạnh lẽo ập đến ,chóng khuất lấp khoảng nắng yếu ớt còn sót lại.

Đôi mắt nâu hần lên tia đau đớn, bàn tay bé nhỏ xa dần, xa dần rồi đan vào một bàn tay to lớn khác.

Thiên Bảo đứng đó, bất động.

Cậu muốn chạy đến, muốn giành lại cô, sẵn sàng cho kẻ có nụ cười huyền hoặc kia một cú đấm.

Thiên Bảo sẽ khóc, sẽ mít ướt để “vợ bé nhỏ” quay về phía cậu, chú ý đến người con trai đã yêu cô tám năm và có lẽ đến suốt cuộc đời.

Vân Linh nhìn Thiên Bảo, nụ cười thuần khiết mờ ảo nở trên cánh môi, đôi mắt trong veo lấp lánh niềm hạnh phúc:

-Bảo Bảo, tớ yêu Hàn Phong ! Chúng ta chỉ mãi là bạn.

Hai người nắm tay nhau, màu hồng ngập đầy trên từng nơi họ đi qua. Để lại cuối con đường, chàng trai ôm trái tim đang vỡ nát, một tâm hồn chẳng chịt những vết rách.

Đan Đan ngẩn người nhìn dòng lệ chạy dài trên khuôn mặt thiên thần. Đôi môi đỏ không ngừng mấp máy cái tên Vân Linh.

Cô gái nghiêng mái đầu ngấn cùn, quan sát thật chi tiết biểu hiện của kẻ lạ mặt mà mình vô tình cứu vớt.

Đằng sau những vết bầm đỏ là làn da trắng rất thư sinh, hàng mày rậm co lại mệt mỏi. Dáng người cao lớn có vẻ lạc lõng, hơi thở bất ổn phả vào phòng bệnh yên ắng.

Từng đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo như thoi miên kể đối diện, bàn tay vô thức chạm vào vầng trán ướt đầm mồ hôi.

Một cảm giác xót xa tỏa ra từ tim cô gái trẻ, hình ảnh chàng trai quằn quại trên nền đất, khuôn mặt phảng phất sự đau khổ tột độ cùng giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài, luôn quanh quẩn trong đầu cô.

Đan Đan thực sự tò mò, cô muốn biết điều gì khiến anh chàng có bộ dạng thế này, buông xuôi tất cả như một kẻ cùng đường khốn khổ.

Cô nhìn thấy anh yên lặng, từ bỏ mọi phản kháng, để mặc cho đám côn đồ đánh đấm rất dã man. Nếu lúc đó cô không đi qua, không vô tình nhìn thấy mọi chuyện thì có lẽ anh ta đã chết.

Nhưng rốt cuộc nguyên nhân là gì ? Đan Đan nghi ngại hướng về thanh âm yếu ớt vừa phát ra. Người mang tên Vân Linh có lẽ là mối liên quan lớn nhất.

Cái cựa mình làm Đan Đan giật thót người, vội vã rụt tay lại.

Hàng mi nhẹ nhàng cử động, hé mở đôi mắt nâu cuốn hút. Thiên Bảo nhíu mày cố nhớ chuyện gì đã xảy ra, cơ thể như bị xuyên thấu bởi hàng ngàn mũi tên.

Cậu vừa mơ một giấc mơ, một cơn ác mộng làm tim cậu rách toát, hình ảnh “vợ bé nhỏ” cứ mơ hồ hiện ra trước mắt nhưng cảm giác đau đớn lại rất thật.

Phát hiện có người đang nhìn mình, Thiên Bảo ngẩng mặt. Một cô gái với mái tóc ngắn tinh nghịch, đôi mắt to tròn chăm chăm hướng về phía cậu.

Đan Đan vẫn đứng yên, mọi giác quan bị đôi mắt nâu đông cứng. Khóe môi giật giật không nói nên lời:

-Anh....anh tỉnh rồi à ?

Chiếc đầu quần băng trắng xóa khẽ gật, giọng nói ảm áp vang lên:

-Cô là ai ? Sao tôi lại ở đây ?

Đầu óc Thiên Bảo trở nên trống rỗng, thước phim cuối cùng hiện lên chậm chậm. Có tiếng ai đó hét rất to, tiếng đánh nhau và cả âm thanh inh ỏi của còi xe cấp cứu.

Gương mặt tươi tắn tỏ vẻ ngượng ngùng, đưa tay gỡ gỡ mái tóc, bộ dạng thật đáng yêu.

-À...ừ. Tôi...tôi thấy anh bị người ta đánh mà cứ dơ ra...nên hi...giúp đỡ thế thôi !

Đan Đan xin thề đây là lần đầu tiên con người ngỗ ngược như cô nói năng thẹn thùng, răng môi đá nhau rồi cứ lấp ba lấp bấp.

Rõ ràng cô là “người hùng”, là “Đại Bò Tắc” đã cứu giúp một số mệnh đáng thương. Thế mà nhìn cô giờ đây chẳng khác tên trộm vừa bị phát hiện.

Thiên Bảo dường như không quan tâm, vươn bàn tay đầy vết xước tháo bỏ dây truyền chẳng chịt. Đôi chân khập khiễng bước xuống giường.

Cơn đau về thể xác chẳng thể chạm vào một góc của tâm hồn đã mất đi mọi cảm giác. Trước mắt Thiên Bảo, đầu đầu cũng ngập đầy đôi mắt trong veo biết cười của Vân Linh.

Đan Đan sửng sốt khi chứng kiến hành động ngang ngược của kẻ trước mặt. Hoảng hốt cản anh lại trước khi thân người cao lớn xông cửa bỏ đi.

-Nè ! Vết thương của anh không nhẹ đâu, bây giờ mà đi anh sẽ chết đấy.

Thiên Bảo dừng lại, nhẹ nhàng xoay người ra sau.

-Tôi vốn dĩ muốn chết, lẽ ra cô không nên cứu tôi.

Đôi mắt nâu phẳng lặng, khuôn mặt đẹp biểu hiện một thần thái hoàn toàn tuyệt vọng.

Đan Đan hít vào thật sâu, cơn giận phùng phùng bốc lên qua ánh mắt đỏ ngòm.

-Nếu biết thế này tôi đã chẳng phí công cứu anh làm gì ? Cứ để tên mập béo đánh chết anh cho xong. Nhưng mọi người đều nhìn thấy tôi đưa anh vào đây, bây giờ anh mà chết thì chẳng phải tôi gián tiếp giết người à ?

Thiên Bảo vẫn quay về hướng cửa, đôi môi nhếch lên lạnh lùng:

-Yên tâm. Lúc này tôi quả thật muốn chết, nhưng có kẻ “phá đám” làm tôi mất hết cả hứng.

Dáng người cao gầy xa dần rồi mất hút, thông tin trong đầu cô gái đang chạy lung tung. Tiếng “đinh đong” báo hiệu cơ thể đã trở lại trạng thái bình thường.

Đan Đan méo xệch khuôn mặt trông đến ngơ ngẩn:

-Nhưng anh chưa cho tôi biết tên...vậy tiền viện phí..?

Một cuộc gặp gỡ tình cờ và không kém phần ồn ào. Hai con người có những nét tương đồng về tính cách. Một tâm hồn ngây thơ, một trái tim ấm áp cùng nhau lật mở những mảnh ghép vô cùng mới mẻ.

Trong căn phòng thiếu ánh sáng. Luồn khí u ám, lạnh lẽo lan tỏa mùi vị nguy hiểm.

Cặp kính to được tháo xuống hiện ra đôi mắt sắc bén của loài cáo. Ánh nhìn chán ghét hướng về cô gái trong bức ảnh:

-Cô ta cũng bản lĩnh đấy chứ ! Khuôn mặt thiên thần này làm Gió Lạnh phải chao đảo à?

Phía đối diện, sắc mặt cô gái chợt tái đi khi nghe đến hai từ “Gió Lạnh”. Anh ta đúng là ác quỷ, một nỗi kinh hoàng bám riết cô trong mỗi giấc mơ. Người lấy đi mọi thứ của cô kể cả trái tim.

-Cô định làm gì Vân Linh. Đừng dại dột! Tôi thế này đã là quá đủ.

Lời khuyên chân thành của “kẻ đi trước” trở nên thật nực cười, khuôn miệng cột nhả nhếch lên cay độc:

-Ha ha. Ngọc Chi, cô đừng so sánh cô với tôi. Cô quá ngu xuẩn nên giờ đây phải sống chui nhũi như con chó, mẹ tử tù, bố ngồi tù. Cô rốt cuộc cũng chỉ là con rối dưới bàn tay của anh ta. Nhưng tôi thì không. Đình Hàn Phong sẽ phải quỳ dưới chân tôi, Hạ Vân Linh cùng Hạ gia sẽ mau chóng biến mất thôi. Ha ha...

Tràng cười thâm độc kéo dài. Căn phòng lại chìm vào khoảng không u tối.

Ngọc Chi mím môi, cuối đầu để giọt nước mắt lăn dài. Chỉ một cú va chạm vô tình, Gió Lạnh đã thi hành cái phán quyết tàn khốc đó. Khi mất hết tất cả, Chị Hai đánh đá như cô mới cảm thấy trân quý mọi điều giản dị quanh mình.

Gia đình, bạn bè và cả ánh nắng ấm áp của mặt trời sớm mai đều khiến Ngọc Chi thêm khát. Cơn khát mau chóng biến thành nỗi đau, dẫn xé tâm trí cô trong từng nhịp thở.

Cô ta nói cô ngu xuẩn. Cô không phủ nhận. Cô thực sự quá ngốc nghếch, mà điều ngu ngốc nhất cô làm là yêu Đình Hàn Phong.

Nhưng giờ đây, có người lại đi vào vết xe mà cô tự mình “đá đổ”. Cùng một mục đích chiếm đoạt trái tim của Gió Lạnh, cô ta nghĩ rằng mình thông minh, nghĩ rằng những âm mưu thâm hiểm này có thể thay đổi tất cả.

Hơn ai hết, Ngọc Chi hiểu rõ bản chất xấu xa của người con gái này. Cô ta cứu cô cũng chỉ lợi dụng cô hại Vân Linh, để cô đóng tròn vai phản diện. Nhưng đáng tiếc Lâm Ngọc Chi này chỉ là một diễn viên quần chúng

Không chú ý đến vẻ mặt đăm chiêu của Ngọc Chi, giọng nói ngang ngang gần mạnh :

-Anh ta đã tìm được Lâm Khắc Minh. Muốn chữa khỏi đôi mắt mù lòa đó sao? Không thể nào! Số mệnh đã định sẵn, thế giới của Hạ Vân Linh mãi mãi không có ánh sáng!

Cơn gió khô khốc bắt chợt tạt vào khiến Ngọc Chi rùng mình. Con người này quá tàn độc. Cô ta sẵn sàng bất chấp mọi thủ đoạn để loại bỏ kékàng đường.

-Tìm ngay tên Bác sĩ già đó và cho ông ta xuống mồ!

Cánh cửa đóng lại cùng lúc với cuộc đối thoại đáng sợ vang lên.

Âm mưu bắt đầu được thực hiện, những nguy hiểm đang gần kề. Gió Lạnhliệu sẽ đủ sức bảo vệ cô gái nhỏ của chúng ta ? Tất cả vẫn là một ẩn số !

20. Chương 20 : Vào Cuộc.(1)

Trên dãy hành lang dài, đôi mắt thân thiện ban nãy chợt tối lại. Bàn tay với vết sẹo dài nắm chặt, những vết đỏ đã hiện lên sau lớp kính.

Nắng nhẹ rũ dài trên hàng mi đang cong lên. Đôi mắt phẳng lặng như nước hồ mùa thu, thỉnh thoảng lặn tẩn những tia phức tạp.

Bước từng bước thật chậm, Vân Linh mãi mê đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào hôm nào. Từ ngày Hàn Phong tỏ tình, cô gái nhỏ cứ như bay trên mây, vừa bối rối vừa hạnh phúc lạ kỳ.

Lần đầu tiên nếm trải hương vị của tình yêu, Vân Linh không tránh khỏi những biểu hiện bất thường. Hạ Vinh là người nhận ra điều này trước hết nhưng ông chỉ mỉm cười, con gái ông đã khôn lớn, Vân Linh cần có người bảo vệ và yêu thương.

Cặp mắt tinh ranh của Rain cũng rất tài tình. Nhìn thấy em gái suốt ngày ngơ ngác, uống nước đánh vỡ cả ly, ai gọi cũng thần người ra đến mức phải hét lên: “Vân Linh! Cậu điếc à !”. Đây là phản ứng của cô học trò Nhã Nhi. Nhưng Rain thì khác, anh tặc lưỡi vài cái rồi về mặt trở nên nghiêm trọng tuyên bố: “Tình yêu có sức mạnh phi thường thật !”.

Vân Linh cười khỏ, chẳng lẽ cô thay đổi sao? Từng câu nói, nụ hôn, cái ôm của ai kia không ngừng len lỏi, ngập đầy trong tâm trí cô.

Vài tia nắng thích thú đáp xuống đôi má hồng đang ngượng ngùng, làn vờn chiếc mũi nhỏ xinh, mái tóc xoăn bồng bênh trên bờ vai mảnh khảnh. Tất cả những gì trên người cô trở nên thật cuốn hút, nét trong sáng, thanh thiện khiến mọi người xung quanh không thể dứt mắt ra khỏi.

Cô gái nhỏ cứ mãi suy nghĩ mà không biết có người đang tiến về phía mình.

Một cú va chạm khá mạnh diễn ra, tiếng tập sách rơi xuống nền đất, tiếng xì xầm của vài người xung quanh và tiếng kêu khe khẽ của ai đó trợn lẩn vào nhau.

Vân Linh nhú mày. Vết sẹo do cú ngã lần trước để lại vẫn chưa liền hẳn, lần này không may đụng trúng, chỗ đau bắt đầu chảy máu. Cơn đau kéo về lời mắng chửi hung hăng của cô gái đó, “Chị Hai” mà Vân Linh nghe một cô gái khác gọi và cũng là kẻ mà mọi người đồn thổi rằng đã mất tích.

Chuyện cũ làm Vân Linh có chút lo lắng, sự việc sẽ không tái diễn lần nữa chứ? Đến khi giọng nói ngọt ngào vang lên rất nhỏ, cô mới thở phào gạt bỏ những nghi ngại vừa rồi.

-Thật xin lỗi! Tổ bất cẩn quá. Cậu không sao chứ ?

Âm điệu nghe ra rất chân thành và có phần hoảng hốt. Vân Linh đứng thẳng người, cố xua đi cảm giác đau mặc cho dòng chất lỏng ướt ướt chảy ồ ối.

-Không sao đâu !

Định xoay người bước đi, nào ngờ bị một bàn tay lạ lẫm kéo lại, giọng nói nhỏ nhẹ khi nãy lại lí nhí:

-Trời ạ! Chân chảy máu thế này mà bảo không sao. Cậu lại không nhìn thấy, để tớ đưa cậu vào phòng y tế.

Trước thái độ vô cùng thành tâm và khẩn trương của cô bạn, Vân Linh cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi băng bó, cô gái nhỏ vội vã về lớp. Mọi chuyện xảy ra lấy của cô không ít thời gian, ít nhất là một tiết học. Hôm nay Vân Linh đến trễ, “bạn cùng lớp” chắc sẽ không điên lên tìm người đánh như Thiên bảo hôm nọ chứ, mà họa chẳng nạn nhân là lão sư đáng kính Ngô Mẫn.

Không thể loại trừ bất kì khả năng nào vì người đang được nhắc đến là ai, bản chất lãnh khốc của Gió Lạnh cô hiểu quá rõ rồi.

Thấy đối phương có vẻ luống cuống mò mẫm đường đi với chiếc băng quần trắng toát ở chân, cô bạn tốt bụng khi này vội vã đến dìu Vân Linh.

-Này ! Cậu có thể đi được chứ.

Vân Linh mỉm cười. Người này thật tốt, lúc này là cô vô ý đụng trúng ,thế mà cô bạn lại cuống quýt xin lỗi còn đưa cô đến phòng y tế.

-Ừm. Tớ tự đi được mà. Thật sự hôm nay phải cảm ơn cậu rồi!

Phía đối diện, cô gái cũng tỏ vẻ bối rối:

-Đừng nói thế là tớ bất cẩn trước. May mắn là vết thương không nặng lắm. À quên, tớ tên là Diệp Khanh. Còn cậu ?

-Tên tớ là Vân Linh !

-Vậy chúng ta làm bạn nhé!

Nhận được lời đề nghị rất chân tình từ Diệp Khanh, một cô bạn hòa nhã, tốt bụng. Vân Linh không nghĩ ngợi mà nhanh chóng đồng ý:

-Rất vui được làm bạn với cậu, Diệp Khanh.

Vân Linh mỉm cười, một nụ cười rạng rỡ. Cô thật sự rất vui vì ngoài NhãNhi, Diệp Khanh chính là người bạn thứ hai của cô. Dù sự quen biết này thật tình cờ và mau chóng nhưng Vân Linh có thể cảm nhận được sự thân thiện, hiền lành từ cô bạn mới.

Diệp Khanh cũng mỉm cười. Một niềm vui dâng lên nhưng không cùng mục đích với cô bạn Vân Linh ngây thơ. Dưới cặp kính to bản, đuôi mắt xéch lên nét hài lòng.

Vân Linh mang tâm trạng vui vẻ trở về lớp học đặc biệt, con đường đến lớp đã quá quen thuộc dù cô không hề nhìn thấy. Từng bước chân là một sự chờ mong, cảm giác bồi hồi tỏa ra từ con tim bé nhỏ.

Đáp trả bao hy vọng của cô gái nhỏ là một khoảng vắng lặng, tiếng đồng hồ khô khốc gõ vào không khí. Hương tường vi nhàn nhạt khuất lấp vị cốm gạo ngọt thường ngày, phả vào cảm giác trống trải, lạnh lẽo.

Giọng nói già nua ồm ồm vang lên:

-Thật không nói nổi. Cả lớp có hai người. Một kẻ học cũng như không, muốn đến là đến, muốn đi là đi. Một kẻ chẳng nói chẳng rằng, đến trễ về sớm. Đúng là lớp học đặc biệt, chỉ khổ cho thân già Ngô Mẫn này thôi!

Kể từ giây phút kẻ thứ hai của câu nói trên xuất hiện, giáo sư Ngô bắt đầu than van, tự kỉ vì số xui xẻo, được chọn vào dạy cái lớp quái đản nhất Richard. Hai học viên này không thể phủ nhận là nhân tài hiếm gặp, đầu óc có khi còn hơn cả mấy chục năm tuổi nghề của ông.

Bất quá quái đản ở chỗ, chàng trai với khuôn mặt đẹp như tạc kia suốt buổi học chỉ hướng mắt về cô gái. Mặc ông nói đến khản cả cổ, anh ta cũng xem như tiếng muỗi vo ve nhưng nếu lên tiếng nhắc nhở, đảm bảo Ngô Mẫn là cái tên vinh dự liệt vào danh sách “tử mạng” vì “tai nạn lao động”.

Niềm an ủi nhỏ nhoi đặt vào cô gái khiếm thị đáng yêu, luôn im lặng lắng nghe bài giảng. Đôi khi khe khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu khiến kẻ già cảnh như ông cảm thấy rất vui lòng.

Nhưng dạo gần đây, cô trở nên mất tập trung, khuôn má thỉnh thoảng đỏ lên vô cớ. Thế là mọi niềm tin yêu hoàn toàn sụp đổ. Thêm vào vụ ẩu đả kịch liệt vài hôm trước, vị giáo sư già chỉ biết hời hợt, khiếp đảm rồi im lặng ôm mối thất vọng tràn trề.

Thở một cái rồ dài, đầu ngược lên trần nhà như cầu khẩn. Lại gục xuống gác lắc vài cái. Hazz. Richard có hơn năm trăm lớp học, tại sao ông lại rơi vào đây chứ ?

Sau màn than thở của giáo sư Ngô, Vân Linh khẽ hỏi:

-Thưa thầy, hôm nay Hàn Phong không đến lớp ạ?

“Tại sao các cô, các cậu không nghĩ cho thân già này chứ? Lớp học đặc biệt tính luôn ông là ba thành viên, nhưng hai người kia nếu thiếu một là vội vã hỏi ngay.”

Thấy thầy im lặng, Vân Linh kiên nhẫn hỏi lại:

-Thưa thầy...Hàn...

-Cậu ta sẽ nghỉ học hai tuần. Bây giờ em mau vào lớp cho tôi.

Vân Linh ảo não. Nặng nề lê đôi chân bị thương, đầu rối mù với hàng ngàn câu hỏi: “Rốt cuộc anh ấy đi đâu”, “Không có chuyện gì xảy ra với Hàn Phong chứ?”,.....

Thời gian tuần hoàn trôi qua, đã ba ngày Hàn Phong không đến lớp. Không đến tìm Vân Linh, cả hai người cũng không có số điện thoại của nhau, hoàn toàn không có cách để cô gặp được anh.

Vân Linh bắt đầu cảm nhận nỗi nhớ dày đặc trong tim mình, không còn khoảng trống để vui hay buồn. Mọi thứ trong cơ thể cô gần như tắc nghẽn, hoạt động vô cùng khó khăn.

Một điều đặc biệt, ba hôm nay Diệp Khanh đều đến lớp của Vân Linh. Sáng cô mang đến đồ ăn sáng, trưa lại cùng Vân Linh trò chuyện. Diệp Khanh có khiếu kể chuyện cười, chuyện cô kể quả nhiên rất hài hước nhưng tâm trạng của Vân Linh vẫn không khá hơn.

Hôm nay Diệp Khanh lại đến như mọi hôm, tay phải mang vài quyển sách dày cộm, tay trái khệ nệ đồng bánh mì và nước trái cây. Vất vả đến được lớp học đặc biệt lại thấy Vân Linh ngồi thừ, Diệp Khanh đưa tay vỗ vỗ lên vai cô bạn:

-Vân Linh ! Tổ đến rồi đây !

Nghe giọng nói dịu dàng quen thuộc, Vân Linh mỉm cười:

-Ừ! Cậu ngồi cạnh tớ này.

Diệp Khanh vừa ngồi xuống đã nghe tiếng gọi lãnh lút ở cửa:

-Vân Linh....Nhớ cậu quá !

Với tốc độ ánh sáng, Nhã Nhi từ cửa đáp thẳng đến chỗ Vân Linh. Tít ta tít tít như đưa trẻ được nhận kẹo.

Vân Linh phì cười, không phải nụ cười gượng gạo mà cô nặn ra với những câu chuyện của Diệp Khanh, không là nụ cười nặng nề cô thường lệ đáp trả người khác. Là nụ cười xuất phát từ tâm hồn, từ con tim thuần hậu.

-Cả tuần rồi, cậu đã đi đâu thế ? Điện thoại cũng gọi không được. Tớ lo cho cậu lắm đấy.

Thấy vẻ trách móc đáng yêu của cô bạn, Nhã Nhi không nói gì. Im lặng một chút, giọng nói bỗng thấp xuống vẻ ăn năn:

-Thật ra..tớ..tớ bị cảm.

Ngay khi lời thú tội được đưa ra, quan tòa đã gắt gao phán xét:

-Nhã Nhi, cậu thật là. Thế mà chẳng báo cho tớ, cậu có biết chuyện của cậu lại thêm chuyện....nhiều chuyện khác làm tớ phiền lòng lắm không hả? Nhưng sao cậu ốm nặng thế ?

Không để ý đến câu nói bỏ lửng, thiếu mạch lạc của quan tòa, phạm nhân này có vẻ mặt hối lỗi giờ đây hai má đỏ lên như gấc chín.

-À...ờ...thì tại...tại tớ trúng mưa ! Điện thoại cũng hỏng mất rồi.

Lời nói ấp úng, âm giọng ỉu xìu, Nhã Nhi thành thật khai báo nguyên nhân. Nhưng nếu suy xét một cách tường tận gốc rễ sự việc, xin thề có đạo sâu năm mét hướng lòng đất, cô cũng sẵn sàng chui xuống.

Vân Linh trầm mặc, nghĩ ngợi gì đó rồi bật ra một phát hiện rất “hay ho”:

-À! Vài hôm trước Rain cũng bị cảm. Lúc anh ấy về nhà cả người không một chỗ khô, xe cũng không thấy đâu.

Nhã Nhi sớm đã bất động. Mắt sưng sờ trợn lên, cơ mặt co dãn không đều độ, khóe môi giật giật. Ngay tại thời khắc “cam go” đó, đôi mắt to tròn bất chợt thu được một hình ảnh xa lạ, dây li tâm liên hệ ngược đến não, nhay bén xử lí tình huống mang tính “chết chóc” này.

-A ! Vân Linh cậu chưa giới thiệu với tớ. Ai đây ?

Vân Linh bối rối, mãi nói chuyện với Nhã Nhi mà quên mất Diệp Khanh, cô bạn mới thân thiện này sẽ không giận cô chứ ?

-Cậu ấy là Diệp Khanh. Một người bạn tớ mới quen. Diệp Khanh, đây là Nhã Nhi, bạn thân nhất của tớ.

Quan sát thật kĩ cô bạn quá “mới mẻ” này của Vân Linh, Nhã Nhi tỏ vẻ niềm nở:

-Chào cậu Diệp Khanh!

Diệp Khanh mỉm cười dịu dàng, đôi mắt khuất sau chiếc kính to nheo lại:

-Rất vui khi được làm quen với cậu, Nhã Nhi.

Nhã Nhi liếc nhìn những quyển sách dày cộm trên bàn và chiếc kính to bản của Diệp Khanh, mơ hồ cảm nhận một điều gì đó bất ổn.

Thoáng qua bề ngoài, hẳn cô bạn này là “một sách” chính hiệu, nhưng quyển sách bóng loáng như chưa lật mở và ánh nhìn có phần cảnh giác của Diệp Khanh làm tất cả trở nên thật mâu thuẫn.

Nét cười dịu dàng bỗng nhiên giả tạo dưới cặp mắt tinh ranh của Nhã Nhi. Thái độ hòa nhã, thân thiện ban nãy bắt đầu có chút ngại ngùng.

Diệp Khanh đã phát hiện cái nhìn đánh giá của Nhã Nhi, vài tia kì lạ lướt qua thật nhanh nhưng không khó qua mặt kẻ đối diện.

Cô bạn mới nhẹ nhàng đứng lên, đôi bàn tay mảnh khảnh ôm gọn những quyển sách trông khá nặng nề. Giọng nói dịu dàng cất lên nghe rất êm tai:

-Tớ phải về lớp đây! Tạm biệt !

-Tạm biệt !

Vân Linh và Nhã Nhi cũng đồng thanh đáp trả. Nhưng sắc thái biểu cảm có vẻ khác nhau. Vân Linh tỏ ra vô cùng thân thiết còn Nhã Nhi chỉ nhàn nhạt trả lời.

Đôi chân bước đến cửa lớp bỗng khựng lại, ánh mắt đưa về khoảng trống phía cuối lớp quan sát điều gì đó, nét chờ mong hiện hữu trong vài giây rồi mau chóng biến mất.

-Diệp Khanh! Cậu để quên thứ gì sao?

Nhã Nhi nhướn mày, phát hiện rất rõ những bất thường từ Diệp Khanh. Cô bạn mới này quả không thể xem thường!

-À không...không. Tớ đi đây!

Giọng nói vội vã như kẻ trộm bị bắt quả tang, bước chân nhanh chóng rời khỏi tia nhìn sắc bén của cô gái thông minh kia.

Trên dãy hành lang dài, đôi mắt thân thiện ban nãy chợt tối lại. Bàn tay với vết sẹo dài nắm chặt, những vết đỏ đã hiện lên sau lớp kính.

-Giỏi lắm ! Thế thì tôi cũng cho cô vào cuộc, Cao Nhã Nhi.

21. Chương 21 : Vào Cuộc(2).

Nguyên nhân của cục diện này bắt nguồn từ một người, Hạ Vân Linh.

Trên nền trời xanh mềm mại, chiếc trực thăng lượn một vòng, vẽ những đám khói ngoằn ngoèo rồi chuẩn bị hạ cánh.

Tiếng động cơ ầm ầm đáp trên sân thượng tập đoàn Đình Khiêm, khoảng không bỗng chốc bị xé toạc bởi phải chịu đựng một áp suất quá lớn.

Cánh cửa bật mở, thân người cao lớn bước ra, tiến về phía hàng người áo đen đã đứng sẵn.

Ánh mắt sắc lạnh không xúc cảm, gương mặt góc cạnh toát lên khí chất của một lãnh đạo tối cao. Áo vest, quần tây kết hợp caravat không hề khuôn khổ mà trở nên cuốn hút một cách lạ thường.

Nét đẹp ma mị và quyền lực khiến người khác ngạt thở, mọi xúc cảm bị đông cứng, phản ứng bắt đầu chậm chạp.

Đám người áo đen sớm đã rơi vào trạng thái hiển nhiên ấy, ai nấy im phăng phắc, tập trung cao độ quan sát từng động tác của người đứng đầu.

Giọng nói trầm trầm vang lên phá vỡ bầu không khí sặc mùi hình sự.

-Ken ! Huy động mọi nguồn lực từ Mỹ và Pháp về đây ngay lập tức. Tôi cần người có mặt trong ngày hôm nay.

Ken sững người. Nhân sự từ Mỹ và Pháp có trên bảy trăm người, tất cả ngoài khả năng chuyên môn về nhiều lĩnh vực như thông tin kỹ thuật, tài chính, chứng khoán, bất động sản,...mà phần lớn là đội quân được huấn luyện bảo vệ trụ sở chính Đình Khiêm tại Việt Nam.

Đình Khiêm là một thiên tài. Ông không chỉ có bàn tay vẽ nên những công trình tuyệt vời mà đầu óc còn rất nhạy bén. Từ một công ty kiến trúc, Đình Khiêm đã chiếm lĩnh thị trường chứng khoán, nhà đất,...Lấy công ty chính mang tên mình và mở rộng chi nhánh sang Mỹ, Pháp, Thụy Sĩ, Anh.

Trước khi qua đời, Đình Khiêm bí mật huấn luyện một đội ngũ nhân lực tinh nhuệ đạt đến trình độ cấp cao về chuyên môn kỹ thuật và sức chiến đấu như một tổ chức quân sự. Mục đích để bảo vệ vợ và con trai, củng cố vững chắc tập đoàn Đình Khiêm trên tất cả các mặt.

Do vậy khi con người thiên tài này qua đời, cái tên Đình Khiêm vẫn sừng sững trên những khu cao ốc chọc trời, vang dội trong giới kinh doanh hàng chục năm qua.

Nhưng một sự thật mà ít ai biết được, đằng sau những cỗ máy do Đình Khiêm sáng lập. Một người khác đã điều khiển và vận hành chúng theo đúng quỹ đạo của mình.

Người này đã âm thầm đứng sau Đình Khiêm khi mới mười lăm tuổi. Vài nhà lãnh đạo cấp cao của hội đồng quản trị tỏ thái độ xem thường mau chóng bị thay thế, các bản kế hoạch được triển khai đưa vào thực nghiệm liên tiếp thành công vang dội.

Mọi người mau chóng kinh hãi và hết mực thần phục bộ óc thiên tài được di truyền này.

Người ấy đang đứng trước mặt Ken, con người có chiếc đầu mang sức chứa vô trượng, dễ dàng cuốn người khác vào con đường mà anh ta sắp đặt.

Một tuần cùng làm việc với anh, Ken được mở mang rất nhiều. Dáng vẻ quyết đoán, sự áp đặt khiến đối phương hoàn toàn bị thuyết phục. Đối với anh ta không có gì là “không thể”, mọi việc phải được nhất hai từ “thành công”.

Tổng hợp tất cả các dữ liệu trên, Ken mau chóng nhận lệnh:

-Vâng. Tôi sẽ đi ngay thưa Tổng giám đốc.

Việc điều động nhân sự mất rất nhiều thời gian mà điều kiện đưa ra chỉ là một ngày, thật sự quá khó khăn. Ôm mối lo lắng, Ken nhanh nhẹn rời đi, gấp rút chuẩn bị chuyến đi đến Mỹ và Pháp dù anh vừa đáp trực thăng từ Thụy Sĩ về.

Chính thức tiếp nhận sự nghiệp đồ sộ mà Đình Khiêm để lại, Đình HànPhong bắt đầu phát huy bản chất của một nhà lãnh đạo tối cao, một chỉhuy đầy quyền lực.

Nguyên nhân của cục diện này bắt nguồn từ một người, Hạ Vân Linh.

Hàn Phong vốn dĩ định mang cô đến bác sĩ Lâm Khắc Minh. Anh đã hứa sẽmang lại ánh sáng cho người con gái anh yêu thương và Hàn Phong chắcchắn sẽ làm vậy.

Nhưng vị bác sĩ họ Lâm đột nhiên mất tích. Ban đầu để tìm ông ta, HànPhong phải tốn hai năm lục soát mọi góc ngách trên đất Mỹ.Và hiện giờanh cần một thể lực, một sự tìm kiếm với quy mô rộng khắp và chính xác.

Thế nên trở về Đình Khiêm, tiếp nhận chức lãnh đạo cao nhất, có như thếkhả năng tìm ra Lâm Khắc Minh sẽ cao hơn. Mặt khác anh muốn biết ai đứng sau vụ việc này, có kẻ cư nhiên thách thức Gió Lạnh, trận đấu này xemra rất thú vị.

Cánh môi đẹp bất chợt nâng lên, nụ cười nửa miệng làm những người chứng kiến rét run.

Dáng vẻ như người đang cầm chiếc remote sẵn sàng click OK để phá hủymọi thứ, chú mèo ma mãnh thích những cuộc vờn đuổi với chuột nhắt nhátgan muốn ăn vụn.

Sự vào cuộc của Gió Lạnh báo hiệu cơn sóng gió trước mắt, chết chóc sẵn sàng rình rập bên cạnh kẻ xấu số.

22. Chương 22 : Chàng Trai Của Nắng.

Giọng nói nhẹ nhàng như thăm thì rồi bị gió cuốn đi. Nắng từ đâu đổ về sáng lóa, nổi bật tư thế khoan khoáicủa chàng trai, nụ cười ngược nắng thông dong dần vào đôi mắt tròn đangmở hết cỡ.

Con đường im ắng trải dài .Trên vỉa hè, những chiếc lá khô bị ai đó vô tình giẫm vào, tạo nên thanh âm xào xạc.

Dáng người nhỏ nhắn cúi thấp đầu, mắt dán chặt vào đôi chân đang chậmchạp di chuyển của mình. Miệng nhắm đềm từng bước chân nhưng đầu vô thức nghĩ đến đôi mắt nâu biết nói, dáng người cô độc đến đáng thương củachàng trai lạ mặt.

Đan Đan đột ngột dừng lại, mái đầu ngắn củn nặng nề hướng về phía ghế đá ven đường, đôi mắt to tròn bất chợt lóe sáng.

Sau khi ngồi vào vị trí đã xác định, cô gái bắt đầu khôi phục bộ dángngớ ngẩn ban nãy. Kể từ khi gặp người con trai đó, Đan Đan hoàn toàn mất tập trung, mọi hình ảnh về anh làm chiếc đầu vốn dĩ thông minh trở nênchậm chạp.

Thế là trên con đường vắng vẻ, vài người đi qua không khỏi chú ý đến côgái ở chiếc ghế trên lề đường, khuôn mặt tuy đáng yêu nhưng tinh thầnxem ra lại khá bất ổn.

Minh chứng là cô đang dùng ánh mắt thờ thẩn nhìn về phía lòng đường, đôi lúc lắc nhẹ đầu rồi thở dài ảo não.

Đương lúc ngán ngẩm về mối suy tư vô cớ, gương mặt tròn đáng yêu bỗngbiến sắc, khóe mắt giật giật, trăn trăn nhìn về bên kia đường.

Ngay tức khắc, thân người nhỏ bé nhanh nhẹn lao xuống lòng đường, chạy như bay về “mục tiêu” đã rơi vào “tầm ngắm”.

Đan Đan vừa thở vừa gọi với theo đôi chân dài đang sải bước phía trước:

-Này anh...anh gì ơi! Này....dừng lại.

Ý thức được có người gọi mình, thân người cao lớn bất ngờ dừng lại. Và hậu quả là “tai nạn ngoài ý muốn” đã xảy ra.

Vì mãi đuổi theo “mục tiêu” mà Đan Đan theo quán tính ngã nhào khi người kia đột ngột dừng bước. Thân người bé nhỏ hoàn toàn đổ sập lên thân người cao gầy, vài âm thanh “sốc động” vang lên giữa con đường vắng lặng.

-Á...AAA.

Đan Đan nhắm tịt mắt, miệng la hét không ngừng mặc dù người cần hét hơn cô đang cắn răng chịu đau.

Thấy vật thể phía trên “gây án” mà còn ồn ào, chàng trai tốt bụng nhắc nhở.

-Người phải hét là tôi mới đúng, cô ồn ào gì chứ ?

Giọng nói trầm ấm quen thuộc cùng mùi oải hương nhẹ tỏa ra khiến nhịp tim ai đó hoàn toàn mất kiểm soát, Đan Đan đỏ mặt, vội vã thay đổi tư thế.

Khuôn mặt hồng hồng ngẩng nhìn người đối diện, đôi tay rịn mồ hôi bám chặt gấu váy. Giọng nói lém lỉnh thường ngày bỗng dịu dàng hết mức có thể.

-Anh...anh còn nhớ tôi chứ ?

Chàng trai giật nhẹ khuôn mày, đôi mắt nâu chăm chăm nhìn vào cô gái trước mặt, mái tóc ngắn tinh nghịch, khuôn má tròn xinh xắn và đôi mắt cong lên chờ đợi. Tất cả được anh thu vào tầm mắt và đáp án cho câu hỏi trên là:

-Cô gái phiền phức!

-Hả ?

Đan Đan há hốc mồm, vẻ ngạc nhiên pha chút thất vọng. Anh ta đùa đấy à, cô là “ân nhân” cứu mạng, là người giúp anh thoát khỏi “nanh vuốt” tử thần. Thế mà kẻ vô tâm kia lại phũ phàng xác nhận cô là “cô gái phiền phức”. Thật không thể nào chịu nổi mà!

Thấy khuôn má đáng yêu bắt đầu đỏ lên, ánh mắt như sắp giết người đang hướng về mình. Thiên Bảo bất giác nhớ đến dáng vẻ hùng hồn mắng anh ở bệnh viện hôm nào.

-Nếu biết thế này tôi đã chẳng phí công cứu anh làm gì ? Cứ để tên mập béo đánh chết anh cho xong. Nhưng mọi người đều nhìn thấy tôi đưa anh vào đây, bây giờ anh mà chết thì chẳng phải tôi gián tiếp giết người à ?

Thiên Bảo mỉm cười, nụ cười ấm áp với chiếc răng khểnh rất duyên. Tay thông dong cho vào túi quần, chiếc bóng lớn đổ xuống mặt đường ngang nhiên che khuất ánh nhìn của cô gái nhỏ.

-Tôi đùa thôi! Cô giận đấy à, “ân nhân”!

Đan Đan bật cười, đôi mắt trong veo ánh lên tia rạng rỡ. Đây không phải con người bi lụy cô đã thấy, chàng trai ấy giờ đây rất khác biệt với nụ cười ấm áp và tươi vui. Có lẽ đó mới là bản chất thật của anh, thứ làm con tim tinh khôi của Đan Đan bắt đầu loang lổ với những sắc màu vô cùng mới mẻ.

Miên mang với những suy nghĩ và xúc cảm hỗn độn, Đan Đan đứng bất động mà không hay Thiên Bảo đã xoay người bước đi.

Mãi khi dáng người cao lớn khuất dần, Đan Đan mới sực tỉnh. Đôi chân một lần nữa hoạt động hết công suất, lảo đảo chạy theo.

-À! Anh chưa cho tôi biết, anh tên gì?

-Thiên Bảo ! Dương Thiên Bảo.

-Còn tôi là Đan Đan.

Cứ thế cô gái vui vẻ đi bên cạnh chàng trai, lạnh chanh hỏi những câu hỏi thật buồn cười.

Con đường dài bỗng chốc ngắn lại, khoảng lặng vô vị được những tiếng cười vừa vụn khuất lấp!

Không biết đã đi bao lâu, đến khi mặt hồ xanh trong hiện ra trước mắt. Hai kẻ đã mỏi nhừ, thất thểu lê thân mình đến bãi cỏ gần đó.

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua làm mặt hồ gợn lăn tăn, hai đôi chân thoả mái duỗi thẳng lên thảm cỏ mềm mướt, tận hưởng cảm giác mát lạnh của một không gian rất lý tưởng.

Phóng tầm mắt về phía xa, giọng nói cao vút ném vào khoảng không những thanh âm lém lỉnh.

-Tôi đoán anh không thể xác định được điểm dừng, rất muốn đi hết con đường phía trước, tìm kiếm thứ gì đó để quên đi mọi phiền muộn trong lòng!

Thiên Bảo yên lặng lắng nghe phán đoán vô cùng “tâm lý” của Đan Đan và anh thật sự ngỡ ngàng. Cô ấy nói không sai, Đan Đan đã hoàn toàn nhìn thấu những suy nghĩ của anh.

Sau những gì đã xảy ra, Thiên Bảo không còn tin vào bất kì thứ gì. Niềm tin duy nhất của anh, tình yêu bé nhỏ anh ôm ấp trong tim mười năm qua thực sự vỡ tan, để lại những mảnh gai sắc nhọn ghim chặt vào tâm hồn của Thiên Bảo. Anh muốn đi, muốn kéo dài con đường mờ mịt phía trước, anh không biết bao giờ mình sẽ dừng lại, sẽ xác định được mục tiêu.

Có lẽ như Đan Đan nói, Thiên Bảo đang tìm kiếm, mong chờ vào điều có thể chấp vạ những mảnh tim rạn nứt, hy vọng thời gian sẽ bào mòn chiếc gai sắc nhọn đang nhói lên ở ngực anh trong từng nhịp thở.

Thiên Bảo đưa tay chống cằm, đôi môi quyến rũ nhếch lên đầy nghi vấn:

-Cô chắc chứ ?

Ánh nhìn xa xăm chột thu về, đôi mắt to tròn nhấp nháy nét cười:

-Tôi không chắc nhưng nhìn vào mắt anh tôi cảm nhận được điều đó, có chút mơ hồ...hì...mà thôi, anh cứ xem là tôi nói nhầm đi!

Thiên Bảo thực sự ngỡ ngàng, tất cả mọi thứ thuộc về cô gái này rất đặc biệt. Một con người mang dáng vẻ nghịch ngợm, cá tính nhưng tâm hồn lại vô cùng tinh tế.

Một tia tò mò nhanh chóng lướt qua, Đan Đan cuối đầu nhìn xuống nền cỏ non xanh, tay búng búng vài ngọn cỏ gần đó.

-Thật ra tôi có chút tò mò. Hôm ở bệnh viện, lúc bị thương anh luôn miệng gọi tên một người...hình như là...Vân...Linh. Cô ấy....

Sau khi thắc mắc được đưa ra, Đan Đan bối rối đưa mắt về Thiên Bảo, quan sát thật rõ từng động tác của anh.

Chỉ thấy đôi mắt nâu bóng chốc sâu hun hút, cơ mặt biến động theo chiều hướng quen thuộc. Là vẻ đau thương, bộ dạng tuyệt vọng hôm nào, điều khiến Đan Đan chỉ muốn câu hỏi vừa rồi chưa từng phát ra.

Một khoảng trầm mặc, hơi thở nặng nề đè lên từng phân tử khí. Gió ngừng thổi, mặt hồ cũng thôi đùa nghịch, phẳng lặng như tâm hồn của Thiên Bảo giờ đây.

Giọng nói đều đều vang lên nhưng lại buồn đến nao lòng.

-Cô ấy là người tôi yêu suốt mười năm. Từ lúc rời khỏi đây, chưa bao giờ tôi thôi yêu và nhớ về cô ấy. Có lúc tôi mong ước cậu bé Thiên Bảo ngày xưa mãi mãi không lớn, như thế thì chúng tôi sẽ không phải rời xa nhau.

Nụ cười chua chát nhếch lên, khe khẽ nhưng chất chồng khối đau đớn đang không ngừng dày xéo.

-Và cuối cùng tôi cũng trở về. Ngay từ khi gặp lại cô ấy, tôi ước mình đừng bao giờ trở lại đây. Dương Thiên Bảo sẽ cứ nuôi hy vọng, cứ nhớ về cô bé năm xưa mà tiếp tục cuộc sống, sẽ không phải bất lực nhìn kẻ khác cướp mất Vân Linh....

Từng câu chữ cuối cùng rơi ra như mang chính con tim rỉ máu của Thiên Bảo kéo toát khỏi lồng ngực. Đan Đan mím chặt môi, không biết từ bao giờ dòng chất lỏng nóng hổi đã chạy dài trên khuôn má.

Đôi bàn tay vung về đưa lên lau sạch những giọt nước mắt vô nghĩa kia, cô hít vào thật sâu, cố gắng phá vỡ bầu không khí đặc sệt vị đắng chát.

-Thế nên hôm ấy anh muốn chết ở ngoài đường và tôi vô cớ trở thành mối phiền phức cho kẻ ngốc như anh ư?

-Này! Cô bảo ai ngốc thế !

Thiên Bảo nhanh chóng nhận thức được “mối phiền phức” kia đang ***** mình, phản ứng đầu tiên của anh là căng mắt cãi lại.

Đan Đan cười khi:

-Vì một cô gái mà bi lụy rồi tìm đến cái chết không phải ngốc mà là “đại ngốc”! Tôi nói cho anh biết, nếu anh từ bỏ mối tình mười năm của mình như thế thì Dương Thiên Bảo sẽ được liệt vào danh sách “Những kẻ ngốc nhất thế giới”.

Thiên Bảo trợn mắt, tâm trạng vốn dĩ không tốt bị Đan Đan chọc cho phát điên. Nghiến răng, đỏ mắt mà trả đũa:

-Cô...cô biết gì mà nói chứ ?

Đan Đan vòng hai tay trước ngực, bộ dạng thấu hiểu “sự đời” trưng ra đầy khiêu khích:

-Đúng là tôi chẳng biết gì cả. Nhưng anh thử đem cái tình yêu đơn phương suốt mười năm kia trao cho tình địch, người thực sự làm cô ấy hạnh phúc thì anh đâu phải là kẻ thất bại, chỉ là nhờ vả kẻ khác tiếp tục tình yêu đó thôi!

Đến lượt đối phương bất động, mọi hành động chuẩn bị bộc phát hoàn toàn đình chỉ.

Tại sao những điều đơn giản nhất mà anh không nhận ra, lại để một cô gái vừa đánh đá, vừa phiền phức nhìn thấu chứ?

Mãi lẫn lộn trong quá khứ, gán ghép cái tình yêu trẻ dại suốt mười năm để khẳng khái ôm lấy những khổ đau, dằn vò. Thiên Bảo mù mờ bước đi trên con đường bế tắc, tuyệt vọng.

Sao anh không nhìn thấy thứ ánh sáng mang tên “buông tay”, điểm dừng chân gọi là “từ bỏ”. Sẵn sàng trao đi tình cảm ấy cho Đinh Hàn Phong, con người sở hữu quyền lực và cả tình yêu có thể làm Vân Linh hạnh phúc.

Cái cách mà hắn ta nhìn Vân Linh, từng cú đấm giáng vào Thiên Bảo đã đủ chứng minh tất cả. Anh yêu Vân Linh mười năm và có thể Đinh Hàn Phong sẽ yêu cô ấy cả đời.

Thiên Bảo đứng phắt dậy, dáng người cao lớn vụt chạy đến bờ hồ. Dang rộng hai tay, đôi mắt nâu nhắm lại rồi hét thật to:

-“Vợ bé nhỏ” anh yêu em! Dương Thiên Bảo rất rất yêu em....

Không biết vì sao, khóe mắt Đan Đan cay xè. Thanh âm như đứt quãng thoát ra một cách nghẹn ngào:

-Thì ra anh vẫn “chấp mê bất ngộ”! Nhưng tôi thật sự ngưỡng mộ cô gái kia, tình yêu anh dành cho cô ấy...quá lớn.

Hàng mi cong dài từ từ hé mở, để lộ đôi mắt nâu đầy mị lực. Cánh môi đẹp hững hờ cong lên, nụ cười sắc nét in lên mặt hồ xanh biếc.

-Hôm nay thôi !

-Gì cơ ?

Đan Đan nghiêng đầu, khó hiểu nhìn về Thiên Bảo. Nhưng ánh mắt kiên định của ai kia đã chặn hết mọi nghi vấn sau đó.

-Chỉ hôm nay thôi tôi cho phép chính mình yêu Vân Linh. Và bắt đầu từ ngày mai, tình yêu ấy sẽ được trả về quá khứ.

Giọng nói nhẹ nhàng như thăm thì rồi bị gió cuốn đi. Nắng từ đâu đổ về sáng lóa, nổi bật tư thế khoan khoái của chàng trai, nụ cười ngược nắng thong dong dán vào đôi mắt tròn đang mở hết cỡ.

Đan Đan vô thức nhìn về phía chân trời, mắt hoảng hốt tìm kiếm ánh mặt trời ban nãy. Nhưng tất cả chỉ là một màu xanh yên ả của những đám mây, chúng bỗng bồng bênh rồi xếp chồng lên nhau, che mất vầng dương chói lóa.

Vậy những tia nắng mà Đan Đan vừa nhìn thấy là gì? Thứ ánh sáng rực rỡ sắc màu khiến tim cô bất ổn, sự ấm áp mang về cảm giác bình yên.

Chính là Thiên Bảo, vầng mặt trời vừa dịu êm, vừa ngang bướng. Chàng trai của nắng và là ánh nắng của con tim bé nhỏ kia.

23. Chương 23 : Mặt Nạ.(1)

Chút ánh sáng ít ỏi rơi vào căn phòng u ám, bộ mặt thật của “ác quỷ” được phơi bày.

Phòng họp rộng lớn không một âm thanh, tất cả các nhân viên của Đình Khiêm kể cả Hội Đồng quản trị đều thể hiện cùng một xúc cảm: kinh sợ.

Hơn ba mươi đôi mắt đang chăm chú dán vào màn hình, nơi những kế hoạch vượt quá sức tưởng tượng được trình bày rất chi tiết. Dự án kinh doanh khách sạn hợp tác với Hoa Kỳ, công trình xây dựng khu thương mại độc quyền tại Thụy Sĩ, chiến lược mở rộng Đình Khiêm, đánh vào các thị trường trong khu vực. Tất cả làm họ căng mắt, não bộ nhất thời không thể tiếp nhận bất kỳ thông tin nào.

Đình Khiêm suốt bốn mươi năm qua luôn vững mạnh và có tiếng trên thương trường, mọi người đã từng dùng ánh mắt ngưỡng mộ, thái độ tôn kính đối với vị Chủ tịch quá cố, người sáng lập ra Tập Đoàn Đình Khiêm. Nhưng giờ đây, đối với con người trước mắt họ, chỉ hai từ có thể hình dung. “Ác quỷ”.

Anh ta chính xác không phải người, chàng trai hai mươi tuổi có khuôn mặt “ma quỷ”, từ đôi mắt đen cao ngạo đến dáng vẻ đầy uy quyền, Đình Hàn Phong mau chóng đưa người xung quanh vào “bản vẽ” thú vị của mình.

Sức ép đè nặng lên nhịp thở của mỗi người có mặt tại đó, đến khi ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn, các “linh hồn bé nhỏ” được lôi về thực tại.

Giọng nói trầm trầm vang lên như một mệnh lệnh bất khả kháng.

-Đưa những đề án này đến tất cả các phòng ban, thời hạn để mọi người kết thúc sẽ là một tháng.

Từng nhịp thở nặng nề trút xuống, vài khuôn mặt tái xanh ngơ ngác nhìn xuống mặt bàn. Tiếng tim ai đó đang liên hồi gào thét, những đôi tai run run vẫn lắng nghe hết sức tập trung.

Đôi mắt lạnh lẽo thu hết mọi biểu hiện ấy vào tầm mắt, hàng mày rậm nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng.

-OK ?

Thanh âm băng lãnh cất lên tựa tiếng gọi của “tử thần”, hơn ba mươi nhân viên ưu tú có mặt tại phòng họp đồng loạt phản ứng, hết những con rô-bốt được kích hoạt. Đứng lên, cuối người 45 độ hướng về phía lãnh đạo tối à “tuyệt thế”:

-Vâng, thưa Tổng giám đốc, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

Chiếc ghế Tổng giám đốc khẽ xoay lại, bàn tay hững hờ giờ lên ra hiệu. Ngay lập tức, từng đôi chân nhanh chóng rời khỏi căn phòng, ai nấy bỗng chốc rạng rỡ dù phía trước là cái “mệnh lệnh khắc nghiệt” vừa đưa ra. Vì trong đầu họ, tránh xa con người đáng sợ kia là ý nghĩ đeo đẳng ngay khi đặt chân vào phòng họp.

Không gian rộng lớn sót lại duy nhất hai người. Ken nhẹ nhàng bước đến chỗ Hàn Phong, thể hiện thái độ chuyên nghiệp của một nhân viên được huấn luyện đặc biệt :

-Đã tập hợp mọi người và bắt đầu tìm kiếm thông tin về Lâm Khắc Minh. Theo tài liệu của Kate, một thể lực ngầm ra tay bắt cóc Lâm Khắc Minh và cầm đầu chính xác là một cô gái.

Kate là tổ chức chuyên biệt của Đình Khiêm, Hàn Phong sáng lập ra Kate năm anh mười bảy tuổi. Tất cả các thành viên ở Kate là những người có kỹ năng lập trình, tìm kiếm thông tin bậc nhất thế giới.

Ken cũng là một phần tử xuất sắc của Kate, dù hơn tuổi Hàn Phong nhưng anh luôn hết mực trung thành, kính trọng vị lãnh đạo thiên tài này.

Hàn Phong vẫn im lặng, ánh mắt có phần tối đi, ngón tay gõ gõ lên thành ghế.

-Dựa trên lượng dữ liệu thu thập được, Kate sẽ tìm ra vị trí và đích danh chủ mưu trong 48 tiếng nữa!

Cánh môi đẹp khê khàng cong lên, Hàn Phong xoay ghế, mắt bắt đầu lướt qua sấp tài liệu được Ken ngay ngắn đặt lên bàn.

-Rất tốt!

Dưới quyền năng và sức mạnh của Gió Lạnh, chiếc mặt nạ gian xảo kia liệu sẽ bị tháo xuống ?

Ngọc Chi sợ hãi nhìn vào những mảnh vỡ văng khắp phòng. Khuôn má hồng hào dần nhợt nhạt khi bắt gặp đôi mắt to tròn đã hằn đậm những vằn máu.

Đôi bàn tay giận dữ siết chặt mảnh vỡ sắc nhọn, dòng chất lỏng tanh tưởi chảy xuống, liếm láp qua kẽ tay.

-Chết tiệt! Các người làm ăn kiểu gì vậy hả ? Đình Hàn Phong đã lần ra dấu vết Lâm Khắc Minh, nếu bị phát hiện anh ta sẽ giết hết tất cả chúng ta!

Ngọc Chi lạnh người, rõ ràng việc bắt cóc Lâm Khắc Minh đã tiến hành rất cẩn trọng. Những người nhúng tay vào phi vụ này đều là do cô ta sắp đặt. Tuy từng là Chị Hai nức tiếng trong thế giới đêm, nhưng thể lực của cô gái này vẫn khiến cô ghê sợ, đến giờ phút này Ngọc Chi chỉ biết làm theo những chỉ thị mà cô ta đưa ra.

Và một thực tế mà “kẻ đi trước” như cô đã dự đoán, Đình Hàn Phong vốn dĩ là “ác ma”. Động vào anh ta dù sớm hay muộn cũng sẽ nhận được một kết cục.

Cô gái đáng thương kia đã quá xem thường đối thủ, yên tâm ngủ trang dưới lớp mặt nạ hoàn hảo mà không nhận ra bản thân đang bị Gió Lạnh cuốn vào “vùng tử địa”.

Thấy vẻ mặt ngây ngốc của Ngọc Chi, cơn giận ngày càng dữ hơn, giọng nói cay độc gầm lên:

-Lâm Ngọc Chi! Con ngốc như cô rốt cuộc có thể suy nghĩ không hả ? Mau chóng khử tên Bác sĩ đó đi!

Ngọc Chi bị chấn động, khuôn mặt biến sắc nhìn về kẻ điên loạn kia. Cô ta muốn giết người ư? Dù cha là trùm xã hội đen, bản tính cũng không phải tốt đẹp, nhưng Lâm Ngọc Chi cô chưa bao giờ giết người. Nếu biết cô ta tàn nhẫn đến mức độ này, cô thà trở thành con mồi để Đình Hàn Phong săn đuổi chứ không muốn bước chân vào nơi đây.

Cơn hoang mang và sợ hãi dâng lên trong đầu cô gái, cô đã đi nhầm đường thì giờ đây không thể quay trở lại. Phía trước là ngõ cụt, Lâm Ngọc Chi sẽ trở thành kẻ giết người không gớm tay, con chó trung thành của bộ mặt giả dối trước mắt.

Hít vào thật sâu, Ngọc Chi nặng nề mở miệng:

-Được! Nhưng cô nghĩ nếu giết Lâm Khắc Minh, Đình Hàn Phong sẽ không tha cho chúng ta sao?

Bàn tay tuôn máu đưa lên mũi, mùi máu ghê tởm tỏa ra căng phòng khiến Ngọc Chi buồn nôn. Nhưng chủ nhân của nó lại bày ra bộ mặt vô cùng thoải mái, ánh mắt phát ra tia sáng thâm độc nhìn vào vết rách trên chính tay mình, môi nở nụ cười tà ác:

-HAHA... Giết Lâm Khắc Minh là trực tiếp giết chết đôi mắt mù lòa của Hạ Vân Linh! Đến khi đó chẳng phải kẻ xin tha cho con nhỏ mù đó là Đình Hàn Phong à? HAHA...

Chút ánh sáng ít ỏi rọi vào căn phòng u ám, bộ mặt thật của “ác quỷ” được phơi bày. Chiếc mặt nạ tốt bụng, thân thiện hàng ngày bị giẫm nát dưới mũi giày sắc nhọn.

24. Chương 24 : Mặt Nạ.(2)

“Ác quỷ” luôn đeo chiếc mặt nạ xinh đẹp, thuần khiết để che giấu tâm hồn độc địa, bản chất xấu xa của mình.

Một buổi sáng mát lành, đóa tường vy bên bậu cửa tỏa hương dịu dịu, xua xoa chiếc mũi nhỏ xinh đang vô tâm tìm kiếm một mùi hương quen thuộc khát.

Lớp học yên lặng, khoảng không gian rộng lớn bao bọc thân người bé nhỏ, mang về cảm giác cô đơn, trống trải.

Một tuần nặng nề trôi qua với tâm trạng rất tệ của cô gái nhỏ. Cảm giác nhớ nhung, lo sợ không ngừng vây kín tâm tư cô. Cô nhớ giọng nói lạnh lùng bá đạo, nhớ từng chiếc ôm ấm áp của anh. Đôi lúc vẽ ra khuôn mặt xa lạ nào đó trong đầu rồi vẫn rơi vào suy nghĩ : “Anh ấy sẽ trông như thế này chứ, chiếc mũi cao cao từng cọ vào má mình, hàng mày lúc nào cũng nhíu lại, đôi mắt hẳn phải thật sâu vì anh luôn khiến người khác e sợ”.

Dựa trên những lần tiếp xúc và cảm giác của mình đối với anh, cô thích thú tưởng tượng, rồi mơ ước một ngày nào đó sẽ được nhìn thấy khuôn mặt, dáng vẻ mà cô luôn mong nhớ kia.

Đem hết tâm trí dồn vào mối mơ tưởng ấy, chiếc đầu thông minh lại “ngớ ngếch” tin rằng nỗi nhớ “đáng ghét” sẽ không tìm đến dày vò con tim đáng thương của cô nữa. Nhưng một sự thật phũ phàng đã chứng minh ý nghĩ ấy vốn dĩ không nên có.

Hàng ngày bộ mặt không cảm xúc cứ thế bày ra, đôi mắt trong veo lạnh băng như mặt hồ, yên tĩnh đến vô hồn. Mọi xúc cảm bị nhấn chìm vào hương Cỏ May xa xôi, cuốn theo đôi môi quyến rũ mềm mại đầy mê hoặc.

Anh bước vào thế giới tăm tối của cô như một phép màu, đem đến thứ ánh sáng kì diệu làm tan con tim đã khô cứng. Nhưng giờ đây, vệt sáng duy nhất ấy vội vàng biến mất, không dấu vết, không tin tức. Anh như một cơn mơ, nhẹ nhàng chạm vào tâm hồn thương tổn, ấm áp xoa dịu chúng rồi cứ thế mãi mãi rời xa.

Tiếng nói rất khê vang lên cắt phăng dòng xúc cảm tưởng chừng sẽ rơi vào tuyệt vọng ấy:

-Vân Linh à! Cậu sao thế, cứ như vừa rơi xuống từ Mặt Trăng , ngơ ngẩn ngẩn cả ngày!

Cô bạn mới tốt bụng lại đến như một công việc đã xếp vào thời gian biểu, sẽ huyền thuyên vài câu chuyện, cười đùa rộn rã cả gian phòng. Nhưng Vân Linh chẳng mấy may để ý, mối quan tâm của cô hết thấy để vào ai kia.

Dù rất cảm kích sự hòa nhã, tốt tính của Diệp Khanh, Vân Linh cũng chặm ờ, thái độ nhàn nhạt đáp trả những câu hỏi kỳ quái của cô bạn. Tuy vậy Diệp Khanh có vẻ chưa bao giờ phiền lòng, cô sôi nổi, cố gắng đặng đặng Vân Linh, chạm tay vào cái thế giới bí ẩn của cô gái nhỏ.

Vân Linh nở nụ cười thật khê, cánh môi miễn cưỡng cong lên.

-À... không có gì, mấy hôm nay tâm trạng tớ không được tốt.

Thấy cô chủ động bày tỏ, Diệp Khanh vui vẻ chấp vấn Vân Linh.

-Theo tớ đoán, cậu đang “tương tư” anh chàng nào phải không? Về mặt này giống như nói cho cả thế giới biết rằng “Hạ Vân Linh rất nhớ anh”!

Gió từ đâu kéo về luồn qua khung cửa, thích thú mơn trớn từng cánh hoa mỏng manh. Đôi mắt to tròn thật khê xuất hiện những biển chuyển, màn nước âm ỉ trên khóe mắt, ươn ướt đòi rơi.

Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt mép váy , vừa vịn lọt vào tầm mắt của người đối diện. Vẫn khuôn mặt vui vẻ, thân thiện ấy nhưng khóe môi lại nhếch lên đầy hài lòng.

Vân Linh mím chặt môi, mọi xúc cảm của cô dễ dàng nhìn thấu vậy sao? Nỗi nhớ vô hạn này khiến cô quá mệt mỏi, cô lo lắng, e sợ anh cũng sẽ rời khỏi cô như mẹ. Vết rách sâu hoắm tưởng chừng đã mờ đi một lần nữa in hằn.

Mẹ ra đi mang theo cô bé thiên thần, thơ ngây cùng đôi mắt sáng lấp lánh. Cuộc sống với cô khi ấy là sự tồn tại nhàm chán với con tim vô cảm. Nếu giờ đây anh cũng như mẹ, rời bỏ cô, Vân Linh sẽ mất hết tất cả, sự tồn tại cư nhiên ấy trở thành trống rỗng vì trái tim cô đã vĩnh viễn không còn.

Cánh tay lạnh lạnh đặt lên vai Vân Linh, lay lay cô bạn có sắc mặt ngày càng tệ.

-Tớ nói gì sai à, sao trông cậu như sắp khóc đến nơi thế ?

Ý thức thái độ thiếu kiểm chế của bản thân, Vân Linh lắc nhẹ đầu.

-Trông tớ như thế thật à, đừng nghĩ lung tung nữa! Tớ thực sự không sao đâu!

Diệp Khanh im lặng quan sát từng thay đổi trên khuôn mặt xinh đẹp. Thân người nhỏ nhắn rời đi sau khi để lại lời nói kì lạ.

-Ừ. Tớ hy vọng cậu ổn! Nhưng Vân Linh à, đôi khi chấp nhận sự thật lại dễ chịu hơn đấy!

Lời nói kia không rõ có ý gì, Vân Linh cũng chẳng thể nghĩ nhiều đến nó. Tâm trạng nặng nề lại càng quánh sệt một màu đen, mờ mịt đến tuyệt vọng.

Ngọc Chi hoang mang bước vào căn phòng dơ bẩn, đôi tay lạnh toát đưa lên mũi che đi mùi ẩm thấp đang bốc lên nồng nặc.

Tiếng bước chân ngày một gần làm Khắc Minh tỉnh giấc, cơn đau từ gáy nhức nhối, cơ thể dày đặc những vết thương.

Gương mặt trung niên mang vẻ ảm áp, lương thiện, thoát nhìn xa lạ nhưng có lại có nét thật quen thuộc khiến Ngọc Chi có cảm giác tội lỗi, cô sắp phải làm một việc mất hết tính người, bước chân vào thế giới tội ác không đường thoát.

Lâm Khắc Minh mơ hồ quan sát cô gái trẻ trước mặt, cô ta là người đã bắt ông ư? Vì có gì chứ, cả đời ông chữa bệnh, cứu người cũng có lúc rơi vào hoàn cảnh này.

Giọng nói trầm ấm cất lên một cách khó nhọc:

-Cô gái trẻ...vì sao lại bắt tôi? Tôi đã bắt tội gì với.... các.... người.

Sắc mặt ông bắt đầu tái nhợt, hai ngày không ăn uống cùng với những trận đòn nghiệt ngã, Lâm Khắc Minh sớm biết được ông sẽ không thể sống.

Ngọc Chi nắm chặt tay, đôi môi mím chặt.

-Thật xin lỗi, tôi cũng không muốn giết ông, bác sĩ Lâm.

Một thứ ánh sáng lóe lên nơi cổ của cô gái, Lâm Khắc Minh gắng hết sức nhìn theo. Đôi mắt đau đớn dần tối lại, thân người run run chuyển động.

Thấy vẻ bất ổn của ông, Ngọc Chi vội vàng bước lại gần . Có lẽ lát nữa đây, ông ta sẽ phải chết trước mắt cô nhưng Ngọc Chi mặc kệ , giờ phút này cô muốn là một “con người”, trước khi hoàn toàn hiện hình “ác quỷ”.

-Ông không sao chứ ?

Bàn tay đầy vết xước giơ lên, dồn mọi sức lực cuối cùng chỉ về phía chiếc dây chuyền bạc lấp lánh trên cổ Ngọc Chi.

-Cô họ Lâm, bố cô...là...là Lâm...Thanh....Hùng ?

Hơi thở yếu ớt trút xuống nền gạch ẩm mốc, đông lạnh cả người cô gái. Ngọc Chi ngỡ ngàng, ngỡ vực nhìn vào Lâm Khắc Minh, ông ta biết cô họ Lâm, bố cô là Lâm Thanh Hùng.

Khắc Minh mệt mỏi nhướn mí mắt chỉ muốn khép lại, khoe miệng giật giật phát ra những thanh âm rất nhỏ:

-Ta là....là....

-Cô đang làm gì vậy ?

Ngọc Chi giật thót mình nhìn về phía sau, là cô ta. –“Ác quỷ” luôn đeo chiếc mặt nạ xinh đẹp, thuần khiết để che giấu tâm hồn độc địa, bản chất xấu xa của mình.

Cả thân người bỗng nhiên chao đảo, mọi sức lực như bị rút cạn vì câu nói vừa rồi của Lâm Khắc Minh. Giọng nói yếu ớt nhỏ dần nhưng cô vẫn có thể nghe rõ.

Hãy nói với cô đây không phải là sự thật, hãy mang cô ra khỏi đây, Lâm Ngọc Chi sẽ chịu đựng mọi sự hành hạ, mọi hình phạt của Gió Lạnh.

Chiếc kính lóa lên những tia sáng hiểm ác, cô gái nâng cao cánh tay, chĩa vật đen ngòm vào Lâm Khắc Minh. Ngón tay thon thả đặt trước cò, nụ cười thỏa mãn nhếch lên đáng sợ.

Không chút do dự, Ngọc Chi lao đến người kia, giật phăng chiếc súng trong tay cô ta. Về mặt sợ hãi và kinh hoàng tột độ.

Đôi mắt xéch lên đầy tức giận, khuôn miệng nhỏ đầy nghiêng nhìn về phía Ngọc Chi.

-Cô điên à ? Mau trả súng cho tôi, tôi phải giết ông ta.

Sắc mặt sợ sệt khi nãy dần lấy lại vẻ bình tĩnh, Ngọc Chi cầm súng thực hiện theo đúng động tác mà cô gái kia đã làm.

-Cô không cần phí công như thế, cứ để sức lực mà đấu với Đình Hàn Phong, giết Lâm Khắc Minh, tôi sẽ làm.

Chứng kiến cảnh giằng co giữa hai cô gái, vị bác sĩ họ Lâm lơ mờ hiểu ra mọi chuyện. Tất cả có lẽ nhắm vào Đình Hàn Phong và ông là một con tốt trong bàn cờ ấy.

Đôi mắt trầm tĩnh nhìn về đôi mắt đang rất hỗn loạn của Ngọc Chi, Lâm Khắc Minh khẽ nở nụ cười, nhẹ nhàng khép mi, sẵn sàng tư thế đón chờ cái chết.

Gương mặt bình yên đập vào mắt Ngọc Chi, từng đường nét rõ ràng hiện về từ quá khứ. Cánh tay cứng ngắc chạm nhẹ nơi nguy hiểm nhất của vũ khí giết người và:

-Đoàng.....

Phát đạn phút chốc ghim thẳng vào thân thể đang co ro trên nền đất. Chất lỏng sánh đỏ bắn lên tường, loang lổ chiếc áo trắng.

Mùi ẩm ướt, lạnh lẽo hòa với mùi máu tanh tươi bốc lên làm hải lòng kẻ đang chăm chú xem cô gái ngây thơ diễn trò. Cứ tưởng kẻ ngốc nghếch ấy sẽ sợ sệt buông tay, nào ngờ.

-Haha...Ngọc Chi, làm tốt lắm! Đình Hàn Phong tôi xem anh đấu với tôi thế nào.

Tiếng cười vang vọng khắp căn phòng, mang theo dáng vẻ thỏa nguyện rời đi.

Ngọc Chi vẫn đứng đó, bất động nhìn vào dòng máu đỏ tươi. Tay chân thừa thãi buông lỏng.

Ánh nắng nghịch ngợm lọt qua khe cửa, rơi vào giọt nước đang chảy dài trên khuôn má. Lóng lánh.

25. Chương 25 : Thách Thức.

Bây giờ cuộc chơi mới thực sự bắt đầu thôi! Dám thách thức Đình Hàn Phong, bọn chúng cũng có bản lĩnh đấy chứ.

-Định vị MT của Kate báo cáo nhà kho ngoại ô cách thành phố 500 km về phía Nam phát hiện khả nghi.

-Đẩy nhanh tốc độ rà soát, chúng ta còn đúng 2 tiếng nữa.

-Ok.Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Tiếng giập máy vang lên khô khốc, chàng trai đẩy nhẹ gọng kính, ánh mắt đắm chiêu nhìn về sắp tài liệu trên mặt bàn.

Bốn mươi tám tiếng đồng hồ cho toàn bộ các nhân viên cấp cao của Kate và Ken thực sự phải đau đầu. Sử dụng những thiết bị mới nhất, huy động đội ngũ tìm kiếm liên tục, công suất làm việc đã vượt quá khả năng của mộtchiếc máy.

Đôi bàn tay chậm rãi lướt chuột, Ken cố hết sức đột nhập vào mạng lướithông tin thành phố, tại đây mọi thông tin, dữ liệu được cất trữ. Dòngchữ “SUCCESS” nhấp nháy trên màn hình khiến Ken gần như nhảy cẫng lên,xem như bấy nhiêu năm vất vả tuổi trẻ vào cuộc đào tạo “man rợ” kia khônguổng phí.

Cổng thông tin thành phố được thiết lập rất chặt chẽ, mạng lưới liên kết thống nhất nhưng đó lại là kẽ hở lớn nhất, nếu tập trung tấn công mộtnhánh trong đó, tất cả sẽ dễ dàng bị phá bỏ. Lướt nhanh qua bộ phận ghi hình trên các con đường, Ken phát hiện Lâm Khắc Minh.

Đoạn đường này khá vắng nhưng chỗ Lâm Khắc Minh vừa vịn với góc quay của máy. Một chiếc xe đen phóng đến, hai tên to con nhanh chóng bước raquạt ngã rồi lôi ông vào xe. Phóng to hình ảnh, Ken ghi nhớ biển số xerồi liên lạc với Kate.

-Mau điều tra cho tôi biển số xe 5094, có thể chiếc xe này sẽ giúp chúng ta tìm ra Lâm Khắc Minh.

Liếc nhìn từng nhịp gõ của chiếc đồng hồ, Ken đưa tay day day thái dương.

-Kịp hay không đây? Chỉ còn ba mươi phút.

Nỗi lo lắng của chàng trai trẻ không phải vô cớ, vì chính thời gian tiếp xúc và làm việc cùng Đình Hàn Phong khiến Ken loại bỏ hoàn toàn địnhnghĩa “Thất bại”.

Ai đó nói rằng, thời gian là thứ vô tâm nhất trên đời và nó có lẽ đúngvới Ken giờ đây. Mặc cho lòng anh có nóng như lửa, đầu óc rối tung vớicái tên Lâm Khắc Minh thì chiếc kim đáng ghét kia vẫn đều đặn quay.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên, nhanh như chớp chàng trai bắt lấy máy.

-Ken, Tổng Giám đốc gọi anh.

-Được, tôi đến ngay.

Khuôn mặt bình tĩnh thường ngày trở nên xám ngắt, nhăn nheo đến khó coi : “Ken à, lần này mày tiêu chắc rồi!”.

Nặng nề gõ cửa, Ken lạnh người bước vào căn phòng “tử thần”.

Hàn Phong chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, ánh mắt lạnh đậm tối sầm. Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn tạo ra những thanh âm đáng sợ.

Ken mím chặt môi, gấp mạnh người:

-Xin lỗi Tổng Giám đốc chúng tôi đã dốc hết sức lực nhưng....vẫn không tìm được Lâm Khắc Minh.

Một mảng yên lặng là câu trả lời sau đó. Chàng trai trẻ dường như bị đông cứng, nín thở chờ đợi bất kì phán quyết tàn khốc nào.

Thân người cao lớn đột ngột đứng thẳng, nhẹ nhàng hướng về phía cửa sổ. Cánh tay vươn ra kéo cao chiếc màn.

Từng vệt nắng ấm áp rũ lên chiếc mũi cao cao, mơn man cánh môi duyên rũ, xuyên vào căn phòng tối tăm.

Ken ngẩng mặt, nhắm mắt nhìn về phía ánh sáng. Dáng người cao lớn bị ánh nắng ấm áp bao lấy nhưng hơi lạnh không vì thế tan đi, bộ vest lộ ranhững vết nhăn nhúm, vài cọng râu lúng phúng mọc trên chiếc cằm hoànhảo.

-Có lẽ chúng ta đã chậm một bước.

Ken hoàn toàn bị chấn động, việc này sao có thể? Chàng trai trẻ nhanh chóng nhìn vào màn hình máy tính, một loạt các thông tin không tưởngđập vào mắt anh.

Tiếng điện thoại đã vang lên khá lâu nhưng Ken vẫn chưa trở về bình thường, đến khi tiếng chuông tắt đi và vang lên lần hai, chàng trai mới hốt hoảng bắt máy.

-Ken, đã phát hiện ra tung tích của Lâm Khắc Minh. Căn cứ vào những githu thập được trước đó và biển số xe anh cung cấp, chúng tôi điều tra ra kẻ bắt cóc Lâm Khắc Minh thuộc một tổ chức có quy mô. Bọn chúng rất lợi hại, chặn hết mọi manh mối của chúng ta. Lần theo dấu vết chiếc xe, chúng tôi đã đến nhà kho nơi giam Lâm Khắc Minh. Nhưng tất cả bọn chúng đã rời đi, chết tiệt!

-Ok, Jack tiếp tục đi.

-Chúng tôi phát hiện rất nhiều máu, tổ phân tích đã mang mẫu về và xét nghiệm. Đối chiếu với ADN của Lâm Khắc Minh trong ngân hàng AND là cùng một mẫu. Với lượng máu ở hiện trường, khả năng ông ta đã chết là 80%.

-Xem như nhiệm vụ đã hoàn thành, cậu bảo mọi người ở Kate nghỉ ngơi đi.

-À, còn một việc nữa rất bất ngờ ? Kẻ đứng sau chuyện này là một cô gái, cô ta là thủ lĩnh của tổ chức Blue.

-Blue? Jack, thu lại lời nói lúc nãy của tôi, yêu cầu Kate tăng hết công suất, chuyển hướng điều tra sang Blue.

-Ken! Anh định giết chúng tôi đấy ư?..... Hazz....đành vậy!

Kết thúc cuộc đối thoại, Ken tiến về phía Hàn Phong.

-Tổng Giám Đốc anh đã điều tra ra tất cả ? Vậy còn Blue?

Hàn Phong xoay người, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Ken chưa bao giờ nhìn thấy Tổng Giám đốc thiên tài của mình ở bộ dạng thế này. Có lẽ vụ việc lần này thực sự quan trọng với anh.

Cứ nghĩ bốn mươi tám tiếng đồng hồ khủng khiếp kia là không thể đối với Kate, với hơn hai trăm chiếc đầu ưu tú của khắp thế giới. Vậy mà chỉ một Đình Hàn Phong, mọi việc đã được giải quyết rất nhanh chóng.

Ban đầu khi nhìn vào những thông tin trên màn hình máy tính, Ken đã sửng sốt. Tất cả các kết quả, dữ liệu tìm kiếm hiện lên đập vào mắt, hình ảnh Lâm Khắc Minh bị bắt cóc, cảnh nhà kho đổ nát. Nhìn lại con người đang thông dong cho tay vào túi quần, Ken mới ý thức một sự thật hiển nhiên :Kate là do Đình Hàn Phong sáng lập lúc anh 17 tuổi.

Thế nhưng Blue, tổ chức mà Ken chưa bao giờ nghe tên lại có sức mạnh ghê gớm như thế, đã qua mặt Gió Lạnh. Còn cô gái kia, thủ lĩnh của Blue, rốt cuộc mục đích của họ là gì chứ?

Nhận thấy vẻ mặt đầy nghi vấn của Ken, Hàn Phong bước đến Sopha. Nói long cà vạt ở cổ, anh nghiêng người dựa vào thành ghế mang theo những mệt mỏi, lo lắng cất vào ánh mắt. Đôi mắt đen láy cứ thế từ từ khép lại, nhưng cánh môi lại khẽ khàng cử động.

-Hai mươi năm trước Blue đã đối đầu với Đình Khiêm, thủ lĩnh của Blue, Đông Khánh là kẻ thù của ba tôi. Việc bắt cóc Lâm Khắc Minh lần này lànhắm vào tôi. Blue rất mạnh, khả năng của chúng không thua chúng ta.

Ken nhú mày, việc này anh hoàn toàn không biết, tổ chức này quá xa lạ đối với anh nhưng theo như những gì Hàn Phong nói Blue thật sự rất khủng khiếp.

-Không lẽ Kate không làm gì được chúng sao?

-Một trong những mục đích tôi thành lập Kate là để khử Blue, bây giờ cuộc chơi mới thực sự bắt đầu thôi! Dám thách thức Đình Hàn Phong, bọn chúng cũng có bản lĩnh đấy chứ.

Ken im lặng, không biết nên ngưỡng mộ hay kinh sợ con người này đây. Dù đối thủ có là ai, Đình Hàn Phong vẫn giữ một thái độ cao ngạo, xem đối phương như con mồi mà vờn đuổi. Nhưng những lo lắng, mệt mỏi mà anh vừa thấy là gì đây, vẫn có thứ khiến Đình Hàn Phong phải bận lòng.

-Nhưng giết Lâm Khắc Minh chúng được lợi gì chứ? Ông ta chỉ là một bác sĩ nhãn khoa, hoàn toàn không liên quan đến công ty của chúng ta.

Khi những nghi vấn của chàng trai vừa được nêu ra, hàng mi cong dài rất khẽ cử động. Hơi thở lạnh lạnh phả vào không gian trở nên nặng nề, đông cứng những tia nắng yêu ớt dần vụt tắt.

-Được lợi rất lớn đấy, làm đau ở đây này.

Hàn Phong vẫn nhắm mắt, giọng nói ngang ngang không cảm xúc phối hợp bàn tay đưa lên đặt ở tim.

Hành động này khiến Ken nhăn mặt, chiếc đầu thông minh không thể hiểu nổi những gì Hàn Phong vừa nói. Rõ ràng đó là bác sĩ nhãn khoa, ông ta chột anh ta lại đau ở tim. Cứ thế anh bạn trẻ ngơ ngẩn rời khỏi phòng, tâm trạng hết sức phức tạp với đề tài mắt và tim vừa được đề cập.

Trong căn phòng lấp đầy mùi cỏ may, ánh mắt đen xoáy sâu về khoảng trời ngoài khung cửa kính.

Nụ cười trong sáng như giọt sương ban mai, ánh mắt thuần khiết như sơn nhũ trong veo. Từng hình ảnh rất rõ hiện ra trước mắt Hàn Phong.

Không biết Vân Linh có nhớ anh như anh giây nào cũng nghĩ về cô, có lo lắng cho anh như mỗi dây thần kinh của anh đều đề nặng lo lắng. Hai tuần không gặp mặt cô, sức chịu đựng của Hàn Phong gần như bị nỗi nhớ ấy ăn mòn, len lỏi trong từng tế bào tim.

Lần đầu tiên trong cuộc đời đầy bình yên, Hàn Phong thực sự nếm trải cảm giác lo sợ.

Anh lo sợ Lâm Khắc Minh bị giết. Vì ông là người duy nhất mang lại ánh sáng cho Vân Linh, là người thực hiện được lời hứa của anh: “Anh sẽ mang lại ánh sáng cho em, cô gái nhỏ”.

Lao đầu vào tìm kiếm, 48/48 tiếng đồng hồ Hàn Phong gắn chặt mình với chiếc bàn làm việc, kể cả lúc dạ dày biểu tình, đau quằn quại. Đối với anh, tìm kiếm Lâm Khắc Minh là tất cả.

Nhưng 80% khả năng ông ta bị giết lại là mũi kim sắt nhọn đâm vào tim Hàn Phong. Anh muốn ông chữa khỏi mắt cho Vân Linh, muốn cô nhìn thấy thế giới đầy màu sắc mà anh đang thấy.

Vân Linh sẽ thấy được từng cử chỉ của anh, lúc anh vui, khi anh buồn hay vẻ mặt lạnh lùng mà mọi người e sợ. Cô sẽ thấy được trong mắt anh tất cả tình yêu, sẽ thấy được trái tim bị cô làm lệch lạc của anh bằng đôi mắt trong veo ấy....sẽ thấy....tất cả những gì thuộc về Đình Hàn Phong.

Đuôi mắt sắc bén nhanh chóng thu lại dòng nội tâm phức tạp. Ánh nhìn chuyển sang khung ảnh vuông vẫn đặt trên bàn, bàn tay giậm dứ nắm chặt :

- Blue, nếu cô ấy mãi mãi không nhìn thấy thì tất cả các người cũng đừng hòng sử dụng đôi mắt của mình.

26. Chương 26 : Đừng Rời Xa Em! (1)

Chẳng cần biết anh ấy thế nào, dù Hàn Phong có xấu xí, dù vẻ ngoài có khó coi đến thế nào mình vẫn yêu anh ấy...đó là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng nắm giữ trái tim mình!

Sớm. Nắng hòa vào gió, vi vu qua từng ô cửa, hắt những tia sáng trong veo lên hàng mi dài đang rũ xuống.

Mùi sữa nóng thơm lừng cùng hương vị ngọt ngào của chiếc bánh mì bơ chẳng thể kéo được ai đó về với thực tại. Mái tóc xoăn buông thõng xuống bờ vai, mặt mờ che đi đôi mắt ngập đầy những ưu buồn.

Rain nhẹ nhàng kéo ghế ngồi vào bàn ăn, yên lặng quan sát cô em gái có vẻ bất thường. Đúng một giờ, hai mươi lăm phút, ba giây Vân Linh duy trì trạng thái như hiện tại, bất động, thất thần.

Gõ gõ đầu ngón tay xuống bàn hồng nhắc nhở ai đó chỉnh đốn lại thần thái nhưng kết quả không mấy khả quan, Vân Linh vẫn đờ ra như khúc gỗ. Thênên lần thứ nhất Rain kiểm chế sự nóng giận, dịu giọng gọi:

-E hèm....Vân Linh à !

Câu trả lời là một khoảng lặng đến lạnh người. Có tiếng hít vào thật sâu, lần thứ hai kẻ làm anh cố gắng thức tỉnh em gái:

-VânLinh !

Phía đối diện, cô gái ngồi thẳng người, đưa tay vén mớ tóc lòa xòa trước mặt. Rain mỉm cười hài lòng, em gái anh cuối cùng cũng chú ý tới anh rồi ư?

Nhưng sự thật lại đi rất xa so với thực tế. Cô gái nhỏ chẳng mấy may thay đổi xúc cảm, khuôn mặt vô hồn úp xuống mặt bàn, hai tay đặt lên mép váy,dáng vẻ như bị ai đó dày vò rất khổ sở.

Cơn giận lên đến đỉnh điểm, Rain đưa tay đập mạnh bàn, cánh môi lảng tử đay nghiến từng chữ một:

-HẠVÂN..... LINH.....

Âm thanh có sức chấn động trong bán kính 20 mét gần đó, đả kích khôngnhỏ vào đôi tai nhỏ xinh của người đối diện. Vân Linh ngẩng mặt, nghiêng đầu chấp vắn Rain:

-Rain, anh lại bị cô nào bám đuôi thế ? Tâm trạng có vẻ rất không tốt nhỉ!

Cổ trắn tĩnh bản thân, Rain kiên trì ngồi xuống một lần nữa, thư thả nâng tách cà phê lên môi.

-Em chắc là mình vẫn ổn chứ?

Câu hỏi quái gỡ của Rain làm Vân Linh có chút bối rối, không lẽ anh biết được cô đang lo lắng cho ai kia sao? Quả thật biểu hiện gần đây của côrất dễ nhận ra, mà con Cáo như Rain thì càng khó che dấu. Nhưng khôngthể để anh biết cô đang bị nỗi nhớ dày vò, không thể để anh biết con tim sắt đá này cuối cùng cũng tan chảy.

-Em nghĩ mình bình thường hơn cả người đang nói chuyện với em đấy.

Giọng Vân Linh ngang ngang không biểu hiện một sắc thái nào,nhưng Rain chưa chịu dừng lại ở đó.

-Anh đã từng nói sẽ có người trối được em gái bướng bỉnh của anh? Hazz...Ngày đó cuối cùng cũng đến rồi!

Rain tỏ vẻ chán chường vô đối, những lời nói vừa rồi nghe qua khiếnngười khác có cảm giác anh thật sự mất mát.Nhưng nếu nhìn thấy khóe môi đang nhếch lên kia thì mộng tưởng ấy hoàn toàn sụp đổ.

Đáng tiếc Vân Linh không hề nhìn thấy,nhưng người kia không phải aikhác mà là chính anh trai Cáo già của cô, thế nên Vân Linh rất nhanh chóng đề cao cảnh giác:

-Anh....anh có ý gì chứ?

Lại là tiếng thở dài thê lương , người đối diện tao nhã nhâm nhi từngngụm cà phê, hờ hững buông ra những câu làm tim Vân Linh giật thót:

-Ngay từ lúc cậu ta xuất hiện, anh đoán chắc chắn là như vậy! Đình Hàn Phong thật tài giỏi!

Nhắc tới cái tên không-phải-người này, Rain cảm thấy có chút hứng khởi.Cậu ta không đơn giản có bộ óc thiên tài mà cách làm việc cũng rất đángđể người trên thương trường nhiều năm như anh phải vị nể, chẳng trách em gái anh thành ra như vậy.

Vài cơn gió lém lỉnh lượn qua khe cửa, rất khê mơn trớn khuôn má đang đỏ lên của Vân Linh.

-Làm...làm sao anh biết được?

Chuyện cô gặp Hàn Phong, chuyện hai người học cùng lớp, chuyện anh hôn cô, tỏ tình.....và cả nỗi nhớ vô hạn khi anh đột nhiên biến mất, trong lúc quá đau lòng cô đã kể hết với Nhã Nhi.

Vân Linh nhớ rất rõ biểu hiện của cô bạn lúc đó.

Sau khi im lặng một hồi lâu, Nhã Nhi lay lay người Vân Linh, giọng nói thều thào yếu ớt:

-Vân Linh à! Cậu đùa tớ đúng không...haha không vui chút nào? Chuyện này sao có thể chứ, hazz đúng là không thể nào đâu!

Mặt Vân Linh đã đen hơn lọ, cô hết sức nghiêm nghị:

-Cao Nhã Nhi....tất cả những gì tớ nói hoàn toàn là sự thật, cậu làm ơn nghiêm chỉnh chút đi !

Có tiếng thút thít đáng thương, tiếp sau đó Nhã Nhi lập tức thay đổi thái độ.

-Huuu....Hạ Vân Linh tớ hận cậu, tớ nguyện rửa cậu, Đình Hàn Phong là của chung....à không ,có lẽ không có cậu sẽ là của tớ mà...cậu đúng là không có nghĩa khí! Huuu.

Vân Linh nhú mày, thái độ quá khích này là sao nhỉ?

-Nhã Nhi à...cậu cũng biết anh ấy hả? Không ngờ người bá đạo như thế cũng có kẻ thích!

Nhớ lại những cử chỉ, hành động “man rợ” của con người có hương vị cỏ may đó, Vân Linh không khỏi rùng mình.

-Tớ hỏi thật cậu, cậu không biết tí gì về cái tên Đình Hàn Phong sao? Cậu có biết anh ấy trông “kinh khủng” thế nào không?

Vân Linh mỉm cười, nụ cười ảm áp chưa từng có, đôi mắt to tròn như chiếc gương trong suốt, chân thật phản chiếu trái tim đang lỗi nhịp của cô.

-Chẳng cần biết anh ấy thế nào, dù Hàn Phong có xấu xí, dù vẻ ngoài có khó coi đến thế nào mình vẫn yêu anh ấy...đó là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng nắm giữ trái tim mình!

Bàn tay lạnh toát, run run của Nhã Nhi khe khẽ đặt lên vai Vân Linh.

-Rất xin lỗi vì tưởng tượng sai lầm của cậu. Đình Hàn Phong là cái tên mà tất cả phụ nữ khao khát, Richard còn có cả Fancub “Chết vì Gió Lạnh” nữa kìa! Anh ta không chỉ là thiên tài mà vẻ ngoài còn “khủng khiếp” tới mức khiến người khác chết ngạt ngay từ cái nhìn đầu tiên, nghe đâu Đình Hàn Phong còn là Tổng Giám đốc đương nhiệm của Đình Khiêm đấy....Ôi, my love...hic.

Chấm dứt mối tình cảm vĩ đại của cô bạn là câu nói vô cùng “có lương tâm” của Vân Linh:

-Nhã Nhi, những gì cậu vừa nói khiến tớ không thể không bất an !

Thấy vẻ mặt khó coi của Vân Linh, Nhã Nhi thông minh đoán ra vấn đề:

-Cậu lo sợ anh ta quá hoàn hảo, sợ những gì anh ta đối với cậu không phải thật lòng hay sợ mọi người biết Đình Hàn Phong yêu cậu, họ sẽ xé cậu ra làm trăm mảnh.

Hàng mi cong sụp xuống, đáy mắt Vân Linh bắt đầu long lanh những cơn sóng bất thường.

-Nếu anh ấy thật sự yêu tớ, cho dù phải đối mặt với bất cứ sức ép nào tớ cũng sẽ không lùi bước, nhưng nếu tất cả chỉ là đùa giỡn, là cảm giác đơn phương từ phía tớ...tớ nghĩ mình sẽ không chịu được....Nhã Nhi à..tớ thật sự rất sợ.

Nhã Nhi đau lòng ôm lấy Vân Linh, thấp giọng an ủi:

-Mặc dù không muốn tim của Đình Hàn Phong bị cậu cướp nhưng mà theo những gì tớ và hội cuồng Gió Lạnh nghiên cứu, con người này nếu đã yêu ai chắc chắn sẽ dùng hết sức mình để trân trọng người đó....

-Thật chứ?

-Có lẽ không sai!

-Nhã Nhi, hứa với tớ chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, cậu không được kể cho bất cứ ai!

-Hic....Vì cậu tớ đành chôn giấu nỗi đau này vậy!

Thái độ nghĩa khí như thế không lẽ Nhã Nhi lại đi nói với Rain sao? Nhưng cậu ấy lại không ưa gì anh cô, vậy tại sao...

-Em không cần suy nghĩ nhiều đâu, anh là ai nào?

Vân Linh gật gù:

-Thì là anh trai em, kiến trúc sư thiên tài, người con trai 22 tuổi tài hoa, phong độ, lãng tử, đẹp trai.....Hạ Anh Du.

Đúng theo những gì Rain từng PR bản thân mình, dù giọng điệu khoa trương đầy tự hào có phần thua kém nhưng cơ bản là ‘thuộc bài’ của Vân Linh khiến Rain có vẻ hài lòng:

-Rất tốt, đây mới chính là Hạ Vân Linh, em gái bướng bỉnh của anh. Em nên biết đối với Hạ Anh Du này, không gì là không thể.

Một hy vọng nào đó lóe lên trong đầu Vân Linh, cô đột ngột bật thẳng người làm cà phê trên bàn bất ngờ bắn lên chiếc váy trắng tinh.

-Rain à...vậy anh có thể...có thể cho em biết hiện giờ anh ấy ở đâu không ? Hai tuần rồi Hàn Phong không đến Richard, em thực sự...

-Thực sự nhớ anh ta đến phát điên, đến ngớ nga,ngớ ngẩn luôn chứ gì?

Rain nhúu chặt mày, lời nói đanh thép cáo buộc cô em gái “vì sắc quên anh trai”.

-Rain à !

Mục cà phê trong tách với dần, Rain uống cạn ngụm cuối cùng, chán chường cất giọng:

-Em đến Richard đi, cô lẽ cậu ta đang ở đó!

Dấu chấm kết thúc câu nói chưa kịp đặt xuống, Rain đã bị Vân Linh làm cho hoảng sợ. Thân người trắng toát phóng như bay ra khỏi cửa, hốt ha,hốt hải chạy về phía cổng:

-Vân Linh à...cẩn thận một chút. Bảo chú Hai tài xế đưa đi..

-Em biết rồi!

Giọng nói đầy sức sống từ cửa vọng vào khiến Rain phì cười, cô em gái này thật không thể giữ được nữa.

Cánh môi vừa cong lên vội vã hạ xuống khi tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

-A lô!

Giọng nói lạnh băng như trở về từ địa ngục vọng lại:

-Cô ấy thế nào rồi?

Rain đưa tay xoa lấy khuôn trán đang bất mãn nhăn nheo của mình, khí hỏa bị Vân Linh chọc tức ban nãy được dịp bộc phát:

-Này...rất cuộc cậu có bình thường không hả? Hai tuần liên tiếp ngày nào cũng gọi đến, mà mỗi ngày đều đặn ba lần sáng, trưa, chiều lặp lại một câu “Cô ấy thế nào?”, cậu không thấy nhàm chán nhưng tôi thì chịu hết nổi rồi đấy!

Trái ngược với thái độ tức giận của Rain, người kia rất bình thản đáp trả:

-Vậy mỗi ngày bốn lần đổi một cô thư ký sáng Kathy, trưa Ly Ly, chiều Cherry, tối Hally rất không nhàm chán nhỉ?

Có tiếng thủy tinh bị nghiền nát, Rain mặt mày tối sầm:

-Vậy sao không trực tiếp đi hỏi người cậu cần hỏi thế nào rồi, việc gì phải thông qua con người nhàm chán này chứ, hừ!

Một khoảng yên lặng kéo dài, giọng nói băng lãnh khi này trở nên khàn trầm.

-Nếu nghe được giọng nói ấy, tôi nghĩ mình sẽ không kiềm chế mà bỏ tất cả công việc lao đến cạnh cô ấy. Anh chắc phải hiểu tính chất nghiêm trọng của sự việc lần này.

Về mặt phút chốc biến đổi, hàng mày đẹp của Rain ngay tức khắc chau lại:

-Kate tìm được ông ta chứ?

Có tiếng bàn phím vang lên lạch cạch, tiếng bút ma sát với giấy, người này chắc đang ở công ty...hazz. Lần này anh thật có lỗi với Vân Linh.

Tất cả dường như được dừng lại, chỉ còn thanh âm lạnh lẽo lúc ban đầu:

-80% ông ta bị giết! Anh muốn nhập cuộc chứ, kẻ đứng sau vụ việc này chính là Blue!

Vài giây sững người, Rain thông dong nở một nụ cười “quỷ quyệt”.

-Lời mời hấp dẫn đấy, Blue sao? Haha, thật thú vị. Nhưng nếu bác sĩ Lâm có chuyện gì, tôi sẽ biến Blue thành Black.

Gió rít mạnh thổi tung mái tóc xoăn mất trật tự, ánh mắt nâu sâu thẳm. Bên kia đầu dây lại tiếp tục vang lên tiếng lạch cạch, nhưng mọi âm thanh sau đó nhanh chóng bị thay đổi bởi vì:

-À, tí nữa quên mất! Tôi nói với nó cậu đang ở Richard, nó phóng như bay đến đây rồi. Thật là....

Đúng như những gì Cáo già nhà ta dự đoán, ai đó hoàn toàn im lặng. Rain cười khoái trá:

-Không phải cậu tẩy não em gái tôi đấy chứ? Nó..bla...bla...

Không biết người bên kia có còn ở vị trí cũ hay không, Rain cứ thể chơi trò nghe “tiếng động” đoán “hành động”.

Tiếng ghế ken két bị đẩy ra. Rain búng tay cái tách, chắc là xô ghế đứng bật dậy.

Tiếng cửa sập lại rất mạnh. Rain nhú mày, đang lao ra khỏi phòng đây mà!

Giọng nói đầy uy quyền ra lệnh: “Ken, mau chuẩn bị xe cho tôi”. Ai đó ai oán: “Tổng Giám đốc, ba mươi phút nữa có cuộc họp...”.

Rất lạnh lùng: “Hủy hết tất cả”. Rain cười đến ngoác miệng, tên này đúng là công tử bất phân.

Sau một loạt các tạp âm, hỗn âm là tiếng động cơ vang lên rất êm, vèo vèo như xé gió. Và “Chết tiệt, tút...tút..tút”.

Trong căn phòng sang trọng của Hạ gia, người con trai với bộ vest nâu sẫm sẽ vô cùng phong độ, vô cùng hoàn mỹ nếu không cười quần quai, cười đến mất cả hình tượng.

-Haaaa.....Haaaaa.....Phong-Linh, thật không chịu nổi với hai kẻ này mà...Haaaa.

27. Chương 27 : Đùng Rời Xa Em! (2)

Hàn Phong, em rất sợ, sợ tất cả chỉ là giấc mơ của riêng mình, anh sẽ lại rời bỏ em như mẹ. Hàn Phong hứa với em, đừng rời xa em!

Học viện Richard vắng gió, tĩnh lặng đến âm u.

Dãy hành lang dài vang lên tiếng bước chân có vẻ hối hả. Thân người nhónhắn quen thuộc đang cố xác định thật đúng hướng đi, vài giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn trán trắng nõn, nhưng khóe môi nụ cười kia lại rất rõ hiện lên.

Khoảng cách đến lớp học đặc biệt chỉ còn mười bước chân, đôi bàn tay vốn không nghe lời đã tự giác đặt lên ngực, giữ chặt vật thể đang không ngừng náo loạn bên trong. Chiếc đầu vừa nảy trống rỗng giờ đây lấp đầy những suy nghĩ. Liệu rằng anh có nhớ cô, có mong chờ được gặp cô như tâm trạng của cô lúc này? Tất cả sẽ không phải do cô ngốc nghếch tự huỷ hoại bản thân, có lẽ không phải thế...

Xin thề rằng suốt mười bảy năm có mặt trên thế giới này, Vân Linh chưa bao giờ cảm thấy rối bời, hỗn loạn như hiện tại. Có chút gì đó chờ mong, hồi hộp đan xen những lo sợ len lỏi trong từng nhịp thở của cô gái nhỏ.

Còn ba bước, hai bước...và đã đến lớp học đặc biệt. Vân Linh hít vào thật sâu, cố gắng tìm kiếm sự tồn tại của ai kia, bàn tay căng thẳng nắm chặt mép váy khiến chiếc váy trắng tinh trông nhàu nhúm đến thảm hại.

Thời gian thật khẽ trôi qua, tiếng gõ đều đều của chiếc kim như thứ gì đó sắc nhọn đâm vào tim cô gái. Vân Linh vẫn đứng bất động, dáng người nhỏ bé trở nên trở trối giữa mảng không gian lạnh lẽo. Và chính tim cô lúc này cũng đột ngột tê cứng.

Cảm giác đau đớn ập đến, như có một bàn tay lạnh lẽo đẩy cô đi thật xa, vùi thân người nhỏ nhắn vào cái thế giới khủng khiếp đó, thế giới cướp mất mẹ cô, cướp đi ánh sáng quý giá nhất trong cuộc đời cô độc này.

-Đình Hàn Phong ! Rốt cuộc anh xem tôi là gì ? Cường hôn tôi, cứu tôi rồi ngang ngược mang tôi đi. Anh nghĩ Hạ Vân Linh này là một con ngốc mặc cho anh trêu đùa ư ?

-Xin lỗi ! Tôi không phải đối tượng đùa giỡn của anh.

-Ngay từ lúc cậu ta xuất hiện, anh đoán chắc chắn là như vậy! Đình Hàn Phong thật tài giỏi!

-Rất xin lỗi vì tưởng tượng sai lầm của cậu. Đình Hàn Phong là cái tên mà tất cả phụ nữ khao khát, Richard còn có cả Fanclub “Chết vì Gió Lạnh” nữa kìa! Anh ta không chỉ là thiên tài mà về ngoài còn “khủng khiếp” tới mức khiến người khác chết ngạt ngay từ cái nhìn đầu tiên, nghe đâu Đình Hàn Phong còn là Tổng Giám đốc đương nhiệm của Đình Khiêm đấy!

Cuối cùng thì cô đã hiểu ra, thực sự hiểu ra rồi! Đình Hàn Phong bá đạo kìa, con người cao ngạo xa xôi đó chưa bao giờ tồn tại, chưa từng xuất hiện trong thế giới tối tăm của Hạ Vân Linh. Con người ấy vốn dĩ là một thứ ánh sáng, chói lóa đến mức khiến kẻ mù lòa như cô phải rung cảm, phải ngốc nghếch bị cuốn vào.

Hạ Vân Linh nhớ nhung, ngu xuẩn chờ đợi, tin tưởng rằng Hàn Phong thực sự yêu mình. Cô bối rối, vui mừng khi Rain nói Hàn Phong đợi cô ở Richard.

Giây phút ấy, Vân Linh đã rất hạnh phúc, hạnh phúc đến không thể biết rằng những lời ấy chỉ là giả dối. Mà sự thật là đây, không có anh, không có tình yêu, trống rỗng và tối tăm.

Tách.Tách.Tách.

Khóe mắt nặng nề không thể ngăn được những giọt nước ương ngạnh đòi rơi. Vân Linh cười, nụ cười méo mó trông thật khó coi.

-Rain à! Em bị anh lừa rồi, em ngốc lắm phải không?

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua cánh tường vi, thật khẽ lau khô dòng chảy nóng hổi trên khuôn má.

Vân Linh đã hứa với bản thân sẽ không bao giờ khóc, cô mạnh mẽ cuộn mình vào lớp vỏ vô hồn, đông cứng trái tim bằng khối băng lạnh giá. Nhưng cơn gió băng lãnh kia cứ nhiên phá tan mọi thứ, cuốn đi mọi sự che chắn mà Vân Linh cố công tạo nên.

Tiếng nấc nghẹn ngào vang lên át đi tiếng giày nện xuống nền gạch, mùn nước mắt nặng trĩu cũng được dịp lấn áp hương cỏ may đang không ngừng tỏa.

Một giọng nói trầm thấp vọng xuống từ đỉnh đầu khiến Vân Linh bất động.

-Em đúng là rất ngốc!

Cái chất giọng ngang tàn quen thuộc này ! Bờ vai mảnh khảnh run run, đôi tay vô thức đưa về khoảng không phía trước hy vọng chạm vào thân người mà cô đang nghĩ đến.

-Hàn Phong...

Không đợi đôi tay ấy kịp đưa về phía mình, thân người cao lớn đã bất ngờ ôm chầm lấy Vân Linh. Hơi ấm tỏa ra hương cỏ may dịu ngọt, nhẹ nhàng luồn vào trái tim vừa bị thương tổn kia.

Vòng tay rắn chắc cứ thế siết thật chặt, chặt đến mức muốn đem thân người nhỏ bé anh yêu thương đặt vào tim, để giờ nào phút nào cô cũng ở bên cạnh anh, hiện hữu trước mắt anh.

Cúi thấp người, cánh môi ấm nóng dịu dàng hôn lên khóe mắt ướt đầm, hôn lên đôi má mà anh nhung nhớ bao ngày. Chưa bao giờ anh nghĩ bản thân mình có thể mất kiểm soát vì ai đó, trái tim sẽ bị những giọt nước nhỏ bé kia làm đau đến không thể thở.

Vùi khuôn mặt vào vòm ngực ấm áp, Vân Linh im lặng lắng nghe nhịp đập vang lên rất rõ bên trong. Không thể diễn tả những cảm xúc hỗn loạn của chính mình lúc này, cô gái nhỏ mím chặt môi, cố gắng giữ nhịp thở ở tình trạng ổn định nhất.

Giọng nói rất khẽ vang lên, có chút ngượng ngùng và giận dỗi:

-Hàn Phong, em rất nhớ anh!

Cảm giác cơ thể của ai kia đột ngột cứng đờ, rồi đầu đó có tiếng cười rất nhỏ.

-Ừ. Anh có thể xem đây là một lời tỏ tình!

Lời nói của Hàn Phong rất bình tĩnh, rất nghiêm túc khiến Vân Linh càng xấu hổ. Trời ơi, cô đang nói gì thế kia? Làm sao có thể mất kiểm chế đến mức công khai rằng mình nhớ anh chứ.

Thái độ này của bản thân làm cô nhớ đến giọng điệu buồn cười của Rain ban sáng “Thực sự nhớ anh ta đến phát điên, đến ngớ ngẩn, ngớ ngẩn luôn chứ gì?”. Vậy nên khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu xuất hiện những cử chỉ rất đáng yêu, đôi mắt to tròn nheo lại như đang hỏi hân chuyện gì đó, răng cắn chặt môi, hai tay đã đưa đến mép váy vò vò.

Chăm chú nhìn thân người đáng yêu trước mặt, chiếc váy trắng bị cô vò đến gấp nếp, mép váy lổm đổm những vệt đen. Hàng mày rậm nhíu lại, giọng nói ngang ngang lạnh lùng khi nãy vang lên:

-Đến đây như thế nào?

Vân Linh theo quán tính giật mình, chân vô thức lùi về sau, cách xa người phía trước một chút.

-À...em...Rain nóianh ở Richard nên...em....

Cô đang sợ Hàn Phong biết mình hỏi Rain, biết mình không chần chừ mà chạy đến nơi đây khi nghe anh ở Richard. Anh rồi sẽ cười cô, bảo rằng cô ngốc nghếch.

Suy nghĩ vẩn vơ của cô gái nhỏ vừa nhen nhóm đã hoàn toàn bị chặn đứng vì bờ môi bá đạo kia mạnh mẽ ập xuống. Một nụ hôn thật sâu, ngọt ngào thứ tình cảm sâu lắng của cô gái, cuộn cuộn những nhớ nhung của chàng trai. Cả hai như hòa làm một, cùng khóa chặt con tim mình bằng chiếc chìa khóa của tình yêu.

Rất lâu sau đó, khi Hàn Phong luyến tiếc rời khỏi bờ môi mềm mại của Vân Linh. Vòng tay nhỏ nhắn đã đột ngột siết chặt lấy anh, thì thầm thật khẽ những câu nói mà cả đời này Hàn Phong sẽ không bao giờ quên.

-Hàn Phong, em rất sợ, sợ tất cả chỉ là giấc mơ của riêng mình, anh sẽ lại rời bỏ em như mẹ. Hàn Phong, hứa với em, đừng rời xa em!

Đôi mắt đen láy ánh lên tia ấm áp, dịu dàng ôm lấy bờ vai bé nhỏ.

-Vân Linh, rời bỏ em là rời bỏ mạng sống của chính mình. Anh không ngốc như thế đâu!

Đó chính là Đình Hàn Phong mà cô đã yêu, là người con trai duy nhất trên thế giới này làm Vân Linh rung động.

Tình yêu vốn bắt đầu từ những lời hứa và kết thúc cũng chính bởi những lời đã từng hứa với nhau ấy. Hàn Phong chưa từng hứa với cô một điều gì tốt đẹp, không thể non hẹn biển như bất kỳ ai, những gì thuộc về anh là mệnh lệnh bá đạo, là lạnh lùng trêu chọc cô như thế. Nhưng đó là một lời thề, Vân Linh là mạng sống của anh, đến khi Hàn Phong chết đi tình yêu ấy vẫn mãi mãi tồn tại.

Ai đó nói rằng vết nứt làm nên sự bền chặt của tình yêu. Phía sau khung cảnh ấm áp, hạnh phúc đó là những toan tính, những mảng màu đen tối ngấm làm nên rạn nứt.

Nụ cười hiểm độc lẩn vào góc khuất, day nghiêng qua kẽ răng:

-Ha ha...rời bỏ cô ta là rời bỏ mạng sống của chính mình à? Đình Hàn Phong, mạng sống của anh có lẽ sẽ chấm dứt rất sớm thôi!

28. Chương 28 : Giới Hạn Giữa Buông Tay Và Siết Chặt Tay.

Buông những thứ không thuộc về mình để nắm chặt những thứ là của mình, thời gian không là thước đo để đong đếm nỗi đau mà là giới hạn ột cuộc tìm kiếm. Tìm kiếm những yêu thương định sẵn là của mình.

Chiếc lá cuối cùng yếu ớt lượn một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Cái lạnh lẽo đổ về, vài bông tuyết phủ trên mặt đường, lốm đốm vệt trắng xóa. Vòng tuần hoàn nhàm chán của tự nhiên cứ thế quay đều đều. Bắt đầu một mùa đông đầy lạnh lẽo.

Dưới chiếc kính dày cộm, đôi mắt sắc lẹm ánh lên tia nhìn có thể chọc thủng cả tầng tuyết đang phủ kín.

-Kate nhanh nhẹn đấy chứ! Nhưng tốt hơn hết, chúng nên xem mình đang đối đầu với ai.

Đảo đảo thứ chất lỏng sánh đỏ trong ly thủy tinh, cô gái đưa lên miệng. Vị đắng chát xộc vào khứu giác, men rượu tỏa ra khuấy động cái lạnh cắt da của thời tiết.

Khóe môi động lại vài giọt rượu nhếch lên, những ngón tay thon dài chậm rãi quệt lấy. Mỗi một hành động của con người này đều toát lên mùi vị của sự nguy hiểm, như loài hổ ly ủy mị nhưng vô cùng tàn ác.

Vài tên cao to đồng nhất trong bộ quần áo đỏ thẫm, trên ngực có cài một đóa hồng. Chúng im lặng theo dõi từng cử chỉ của kẻ cầm đầu, trong lòng không khỏi kinh hãi những mệnh lệnh sắp phải thực hiện.

Cô gái rời khỏi chiếc ghế xoay, nhẹ nhàng tiến về nhóm người đang đứng cứng nhắc như quân đội kia. Khẽ chạm ngón tay vừa lau rượu trên khóe miệng vào đôi môi thô ráp của kẻ đối diện, cảm nhận cơ thể đang run lên của hắn ta, cô gái cười hài lòng. Nhưng nụ cười ấy mau chóng lại vụt tắt, để lại khối rét buốt rợn người.

-Ngọt chứ? Haha...Máu của con nhỏ mùi đó chắc chắn phải ngọt hơn thế này! Mau chóng thực hiện công việc của các người đi, ta muốn thưởng thức hương vị tuyệt vời đó!

Nếu có thêm một đàn dơi và những chiếc răng nanh, khung cảnh trước mắt hoàn toàn có thể bị làm tưởng với một lâu đài của Vampire. Sự khát máu và tàn độc của “cô gái bí ẩn” chắc chắn là mối hiểm họa không lường đối với Gió lạnh.

Trên con đường vắng người quen thuộc, thân ảnh nhỏ nhắn đang cố thu mình vào chiếc áo len rộng thùng thình, chiếc khăn choàng quấn chặt cổ che gần nửa khuôn mặt.

Bước từng bước chậm chạp về phía trước, Vân Linh đang phồng má tức giận. Cọ cọ chiếc mũi đang đỏ lên vào lớp vải bông ấm áp, cô hậm hực siết chặt đôi tay đã được bao kín dưới lớp găng tay dày cộm.

Rain đúng là đáng ghét, anh dám giả trò lừa gạt khiến cô vội vàng chạy đến Richard. Đã thế còn ngốc nghếch khóc trước mặt Hàn Phong. AAA...thật là tức chết cô mà!

Thế nên sáng nay, sau cả đêm phát hỏa, cô gái nhỏ quyết định phải “tính sổ” với kẻ lừa đảo kia. Nhưng kết quả là trình độ của cô còn quá thấp, so với con Cáo già dạn, mưu mô ấy Vân Linh đương nhiên thảm hại.

Rain dùng chất giọng hờn trách phản kháng lại những “cáo buộc” của cô em gái: “Thật quá đáng! Anh đã hy sinh hết thầy mười tám cô bạn gái vì tên Hàn Phong phá hoại đó, em còn trách anh lừa gạt...Huhu. Các người cứ lo cho hạnh phúc cá nhân thôi, có ai nghĩ cho “thân già” này đâu chứ, đúng là làm anh thật khó mà!”

Do vậy, sau khi khôi phục lại tinh thần bị đã kích, Vân Linh chấp nhận thua cuộc, mang khuôn mặt hết sức méo mó rời khỏi nhà.

Trời vào đông, từng cơn gió rét buốt kéo về, xướt qua da như lưỡi dao sắc bén, khô rát. Cô gái nhỏ vì giận dữ mà vác chiếc ba lô to kènh, nhắm thẳng hướng đến Học viện.

Đôi chân Vân Linh bắt đầu tê cứng, cô dừng lại, khom người chống tay xuống gối, thở hổn hển.

Có tiếng bước chân hướng về phía cô, rất nhẹ nhàng nhưng có thể dễ dàng nghe thấy. Còn khoảng ba bước chân từ vị trí phát ra tiếng động đến chỗ Vân Linh, người kia đột nhiên dừng bước.

Đôi tai nhạy bén cảm nhận được hơi thở nặng nề của đối phương, nhịp đập thành thịch vang lên rất bất ổn. Giọng nói ầm ập mà cô vô tình quên lãng trong khoảng thời gian vừa qua, đột ngột tìm về khiến Vân Linh sửng sốt.

-“Vợ bé nhỏ”!

Không biết từ khi nào khóe mắt cô đã cay xè, bộ não trì trệ níu kéo cái quá khứ bị chính cô nhấn chìm lấp.

-Vợ bé nhỏ ! Rain ăn hiếp anh, anh ấy bảo không cho em chơi với anh.

-Bảo Bảo ngoan ! Em sẽ về mách mẹ, để mẹ đánh đòn Rain . Hi hi Khi đó chúng ta lại được chơi với nhau.

-Vợ yêu à ! Anh rất nhớ em

-Vợ bé nhỏ, anh xin lỗi ! Bảo Bảo xin lỗi vì không ở cạnh em, không thể giữ được đôi mắt sáng trong này. Anh ước người không nhìn thấy là anh, là anh.....

Thấy Vân Linh ngây người, Thiên Bảo lay lay vai cô.

-Chúng ta tìm nơi nào nói chuyện một chút nhé! Muốn gặp em thật khó khăn.

Trong giọng nói nửa đùa, nửa thật ấy, không biết bao nỗi đau đã cô đọng, tràn ngập đáng sợ đáng thương của anh. Vân Linh biết điều đó, ngay cả khi không thấy được khuôn mặt nhợt nhạt của Thiên Bảo, cô vẫn cảm nhận rất rõ những gì anh cất giấu sau giọng nói.

Cô khẽ cúi đầu, che đi những rối bời trong đôi mắt.

-Ừm...

Tiếng nhạc du dương vang lên khiến không khí bớt đi phần nào lạnh lẽo. Khuấy khuấy cả phê trong tách, Thiên Bảo đưa mắt nhìn về Vân Linh.

Có lẽ cô chưa bao giờ thay đổi, dù ông trời có ganh tị cướp đi đôi mắt sáng lấp lánh của cô, nhưng vẻ thánh thiện, thuần khiết đến động lòng này chưa bao giờ mất đi. Mãi mãi tồn tại, ghim chặt vào tim anh những cơn đau không thể xoa dịu.

Đôi mắt nâu chột tối đi, Thiên Bảo cất giọng trầm thấp.

-Vợ bé nhỏ...à không, Vân Linh ! Em còn nhớ lúc chúng ta chia tay ở sân bay chứ? Anh đã khóc lóc bảo rằng sau này em nhất định phải là Vợ anh...Anh đúng là trẻ con lắm phải không?

Vân Linh siết chặt ly cà phê sữa nóng, như tìm kiếm một sức mạnh bé nhỏ nào đó sưởi ấm tâm hồn đang buốt giá của chính mình, gượng gạo nở nụ cười thật tươi.

-Hi...Anh lúc ấy trông ngố chết được, cũng may mà Rain quên lời nói đùa ấy, bằng không anh ấy sẽ trêu anh đến mức thật thảm hại!

Đôi bàn tay bé nhỏ bỗng nhiên bị đôi bàn tay to lớn của Thiên Bảo nắm chặt, hơi ấm tỏa ra từ anh khiến Vân Linh không cách nào rút lại.

-Vân Linh, những lời nói ấy là thật! Anh không nói đùa.

-Thiên Bảo à, em....

-Suốt mười năm nay anh chưa lúc nào quên được em, anh cố gắng làm theo tất cả những yêu cầu của mẹ chỉ chờ ngày được trở lại đây, anh sẽ cưới em làm vợ. Nhưng có lẽ, anh không trở về sẽ tốt hơn.

Vân Linh cắn chặt môi, viên mắt bắt đầu đỏ hoe.

-Thiên Bảo, em xin lỗi. Em rất quý anh, thực sự rất quý anh. Nhưng em chỉ xem anh là anh trai, em không nghĩ anh có thể vì em mà làm nhiều việc như vậy...em xin lỗi.

Thiên Bảo dịu dàng lau đi những giọt nước nóng hổi trên má Vân Linh, lòng anh rất đau, trái tim vốn dĩ rạn nứt một lần nữa vỡ tan.

-Đừng khóc! Vân Linh ,anh xin em đừng khóc...Yêu em, Dương Thiên Bảo chưa bao giờ hối hận. Mãi mãi không hối hận. Lúc nhìn Đình Hàn Phong mang em đi, anh chỉ muốn giết chết anh ta. Nhưng sau đó anh lại càng muốn giết chính mình , anh đã không thể bảo vệ được em .

-Anh nghĩ mình phải từ bỏ, anh chấp nhận buông tay. Nhưng có một người đã mắng anh ngốc. Cô ấy nói, nếu anh từ bỏ mối tình mười năm của mình như thế thì anh sẽ được liệt vào danh sách “Những kẻ ngốc nhất thế giới”.

Ánh mắt nâu đau đớn gợn lên tia âm áp, anh nhớ đến dáng vẻ tức giận của Đan Đan, “mối phiền phức” đáng yêu mà anh vướng phải.

-Vì một cô gái mà bi lụy rồi tìm đến cái chết không phải ngốc mà là “đại ngốc”! Tôi nói cho anh biết, nếu anh từ bỏ mối tình mười năm của mình như thế thì Dương Thiên Bảo sẽ được liệt vào danh sách “Những kẻ ngốc nhất thế giới”.

Vân Linh bật cười, khuôn mặt đầy nước mắt nở nụ cười méo xệ.

-Cô gái này thật thú vị! Em rất muốn gặp cô ấy...Nhưng mà Thiên Bảo, anh nên quên em đi, em không thể cho anh thứ tình cảm mà anh muốn. Bởi vì, vì em....

-Vì em yêu anh ta...Là vì Đình Hàn Phong!

Thiên Bảo cười nhạt, người con trai lạnh lùng, ngang tàn kia làm sao có thể khiến cho Vân Linh yêu như thế. Nhưng sự thật rõ ràng đã khẳng định với anh, anh ta hoàn toàn có thể.

-Đem tình yêu của mình trao cho tình địch, ý kiến này không tồi nhỉ?

Câu nói bất ngờ làm Vân Linh ngẩn người. Anh có biết, không phải chỉ mình anh mà ngay cả cô cũng đau đớn không kém. Nếu anh mất đi một tình cảm mờ mịt thời hạn mười năm thì cô có lẽ cả đời phải mất đi một người bạn, người anh trai mà mình luôn yêu thương, kính trọng.

Nếu so về mặt tổn thất, cả hai đều thiệt hại to lớn. Vì thế cô không muốn thắng thường từ chối anh, cô lo sợ rồi đây anh sẽ xem mình như người xa lạ, nỗi mất mát này không gì có thể bù đắp.

Nhận thấy nét lo lắng của Vân Linh, Thiên Bảo nở nụ cười hiền lành.

-“Đúng là tôi chẳng biết gì cả. Nhưng anh thử đem cái tình yêu đơn phương suốt mười năm kia trao cho tình địch, người thực sự làm cô ấy hạnh phúc thì anh đâu phải là kẻ thất bại, chỉ là nhờ vả kẻ khác tiếp tục tình yêu đó thôi!”....Người ấy đã nói như thế, em nghĩ xem, anh có nên làm theo không?

Không hiểu vì sao từng câu nói của Đan Đan cứ dần choáng lầy tâm trí của Thiên Bảo, chúng buộc anh suy nghĩ, luẩn quẩn cả hình ảnh cô gái tinh nghịch với mái đầu ngắn cũn.

Nghe những lời nói này, Vân Linh cảm thấy nhẹ nhõm, đây mới là Bảo Bảo của cô, người luôn dùng thái độ nửa thật nửa đùa thách thức, đối mặt với mọi khó khăn, cản trở.

-Anh có vẻ rất quan tâm đến cô gái này nhỉ ? Thiên Bảo, dù thế nào em vẫn luôn xem anh là người anh trai mà em yêu thương nhất, mãi mãi là thế!

Thiên Bảo buông tay Vân Linh, khẽ cốc vào trán cô một cái rõ đau.

-Ừ, em gái xấu xa!

Cả hai phì cười, nụ cười mang tất cả những thanh thản, yêu thương và hạnh phúc, vỡ òa những âm áp khó tả.

Rốt cuộc thời gian mười năm thật sự dài cho những đau khổ, nhớ nhung nhưng lại rất ngắn ngủi kết thúc một tình yêu đơn phương, thâm lặng.

Ở những tầm nhìn khác nhau, màu sắc trước mắt chắc chắn sẽ khác nhau. Không phải buông tay là mất tất cả, cũng không phải siết chặt tay là giữ được mọi thứ.

Buông những thứ không thuộc về mình để nắm chặt những thứ là của mình, thời gian không là thước đo để đong đếm nỗi đau mà là giới hạn ột cuộc tìm kiếm. Tìm kiếm những yêu thương định sẵn là của mình.

Bên ngoài quán cà phê ẩm cúng kia, bóng đèn đang co ro dưới cái lạnh, tay không ngừng điều khiển máy ảnh, ghi lại những góc độ thân mật nhất của đôi trai gái bên trong bức tường kính trong suốt.

Khuôn mặt giảo hoạt thích thú khi chàng trai khom người hôn lên trán cô gái và tách....một bức ảnh đẹp được chụp rất sắc nét và chân thật.

Đóa hoa hồng cài trên ngực áo bị tuyết phủ trắng xóa.

29. Chương 29 : Thiên Sứ Đáng Ghét!

-Cậu đáng ghét bởi vì khuôn mặt, ánh mắt và cả trái tim làm người khác phải yêu thương, bảo vệ. Cậu đáng ghét bởi vì chỉ biết nghĩ cho người khác, mặc kệ chính mình phải chịu đựng tất cả những đau thương. Hạ Vân Linh rất rất đáng ghét khi làm bạn với đứa con gái như tớ!

Bên ngoài khung cửa kính, tuyết rơi ngày một nhiều. Ánh nắng trở nên yếu ớt dưới cái lạnh, lặng lẽ phát ra thứ ánh sáng có phần mờ nhạt.

Đôi mắt nâu nhìn thật sâu vào cô gái bé nhỏ trước mặt, vài giọt nước dưới khóe mi vẫn chưa kịp lau khô khiến lòng anh se lại. Đây là người anh yêu thương và mãi mãi yêu thương, cô “vợ bé nhỏ” của Bảo Bảo “hay khóc nhè”, cô gái trong sáng và thuần khiết nhất trong trái tim đã không còn lạnh lặn.

Với tay sửa lấy chiếc khăn choàng cổ bị Vân Linh kéo lệch rồi dịu dàng ôm cô vào lòng.

-Vân Linh hứa với anh, phải sống thật hạnh phúc...

Giọng nói trầm thấp và ấm áp của anh làm Vân Linh bật khóc. Cô thực sự không muốn xa anh. Dù như thế là tham lam, là ích kỉ thì cô vẫn mong Thiên Bảo ở lại, cô không muốn những người thân yêu bên cạnh vì mình mà đi.

Tại sao mọi thứ liên quan đến cô đều không được tốt đẹp, Hạ Vân Linh chỉ có thể làm mọi người đau khổ, tổn thương. Cô không đáng, thực sự không đáng để Thiên Bảo phải làm thế.

-Thiên Bảo, em xin lỗi....Em không thể mang lại hạnh phúc cho anh, nhưng em biết sẽ có người xứng đáng với anh..hơn em.

Thiên Bảo khom người, nhẹ nhàng đặt lên trán Vân Linh một nụ hôn, nụ hôn của mối tình đầu đắng chát, đơn phương. Đây là lựa chọn của anh, dừng chân và kết thúc tất cả. Cái anh muốn có được là sự hạnh phúc, vui vẻ của Vân Linh mà người mang lại cho cô những thứ ấy không phải anh.

“You must have been sent from heaven to the earth to change me

You’re like an angel

The thing that I feel is stronger than love believe me

You’re something special

I only hope that I’ll one day deserve what you’re given me

But all I can do is try

Every day of my life”

Giai điệu của bài hát Breathless vẫn vang lên êm ả, hương thơm ngọt ngào từ tách cà phê sữa bắt chợt đánh thức Vân Linh khỏi tâm trạng ngập đầy những muộn phiền.

Không biết Thiên Bảo đã rời đi từ lúc nào, anh bảo sẽ đưa cô về nhưng Vân Linh không muốn. Cô lo sợ bản thân sẽ lại yếu đuối mà khóc trước mặt anh, Vân Linh chỉ có thể cố gắng cười thật tươi khi Thiên Bảo nhẹ nhàng cất lên hai từ “Tạm biệt”.

“Tạm biệt anh trai, tạm biệt Bảo Bảo ‘mít ướt’ của em!”. Nắm thật chặt chiếc khăn trên cổ như giữ lấy chút hơi ấm cuối cùng mà Thiên Bảo để lại, đôi môi nhỏ xinh bất giác nở nụ cười.

-Này! Lúc này cậu còn sụi sùi trong điện thoại bảo tớ đến đây, giờ lại ngồi cười thần thơ thế này à?

Nhã Nhi hậm hực ngồi xuống chiếc ghế còn ấm hơi người đối diện Vân Linh. Đang co ro lười biếng trong chăn thì có điện thoại gọi đến, mặt cô bỗng trắng bệch khi ai đó vừa khóc vừa bảo: “Đến đây với tớ một chút!”.

Thế là, cô tức tốc thay quần áo, phóng xe đạp bay vèo ra đường. Nào ngờ vừa đến nơi đã thấy hình ảnh trông chẳng ra sao của cô bạn. Khuôn mặt lấm lem nước mắt đang cười cười, lại lấm bầm thứ gì không nghe rõ, cả thân người nhỏ bé bị chiếc áo len rộng thùng thình ôm lấy, đôi tay siết chặt chiếc khăn quàng cổ như sợ người khác cướp mất. Tất cả đập vào mắt khiến Nhã Nhi chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với Vân Linh.

-Thiên Bảo đi rồi....tớ lại làm tổn thương một người yêu thương tớ, tớ đáng ghét lắm phải không?

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Vân Linh, Nhã Nhi nhíu mày. Ngay lập tức, cô chồm người cốc vào trán cô bạn.

Bị tấn công bất ngờ, Vân Linh nhăn mặt kêu lên:

-Ái ui....sao lại đánh tớ!

Nhã Nhi nghiêng răng, khoanh tay nhìn cô bạn đang xuýt xoa khuôn trán đỏ ửng.

-Cho cậu chữa tật nói năng vớ vẩn, Hạ Vân Linh cậu đúng là rất đáng ghét...

-Hả ?

-Tớ nói cậu rất đáng ghét!

Vân Linh nghếch mặt, chẳng phải vừa mắng cô nói năng vớ vẩn sao, cô bạn này nói chuyện chẳng thể hiểu nổi. Nhưng mà ngay cả người bạn thân nhất cũng nói mình đáng ghét, Vân Linh xụ mặt, mím môi. Cô tốt hơn hết nên sống cô độc một mình, giữ bộ mặt vô cảm trở về thế giới băng lãnh của mình trước đây. Như thế, sẽ chẳng ai phải đau buồn, tổn thương vì cô nữa.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Vân Linh, Nhã Nhi phì cười. Đúng là cô bạn gốc nghếch của cô, đầu óc vô cùng lý trí và thông minh nhưng lúc nào cũng lơ ngơ trong tình cảm. Lo lắng, sợ sệt người khác sẽ vì mình chịu thương tổn, còn bản thân thì lạnh lẽo chấp nhận sự đơn độc, ẩn kín thân mình trong lớp vỏ mạnh mẽ và lạnh đậm.

-Cậu đáng ghét bởi vì khuôn mặt, ánh mắt và cả trái tim làm người khác phải yêu thương, bảo vệ. Cậu đáng ghét bởi vì chỉ biết nghĩ cho người khác, mặc kệ chính mình phải chịu đựng tất cả những đau thương. Hạ Vân Linh rất rất đáng ghét khi làm bạn với đứa con gái như tớ!

Nhã Nhi nói, nơi đáy mắt ánh lên những tia sáng khó tả. Cô nhớ về lần đầu tiên gặp Vân Linh, nhớ tới bàn tay ấm áp nắm lấy đôi tay gầy gò, lạnh giá của mình. Giây phút ấy, cô nghĩ Vân Linh là thiên sứ, vị thiên sứ có bộ cánh trắng muốt mà ba mẹ gửi đến cuộc đời mình.

-Ha ha, nhìn con nhỏ đó kìa. Thật đáng thương ha ha...

-Cao Nhã Nhi mày là đồ con hoang, vậy mà dám lên mặt với tụi tao hả?

-Trước mặt cô giáo thì tỏ ra ngoan ngoãn, giỏi giang, rồi cuộc thì cũng là đứa không cha, không mẹ...haha.

Khuôn viên Học viện vắng người vắng vắng tiếng ***** rửa, đám tiểu thư nhà giàu hung hăng sỉ vào mặt cô gái mà cười nhạo, mỉa mai.

Đôi mắt to tròn đục ngầu, đôi bàn tay siết chặt đến nổi cả gân xanh. Nhưng cô phải kiềm chế, so với lũ người kia cô bé nhận được học bổng như cô chẳng thể làm gì được.

-Tránh ra, tôi không đụng chạm đến các người, tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ?

Một cô gái vấy bẩn, tóc hung đỏ bước đến gần Nhã Nhi, giận dữ giật lấy tóc cô:

-Mày không làm gì sao? Ở lớp ,lúc nào cũng giành vị trí số một của tao. Thầy cô ai cũng khen mày chăm chỉ, thông minh còn tao thì chẳng thêmquan tâm tới!

-Nhưng cậu cũng đứng vị trí thứ hai rồi còn gì ?

Nhã Nhi bắt đầu lên tiếng. Cô biết trước khi mình vào Richard, cô gáinày luôn đứng đầu lớp. Xinh đẹp, thông minh lại là con của Trùm xã hộiđen nên hồng hách, chẳng xem ai ra gì. Vì vậy, khi Nhã Nhi được tuyềnđương vì thành tích xuất sắc, tất cả sự quan tâm đều rời bỏ cô ta mà tập trung lên cô.

Nhưng Nhã Nhi làm thế thì có gì sai chứ. Cô không giàu có, không giadình, một thân một mình lớn lên dưới đôi tay lấm lem và bất hạnh. Tất cả những gì cô có là sự cố gắng, là năng lực của chính bản thân. Dưới ánh mắt khinh thường ,coi rẻ của những hoàng tử, công chúa ở Richard, NhãNhi chỉ biết khép mình, im lặng trải qua những ngày tháng cô độc.

Cô không dám nhìn nên họ bảo cô khinh khỉnh, không chửi chưởi họ lại bảo cô tỏ vẻ thanh cao, ngoan ngoãn một chút thì cho đó là giả tạo.Cuộc sống của Nhã Nhi từ khi đặt chân vào Richard đã định sẵn là một màu sắc u ám, chỉ có cô và chiếc bóng đồng hành với nhau, cùng nhau sẻ chia những tủi thân, khốn khổ.

Bốp. Ngọc Chi vung mạnh tay tát vào má của Nhã Nhi. Những gì thuộc vềNhã Nhi khiến cô nàng ngứa mắt, cái vẻ ngoan ngoãn, hiền lành chỉ trưngra để đánh lừa người khác, cô nực cười, rất nực cười.

-Mày còn dám hỏi tao! Mày biết tao thích Minh Nhật, vậy mà còn tìm cách tiếp cận anh ấy....Sáng nay, anh ấy tỏ tình với mày. Haha. Mày vui sướnglắm chứ gì?

Nhã Nhi ôm một bên má sưng đỏ, uất ức nhìn chị Hai Ngọc Chi:

-Tôi không tiếp cận anh ta, là do Minh Nhật chủ động theo đuổitôi....Nhưng tôi không thích anh ta, tôi và các người vốn dĩ không cùngmột thế giới, tôi không muốn dính dáng đến ai hết!

Mặt Ngọc Chi ngày càng khó coi, đuôi mắt xếch lên nhìn vào Nhã Nhi:

-Ha..ha mày từ chối anh ấy trước mặt bao nhiêu người không phải là đànglên mặt với tao sao ? Cao Nhã Nhi, đứa mồ côi như mày không nên có mặt ở đây, nơi này không thuộc về những đứa thấp hèn như mày!

Nói xong cô ta quay lưng bỏ đi, để lại đám con gái hung hăng lao vào Nhã Nhi, giật tóc, xé áo, mặc sức vồ lấy thân người bé nhỏ. Thấy Nhã Nhigần như ngất xỉu, bọn chúng kéo nhau đi, bỏ lại cô gái quằn quại nằmtrên nền gạch.

Cơn đau từ bụng dấy lên làm nước mắt không ngừng trào ra. Nhã Nhi co rothân mình, để những giọt nước mắt đau đớn chảy ướt cả mặt, chạy dàixuống vết rách vì bị tát dưới khóe môi, rất buốt.

Cô nhớ mẹ, người phụ nữ có khuôn mặt hiền hòa, phúc hậu. Cô nhớ ba,người đàn ông với vẻ ngoài điềm đạm và ấm áp. Hai người dắt tay cô đếnmột căn nhà thật đẹp, nơi có những ánh đèn sáng lấp lánh, rồi quay lưngbước đi.

Nhã Nhi bị vẻ đẹp rực rỡ trước mắt cuốn hút, không hay bàn tay ấm áp đãbuông tay mình. Cô vội vã chạy theo hai chiếc bóng mờ mờ phía trước, cứchạy, chạy mãi...vẫn không thấy họ đâu.

Cứ vậy họ ra đi, để lại Nhã Nhi với những con người giàu có, xa lạ. Họbảo họ là ba mẹ của cô, họ nói sẽ cho cô cuộc sống hạnh phúc, sung sướng. Nhưng Nhã Nhi không cần, cô phải đi tìm ba mẹ và cô rời bỏ tòalâu đài đẹp để đó.

Cô bé 10 tuổi cứ vậy lang thang, lay lắt ngày này qua ngày khác....

-Con ghét ba mẹ, sao hai người lại bỏ con mà đi như vậy chứ....hai ngườikhông thương con, có biết con phải sống thế nào không? Hức...hức.

Đang đi, Vân Linh bỗng nghe thấy ai đó đang khóc. Cô đứng yên lắng nghehật rõ vị trí của âm thanh lúc này , rồi chậm rãi bước theo hướng ấy.

Mùi máu xộc lên chiếc mũi nhạy bén khiến Vân Linh có chút hoang mang, tiếng khóc ngày càng lớn giục bước chân cô nhanh hơn.

Đưa tay về phía trước, Vân Linh chạm phải những sợi tóc dài mềm mượt, đoán được đây là một cô gái nên không ngần ngại, cô lên tiếng.

-Cậu có sao không?

Nhã Nhi ngẩn đầu, bắt gặp một khuôn mặt thánh thiện, đôi mắt trong veo lấp lánh, mái tóc xoăn bồng bềnh xõa xuống đôi vai mảnh khảnh.

Lần đầu tiên cô gặp được một người có vẻ ngoài thuần khiết như thế này. Bàn tay nhỏ nhắn chìa về phía cô và cô nói “ Cậu có sao không?” khiến Nhã Nhi vỡ òa những ấm áp.

Kể từ khi có mặt trên thế gian này, ngoại trừ ba mẹ, đây là người đầu tiên cho cô cảm giác an toàn, gần gũi. Chưa ai xem cô như một người bạn, chưa ai thực sự để tâm đến con người cô lập như cô ngoài những lời nói sáo rỗng, sự khen ngợi qua loa mà bên trong là những mỉa mai, xem thường.

Vân Linh vẫn kiên nhẫn đưa tay, Nhã Nhi nhìn vào đôi tay trắng ngần ấy rồi vô thức nắm lấy, đôi bàn tay ấm áp như sưởi ấm con tim tội nghiệp, đáng thương của cô gái bé nhỏ, đơn độc.

Khi bàn tay gầy gò, lạnh lẽo của người đối diện nắm chặt tay mình, Vân Linh khẽ cười.

Nhã Nhi sững người trước nụ cười tỏa nắng của cô gái, có lẽ cô ấy chính là thiên sứ mà ba mẹ gửi lại cho cô. Dù thế nào đi nữa, Nhã Nhi sẽ mãi mãi bảo vệ nụ cười sáng trong này, bảo vệ người bạn mà cô luôn luôn trân quý.

Đôi bàn tay ấm áp quen thuộc đột ngột nắm lấy tay mình khiến Nhã Nhi bừng tỉnh...Chỉ thấy nụ cười khi ấy vẫn ấm áp như ban đầu, nhưng đáy mắt trong veo lại ngập đầy những yêu thương.

-Nhã Nhi, việc hạnh phúc nhất tớ từng làm là nắm lấy tay cậu, kéo cậu ra khỏi thế giới lạnh lẽo mà tớ từng tồn tại...Cậu không mồ côi, không đơn độc vì cậu còn có tớ, tớ mãi mãi là nhà, là gia đình của cậu.

Nhã Nhi không nói gì, khe khẽ siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay mình. Im lặng, quay đầu ra khung cửa kính, nơi những đám mây xanh trong đang lững lờ bay.

-Cám ơn ba mẹ đã gửi đến thiên sứ đáng yêu này!

-Mọi chuyện thế nào rồi?

Cô gái thấp giọng, đôi mắt sắc lạnh nhìn vào những bức ảnh trước mặt.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói khàn đục gian xảo:

-Cô ta đi cùng một cô gái, lưới đã giăng sẵn, chỉ chờ hai chú nai xinh đẹp này sập bẫy thôi!

Ánh mắt cùng khóe môi đồng nhất cong lên khi một khung ảnh bất ngờ hiện lên. Chăm chú nhìn vào vẻ mặt hạnh phúc của chàng trai và nét ngượng ngùng của cô gái bé nhỏ, giọng nói vọng vào điện thoại trở nên cao hứng:

-Haha...món quà Giáng Sinh ông gửi cho ta cũng thú vị đấy chứ..Nhanh chóng tóm cổ hai con nai ngây thơ đó về đây, ta muốn đùa với chúng một chút.

Tiếng ngắt máy đập mạnh vào không gian tĩnh lặng. Cô gái dời mắt đến con người trước mặt.

Người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng, vết sẹo dài trên má ghi dấu nét mạnh mẽ. Đôi mắt thật sâu ẩn chứa mối hiểm nguy, đôi môi chai sạn thoả mãn hôn lên chiếc nhẫn có hình đóa hồng đang nở rộ.

Thu lại ánh mắt mơ hồ buồn, cô gái nhìn vào chiếc nhẫn đang vừa khít trên tay mình, nở nụ cười độc địa quen thuộc.

- Cha yên tâm, những gì Đình Khiêm nợ cha, con sẽ buộc Đình Hàn Phong phải trả gấp mười!

30. Chương 30 : Sập Bẫy!

ó là một giấc mơ đẹp của rất nhiều người. Nhưng với hai cô gái của chúng ta, giấc mơ ấy có thể trở thành cơn ác mộng.

Sắc trời ngày càng u ám. Ánh nắng yếu ớt tỏa ra những tia sáng mờ mờ.

Tuyết phủ ngày một dày. Mái nhà, mặt đường, vương vít trên vài cành khô cũng là những bông tuyết trắng xóa.

Không khí lạnh lạnh của những ngày đông luôn mang về vẻ đẹp đẽ rực rỡ của ánh nến, bộ áo lông ấm áp của Ông già Noel, ánh đèn sáng xanh ,chàngchị trên các cành thông.

Tất cả vẽ nên một bức tranh sắc sỡ sắc màu, khiến người ta mơ tưởng về một thiên đường của tình yêu.

Dưới khung cảnh lân mạn của tuyết và đèn màu, những đôi tay nắm chặtlấy nhau, nửa mảnh tim khiếm khuyết còn lại của ai đó tìm đến nhau, ghép chặt. Chàng trai yêu thương ôm cô gái vào lòng, thủ thủ bản tình ca ấm áp nhất nơi Thánh Đường.

Đó là một giấc mơ đẹp của rất nhiều người. Nhưng với hai cô gái của chúng ta, giấc mơ ấy có thể trở thành cơn ác mộng.

Trên con đường chật nít người qua lại, Nhã Nhi thông dong đạp xe, mặc kệ sự trầm mặc của cô bạn ngồi phía sau.

Vân Linh cho hai tay vào túi áo, im lặng suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra, về những người xung quanh mình.

Mẹ ra đi, ba và anh trai luôn bảo vệ, che chắn cho cô, Vân Linh trong mắt họ nhỏ bé và mỏng manh.

Nhã Nhi mang đến cuộc sống vô vị, đơn độc này một tình bạn ấm áp, dang tay hứng chịu mọi ganh ghét, soi mói cô từ người khác.

Thiên Bảo bất chấp tất cả, lẳng lặng đánh đổi mười năm để yêu thương, dõi theo cô.

Cô bạn Diệp Khanh kiên nhẫn đợi chờ trái tim vô tâm mở cửa, tốt bụngchia sẻ những vui buồn, kể cả kiểu cách lãnh đạm xấu xa của cô.

Hàn Phong, cơn Gió lạnh lòng, ngang ngược gieo vào lòng cô cái mầm rạorực của tình yêu, ngọt ngào ban phát thứ ánh sáng kỳ diệu đến tâm hồn từ lâu đã tối tăm như đáy vực.

Ngỡ ngàng, đau đớn và hạnh phúc là những xúc cảm đang choáng kín tâmtrạng của Vân Linh. Chính sự ra đi của Thiên Bảo, lời mắng đầy phẫn nộ : “Cậu rất đáng ghét...” của Nhã Nhi đã khiến Vân Linh hiểu ra rất nhiềuđiều.

Chưa bao giờ cô dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau. Vân Linh không haybiết rất nhiều người đang ở sau cô, sẵn sàng ôm lấy cô gái nhỏ đáng yêucủa họ.

Cô chạy mãi, chạy mãi, trốn tránh thế giới xung quanh, luôn luôn sợ hãi, lo lắng. Không phải cô sợ mình tổn thương họ mà là không muốn thương tổn chính mình, ích kỉ giữ chặt sự mềm yếu đáng ghét để mọi người bảo vệ, yêu thương.

Hít vào thật sâu, đem bàn tay dần tái đi vì lạnh đặt lên ngực. Kể từgiây phút này, Hạ Vân Linh sẽ sống thật tốt, phải thật mạnh mẽ , cô sẽbảo vệ mọi người, trả lại họ những yêu thương mà bản thân đã tham lamgiành lấy.

-Nhã Nhi, chúng ta đi chơi nhé, tớ không muốn đến Học viện!

Lời đề nghị rất phấn khích nhưng có thể làm chấn động bất kì ai, vìngười nói ra câu này là Hạ Vân Linh. Nhã Nhi cứng đờ, ngờ nghệch hỏi lại.

-Cậu...cậu vừa nói là chúng ta trốn....trốn học để đi chơi sao ?

Vân Linh phì cười trước bộ dạng lắp ba lắp bắp của cô bạn, một lần nữa gật đầu chắc nịch.

-Ừm. Tớ chán ngấy những tiết học vô vị ở đó rồi, Giáo sư Ngô thật khó tính!

Lời nói, kiểu cách, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi hoàn toàn.

Nhã Nhi đột ngột dừng xe, Vân Linh theo quán tính đập mạnh đầu vào lưng cô bạn. Cô nhăn trán, đưa tay xoa xoa chỗ vừa xảy ra “sự cố”. Nhã Nhi quay phắc người, chăm chăm nhìn cô, nghi hoặc :

-Cô gái này...cô chắc mình là Hạ Vân Linh ? Chúng ta thực sự quen biết nhau ?

Vân Linh cúi đầu, vẻ mặt không rõ biểu hiện nhưng hai vai đang run run. Nhã Nhi vẫn yên lặng, cô hoàn toàn mờ mịt khi Vân Linh điềm đạm, trầm lắng của mọi ngày bỗng dưng tỉnh ngịch, nổi loạn thế này.

-Cao Nhã Nhi, tớ rất muốn không quen biết với con người “ngốc nghếch” như cậu, vậy làm phiền cậu tiếp tục công việc của mình, được chứ?

Hai từ “được chứ” nghe thật đáng sợ, Vân Linh giận đến run cả người. Cô muốn sống tốt. Do vậy, việc trước tiên là phải tận hưởng những khoảnh khắc tự do, thoải mái mà mình đã đánh mất, thoát khỏi chiếc kén cô độc, nhặt nhoe của bản thân.

Ấy vậy, cô bạn “ngốc nghếch” Nhã Nhi vẫn không hiểu, điều này khiến Vân Linh rất rất không vui.

Thấy vẻ mặt giận dữ đáng yêu của Vân Linh, Nhã Nhi mau chóng xóa bỏ những vướng mắc trong lòng, vui vẻ trở về vị trí cũ.

Chiếc xe đạp nhỏ xinh lại chậm chậm di chuyển, khéo léo lượn lách qua dòng người tấp nập, chở theo sự hào hứng và thích thú của hai cô gái trẻ.

Nhã Nhi quyết định đến đồng cỏ lau, nơi mà cô và Vân Linh đã từng đến. Cô bạn cứ huyền thuyên suốt buổi, nào là đám cỏ lau đã cao quá đầu cô, hoa hướng dương ở đây đẹp tuyệt, rồi còn:

-Vân Linh, khi nào có thật nhiều tiền tớ sẽ mua lại khu đất đó.

-Vân Linh, cậu không sợ thầy Giám thị “hói đầu” phạt sao, thế nào cũng bắt chúng ta dọn vệ sinh một tuần!

-À, về nhà đừng bảo là tớ dắt cậu đi chơi đấy nhé, anh trai đáng ghét của cậu sẽ không tha cho tớ !

-Vân Linh, cậu nói thử xem chủ nhân của đồng cỏ lau đó có bình thường không nhỉ? Hazz.... Chắc là không rồi, thật phí tiền quá đi!

-Vân Linh....

-Vân Linh....

Vân Linh lắc đầu ngán ngẩm, mặc cho cô bạn độc thoại, lạnh nhạt hỏi cô những câu rất buồn cười. Nhã Nhi làm Vân Linh nghĩ đến Rain, hai kẻ này mà bắt tay nhau, thật khó có thể tưởng tượng mọi thứ sẽ bị họ “phá hoại” đến mức nào.

Suy nghĩ thú vị của Vân Linh bị cắt ngang khi tiếng phanh xe chói tai vang lên. Lần này thì chiếc mũi đáng thương đập thẳng vào lưng Nhã Nhi, đổ ứng.

-Này, cậu lại muốn hỏi tớ có phải Vân Linh không chứ gì ! Một lần nữa tớ khẳng định, tớ là HẠ VÂN LINH!

Cô gái nhỏ cố gắng nhấn mạnh tên mình nhưng đáp trả là sự im lặng rất bất thường của Nhã Nhi.

Giọng nói xa lạ trầm khàn vang lên khiến Vân Linh sững người.

-Ha ha.... Xin chào cô Hạ, không cần giới thiệu đâu! Chúng tôi biết cô là ai mà!

“Chúng tôi”! Vân Linh cắn chặt môi, chắc chắn có rất nhiều người, nhưng bọn họ là ai, tại sao lại nói là quen biết cô? Chưa kịp xác định chuyện gì xảy ra, Vân Linh đã nghe giọng nói run rẩy của Nhã Nhi.

-Vân...Linh...bọn... bọn người kia rất đông, chúng rất đáng sợ!

Lòng bàn tay bắt giác toát mồ hôi, nổi hoang mang làm đầu óc cô hỗn loạn. Có tiếng kim loại va vào da thịt, tiếng phanh gấp gấp của mô tô phân khối lớn, mùi thuốc lá và hơi người bốc lên nồng nặc.

Người đàn ông mặc áo đỏ nhếch môi, thích thú nhìn gương mặt trắng toát của hai cô gái. Ông ta quay đầu, liếc nhìn đám đàn em của Rose, khế cười.

-Chỉ hai con nhóc mặt búng ra sữa, tụi bây có cần mang nhiều vũ khí tới vậy không ? Đúng là vô dụng!

Không biết vô tình hay cố ý nhưng câu nói vừa rồi đủ cho hai cái đầu thông minh kia hiểu ra vấn đề, đám người này muốn giết Vân Linh và Nhã Nhi.

Nhã Nhi siết chặt tay lái, nhỏ giọng bảo Vân Linh.

-Vân Linh, bây giờ tớ đếm đến ba, cậu bám chắc vào, dù thế nào cũng phải nắm chặt tớ, nghe rõ chưa ?

Vân Linh gật đầu, hai tay vịn chặt vào yên xe, cố gắng lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Nhã Nhi nghiêng răng, mắt đỏ ngầu nhìn về khoảng trống trước mặt, chân cứng nhắc chuẩn bị phóng xe về phía trước.

-Một...hai...ba.

Nhã Nhi đạp thật nhanh, khéo léo lách qua ba tên trước mặt, cô giơ thẳng chân đạp mạnh vào tên vừa xông ra khiến hắn ngã nhào. Chạy được một đoạn, Nhã Nhi quay đầu, bọn chúng đã cách cô khá xa, chỉ còn mờ mịt nực cười cột nhà của tên đầu đàn khiến cô ớn lạnh.

Ba chiếc mô tô tăng tốc, bám sát đuôi, Vân Linh hoảng hốt bám chặt vào Nhã Nhi, giọng nói khàn khàn kinh tởm khi nãy đột ngột vang lên ngay bên tai.

-Đùa bao nhiêu đó là đủ rồi, trò chơi “bẫy nai” kết thúc! Ha..ha.

Rầm.....Một tên húc mạnh mô tô vào xe đạp làm Vân Linh và Nhã Nhi đâm sầm xuống lề đường. Bàn tay Nhã Nhi lạnh toát nắm lấy tay cô, giật mạnh. Cô vội vàng đứng lên, chạy theo Nhã Nhi.

Vai Vân Linh bị một bàn tay thô bạo ghì lại, hắn kéo tóc, lôi cô ngã nhào về phía sau.

Nhã Nhi xoay người, đánh mạnh ba lô vào tên đang tóm lấy mình. Đánh thế nào hắn cũng không buông, cô khom người, nâng gối, đạp vào hạ bộ khiến hắn đau đớn ôm chặt phía dưới.

Nhã Nhi vội chạy theo tên vừa bắt được Vân Linh, tay trái hắn nắm chặt tóc Vân Linh, tay phải cầm một thanh sắt rất dài. Nhã Nhi đạp mạnh vào lưng hắn, tên đó lập tức quay lại vùng cao vũ khí trong tay nhắm vào Nhã Nhi mà giáng xuống.

Thân người nhỏ bé rất nhanh né sang một bên. Liếc thấy hai tên khác cũng cầm vũ khí đi về phía mình, Nhã Nhi cắn môi nắm lấy tay Vân Linh, chân không quên giẫm mạnh vào chân kẻ trước mặt.

Chân vừa giơ lên một cú đánh thật mạnh vào gáy từ phía sau khiến Nhã Nhi đau đớn hét to.

-A...AAAA

Tên vừa bị cô đá vào chỗ “khó chịu” khi nãy mắt đục ngầu nhìn Nhã Nhi.

-Con khốn! Dám đạp ông mày, lần này ông ày xuống Diêm Vương mà xin tội!

Nói xong hắn lại giơ cao thanh sắc giống đồng bọn. Nhã Nhi nhắm mắt, lần này có lẽ không may mắn như lúc này.

Vân Linh bị hai tên kéo vào xe, chúng hung hăng tạt vào má cô khi cô ra sức chống cự.

-Mau thả tôi ra, Nhã Nhi.... Nhã Nhi cậu không sao chứ ?

Một bàn tay thô ráp dùng khăn bịt chặt miệng Vân Linh, lớp vải cọ xát da mặt xộc vào mũi một mùi hương khó chịu. Vân Linh cảm thấy thân thể nặng trĩu, hô hấp gần như tắc nghẽn, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét rất lớn của Nhã Nhi.

-Vân....Linh...Á.

Ý thức dần dần mất đi, tiếng động cơ rầm rú nhỏ dần, nhỏ dần rồi chìm vào im lặng.

Con đường vắng vẻ được trả về hiện trạng.

Chiếc bóng mờ mờ của đám người áo đỏ lấp loáng phía xa. Bên vệ đường, chiếc xe đạp méo mó nằm chổng chơ trên đám lá khô.

Vết máu đỏ tươi in trên nền đất, lạnh lẽo.

31. Chương 31 : Đau!

Mỗi ngày trôi qua như cả Thế giới ù lên vai Hàn Phong, nặng nề và mệt mỏi. Người con gái đầu tiên, cuối cùng và cũng là duy nhất mà anh yêu đang biến mất trước mắt anh, rồi khỏi bản vẽ mà Gió lạnh đã hoàn mỹ thiết kế.

Tòa cao ốc Đình Khiêm sừng sững giữa lòng thành phố.

Cái nắng nhạt màu hắt lên khung cửa kính, dùng hơi ẩm yếu ớt ôm trọn căn phòng âm độ, lạnh lẽo như khối băng Nam cực.

Đôi mắt đen xoáy sâu vào bức ảnh trên tay, con người căng cứng trước nụ hôn thân mật của hai người trong hình.

Chàng trai nở nụ cười hạnh phúc, ánh mắt ấm áp hướng về thân người bé nhỏ. Cô gái đỏ mặt, ngậy thơ nép vào lòng anh ta. Một bức ảnh khác tại sân bay, hai người nắm chặt tay nhau, vẻ mặt tươi cười chờ đón chuyến bay “tình yêu” đầy lãng mạn.

Một loạt các hình ảnh âu yếm, tình tứ mà các cặp đôi hay biểu hiện, hành động với nhau được ghi lại vô cùng chân thực. Bất cứ góc độ, khung ảnh nào cũng tràn ngập những tình cảm yêu thương.

Bàn tay thon dài nắm sấp ảnh đến biến dạng, hơi thở tỏa ra hàn khí bắt đầu dồn dập, gấp gáp.

Ken im lặng quan sát Hàn Phong, âm thầm sợ hãi trước thái độ rất mất bình tĩnh của anh.

Dáng người cao lớn đột nhiên toát ra vị chết chóc, cánh môi hoàn hảo khẽ động đậy.

-Điều tra Dương Thiên Bảo! Tôi cần thông tin ngay lập tức!

Chất giọng đều đều vang lên không xúc cảm nhưng khiến Ken không thể nhấc nổi chân, anh trân trối nhìn về Hàn Phong.

Rầm. Bàn tay to lớn đập mạnh bàn, phong thái điềm tĩnh hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh nhìn của “Ác quỷ Atula”.

-Go now!

Mồ hôi thi nhau chạy dài trên khuôn trán, Ken định thần, cuống quýt mang sấp ảnh trên bàn phóng vèo ra cửa.

Căn phòng cao nhất của tòa nhà chính thức đóng băng. Chiếc bóng lạnh lẽo đổ dài trên sàn nhà. Một mối nối lỏng cả vạt ở cổ, Hàn Phong ngã người xuống ghế xoay, cố dùng lý trí điều tiết tâm trạng phức tạp của chính mình lúc này.

Lo lắng, nhớ nhung và đau khổ, những xúc cảm kìm kị mà Gió lạnh không được phép biết đến. Thế nhưng, chúng đang trỗi dậy, cuộn cuộn dâng lên trong lòng anh, dày vò, gào thét, như con sóng điên cuồng đập vào tim Hàn Phong.

Vân Linh đột nhiên biến mất, hoàn hảo cuốn sạch mọi dấu vết, vứt lại nỗi lo lắng và nhớ nhung cho kẻ cô độc này.

Anh điên cuồng lật tung Richard, vội vàng chạy đến Hạ gia, điều động toàn bộ thành viên của Kate tìm kiếm và kết quả ...Vân Linh mất tích.

Anh bắt đầu bị nỗi lo sợ vây kín, liệu cô có rơi vào tay Rose, có thể bị kẻ xấu bắt cóc?

Mỗi ngày trôi qua như cả Thế giới đè lên vai Hàn Phong, nặng nề và mệt mỏi. Người con gái đầu tiên, cuối cùng và cũng là duy nhất mà anh yêu đang biến mất trước mắt anh, rời khỏi bản vẽ mà Gió lạnh đã hoàn mỹ thiết kế.

Những xúc cảm ngỡ ngàng này, anh không muốn biết. Nhưng không thể nào không chế.

Tâm trạng lẫn quần cuối cùng đã kết thúc khi anh nhìn thấy những bức ảnh rất có không khí yêu thương mà ai đó “hảo tâm” gửi tặng. Bởi Hàn Phong đã trống rỗng, vì tim không đập, cơ thể anh hoàn toàn tê liệt.

Trên thực tế, đầu óc lí trí điều khiển con tim, anh xem thường trò chơi trẻ con của kẻ giấu mặt. Nhưng trong tình yêu, Gió lạnh hoàn toàn thất bại, anh đau đớn, khó khăn điều khiển trạng thái của bản thân.

Hạ Vân Linh. Cái tên có thể khiến Hàn Phong mất kiểm soát và thiếu kiềm chế, anh sẵn sàng phá vỡ mọi quy tắc, luật lệ để bảo vệ cô.

Vì cô, Đình Hàn Phong trở thành cơn Gió ầm ập, chàng trai dịu dàng và kẻ ghen tuông ngốc nghếch. Vì cô, cuộc sống xám đen lại sắc sỡ màu, lấp lánh những hạnh phúc giản đơn. Và cũng vì cô, tim anh giờ đây, tan nát.

Cạch. Cánh cửa bất ngờ bật mở, Ken cứng nhắc bước vào, cảm giác thân người nhẹ tênh như rơi vào ‘ngục giới’.

-Dương Thiên Bảo, năm nay 20 tuổi, con trai của Chủ tịch Ngân hàng MYBANK Dương Quốc Trung, định cư ở Canada năm 10 tuổi, tốt nghiệp loại xuất sắc đại học SEASON.

-Về nước vào một tháng trước và về lại Canada vào hôm qua. Trong khoảng thời gian này, anh ta có qua lại với một cô gái Việt Nam, sau đó hai người họ cùng nhau trở về Canada....Cô gái đó...

Chăm chú nhìn vào thông tin trên tay, Ken lướt báo cáo. Thoáng thấy khuôn mặt Tổng Giám đốc có phần tối đi, anh ngáp ngừng.

-Cô ấy....là Hạ Vân Linh...con gái của Hạ Vĩnh, giám đốc tập đoàn KT.

Rắc...rắc. Tách trà trong tay Hàn Phong vỡ vụn. Trên cổ tay, gân xanh nổi lên từng đường rất rõ.

-Tấm ảnh đó!

Thanh âm trầm thấp vọng vào không gian ngọt ngào của căn phòng, truyền đến Ken một cơn rét, lạnh thấu xương.

-Tổ giám định của Kate đã kiểm tra, tấm ảnh đó...là thật, không ghép, không photoshop.

Không nhận được bất cứ phản ứng nào từ Hàn Phong, Ken im lặng. Âm thầm mang trạng thái lơ lửng của lúc đầu vào đây rồi đi.

Cánh cửa vừa khép lại, hơi thở sợ hãi vội vã trút xuống. Gấp gáp bước thật nhanh, tránh xa khu vực có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Một bước, hai bước, ba bước... Ken dừng chân, giật thót người khi phòng Tổng Giám đốc vang lên một âm thanh rất lớn, tiếng thủy tinh rơi xuống nền gạch, đồ vật va đập mạnh, đan xen lẫn nhau tạo nên một chấn động kinh người.

Giữa đông đảo võ, hỗn độn của căn phòng. Bóng dáng cao lớn lọt thỏm trong sự cô độc. Chàng chịt ghim vào người những mảnh nhọn sắc bén, phồng nện trắng phau của chiếc áo sơ mi đã loang lỗ vết máu.

Đôi tay ghì chặt khung ảnh trên bàn làm việc, thân người bé nhỏ thuần khiết nhìn về phía trước, nụ cười hiện hiện trên khóe môi đẹp như tranh.

Hàn Phong khom người, gục đầu lên khung ảnh đã gãy vụn, kí ức bị Gió tàn nhẫn thổi về, liếm láp cơn đau đến tận quai của anh. Anh nhớ nụ cười như bình minh tỏa nắng trong lần đầu gặp cô, nhớ giọt nước mắt ngốc nghếch chưa kịp lau khô trong lần cuối cô ở cạnh mình.

-Hàn Phong, em rất sợ, sợ tất cả chỉ là giấc mơ của riêng mình, anh sẽ lại rời bỏ em như mẹ. Hàn Phong, hứa với em, đừng rời xa em!

Giọng nói yếu đuối ấy như nhát dao đâm thật sâu vào tim anh, một nhát, hai nhát..... hàng ngàn nhát. Đâm rồi lại đâm, bầm vằm đến tứa máu.

Đáy mắt sâu thẳm dậy lên những làn sóng, cánh môi chua chát cong lên.

-Hạ Vân Linh, tôi không rời xa em, còn em thì mãi mãi rời xa tôi...

* * * * *

-Ha..ha..Món quà đó ông đã gửi rồi sao ? Thật thú vị!

Là điệu cười cay độc quen thuộc, hài lòng, thỏa mãn với chiếc váy xinh đẹp, vô hình mà mình dựng nên.

Người đàn ông nhếch mép cười theo, nếp nhăn trên khuôn mặt lập tức tập trung thành khối, rõ ràng biểu hiện sự già nua và gian xảo.

-Cô yên tâm, kế hoạch lần này đảm bảo thành công mỹ mãn.

Cô gái nghiêng đầu, chân mày nghi hoặc nhướng lên:

-Những bức ảnh đó, Hàn Phong để lừa vậy à ?

Với tay đùa nghịch chiếc máy ảnh, ông ta thích thú tán thưởng đầu óc của chính mình.

-Chỉ cần một vài thông tin che mắt Kate, Rose làm được. Còn bức ảnh, haha...Tôi đã xử lý chúng bằng Bily, chất bôi trơn làm máy kiểm tra photosoft phát sai tính hiệu báo lỗi. Đoán xem, Gió lạnh của chúng ta sẽ thế nào ?

Chuyển tầm nhìn sang nữ chủ nhân non nớt của Rose, ông ta tỏ vẻ bề trên rất có năng lực. Thông thả quay sang thưởng thức ly rượu sánh đỏ còn bỏ dở.

Cô gái khẽ cười, kiểu cách ngạo mạn này, cô chờ xem ông ta giữ được bao lâu. Nhưng trước mắt, lão già vẫn còn giá trị, đợi khi đầu óc gian trá bị rút mòn những mảnh khoe, cô sẽ cho ông ta biết ai mới là chủ nhân thực sự của Rose.

Loại rượu cao sang vào tay kẻ hèn mọn cũng trở nên bình thường. Ông ta ừng ực tống rượu vào dạ dày như nước lã, lấy tay quệt miệng, ánh mắt híp lại đầy dục vọng.

-Lần này tôi có thưởng chứ?

Cánh môi đỏ hồng giều cợt nâng lên, giọng nói rõ ràng khinh miệt.

-Tôi rất muốn đáp trả công lao to lớn của “tiền bối” , “ngài” cần gì?

Không để ý thái độ xỏ xiên của cô , giọng nói mờ đục lộ rõ bản chất xấu xa.

-Cô gái đó...tôi muốn cô gái đó! Rất xinh đẹp.

Khi tình yêu nhấn chìm lý trí, u mê mở đường cho những bi thương, đau khổ. Hai con người, hai nửa trái tim luôn hướng về nhau nhưng khoảng cách giữa họ bị bàn tay của số phận kéo xa đến vô tận.

Sẽ như thế nào nếu họ mãi mãi không nhìn thấy nhau, mãi mãi sống trong đau khổ và tuyệt vọng ? Gió vẫn đang vẽ, tiếp tục những mảng màu u tối!

32. Chương 32 : Đánh Mất (1).

Sức mạnh của tình yêu có thể đánh đổ tất cả, nhưng nó cũng khiến tất cả phải đổ gục dưới những đòn đau, u mê.

Đồng chậm chạp chuyển mình, cái lạnh khắc nghiệt vây lấy ánh nắng, đem lại bầu không khí ngọt ngào, buốt giá.

Con đường cao tốc vắng tanh vang lên tiếng động cơ rất nhỏ, chiếc xe mui trần đen tuyền, xé gió lao vào khoảng không trước mặt.

Đôi môi lẫm lẫm trĩu nặng, ánh mắt chết chóc, nâu sẫm sự giận dữ cực độ.

Kết..... xe đồ phịch trước Tập đoàn Đình Khiêm. Thân người cao lớn mau chóng bước xuống, mang bộ mặt “giết người” đi vào.

-Đình Hàn Phong đang ở đâu ?

Giọng nói lạnh băng khiến cô nhân viên tái mặt, lắp bắp :

-Tổng...tổng Giám đốc đang bận, anh có thể đợi một chút để tôitôi....Á!

Cổ tay bị siết chặt, cô nhân viên hoảng sợ hét lên. Mọi người bắt đầu chú ý đến chàng trai, hai tên bảo vệ vội vã chạy đến.

-Nói mau, cậu ta đang ở đâu?

Thấy người trước mặt như nổi điên, cô gái run run trả lời, bán đứng cả “lương tâm nghề nghiệp”.

-Tầng....tầng...49, Tổng giám đốc ở đó!

Cánh tay rần rần rút về, chàng trai xoay người, lao như bay vào thang máy. Phía sau vang lên tiếng truy hô của bảo vệ và cô gái đáng thương bấy.

-Bắt lấy anh ta, kẻ gây rối!

Ding. Cửa thang máy mở ra cùng lúc điện thoại Ken réo ầm ĩ. Anh chàng thư kí ung dung mở máy nhưng sắc mặt bỗng chốc sa sầm, cả người cứng đờ nhìn về kẻ đang hùng hăng tiến đến.

-Ken, anh còn đó không ? Mau ngăn anh ta lại, tên đó rất bạo lực!

Thanh âm rất lớn vọng ra từ điện thoại không thể kéo anh chàng về với mặt đất, bộ não trì trệ đã nặng nề rơi xuống “quỷ môn quan”.

Mắt thấy “đối tượng nguy hiểm” đang ngày một rút ngắn khoảng cách với mình, Ken hoàn hồn, dang tay ngăn anh ta bước vào phòng Tổng giám đốc.

-Anh không thể vào, Tổng giám đốc đang bận, anh....

Vỡ kịch được tái diễn và cấp độ “chấn thương” của “nạn nhân số hai” có vẻ nghiêm trọng hơn “nạn nhân số một”. Vẫn là hành động ngăn cản ,và lần này câu nói cũng chưa kịp hoàn thành đã bị gián đoạn.

Ken đau đớn ôm bụng, quần quai nằm trên nền gạch sau khi ăn trọn một cú đấm.

Cánh cửa thiết kế tinh xảo lệch bản lề vì lực tác dụng vượt mức cho phép, chàng trai thu chân về, ngang nhiên bước vào phòng.

Mùi rượu nồng nặc bốc lên, căn phòng tối đen không chút ánh sáng.

Với tay bật công tắc, vị khách “không mời” đột ngột cứng đờ. Cảnh tượng đập vào mắt khiến anh kinh hãi, một cảm giác lạnh lẽo ủa về, đập tắt ngọn lửa như thiêu đốt trong lòng anh.

Sàn nhà đầy những mảnh vỡ, vỏ bia rượu chất chồng lên nhau, tài liệu trên bàn làm việc bị vò đến nát nhàu.

Giữa đông đảo nát, thân người cao lớn ngồi bệt dưới chân sofa, một gối cong lên, một gối duỗi thẳng, mắt nhắm nghiền.

Mái tóc ngang ngược không thẳng hàng, quần áo xộc xệch, máu từ vết thương ở tay không ngừng chảy ra, ứ đọng trên nền gạch.

Vẫn gương mặt góc cạnh hoàn mỹ, dáng người lạnh lẽo u ám nhưng bộ dạng này của Gió lạnh khiến người đối diện phải sửng sốt.

Rain chậm rãi bước đến, bàn tay mệm mại đưa lên day day thái dương.

Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ vừa tìm kiếm, vừa điều động lực lượng của Hạ gia, nhờ vả sự hỗ trợ từ phía cảnh sát, kể cả liên lạc với mạng lưới ngầm của các bang phái, mọi mệnh lệnh của Hạ Anh Du đủ khiến “hắc bạch lưỡng đạo” phải đau đầu. Vậy mà tin tức về Vân Linh và Nhã Nhi hoàn toàn không có.

Người ta phát hiện chiếc xe đạp móp méo, nằm chổng chơ trên một con đường vắng và rất nhiều máu trên mặt đường. Chiếc xe đó chính xác là của cô nhóc đánh đá Cao Nhã Nhi.

Rain hoảng hốt tìm đến Richard nhưng cả Nhã Nhi và Vân Linh đều không ở đó, chỉ thấy cô gái mang tên Diệp Khanh đang vội vã rời khỏi lớp học Đặc biệt.

Mọi nghi ngờ đổ dồn về Rose khi cảnh sát phát hiện một khay cài áo hình hoa hồng tại hiện trường.

Rain biết anh cần phải hết sức bình tĩnh, mà việc quan trọng lúc này là giấu kín mọi chuyện để tránh “bức dây động rừng”. Bọn người này hẳn phải có âm mưu, mục tiêu rất có thể là nhắm vào Đình Hàn Phong.

Nhưng Kate không có động tĩnh, Đình Hàn Phong cũng chẳng thấy đâu. Rain thực sự tức giận, anh đã tin tưởng giao cô em gái yêu quý nhất, “thiên thần bé nhỏ” của nhà họ Hạ cho anh ta, vì chỉ có Gió lạnh mới đủ khả năng bảo vệ, yêu thương cô.

Đến hiện tại, khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Rain cảm thấy bản thân đã mắc sai lầm, một sai lầm quá lớn mà kết quả...anh không muốn nghĩ đến.

-Đình Hàn Phong, cậu đang làm cái quái gì vậy ?

Giọng nói bộc lộ cơn giận dữ không thể kiềm chế được nữa. Rain dồn lực vào cánh tay, xốc mạnh cổ áo Hàn Phong, buộc anh đứng lên.

Hàng mi rậm khê động dậy, Hàn Phong mở mắt. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Rain, ánh nhìn trống rỗng, hun hút sâu như đáy vực.

Rain nghiêng rặng, bàn tay co thành nắm đấm, chuẩn bị giáng thẳng vào khuôn mặt đáng đánh kia.

Bàn tay đang giơ chừng lại giữa không trung khi tiếng cười bất chợt vang lên.

Hàn Phong đang cười, khuôn miệng nhếch lên tạo nên thứ thanh âm chua chát, lạnh lẽo.

-Cô ấy đi rồi ! Hạ Vân Linh dám rời bỏ tôi. Tốt... Haha...Tốt lắm!

Đưa tay gạt mạnh bàn tay đang giữ lấy cổ áo mình, Hàn Phong đổ sập thân người lên sofa, rồi lại dùng đôi tay ấy ôm chặt ngực.

-Tại sao ? Hạ Anh Du, anh nói cho tôi biết, tại sao ? Tôi yêu cô ấy, thực sự rất yêu cô ấy...

Giọng nói mang theo hương rượu, nhuộm đầy sự thống khổ, đớn đau.

Hàn Phong vùi mình vào cơn say, nhấn chìm bản thân trong nỗi tuyệt vọng. Anh không thể chấp nhận sự thật, không cách nào để buông tay.

Với bản chất của Gió lạnh, Hàn Phong sẵn sàng cướp Vân Linh từ tay Dương Thiên Bảo, anh sẽ nhốt cô ấy vào tim mình, mãi mãi giam cầm cô. Nhưng nụ cười đó, những hình ảnh thân mật, yêu thương của hai người không ngừng hiện lên, khuấy đảo ý nghĩ độc chiếm của anh.

Giữ được người cô nhưng tim cô sẽ thuộc về anh ? Vân Linh đối với anh là những tình cảm mơ hồ, lúc muốn chối bỏ khi lại thừa nhận. Nhưng với anh ta, tất cả lại rõ ràng, vì hai người là thanh mai, là mối tình mười năm sâu đậm.

Anh cuối cùng chỉ là một cơn gió thoáng qua, nó làm cô rung động, khiến cô lầm tưởng thứ gọi là tình yêu. Thế nên, khi Dương Thiên Bảo xuất hiện, Vân Linh đã từ bỏ mọi thứ, quên lãng cơn gió vô hình này để bước theo ánh mặt trời của mình.

Nhìn thái độ và hành động của Hàn Phong, đôi mắt nâu bỗng chốc lóe sáng. Một ý nghĩ mau chóng lướt qua đầu, Rain vội đảo mắt đến chiếc bàn làm việc vô cùng lộn xộn trong căn phòng.

Bên dưới những tài liệu bị vất rơi tung, một phong thư màu đỏ lộ ra, đập vào mắt Rain. Sắp ảnh bị vò nát nằm đè lên những tài liệu được gửi đến từ Kate.

Cẩn thận xem xét từng bức ảnh, sắc mặt Rain trở nên cứng nhắc.

Đặt sắp ảnh trở lại bàn, anh bắt đầu lật giở những tài liệu, hơi thở dồn dập khiến lồng ngực căng lên, hàng mày co giãn vô định.

Vội vã bấm số ai đó, Rain im lặng chờ đợi sự trả lời.

-A lô!

Giọng nói trầm ấm vang lên khiến Rain nhẹ nhõm phần nào, anh gấp gấp:

-Cậu đang ở đâu ?

Đáp lại thái độ khẩn trương của anh, đối phương rất từ tốn .

-Canada.

Hít vào thật sâu, Rain cố gắng bình tĩnh, một Đình Hàn Phong bị lụy là quá đủ, trụ cột còn lại là anh sẽ phải gánh trách nhiệm.

-Lúc cậu đi có gặp Vân Linh không ?

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, Rain bắt đầu sốt ruột.

-Thiên Bảo! Cậu vẫn ở đấy chứ ?

Giọng nói ấm áp khi nãy lại vang lên, phảng phất âm điệu trầm buồn.

-Chúng em hẹn nhau ở một quán cà phê! Em đã nói với Vân Linh em yêu cô ấy, yêu mười năm rồi, em muốn lấy cô làm vợ...nhưng.

Rain nghe rõ cái thở mạnh ở phía sau anh, bàn tay cầm điện thoại siết chặt.

-Nhưng.... cô ấy nói chỉ xem em là anh trai, người anh trai cô ấy rất yêu quý.

Rain không nói gì, tất cả từng chút một đi đến phán đoán ban đầu của anh.

Thấy Rain im lặng, Thiên Bảo khẽ cười.

-Này, Hạ Anh Du! Anh không giận vì em cướp mất Vân Linh của anh chứ ? Em thì lại rất vui vì có một cô em gái “đáng ghét” như thế!

Rain cũng cười, mắt chăm chú nhìn về những bức ảnh, dùng thái độ bông đùa đáp trả sự khiêu khích của đối phương.

-Cho cậu vào vị trí “anh trai dự bị”, khi nào tôi “chấn thương”,cậu sẽ được “ra sân”.

Tiếng cười giòn giã vọng về như xua tan phần nào không khí giá lạnh, Thiên Bảo cao giọng:

-Nói với Đình Hàn Phong giúp em, Vân Linh thực sự rất yêu anh ta, bảo anh ta chăm sóc tốt cho cô ấy. Nếu Vân Linh có tổn hại gì, Đình Hàn Phong chắc chắn sẽ chết trong tay em....

Cuộc đối thoại kết thúc. Rain vừa xoay người bỗng sững lại.

Hàn Phong đứng ngay sau lưng anh, ánh mắt phức tạp nhìn thẳng vào Rain.Một cơn lạnh tỏa ra, hòa trộn những dịu nhẹ của hương Cỏ may với mùi máu tươi tanh tưởi.

Hai chiếc bóng cao lớn đồ dài, in lên nền gạch vệt đen trắng đan xen, hỗn loạn.

Đôi mắt nâu khẽ gợn những con sóng, phóng cái nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa sổ, nơi màu trời đang u ám phủ lên mọi vật.

-Chúng ta đã bị lừa!

Sức mạnh của tình yêu có thể đánh đổ tất cả, nhưng nó cũng khiến tất cả phải đổ gục dưới những đòn đau, u mê.

Gió lạnh cũng không ngoại lệ.

Dù biết được sự thật, nhận ra cái bẫy hoàn hảo đã sắp đặt, nhưng còn kíp để cứu vãn mọi chuyện, chấm dứt cơn ác mộng kinh hoàng này ?

33. Chương 33 : Đánh Mất (2).

Đánh mất thứ mình yêu quý nhất không phải cảm giác mất mát, mà là cảm giác ngập đầy. Ngập đầy những vết thương, nỗi đau, phải tìm ra những quy luật dành mình. Buộc bản thân chấp nhận.

Giữa khu rừng vắng vẻ, ngôi biệt thự xám đen ẩn mình trong bóng tối. Sự tĩnh mịch và u ám gợi lên cảm giác chết chóc, rùng rợn.

Trong căn phòng ẩm thấp, tối tăm, hai cô gái nằm bất tỉnh trên nền gạch, không ngừng phả vào không khí những hơi thở mang nỗi khiếp đảm.

Nhã Nhi khó nhọc mở mắt, đôi vai gần như mất đi cảm giác vì cú đánh của tên bắt cóc. Khi ngồi thẳng được thân người, cô phát hiện tay và chân mình bị trói chặt, sợi dây thừng cửa mạnh vào da, tứa máu.

Vân Linh bất động nằm bên cạnh, một bên má sưng đỏ vì cái tát hung tợn của bọn người kia.

Nhã Nhi cố nhích người đến gần Vân Linh, ra sức lay cô bạn.

-Vân Linh, Vân Linh... tỉnh dậy đi!

Hàng mi dài khê động đậy, thân người nhỏ bé bắt đầu vùng vẫy.

-Nhã Nhi, chúng ta đang ở đâu ? Tay và chân tớ ?

Đưa hai bàn tay bị cột chặt vào nhau đỡ Vân Linh, Nhã Nhi dời mắt đến cánh cửa đang đóng kín.

-Tớ không biết đây là đâu! Vân Linh, tớ nghĩ chúng ta bị bắt cóc. Nhưng lúc bọn chúng ra tay, hình như mục tiêu chính là cậu.

Vân Linh nhú mày, mái tóc bết chặt vào khuôn má đầm mồ hôi.

-Nếu bọn bắt cóc nhắm vào tớ, chắc chúng chỉ muốn tiền. Nhã Nhi, khi nào có cơ hội, cậu mau tìm cách trốn thoát!

Nhã Nhi lắc mạnh đầu, đôi tay lạnh toát nắm lấy tay Vân Linh.

-Vân Linh, có đi chúng ta cùng đi, tớ nhất định sẽ không bỏ cậu ở lại.

Trong đêm tối lạnh lẽo, cái siết tay ấm áp đến lạ kì. Hai cô gái dù bé nhỏ, hai trái tim dù đang run lên vì sợ nhưng tình bạn giữa họ lại to lớn và vô cùng vững tin, nó giúp cả hai mạnh mẽ, can đảm để đương đầu, thách thức mọi nguy hiểm.

Cánh cửa cũ kĩ mở ra tạo nên tiếng kèn kẹt đáng sợ. Một bóng đen chậm rãi bước vào mang theo tiếng cười như vọng về từ địa ngục.

-Ha ha, yên tâm. Không có trường hợp một người phải ở lại đây đâu! Vì cả hai cô, không ai có thể thoát khỏi.

Nhã Nhi ngẩng mặt, chăm chăm nhìn vào cô gái. Chiếc mặt nạ đỏ thẫm che hết khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sắc lẹm.

Cô giật mình, cố nhìn thật kĩ ánh mắt ban nãy, đuôi mắt dài và xếch lên, ánh nhìn làm Nhã Nhi có cảm giác quen thuộc, một hình ảnh chợt thoáng qua trong đầu khiến cô bất giác rùng mình.

Nhận ra thái độ của Nhã Nhi, cô gái vội cup mắt, xoay người bước lại gần Vân Linh.

Nhã Nhi vẫn nắm chặt tay Vân Linh, hốt hoảng hét lên:

-Tránh ra, không được động đến cậu ấy !

Một tiếng vỗ tay vang lên,ngay lập tức đám người áo đỏ bước vào, hành động như những con rô bốt được cài đặt sẵn.

Vân Linh dựa sát vào người Nhã Nhi, môi mím chặt. Cô cảm nhận những nguy hiểm đang gần kề, dám bắt cóc người giữa ban ngày chứng tỏ bọn chúng không phải hạng vừa.

Mãi suy nghĩ, Vân Linh không biết cô gái kia đã đến bên cạnh mình lúc nào. Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào má cô, vuốt ve vết đỏ ửng đang sưng tấy.

Giọng nói mang vẻ thương xót, có chút gì đó tức giận.

-Các người, ai ra tay đánh cô ta thế này ?

Một tên áo đỏ run rẩy bước lên,cuối đầu nhìn vào đóa hồng trên ngực áo.

-Là tôi thưa chủ nhân!

Thái độ và lời nói của bọn người này khiến Nhã Nhi và Vân Linh mơ hồ, có lẽ cô gái không có ác ý, cô ta có thể bị ai đó sai khiến làm những việc này. Nghĩ đến đây, một hy vọng bất chợt le lói trong lòng hai cô gái, tâm trạng vừa mừng rỡ vừa lo sợ đan xen nhau.

Đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch lên sau chiếc mặt nạ, cô gái thăm hỏi lòng với màn kịch thú vị mình bày ra.

Thấy chủ nhân vẫn không nhìn mình, tên áo đỏ thất thần, kinh hãi suy tưởng những hình phạt khủng khiếp mà chủ nhân đã từng làm với kẻ khác,được áp dụng trên người mình. Hắn nhắm nghiền mắt, mồ hôi không ngừng rỉ ra trên trán.

Không để ý đến tên thuộc hạ đang sợ đến biến sắc, cô gái một lần nữa chạm tay vào má Vân Linh.

Vân Linh giật bắn người, lùi mình về phía sau. Cô ta là đồng minh hay kẻ thù, cô không thể phân biệt, cũng không muốn biết, điều cần làm bây giờ là phải thật bình tĩnh.

Bàn tay xa lạ kia dừng lại, một nụ cười khe khẽ vang lên kèm theo tiếng...CHÁT.

Vân Linh đau đớn hét lên, khoe miệng bật máu vì cái tát quá mạnh vừa rồi.

Cô gái quay sang nói với tên thuộc hạ, giọng điệu nhẹ tênh.

-Ngu ngốc! Tát như vậy là quá nhẹ! Phải thế này, rõ chưa?

Nhã Nhi bị động chứng kiến tất cả, cô vội vàng ôm đôi vai đang run bần bật của Vân Linh, sợ hãi đỡ lấy khuôn má đỏ như máu của cô bạn.

Quảng ánh mắt căm phẫn tới con người tàn độc kia, cô siết chặt tay.

-Các người rốt cuộc muốn gì? Hạ gia có rất nhiều tiền, họ sẽ cho các người, chỉ cần đừng tổn thương đến Vân Linh. Bằng không Hạ Anh Du sẽ không tha cho các người!

Tiếng cười một lần nữa vang lên, cô gái bước về phía đám người áo đỏ, vỗ vai một tên trong số đó.

-Người có nghe cô ta nói gì không ? Ha ha...Hạ Anh Du chẳng phải đang loay hoay với đám người vô dụng của anh ta à ? Gọi cả cảnh sát và xã hội đen, hừ..chỉ biết dùng sức lực một cách ngu ngốc!

Đưa tay ôm lấy bên má đau điếng, Vân Linh giận dữ hét lớn.

-Đừng hối hận với những việc các người đã làm, Hàn Phong anh ấy sẽ giết hết tất cả các người!

Tuy cơn giận lên đến đỉnh điểm nhưng niềm tin lại cuộn cuộn dâng cao, cô tin vào Hàn Phong, mong chờ anh đến cứu mình. Vì mỗi lúc Vân Linh gặp khó khăn, mỗi khi cô lo sợ, anh sẽ đến bên cô, nhẹ nhàng giúp cô lau khô nước mắt, ấm áp ôm cô vào lòng.

Tiếng cười tắt đi, cô gái đưa tay vuốt lấy mái tóc rối bù của Vân Linh, hạ thấp giọng như thì thầm.

-Rất tiếc phải nói cho cô biết, Đình Hàn Phong sẽ không bao giờ đến đây, anh ta hẳn là đang đau khổ đến không muốn sống.

Vân Linh cảm thấy ngờ vực , mục đích của việc bắt cóc trắng trợn này không lẽ...

-Các người đã làm gì anh ấy ?

Cô gái nhỏ bổ nhào về phía trước, quờ quạng khắp nơi, cuối cùng cũng chạm được bàn tay độc ác kia. Vân Linh siết chặt, lôi mạnh cô ta.

Cô gái bị tấn công bất ngờ, chao đảo nghiêng về phía trước. Nhưng thương tích cùng bộ dạng yếu ớt của Vân Linh làm sao đủ sức quật nổi con người từng lăn lộn trong thế giới ngầm , đôi tay hung hăng hất mạnh Vân Linh khiến cô ngã nhào.

Cô gái nghiêng rặng nhìn vết xước vừa bị cào trún.

-Cô đúng là đồ điên ! Hừ. Nói cho cô biết, không ai có thể động vào anh ta vì Đình Hàn Phong xưa nay đều rất hoàn mỹ. Nhưng...cuối cùng, tôi cũng thấy một điểm chí mạng của Gió lạnh. Đó là cô, Hạ Vân Linh! Có được cô trong tay, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ thảm hại dưới chân tôi !

Nhã Nhi giữ lấy Vân Linh đang kích động, giơ chân đạp mạnh vào chân cô ta.

-Cô mới là đồ điên! Cả nhà cô đều bị điên mới sinh ra con người tàn độc như cô. Cô nghĩ với mấy trò còn này có thể che mắt Đình Hàn Phong sao ? Ha..ha. Về nhà mà nằm mơ đi! Anh ấy sẽ đến đây cứu chúng tôi, các người chuẩn mớ chôn đi là vừa!

Hai từ “cả nhà” như mũi kim thọc sâu vào tim cô gái, mối hận dồn nén bấy lâu được dịp bùng phát và người chịu trận không ai khác là cô gái mạnh miệng vừa rồi, Cao Nhã Nhi.

-Cô giỏi lắm, để xem miệng lưỡi của cô còn có thể đánh đá được nữa không ?

Bước những bước dài về cánh cửa, bóng đen chợt dừng lại, hất hàm ra lệnh.

-Mau làm cho cô ta câm miệng, có chết cũng không sao ?

Thanh âm ken két một lần nữa vang lên, cánh cửa sập mạnh khuất lấp bóng dáng âm u kia.

Vân Linh nghe rõ tiếng bước chân, tiếng bẻ tay rắc rắc. Một giọng nói ồm ồm vang lên, dội vào tim cô cơn hoảng loạn cực độ.

-Lôi con nhỏ đó ra!

Lời nói vừa dứt, hai tên hùng hổ kéo tay Nhã Nhi, xềnh xệch lôi cô ra giữa phòng.

Nhã Nhi ra sức phản kháng, dẫy dựa thoát khỏi đám người man rợ kia.

Tên cầm đầu tỏ ra bức bối trước sự chống đối của cô gái, hấn thô bạo nắm tóc Nhã Nhi, ghì ngược ra phía sau khiến cô điếng cả người.

Những cái tát như trời giáng rơi xuống bắt đầu àn hành hạ mất hết tính người. Tiếp tục là cú đá vào bụng, lưng.

Nhã Nhi co quắp người, ôm lấy đầu. Trận đòn diễn ra không chút thương xót, mùi máu tanh tươi bốc lên càng kích thích bản chất bạo lực của chúng.

Vân Linh cố lê thân người về phía phát ra tiếng rên rỉ đau đớn của Nhã Nhi, nước mắt giàn giụa khắp khuôn mặt.

-Dừng tay, xin các người.... Dừng đánh cậu ấy nữa, dừng tay đi mà!

Đám người điên cuồng kia xem lời van xin của Vân Linh như không khí, chẳng mảy may để ý đến cô gái mù vô dụng.

Bất chấp tất cả, cô gái nhỏ lao vào trận đòn ác nghiệt, dùng thân mình che lấy Nhã Nhi.

Cánh tay yếu ớt đưa ra đẩy cô bạn, giọng nói thều thào không chút sức lực.

-Vân Linh, tránh ra....bọn chúng không có tính người, chúng sẽ đánh chếtcậu mất. Cứ mặc tở, tở có chết cũng không ai đau lòng. Nhưng cậu còn ba, còn anh trai, có cả người yêu cậu. Họ sẽ không sống nổi nếu cậu xảy rachuyện, Vân Linh nghe lời tở, tránh ra đi!

Mặc kệ những cú nện ầm ầm giáng xuống thân mình, Vân Linh vẫn ôm lấy Nhã Nhi.

-Nhã Nhi, cậu còn có tở. Tở đã nói tở là gia đình của cậu, mãi mãi che chở, mãi.... mãi bảovệ..... cậu!

-AAAAAAAAA....

Tiếng thét vang lên cùng lúc thân người của Vân Linh đổ sập xuống.

Nhã Nhi cố gượng dậy, ra sức đỡ lấy cô bạn.

-Vân Linh...hức...hức. Cậu đừng có chuyện gì, Vân Linh mau tỉnh lại đi...

Nghe thấy tiếng khóc nức nở của Nhã Nhi cùng trạng thái cứng đờ của Vân Linh, bọn người áo đỏ hoảng hồn dừng tay.

Tên cầm đầu đá mạnh vào kẻ vừa đánh Vân Linh bất tỉnh.

-Mày muốn chết hả, con nhỏ đó là bùa hộ mệnh của chủ nhân, nó mà chết....chúng ta cũng không thể sống.

Nói rồi, cả bọn xanh mặt rời khỏi phòng để lại hai thân người đầy máu, đau đớn và tuyệt vọng.

Nhã Nhi thất thần nhìn vào sắc mặt đang tái đi của cô bạn, hơi thở yếu ớt đang chậm dần, chậm dần.

Cô gái lắc đầu nguậy nguậy, vùi khuôn má nóng hổi nước mắt vào bàn tay lạnh ngắt của Vân Linh.

-Không, Vân Linh....cậu không được bỏ tở, không được!

Chưa bao giờ Nhã Nhi cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng như lúc này. Dù là ngày ba mẹ ra đi hay lúc bị đám bạn đánh đập, Cao Nhã Nhi vẫn thờ ơ chấpnhận, một mình gặm nhấm nỗi đau. Vì cô nghĩ trên thế gian này không tồn tại hai từ “người thân”, cuộc sống của cô chỉ chứa đủ bản thân mình,ngoài cô ra sẽ không còn ai khác.

Nhưng Vân Linh đã xuất hiện, xóa tan cái ý nghĩ buồn cười này. Cô ấy nói sẽ bảo vệ cô, là gia đình của cô.

Nhã Nhi đau đến không thể thở, người thân duy nhất của cô đang muốn rời bỏ cô, Vân Linh muốn buông tay, muốn nhắm mắt.

Cô gái cắn chặt môi, để cơn đau thể xác xoa dịu những thương tổn về tinh thần.

-Vân Linh....Tở không muốn mất cậu.

Tiếng nói nhỏ dần rồi rơi vào khoảng không rộng lớn, chơi vơi, lạc lõng giữa đêm tĩnh mịch.

Có lẽ mất đi Vân Linh, Nhã Nhi sẽ mất đi rất nhiều thứ. Nhưng có một thứ không bao giờ mất đi, đó là tình bạn, là trái tim thiên sứ, thánh thiện của Vân Linh.

Cuộc sống có rất nhiều quy luật cần tuân theo. Có những quy luật hiểnnhiên đúng, cũng có những quy luật qua trải nghiệm mới nhận ra nó thựcsự đúng.

Đánh mất thứ mình yêu quý nhất không phải cảm giác mất mát, mà là cảmgiác ngập đầy. Ngập đầy những vết thương, nỗi đau, phải tìm ra những quy luật dành ỉnh. Buộc bản thân chấp nhận.

Gió Lạnh sẽ biết được điều đó!

34. Chương 34 : Bóng Đêm (1).

Những bước chân vội vã nện xuốngnền gạch, bóng dáng mệt mỏi giờ đây to lớn hơn bao giờ hết. Vì ẩn bêntrong nó là hai trái tim, hai nỗi lòng nặng trĩu, chất đầy bao hình ảnh, nhớ thương về cô gái của họ.

Đêm. Những cơn tuyết dồn dập kéo về, lạnh lẽo trùm lên mọi thứ. Nhiệt độ ngày càng xuống thấp, đông cứng đám là khô bên vệ đường. Trong màn tuyết trắng xóa, sừng sững một thân cây cao lớn nhưng trụi.

Căn phòng tối om không ánh sáng vang lên nhịp thở đều đều.

Giữa bóng tối, đôi mắt nâu sáng rực, chòng chọc nhìn vào thân người trước mặt.

Men theo hướng nhìn của đôi mắt đen thăm thẳm, ánh nhìn màu nâu bất chợt thâm trầm, âm u như màn đêm ngoài khung cửa.

Mọi sự điềm tĩnh, cao ngạo thường ngày bị trút sạch. Rain khó chịu lên tiếng:

-Cậu định ngồi đây đến khi nào ?

Từ khi biết tin Vân Linh và Nhã Nhi mất tích, Rain đứng ngồi không yên, nỗi sợ hãi bủa vây hết thảy mọi suy nghĩ của anh.

-Rain ơi! Em bây giờ trông có xấu xí lắm không? Em chẳng nhớ khuôn mặt mình thế nào nữa rồi!

-Ái da.... Anh dám đánh em. Rain à! Em thề là anh sẽ không lấy được vợ....

-Thì là anh trai em, kiến trúc sư thiên tài, người con trai 22 tuổi tài hoa, phong độ, lãng tử, đẹp trai.....Hạ Anh Du.

Giọng nói trong trẻo cùng khuôn mặt ma mãnh của Vân Linh cứ lữ lượt kéo về khiến Rain vô thức siết chặt tay. Anh đã hứa với mẹ phải bảo vệ Vân Linh, chăm sóc thật tốt cô em gái bất hạnh này. Nhưng Rain đã không làm được, trong lúc cô không rõ sống chết, người anh trai vô dụng là anh chỉ biết ngồi đó, bất lực chờ đợi.

Nỗi đau ấy là cơn đau của tình máu mủ ruột thịt, là điều hiển nhiên của hai chữ “gia đình”. Nhưng con tim anh lại ngỡ ngàng chấp nhận một cơn đau khác, cuốn chặt vào lòng hình ảnh cô nhóc đánh đá, Cao Nhã Nhi.

Không biết từ lúc nào, người con gái ấy hiển hiện trong đầu Rain, lạnh lẽo bên tai những trận cãi vã, đôi mắt tròn xoe nhìn anh đầy khiêu khích, nụ cười hả hê khi anh gặp “sự cố tàu lượn” hôm nào.

Đối với anh, Nhã Nhi không hề trẻ con như những hành động mà cô hay làm. Cô gái ấy ghét anh vì hiểu lầm anh hại bạn mình, thẳng thừng mắng anh vì bị gọi là “nhóc”. Ẩn sau dáng người bé nhỏ, gầy gò là cả một nghị lực phi thường, thái độ cứng cỏi đáng khâm phục của một đứa trẻ mồ côi.

Khi biết được hoàn cảnh của Nhã Nhi, Rain thấy lòng mình xao động dữ dội, tim anh rung rinh không vì những thương cảm, tội nghiệp mà anh biết chính cô mới là người anh cần. Anh muốn bảo vệ cô, muốn bước vào cuộc sống đơn độc ấy. Cao Nhã Nhi là người con gái thứ hai và cũng là cuối có thể khiến Hạ Anh Du từ bỏ tất cả.

Anh nhắm mắt, ghì chặt sự giận dữ cùng nỗi đau đớn ấy. Hai người anh yêu thương nhất, muốn bảo vệ nhất đang gặp nguy hiểm, nhưng đau lòng thì cũng chẳng ít gì vì bọn người kia quá gian xảo, chúng có thể bắt chắp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Tầm mắt xa xăm đột ngột dừng lại trên khuôn mặt thất thần của Rain, cất giọng ngang ngang bình thản.

-Chúng sẽ không manh động khi chưa đạt được mục đích, rất nhanh thôi chuột sẽ tự tìm đến mèo.

Không gian trầm mặc lắng xuống những tâm trạng khó nắm bắt, tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên dội vào đó sự ồn ào.

-Đình Hàn Phong , món quà thú vị chứ ?

Một giọng nữ cao ngạo vọng vào điện thoại, thái độ lộ rõ sự khiêu khích.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn, âm thanh dù rất nhỏ nhưng đủ gây chú ý đến người đối diện. Cánh môi đẹp nhếch lên, hài lòng với suy tính của mình.

-Rose cũng thật biết làm trò! Nói, các người muốn gì?

Vẫn là chất giọng trầm ổn, nhịp điệu đều đều lãnh đạm khiến cô gái thích thú.

-Ha..ha. Rất nhanh gọn! Vậy thì vào thẳng vấn đề, giao ra tập đoàn Đình Khiêm , hai cô gái xinh đẹp này sẽ an toàn trở về.

Hàn Phong nâng cao khóe môi, sắc mặt không chút thay đổi.

-Để vậy sao ?

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán khiến cô gái bất ngờ, một chút khinh thường thoáng qua : “Gió lạnh có thể vì một cô gái mà đánh đổi Đình Khiêm, tâm huyết cả đời của cha anh ta. Hừ, thứ tình yêu không đáng giá một xu đó đúng là điều cấm kị!”.

-Đình Hàn Phong, tôi khuyên anh đừng nên giở trò. Tính mạng bé nhỏ của cô ta, tôi không dám đảm bảo!

Ánh sáng mờ mờ lọt vào khe cửa, can đảm rơi vào khuôn mặt hoàn mỹ của Gió lạnh, lấp loáng tia cười đáng sợ.

-Hai mươi năm trước Đông Khánh bại dưới tay cha tôi, hai mươi năm sau con gái ông ta có lẽ sẽ khá hơn đấy!

Đầu dây bên kia im bật, cô gái cứng người sau khi nghe xong câu nói kia, vội vàng ngắt máy, đôi môi nhợt nhạt mím chặt.

Tiếng tút dài vọng ra từ điện thoại, Hàn Phong lại trở về dáng vẻ trầm mặc khi nãy.

Loáng thoáng nghe được cuộc trao đổi, thân nhiệt của Rain bắt đầu nóng hừng hực như lửa đốt.

-Cái tên ranh họ Đình kia, cậu muốn giao tập đoàn Đình Khiêm hay khôngmặc xác cậu, nhưng nếu Vân Linh có chuyện ,người đầu tiên tôi tính sổ....là cậu.

Hàn Phong bất động ngồi đó, bộ vest đen hòa vào bóng tối, hoàn toàn không để mắt đến những hành động và lời lẽ dọa nạt của Rain, anh chìm vào thế giới của riêng mình, lí trí xóa sổ cơn u mê từng vướng phải. Kể từ được Vân Linh, Hàn Phong không cho phép bản thân vướng vào bất cứ sai lầm nào khác, tuyệt đối không!

Đèn bật sáng cùng lúc một bóng người cao lớn bước vào.

Ken vất vả ôm cánh tay đầy thương tích, quần áo xộc xệch, mặt mũi sưng tím kinh hãi nhìn Rain rồi bước nhanh về phía Hàn Phong.

Rain trợn mắt, ném cho “nạn nhân số hai” cái nhìn giết người, đốm lửa phừng phừng cháy sáng như muốn thiêu đốt hai kẻ đáng ghét trước mặt.

Mặc kệ mồ hôi rịn ra dẫm dội trên trán, Ken vẫn hết sức tập trung vào việc báo cáo.

-Kate đã điều tra được nhóm người bắt cóc, chúng là đàn em của Rose. Một tên trong số đó hay lui tới hộp đêm Black Night bị Jack tóm được. Hảnkhai ra người đứng đầu Rose là một cô gái, mệnh lệnh ban đầu của cô ta là giết chết Hạ Vân Linh, nhưng sau đó kế hoạch có sự thay đổi.

Rain chăm chú lắng nghe những thông tin mà Kate đưa về, anh càng kinh ngạc khi Hàn Phong đã biết hết tất cả, những báo cáo kia chẳng quakhững định một lần nữa khả năng vượt giới hạn của Gió Lạnh mà thôi.Nhưng Hàn Phong vẫn yên lặng, chứng tỏ có điều mà anh rất muốn biết.

Chiếc điện thoại phát sáng, âm báo tin nhắn vang lên. Bàn tay thon dài màu chóng cầm lấy điện thoại, một tia sáng vụt qua nơi đáy mắt.

-Khu rừng!

Bị chất giọng lạnh lẽo quen thuộc cắt ngang, Ken có chút ngỡ ngàng nhưng ngay lập tức bản năng của một chuyên viên được huấn luyện bộc phát.

-Vâng. Là khu rừng nằm ở phía Bắc trung tâm thành phố, đó là cứ điểm của Rose. Kate gần như hết cách để ép tên đó khai ra, chúng quá trung thành, dù vậy chúng tôi.....

Trong khi Ken vành khuôn mặt trắng xợt thật khó coi để kể công , thì với tốc độ ánh sáng hai chàng trai xoèn xoẹt lao ra khỏi cửa.

Những bước chân vội vã nện xuống nền gạch, bóng dáng mệt mỏi giờ đây to lớn hơn bao giờ hết. Vì ẩn bên trong nó là hai trái tim, hai nỗi lòng nặng trĩu, chất đầy bao hình ảnh, nhớ thương về cô gái của họ.

Tình yêu rồi sẽ vượt qua sóng gió hay chỉ là chiếc lá bị cuốn đi ? Là hạnh phúc hay tiếp tục rơi vào vô vọng ? Tất cả đều có thể xảy ra.

35. Chương 35 : Bóng Tối (2).

Ông tối ngàng nhiên chiếm đoạt mọi thứ, cướp đi những hạnh phúc, yêu thương. Mang lại sự mất mát và thương tổn.

Trên chiếc giường cũ kĩ, thân người bé nhỏ vẫn nằm bất động. Khuôn mặt nhợt nhạt, vẻ tều tụy khiến Nhã Nhi cảm thấy vô cùng xót xa.

Suốt hai ngày Vân Linh bất tỉnh, Nhã Nhi luôn nắm chặt tay cô, ánh mắt hy vọng ấy chưa bao giờ vụt tắt.

Như lúc này đây, Nhã Nhi với bộ đồng phục nhào nát, đầu tóc rối bù bết chặt vào má, cổ dùng bàn tay đầy vết xước đánh thức cô bạn.

-Vân Linh à! Có nghe tớ nói không ? Mau tỉnh lại đi. Sao cậu lại thế này ? Đừng tưởng là có thể dễ dàng thoát khỏi tớ. Mau tỉnh lại cho tớ, Hà Vân Linh...hức hức.

Giọng nói mang sự tức giận nhỏ dần rồi lẫn vào tiếng khóc nức nở. Nhã Nhi gục đầu xuống mép giường, vùi vầng trán nóng hổi vào bàn tay lạnh lẽo của Vân Linh.

Nỗi sợ hãi, cơn đau và những giọt nước mắt cứ thế hòa vào nhau, khiến cô gái nhỏ co rúm thân người, mắt nhắm nhắm nhìn về Vân Linh.

Trong cơn mê man, Vân Linh nghe thấy tiếng gào khóc rất lớn của ai đó, nhưng tay chân cô lại tê cứng, cơ thể rất buốt, hơi thở mệt mỏi dần yếu đi.

Giữa làn khói mờ đục, cô thấy mẹ đang nắm chặt tay mình, âu yếm vuốt ve mái tóc xoăn ngoảnh nghịch, ánh mắt lấp lánh tia cười. Bàn tay mẹ thật ấm áp, tràn đầy những yêu thương mà Vân Linh mong nhớ bấy lâu.

Cô khẽ mỉm cười, đôi chân vô thức nhấc lên, cô sẽ đi cùng mẹ, sẽ bước theo ánh sáng ở phía xa, nơi không có những đau đớn, tổn thương, không có hận thù và giết chóc. Chốn bình yên ấy chỉ thuộc về những thiên sứ như mẹ, Vân Linh rất muốn đến đó.

Nhưng sau lưng cô một lần nữa vọng tới tiếng gọi thật to:

-Vân Linh à !

Cô quay đầu, một ánh mắt thâm trầm nhìn cô, khuôn mặt đầy nếp nhăn vô cùng ấm áp. Là cha, người luôn ở phía sau cô, quan tâm, răn dạy Vân Linh từ bản lĩnh đến cách sống. Ông sẵn sàng đánh đổi mọi thứ vì cô, thiên thần bé bỏng của cả Hạ gia.

-Vân Linh, quay lại!

Giọng nói hết sức giận dữ vang lên, Rain nhăn mặt, nghiêng răng kèn kẹt. Từ khi mẹ qua đời, anh luôn cố hết sức bảo vệ cô. Dù hai người hay cãi nhau, dù anh hay nói khích, chọc phá Vân Linh nhưng cô biết, bao nhiêu năm qua anh không ngừng tìm kiếm những bác sĩ giỏi nhất để chữa mắt chocô. Vì cô Rain đã liều mình kết bạn với Hắc giới, và cũng vì cô anh sẵn sàng từ bỏ người con gái mình yêu.

Tiếng cô bạn thân cũng bất chợt vọng về phía Vân Linh:

-Này “đồ bất cần”, cậu mà đi thì đừng nhìn mặt tớ nữa!

Thái độ của Nhã Nhi mỗi lần tức giận khiến Vân Linh cười phì. Cô bạn lém lỉnh này lúc nào cũng vậy, bề ngoài thì tỏ vẻ mạnh mẽ kiên cường nhưng thực chất bên trong lại vô cùng mềm yếu.

Vân Linh mím môi, cô đưa ánh mắt phân vân nhìn ba người rồi lại nhìn mẹ. Giờ phút hiện tại, cô phải chọn một con đường, một quyết định liên quan đến bản thân cô và mọi người xung quanh.

Nếu ở lại, con người khiếm khuyết như cô sẽ trở thành gánh nặng, mối lo lắng đối với tất cả. Mọi người lúc nào cũng quan tâm đến cô, đặt Vân Linh sau lớp màn chắn của họ. Nhưng những yêu thương ấy có thể đổi lại gì? Có lẽ chỉ là những nguy hiểm luôn rình rập, những thương tổn và muộn phiền.

Vậy xin tất cả, hãy cho cô được lựa chọn, Vân Linh không muốn vì cô mà những người thân yêu phải gặp bất hạnh. Họ từng nói cô là thiên thần, nên thiên đường đẹp đẽ của mẹ sẽ thích hợp với cô hơn.

Vân Linh khẽ cúi đầu, để giọt nước mắt không chân thực tí tách rơi xuống, cô lại mỉm cười thật tươi.

-Mẹ ơi, mình đi thôi!

Mẹ cô không nói gì, bà chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt con gái, nơi ẩn chứa những luyến tiếc và khổ đau.

-Hạ Vân Linh, em đứng lại cho tôi!

Chất giọng ngang tàn quen thuộc làm mọi quyết định mau chóng sụp đổ, Vân Linh cứng đờ siết chặt tay mẹ.

Mùi cỏ may không ngừng phả vào làn khói âm ỉm tạo nên một sức ép khó kháng cự. Cô không muốn quay lại, mà thực tế là không dám đối mặt với con người kia. Vân Linh sợ rằng khi nhìn thấy anh, cô sẽ đánh mất dũng khí để ra đi.

-Quay lại nhìn tôi!

Mệnh lệnh đanh thép làm cô gái nhỏ theo quán tính quay lại. Chỉ thấy chiếc bóng cao lớn sừng sững trong bóng đêm, cả người toát ra luồng khí u ám.

Đình Hàn Phong, cơn Gió lạnh lẽo thổi vào tim Vân Linh một tình yêu ấm áp, nồng nàn dư vị của rượu vang, khiến cô say đắm, ngập chìm.

Anh làm cô không còn là Hạ Vân Linh vô cảm, thờ ơ, cô sẽ cười mỗi khi nghĩ về anh, sẽ khóc khi nhớ anh. Vân Linh từng nói với bản thân, dù kết quả có thế nào cả đời này cô chỉ yêu duy nhất một người, kể cả anh yêu cô gái khác. Nếu anh quay lưng cô cũng sẽ đứng phía sau mà dõi theo.

Nhưng sao không sớm, không muộn, ngay khi cô chấp nhận buông xuôi, quyết định từ bỏ tất cả, Hàn Phong lại xuất hiện.

Nhìn lại chiếc bóng đen cô độc, đáy mắt Vân Linh dậy sóng. Một ý niệm ích kỉ nảy sinh, Vân Linh muốn trở về.

-Hãy quay về, làm theo những gì trái tim con lên tiếng!

Mẹ dịu dàng hôn lên trán cô rồi cứ thế hòa vào làn khói trắng, biến mất. Cánh cổng màu hồng phía xa khép lại, khung cảnh mờ ảo đọng lại giọng nói rất khẽ của Vân Linh.

-Mẹ à, con xin lỗi!

Những ngón tay thon dài bắt đầu động đậy, Vân Linh cố mở mí mắt nặng trĩu của mình.

Dù mở hay nhắm mắt thì mọi thứ cô nhìn thấy vẫn là một mảng đen tăm tối, nhưng Vân Linh muốn người bên cạnh an tâm khi cô có thể tỉnh dậy.

Một bàn tay nóng hổi nắm chặt tay cô, bàn tay quen thuộc mà từ lúc bị bắt cóc đến giờ chưa hề buông tay Vân Linh.

Dùng sức tựa vào tường, cô nâng người ngồi dậy, giật giật tay Nhã Nhi.

Bị ai đó đánh thức, hàng mi dài khẽ cử động, Nhã Nhi uể oải thay đổi tư thế ngủ khó nhọc của mình.

Đôi mắt tròn xoe mở to nhìn vào người trước mặt, niềm vui ập đến làm cô bật khóc.

-Vân Linh đáng ghét, bây giờ cậu mới chịu tỉnh à? Có biết tớ lo lắng cho cậu thế nào không hả!

Cánh môi nhật màu cong lên, nụ cười sáng lấp lánh hướng về “cô bạn mít ướt”.

-Nhã Nhi, đừng khóc! Nếu lúc này cậu không làm ồn, có lẽ tớ đã yên tâm đi theo mẹ. Nhưng mà, tớ vẫn muốn nghe cậu náo loạn hơn!

Lời nói của cô làm Nhã Nhi khóc dữ hơn, tính tình con trẻ không thay đổi làm Vân Linh cười phì.

Bầu không khí ngập đầy niềm vui ấy mau chóng tan biến khi tiếng mở cửa đáng sợ vang lên.

Mùi rượu nồng nặc xộc vào căn phòng, hơi thở phì phò nặng trĩu ngày càng tiến gần làm hai cô gái tái mặt.

Người đàn ông mập béo đưa đôi mắt gian xảo đảo quanh phòng, ánh nhìn bốn cột dừng lại trên người Vân Linh và Nhã Nhi.

-Ái chà....bọn khốn kiếp đó chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, sao có thể hành hạ hai người đẹp của chúng ta ra nông nổi này.

Ỉ ạch di chuyển đến chiếc giường, ánh mắt vẫn hau háu nhìn vào hai cô gái. Đưa bàn tay béo ú chạm vào má Nhã Nhi, người đàn ông tỏ vẻ thích thú:

-Cô gái đánh đá này chắc là Cao Nhã Nhi...haha. Đừng có trừng mắt với tôi, đôi mắt xinh đẹp này không chừng sẽ giống như bạn cô đấy!

Nhã Nhi điên tiết gạt tay ông ta, trừng mắt hét:

-Ông cũng đừng có mà chạm cánh tay bẩn thỉu này vào người tôi, tôi chẳng đảm bảo nó còn ở vị trí đó được bao lâu nữa đâu.

Tiếng cười sảng khoái bật ra, phảng phất mùi hôi rất khó ngửi từ chiếc miệng kinh tởm kia.

-Ha...ha. Nữ chủ nhân nói không sai, cô đúng là mạnh miệng. Cô gái à, chẳng ai đến cứu các cô đâu, nên yên phận thì hơn. Chọc giận cô ta, cô chỉ có con đường chết. Nhưng mà....

Đưa đôi mắt ra phía sau Nhã Nhi, ông ta hết sức thỏa chí.

-Làm hại đến cô ấy thì không tốt chút nào.

Nhận thấy tia nhìn dâm dăng kia cứ liên tục đảo về hướng Vân Linh, Nhã Nhi liền mình đẩy ông ta ra, mặc kệ thân hình mập mạp vô cùng chênh lệch với dáng người nhỏ nhắn của cô.

-Tránh ra, không được đụng đến Vân Linh, không được làm hại cậu ấy, tránh raAAAAA!

Khó chịu với sự phản kháng của cô gái, lão già siết mạnh tay cô, ra sức ném Nhã Nhi vào góc tường đằng xa.

Sức mạnh của ông ta hoàn toàn không chế mọi sự giãy giụa, chống cự của Nhã Nhi. Đôi tay thô bạo dùng dây thừng trói chặt, rồi bịt kín miệng cô lại.

Vân Linh hoảng hốt gọi Nhã Nhi, thân người yếu ớt cố bước xuống giường.

-Nhã Nhi ! Cậu không sao chứ, Nhã Nhi!

Bất chợt bị một bàn tay tóm lấy, sắc mặt của Vân Linh bỗng chốc trắng bệch.

Mùi rượu kinh tởm khi này hừng hực lan tỏa khắp căn phòng, vương vào đồ vật vị chua chua, nhờn nhờn buồn nôn.

Hơi thở trở nên gấp gáp khi nhìn vào khuôn mặt thánh thiện của Vân Linh, những dục vọng và khao khát điên cuồng trong người tên đàn ông trở dậy mãnh liệt.

Ngay từ khi gặp cô gái này, ông ta đã nuôi hy vọng chiếm đoạt cô, kể cả Vân Linh là người con gái của Đình Hàn Phong, ông ta cũng bất chấp tất cả.

Chiếc mũi xấu xí vùi vào hõm cổ Vân Linh, không ngừng hít hà mùi thơm thanh cao, trong lành của người thiếu nữ mới lớn. Ông muốn hưởng thụ sự tinh khiết, trinh nguyên của Vân Linh, cô gái mà Gió lạnh yêu thích.

-Đừng mà...tôi xin ông, đừng mà.

Vân Linh gào to, hai hàng nước mắt tuôn như mưa dưới khóe mi, cơ thể bần bật run lên những sợ hãi tột độ. Những va chạm xa lạ như nhát dao, từng nhát từng nhát đâm vào da thịt cô.

Nhã Nhi mở to mắt, hai tay bấu chặt vào dây trói, chứng kiến cảnh VânLinh bị làm nhục cô chỉ hận không thể cầm súng bắn chết lão ta. Cô đau đớn trong sự bất lực, cổ họng khô khốc. Một tiếng thét dữ dội vọng ra từ tim cô, những mạch máu căng cứng bắt đầu vượt quá mức độ co giãn.

Phịch.....Thân người nhỏ bé đã đổ sập trong góc tối của căn phòng.

Móng tay sắc nhọn cào vào lớp thịt đầy mỡ, Vân Linh vẫn khản giọng kêu gào:

-Hàn Phong, cứu em. Mau đến cứu em!

Nghे tiếng kêu cứu của Vân Linh, người đàn ông tức giận đẩy cô ngã xuống giường, giọng nói khàn đục thì thầm vào vành tai xinh xắn của cô gái.

-Đừng hy vọng nữa, hân ta có ba đầu sáu tay cũng không mò ra chỗ này đâu!

Đôi môi thô ráp kia bắt đầu hôn vào mắt cá chân Vân Linh, hung bạo chà xát vào da cô.

Vân Linh giật bắn người, bấu chặt tay vào gấu váy, hai cánh môi bị cô cắn đến tứa máu. Cô thà chết đi chứ không để bị làm nhục.

Nhưng những gì về Hàn Phong đã níu kéo, chiếm giữ suy nghĩ đại dột kia. Một tia hy vọng chợt le lói, anh sẽ đến cứu cô, Hàn Phong sẽ luôn bảo cô, không để Vân Linh gặp bất cứ nguy hại nào.

Mặc cho sắc mặt tái nhợt của cô gái, cơn thú tính vẫn cứ nhiên bộc phát. Nhìn theo đôi chân thon thả, trắng mịn, bàn tay vô lại nắm lấy váy VânLinh và...roẹt.

Chiếc váy tả tơi rách một đường dài, đủ để những gì hấp dẫn nhất lộ ra trước mắt con sói đói lốt người kia.

Trong sự vùng vẫy yếu ớt, Vân Linh cảm giác một làn da thô ráp đang dịch chuyển lên trên, hô hấp rối loạn phả ra mùi rệu đặng chất.

Phập. Tim cô ngừng đập, cơ thể đau đớn như bị xuyên thấu bởi hàng ngàn mũi tên. Thân hình to lớn đổ ập xuống, nặng nề nhấn chìm cô vào hố sâu hun hút.

Bóng tối ngang nhiên chiếm đoạt mọi thứ, cướp đi những hạnh phúc, yêu thương. Mang lại sự mất mát và thương tổn.

Ngoài trời, cơn tuyết kéo dài trong đêm đen, thổi vào căn phòng cơn lạnh thấu xương.

36. Chương 36 : Tình Yêu Và Thù Hận.

Mùi vị ấy không phải ngọt ngào, không ấm áp mà là chua chát, rát buốt như tự tay cô xát muối vào tim mình.

Vào những ngày cuối đông, tuyết phủ đầy cánh rừng rậm rạp. Dưới tán lá, bầu không khí rét buốt xâm nhập vào da thịt.

Những cành cây trở nên sắc nhọn hơn, từng phiến lá mỏng như chiếc dao lam, chỉ cần bất cẩn xướt qua sẽ để lại vết thương.

Dưới khung nền trắng xóa của tuyết và màu xanh lạnh lẽo của cây lá, đoàn quân áo đen lặng lẽ tiến về phía trước. Tất cả đồng nhất một hành động, mặc kệ những vết rách do không may va phải các nhánh cây khô.

Máu rỉ rả chảy xuống nền tuyết, lốm đốm vết đỏ nhưng sắc mặt của họ không chút biến chuyển. Mọi sự tập trung của hơn ba trăm chiếc áo đen đang dồn vào hai chiếc mô tô phía trước.

Nhìn vào thiết bị định vị mục tiêu trên tay lái của con xe khủng, Rain bắt giác nhú mào.

Còn cách cứ địa của Rose khoảng hai trăm mét nhưng đường đi càng khó khăn, tầng tầng lớp lớp những loại cây thân gai chìa ra, nhiệt độ xuống thấp làm một số người không thể cầm cự được nữa.

-Hàn Phong, chúng ta có chút rắc rối!

Chiếc mô tô bạc ánh kim đột ngột phanh kít, bánh xe có hình khía làm bằng bạc nguyên chất ma sát với đất tạo thành một đường sâu hoắm. Đây là loại xe mới nhất do Kate chế tạo, tất cả các chi tiết của xe đều làm từ nguyên liệu chống đạn tốt nhất, một tính năng ưu việt khác nằm ở bánh xe, nó là thứ vũ khí lợi hại nhất để tấn công kẻ địch.

Hàn Phong trầm tĩnh bước xuống xe, đôi mắt đen láy nhìn vào màn hình trước mặt. Vài phút im lặng qua đi, giọng nói không thanh sắc uy quyền vang lên.

-Tất cả đứng yên trong vòng nửa tiếng!

Rain ngỡ vực nhìn Hàn Phong, đôi mắt nâu cùng nhiều ánh mắt khó hiểu khác cũng đồng loạt hướng về chỉ huy tối cao của họ.

-Cậu có biết bây giờ là lúc nào rồi không? Nếu chúng ta còn chần chừ, Vân Linh và Nhã Nhi sẽ rất nguy hiểm.

Đối diện với thái độ chống đối của Rain, Hàn Phong chỉ lạnh lùng đưa tay về hướng vòm cây, khóe miệng nhếch lên để câu chữ ngắn gọn thoát ra:

-Đợi!

Theo hướng chỉ của ngón tay thon dài, tất cả lại một lần nữa đồng loạt đưa mắt nhìn.

Qua khe hở rất bé của tán lá, một tia sáng lọt vào khoảng không gian âm u mà họ đang đứng. Đôi mắt nâu chợt lóe sáng, Rain ngay tức khắc nhìn vào bản đồ.

-Tôi hiểu rồi!

Ken lắng lắng chú ý đến hành động của Rain, anh bắt giác nhận ra điều mà mọi người đang thắc mắc.

-Chúng ta đang đứng ở vị trí gần Rose nhất nhưng đây cũng là nơi cao nhất của khu rừng. Đây là chiếc bẫy cuối cùng bọn chúng giăng ra để ngăn cản những ai có ý đồ tiếp cận lãnh địa của chúng. Ở những nơi có địa hình cao như thế này, nhiệt độ xuống rất thấp và mật độ cây gai càng dày đặc.

Rain tỏ ra hài lòng với sự nhanh nhạy của Ken, anh bước gần hơn đến những thành viên tinh nhuệ mà Kate kì công đào tạo.

-Đây là một sai lầm, Rose thật ngu ngốc! Bọn chúng chỉ nghĩ đến cách hạ thủ đối phương nhưng không hề đề phòng những bất lợi của cái bẫy này. Nếu nơi này quá cao để đóng băng mọi thứ thì cũng là nơi đầu tiên nhận được ánh mặt trời. Tuy bây giờ là mùa đông nhưng mặt trời theo chu kì sẽ vẫn đi qua nơi này, khi đó cánh cửa đến Rose sẽ mở ra. Mọi người hiểu chưa?

Nghe lời giải thích cặn kẽ của Ken và Rain, tất cả thảm thán phục người đứng đầu tổ chức, suy nghĩ của Gió Lạnh đã vượt quá giới hạn của hàng trăm chiếc đầu có mặt ở đây. Một câu trả lời hùng hực khí thế được đáp lại ngay sau đó.

-Rõ!

Nửa tiếng trôi qua, bầu không khí xung quanh đột ngột ấm hơn. Qua từng tầng lá, ánh sáng xuyên vào, rọi thẳng lên những gương mặt lạnh đạm.

Những cành gai nhọn hoặc bắt đầu biến mất, lớp tuyết dày cũng từ từ tan rã. Theo hướng của những tia nắng mặt trời, một lối đi rất rộng được mở ra.

Khi mọi người chưa kịp định thần về sự thay đổi bất ngờ của mọi thứ xung quanh, hai chiếc mô tô đã lao thật nhanh về phía trước.

Tòa lâu đài âm u hiện ra trước mắt, bức tường cao hơn 10 mét, vững vàng chắn mọi ánh nhìn muốn xuyên thấu vào bên trong. Trên cánh cửa sắt, một cành hoa hồng bằng bạc sáng lấp lánh, kiêu hãnh biểu trưng ột sức mạnh không thể xem thường.

Đây chính xác là lãnh địa của Rose, nơi tập trung toàn bộ những thành viên đầu não của tổ chức đen tối này.

Nhưng việc tồn tại hay biến mất của Rose giờ đây, quyền quyết định hoàn toàn không thuộc về chúng. Ngang nhiên động vào người con gái của Đình Hàn Phong thì kết cục chỉ có một, đó là bị tiêu diệt.

Đôi mắt đen ngày càng lạnh lẽo, giọng nói phần nộ cất lên.

- Bao vây toàn bộ khu vực này, không được để một ai trốn thoát. Ken chuẩn bị!

Mệnh lệnh vừa dứt, đội quân áo đen nhanh như chớp vây kín cửa ra vào từ bốn hướng. Tất cả mũi súng ống hạng nặng đồng loạt chĩa vào bên trong, đảm bảo nếu kẻ nào cả gan bước ra sẽ chết không thấy xác.

Đội hình của Kate vừa bố trí xong, Ken từ phía sau Hàn Phong đã bước đến cánh cửa. Một tia lửa sáng lên trước mắt mọi người rồi nhanh chóng vụt qua, Ken quay đầu hô to:

- Tất cả lùi lại 5 mét!

Tiếng bước chân rầm rập chuyển động, tất cả đã xác định vị trí an toàn nhất ỉnh.

Ầm ầm. Tiếng nổ rất lớn vang lên, lớp bụi đá mịn mù che kín tầm mắt.

Ken vừa đặt thuốc nổ loại III để phá hủy bức tường sắt khổng lồ kia. Từng mảnh sắt vỡ vụn như cát rải rác dưới chân không làm Kate e dè, họ vẫn từng bước tiến lên, tạo thành một đội hình công- thủ chặt chẽ.

Rain và Hàn Phong đi song song, vẻ mặt cả hai không biểu lộ bất kì cảm xúc gì nhưng trong đáy mắt, ngọn lửa hủy diệt đã cháy đỏ rực. Nếu Vân Linh và Nhã Nhi có mệnh hệ gì, Rose sẽ hoàn toàn biến mất, máu của chúng là thứ duy nhất gột rửa những sai lầm ngu ngốc kia.

Trên sân thượng của tòa nhà, người con gái có quyền lực tối cao vẫn thướt tha ngắm hoa, cô ta không hề hay biết những hiểm họa sắp giáng xuống đầu.

Cánh môi mị hoặc nhẹ nhàng cong lên mang theo sự thích thú và chờ đợi.

- Sao ? Mùi vị không tệ chứ? Cô ta thuần khiết như cánh hoa thể này, thật khó mà cưỡng lại, đúng không ?

Ngón tay thon dài mơn trớn trên từng cánh hoa mỏng manh, cảm giác trơn láng cùng hương thơm thoảng qua đánh thức sự tàn độc trong người cô gái trẻ.

Cô cảm ghét Hạ Vân Linh, ghét từng nụ cười ngây thơ, ánh mắt trong trẻo không vướng chút âu lo, phiền muộn.

Từ lúc mười tuổi cô đã quen thuộc với màu đỏ ghê tởm của máu, ngửi cái mùi vị tanh tưởi ấy để quên đi những sợ hãi trong lòng. Cả gang hồ truy cùng đuổi tận con gái của Diệp Đông Khánh, vì cô là người kế nhiệm của Rose, là giọt máu tà ác của kẻ bị mọi người phỉ báng.

Trong mắt họ cha cô phóng hỏa, giết người, bắt chấp mọi thủ đoạn để có được thứ mình muốn. Ông ra tay nhẫn tâm, tàn độc với những ai cản trở, chống đối Rose.

Nhưng với cô, ông là người dịu dàng nhất, yêu thương cô nhất. Ông bảo vệ cô, là người đàn ông hết mực vì gia đình.

Khi quyết định từ bỏ Rose, khi ông rời khỏi cái thế giới tội ác này thì họ lại không tha cho ông.

Tại sao họ bắt cô phải gánh lấy tất cả, những con người của ánh sáng, của công lí kia làm sao hiểu được cái cảm giác của đứa trẻ lúc nhìn thấy đạn ghim chằng chịt vào người cha mình, mẹ bị lũ thú tính kia cưỡng bức đến chết.

Diệp Khanh nhắm mắt, để những kí ức đau khổ lắng xuống.

Là các người ép tôi, cái chính nghĩa của các người đẩy tôi đến con đường cùng này. Tôi sẽ trả lại tất cả, từng chút từng chút một lấy đi những thứ các người cướp từ tay tôi.

Người trả giá đắt nhất phải tính trước tiên là Đình Khiêm. Năm đó, dựa vào sức mạnh kinh tế và quân sự, ông ta tập hợp hắc bạch lưỡng đạo tiêu diệt cha cô. Đình Khiêm nhẫn tâm không để ông có cơ hội quay đầu, triệt mọi đường sống của gia đình cô.

Vì vậy, bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, lúc những thân tín còn sót lại của Rose ngấm ngấm bảo vệ cô, âm thầm đưa cô lên vị trí cao nhất, Diệp Khanh đã quyết tâm báo thù. Nhưng Đình Khiêm phụ lòng cô, ông ta chết quá sớm.

Mọi hận thù từ đó dồn lên người vợ và con trai nhà họ Đình.

Hàng mi khe động dậy, đáy mắt dậy lên những xúc cảm mà cô cẩn mật che giấu bấy lâu.

Diệp Khanh không ngờ cô để ý Đình Hàn Phong, ngu ngốc yêu con trai của kẻ thù.

Chỉ vì ánh mắt lạnh đậm ấy, vì câu nói vô cảm mà anh để lại lúc cô ra tay ám sát anh vào một buổi tối lạnh lẽo ở Mỹ.

-Đi đi!

Dù Diệp Khanh không là đối thủ, dù cô muốn giết mình nhưng Đình Hàn Phong vẫn thờ ơ, không mảy may lo lắng, bộ dáng bất cần và đơn độc khiến trái tim chỉ chứa thù hận bắt giác niếm trải hương vị của yêu thương.

Mùi vị ấy không phải ngọt ngào, không ấm áp mà là chua chát, rát buốt như tự tay cô xát muối vào tim mình.

Vì sao anh lại yêu Hạ Vân Linh, anh sẵn sàng hủy diệt bất cứ ai làm tổn thương đến cô ta.

Hạ Vân Linh sinh ra đã là công chúa, có gia đình yêu thương, luôn được bảo bọc, che chở như viên ngọc quý. Trong mắt cô ta, cuộc sống tràn ngập màu hồng nhưng mắt Diệp Khanh đã đầy màu máu đỏ.

Cô không hận ông trời bất công, không hận cuộc đời quá vô tình nhưng cô căm hận Hạ Vân Linh, hận đến tận xương tủy.

Diệp Khanh tác động cuộc đụng độ giữa Vân Linh và Ngọc Chi, Hàn Phong không chút nương tay treo án tử, xóa sổ toàn bộ Lâm gia.

Cô sai người cưỡng bức cô ta, Hàn Phong đánh chúng đến tàn phế.

Không thể, cô không thể động vào Hạ Vân Linh vì Gió lạnh bất cứ lúc nào, phút giây nào cũng ở phía sau, dõi theo cô ta.

Diệp Khanh đau đớn, nổi thống hận tràn ngập tâm trí cô. Cô quyết định không buông tha cho Vân Linh.

Ban đầu cô tiếp cận, dò thám yếu điểm của Vân Linh. Nhưng mỗi khi đối diện với đôi mắt trong veo, thuần khiết ấy, cô lại cực kỳ chán ghét. Diệp Khanh muốn nó mãi mãi tồn tại một màu đen, mãi mãi mất đi thứ ánh sáng mà chính cô cũng không chiếm giữ được.

Cô ra tay với Lâm Khắc Minh, người duy nhất cứu được mắt của Vân Linh.

Nếu không thể có được tình yêu của Hàn Phong, Diệp Khanh cũng không ngần ngại hủy hoại anh. Cô bắt cóc Vân Linh, uy hiếp anh để đổi lấy Đình Khiêm, cơ nghiệp cả đời của Đình gia.

Thật không ngờ Gió Lạnh cao ngạo, bất cần lại đồng ý điều kiện cô đưa ra. Ha ha, anh vì một đứa con gái mù lòa, kém cỏi mà đồng ý. Diệp Khanh thấy lòng mình chua xót, tình yêu của cô cuối cùng cũng chết mòn dưới sự ngu ngốc của Đình Hàn Phong.

Tham vọng chưa dừng lại ở đó, Diệp Khanh tàn độc muốn Gió Lạnh phải cảm nhận, phải đau khổ khi thấy Vân Linh bị làm nhục, dày vò.

Khuôn mặt liên tục biến chuyển của cô gái trước mắt làm người đàn ông sợ hãi. Sắc mặt đột nhiên trắng bệch khi ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào mình.

-Im lặng ? Ông không hài lòng à?

Bàn tay mập béo không tự chủ run lên, ông ta siết chặt mép áo đã nhào nát.

-Tôi...cô gái đó, thực ra.....tôi...

Những ngón tay thon dài khựng lại giữa không trung, hơi thở nặng nề mang theo một cảm giác bất an.

-Xảy ra chuyện gì?

Tiếng gầm gừ của nữ chủ nhân khiến người đàn ông bộ dáng thâm hại càng nhăn nhúm khó coi.

-Tôi..tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.....khi tỉnh lại...không..không thấy cô ta đâu cả!

Thân người nhàn nhã khi nãy giật bắn mình, Diệp Khanh lập tức bật dậy, quát to.

-Khốn kiếp! Các người làm sao có một cô gái cũng giữ không nổi, tôi sẽ giết chết ông nếu cô ta trốn thoát.

Cơn giận chưa kịp nén xuống, một bóng áo đỏ hốt hải chạy đến khiến cả hai sững người.

-Chủ nhân! Rose hoàn toàn bị bao vây, bọn họ đã khống chế tất cả các thành viên của chúng ta.

Một cơn gió rét buốt thổi qua, để lại nét kinh hãi và tuyệt vọng trên gương mặt cô gái trẻ.

37. Chương 37 : Hủy Diệt (1).

Ío Lạnh như điên cuồng, anh hủy diệt hết thấy những kẻ phía trước. Trong đôi mắt đen cao ngạo kia, một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu rụi tất cả.

Đoàn quân áo đen lần lượt tiến vào tòa lâu đài. Sự xuất hiện đột ngột của những kẻ lạ mặt khiến Rose nhất thời trở tay không kịp.

Cuộc giằng co diễn ra với ưu thế hoàn toàn thuộc về Kate.

Mười thành viên tinh nhuệ nhất của Kate tạo thành một vòng tấn công vô cùng chặt chẽ, xông thẳng vào cấm địa của Rose. Trong tường thành đen ngòm của những chiếc áo đen, hàng loạt mũi súng bạc sáng loá chĩa ra, nhằm thẳng vào những tên áo đỏ vô cùng lì lợm.

Tốc độ chớp nhoáng, nhanh và chuẩn xác là tất cả để miêu tả về hành động của Kate. Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, ngay khi bắt đầu, mọi người đều nhận định hôm nay Rose sẽ ngập trong biển máu vì cơn thịnh nộ, sự giận dữ đến đỉnh điểm của Gió Lạnh.

Phần lớn lực lượng của Rose đều bị tấn công ở chân, tay và vai. Với loại đạn có sức sát thương cực lớn mà Kate vừa sáng chế thì chỉ bấy nhiêu thôi, kẻ địch đã không thể gượng dậy.

Ấy thế, những tinh anh của tổ chức siêu việt này và cả Rain hiện tại đều mang một bộ mặt hết sức kinh hãi. Không phải cái giá lạnh của mùa đông mà một cơn rét buốt đang dần dần xâm nhập vào cơ thể họ.

Tình thế trở nên hỗn loạn khi cả Kate và Rose chứng kiến cách ra tay tàn nhẫn của Hàn Phong.

Pằng..Pằng...Những phát đạn liên tiếp ghim thẳng vào tim đối phương, dòng máu đỏ tươi sòng sánh dưới nền đất càng làm ánh nhìn kia thêm u ám, lạnh lẽo.

Không một ai có thể thoát khỏi chiếc lưới hái sắc nhọn của Tử Thần, mỗi khi cánh tay ngang tàn kia giơ lên sẽ có một người ngã xuống. Vài tên trước đó bị đội quân áo đen tấn công trở nên thâm hại thì giờ đây chúng rất nhanh chóng kết thúc cuộc đời mình.

Gió Lạnh như điên cuồng, anh hủy diệt hết thấy những kẻ phía trước. Trong đôi mắt đen cao ngạo kia, một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu rụi tất cả.

Những người chứng kiến cảnh này đều dờ ra, không ai dám bước lên ngăn anh. Dù Rose là tổ chức phi pháp, dù bọn chúng từng làm rất nhiều chuyện gian ác nhưng phải nhận lấy kết cục thể này, thật sự quá bi thảm.

Một mảng yên lặng phá vỡ nỗi ám ảnh của mọi người, tất cả lập tức hướng ánh nhìn đến thân người cao lớn đang nhuốm đầy mùi máu tanh.

Hàn Phong thản nhiên giẫm lên đồng xác dưới chân, giọng nói âm u cất lên:

-Mau đi tìm cô ấy!

Lời nói vừa dứt, những chiếc áo đen nhanh như gió, len vào từng ngõ ngách của tòa lâu đài.

Khi không gian đã trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó, đôi mắt đen ngập sự chết chóc chợt tối lại, một tia đau đớn và run rẩy chưa từng có thoáng hiện lên dưới hàng mi mệt mỏi rũ dài.

-Hạ Vân Linh, không được phép của tôi, em mãi mãi cũng không thể rời xa tôi !

38. Chương 38 : Hủy Diệt (2).

Thứ gì đó chực nổ tung trong đầu óc, ý nghĩ giết người, giết sạch lũ bản thiếu của Rose làm máu huyết đang nóng lên của anh như trào ra ngoài.

-Báo cáo, bên trên có phát hiện!

Xoẹt. Hai chiếc bóng nhanh nhẹn lách qua đám người áo đen trước mặt, hành động bất ngờ khiến tất cả sửng sốt nhưng sau khi định thần họ cũng vội vã chạy theo.

Chứng kiến sự nổi giận và điên cuồng của Gió Lạnh, hơn ai hết, họ những thuộc hạ của anh, những chiếc đầu sắc bén ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Người lãnh đạo tối cao của Kate, người con trai lạnh lùng, tàn khốc với biệt danh Gió Lạnh chưa bao giờ mất kiểm chế như lúc này.

Anh luôn đứng dừng nắm cần điều khiển, sẵn sàng chấm dứt mọi cuộc “dạo chơi” khi không còn hứng thú.

Bản lĩnh và sức mạnh của Đình Hàn Phong từng làm họ khâm phục, khiến những khối óc thiên tài tình nguyện cống hiến cho Kate, bán mạng vì Gió Lạnh.

Do vậy, khi chứng kiến cảnh tượng tàn khốc trước mắt, hết thấy những chiếc đầu thông minh đều khẳng định rằng, cô gái kia thật sự rất đặc biệt đối với Hàn Phong. Đó là người đầu tiên và cũng là duy nhất ảnh hưởng đến tâm trạng và mọi suy nghĩ của anh.

Rầm.....Thân người màu trắng giận dữ đá sập cánh cửa sắt cũ nát, chiếc bóng cao lớn lao thật nhanh vào bên trong.

Đôi mắt nâu bất chợt sẫm lại khi nhìn thấy cô gái trước mặt, trái tim đau đớn tựa ngàn vạn mũi tên đâm xuyên.

Nhã Nhi ngồi đó, thất thần nhìn vào chiếc giường lớn phía trước. Hốc mắt cô đỏ hoe, gương mặt tái nhợt đầy rẫy vết trầy xước. Mùi máu tanh tưởi bốc lên từ bộ quần áo lấm lem, từ vết rách nơi cổ tay vì ra sức giãy giụa.

Rain chết lặng, hai chân nặng nề bước đến gần Nhã Nhi. Ngay từ lúc bắt gặp bộ dạng này của cô, một cảm giác bất lực chợt ập đến. Lúc cô đau đớn, khi những giọt nước mắt yếu mềm lặng lẽ tuôn rơi anh đã không đến, không thể ôm lấy cô, bảo vệ cô.

Rain nhận ra, anh rất yêu cô, yêu sâu đậm cô nhóc tinh nghịch hay cãi nhau với mình. Một Nhã Nhi ranh mãnh, lém lỉnh nhưng mạnh mẽ và kiên cường. Cô nhóc ấy không biết từ bao giờ trở nên thật đặc biệt, đặc biệt đến mức Rain phải khốn đốn, khổ sở khi đánh mất cô.

Thân người bé nhỏ run lên bần bật khi bị Rain ôm vào lòng, cánh tay yếu ớt vùng loạn xạ, đôi mắt hốt hoảng và bi phẫn tột độ.

Một màn tuyết trắng xóa hiện ra trước mắt Nhã Nhi, từng bông tuyết rơi trên nền đất, lạnh lẽo. Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trái tim đã rút lui với những nhịp đập ngày càng yếu dần.

Mọi vật xoay quanh bỗng chốc mờ ảo, cô nghe thấy tiếng cười khoai trác của người đàn ông dâm dăng kia, giọng nói tàn độc của cô gái mang mặt nạ, ánh nhìn ghê tởm của bọn chúng đang chiếu thẳng lên người cô.

Rồi tiếng gọi của Vân Linh bắt giắc vang lên, cô ấy van xin, gào thét đến khản giọng nhưng không một ai....không ai đến cứu.

Nhã Nhi hét thật to, nước mắt giàn giụa trên đôi má đã tím tái:

-Đừng....xin các người tha cho Vân Linh, đừng động vào cậu ấy....ĐỪNG....mà!

Cảnh tượng ngây dại của Nhã Nhi làm Rain và hết thảy những người có mặt ở đó phải xót xa. Cô đã chịu đủ kích quá lớn, những gì xảy ra như một bàn tay vô hình đẩy cô vào vực sâu của sợ hãi và kinh hoàng.

Rain cúi người, dịu dàng hôn lên đôi môi đang run rẩy của Nhã Nhi, khóe mắt tràn ngập sự yêu thương và cảm phần.

Cảm nhận vị đắng chát của cánh môi khô cứng, vị mặn của những giọt nước mắt đang tuôn rơi, Rain nhắm chặt mắt, để mặc Nhã Nhi cần ngiên mê mình đến thăm thương.

Vị tanh xộc vào khoang miệng như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tim Nhã Nhi, vòm ngực xa lạ nhưng ấm áp của anh xua đi nỗi sợ hãi đang không ngừng dâng lên trong lòng cô. Cơ thể căng cứng bắt đầu thả lỏng, trái tim tham lam giữ lấy những ngọt ngào vừa ập đến.

Một luồng khí lạnh lẽo bất chợt đổ ập đến, tất cả bất động nhìn theo dáng người lãnh khốc của Gió Lạnh.

Ánh mắt sâu thẳm tựa hồ không đáy, những tơ máu vằn lên trông đáng sợ nhưng hơn cả là hơi thở nặng nề đang tỏa ra.

-Đủ rồi ! Nói ! Vân Linh đang ở đâu?

Giọng nói trầm tĩnh đến rợn người vang lên bên tai khiến Nhã Nhi giật thót. Cơn đau từ cánh tay đang bị ai đó siết mạnh kéo cô về với thực tại, gấp gáp thu nhặt những mảnh hồn vỡ tan đang lẫn lẩn trong ảo ảnh của chính mình.

Rain bây giờ mới sực tỉnh, con tim chỉ biết nhói đau vì Nhã Nhi đã thật ngốc nghếch khi quên mất Vân Linh, cô em gái mà anh yêu thương nhất. Đưa tay gạt lấy cánh tay chứa đầy nộ khí của Hàn Phong trên cổ tay Nhã Nhi, Rain cất giọng gấp gáp:

-Nhã Nhi! Vân Linh đã xảy ra chuyện gì, con bé đâu rồi ?

Thân người nhỏ nhắn bắt giắc run lên bần bật, nỗi kinh sợ vừa qua đi lại tràn về như thác lũ. Nhã Nhi đưa hai tay ôm lấy ngực, nước nứa nấc lên từng tiếng khóc xé lòng:

-Tên khốn đó hần.....hần cường bức Vân Linh....hức.....hức...mặc cho Vân Linh có gào thét, van xin....hần vẫn không buông tha. Tại sao ? Tại sao lại đối xử như vậy với cậu ấy....

Nét mặt đau khổ và tuyệt vọng của Nhã Nhi không khiến Rain điếng người bằng những gì cô vừa nói. Thứ gì đó chực nổ tung trong đầu óc, ý nghĩ giết người, giết sạch lũ bản thiếu của Rose làm máu huyết đang nóng lên của anh như trào ra ngoài.

Nhã Nhi đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, dùng ánh nhìn căm phẫn nhất đối diện với Hàn Phong.

-Anh có biết lúc đó Vân Linh đau đớn thế nào không ? Ha...ha..anh không biết, hoàn toàn không biết! Vân Linh đã gọi tên anh, cậu ấy gọi anh đến khản cả giọng nhưng Đình Hàn Phong anh lúc đó đang ở đâu? Anh có phải đang căm tức vì nghĩ Vân Linh phản bội....

Nói đến đây Nhã Nhi đã đứng thẳng người, cô từng bước tiến về phía Hàn Phong, rướn người nắm lấy cổ áo đã dính đầy máu của anh, giọng nói lạnh lùng xé toạc trái tim âm u của Gió Lạnh:

-Tôi nói cho anh biết, Vân Linh gặp chuyện tất cả là do anh, là anh không tin cô ấy, tình yêu đầy chiếm hữu của anh đã hại Vân Linh. Không phải ai khác mà chính bản thân anh đã giết chết cậu ấy...Đình Hàn Phong...chính...anh.

Nhã Nhi dường như trút sạch mọi sức lực cuối cùng, cô cảm giác toàn thân nhẹ bẫng .

Phịch.....Nhã Nhi ngã xuống, khuôn mặt nhợt nhạt nhô cuối cùng cũng giãn ra. Trên khoe mi, một giọt nước nóng hổi lặng lẽ lăn dài.

Cảm nhận vòng tay ấm áp đang ôm lấy mình, giọng nói chầm chọc thường ngày trở nên hốt hoảng, một xúc cảm mạnh mẽ len vào từng kẽ tim Nhã Nhi, phá vỡ lớp rào chắn mà cô kì công xây dựng. Đó là hạnh phúc, niềm hạnh phúc mà cô từng mơ ước, ấm áp và bình yên đến lạ kì.

39. Chương 39 : Trả Giá (1)

Đời u tối dẫn cô vào ngã rẽ sai lầm, chọn lấy con đường hôm nay cũng là bản thân cô tự quyết định. Cuộc sống không bắt công, ông trời cũng rất công bằng, ít ra đã cho cô gặp anh, cho cô biết được thứ sắc màu kỳ diệu của tình yêu.

Thời gian ngưng đọng. Từng phân tử khí hiện rõ mồn một trước con ngươi đen láy. Tiếng Rain sợ hãi gọi Nhã Nhi, tiếng hít thở của Ken cùng tất cả những thành viên của Kate ở phía cửa.

Mọi thứ bỗng chốc tách biệt khỏi thế giới đang sụp đổ của Hàn Phong.

Anh cảm nhận rất rõ từng tế bào đang chết đi trong tim mình, những hình ảnh về người con gái thuần khiết ấy lướt qua chầm chậm trước mắt anh.

-Vân Linh đã gọi tên anh...cô ấy gọi anh đến khản cả giọng.

-Đình Hàn Phong anh lúc đó đang ở đâu ?

-Là anh không tin cô ấy....anh đã giết chết cô ấy!

Giọng nói yếu ớt của Nhã Nhi cứ văng vẳng bên tai anh, từng chút một làm tê liệt các giác quan trên người Hàn Phong.

Hối hận, chua xót, thống khổ,....không gì có thể hình dung cảm giác trong anh lúc này. Anh thấy mình trống rỗng, toàn thân như khúc gỗ mục nát, vô cùng thừa thãi.

Nhã Nhi nói không sai, chính anh đã hại Vân Linh, buộc cô rời xa mình.

Chỉ vì thứ tình yêu bá đạo, chiếm hữu mà anh không thể tin cô, huyệt hấn, đau khổ trong cái hố mà Rose đã giăng sẵn.

Không ai ngoài cô gái nhỏ biết rằng, Đình Hàn Phong đã từng bước khuất phục con tim ngoan cố ấy, mỗi sự va chạm và tiếp xúc cùng Gió Lạnh đều khiến cô cảm thấy ngọt ngào.

Cái thế giới cô độc mà cô từng sống vì chiếc ôm của anh mà ấm áp, vì nụ hôn của anh mà rực rỡ sắc màu. Vân Linh yêu anh, tình yêu mãnh liệt lẫn khuất trong những mơ hồ, đắm chìm trong ảo ảnh của riêng mình.

Vì đôi mắt mù lòa, vì những khiếm khuyết của cơ thể và cả tâm hồn nên cô chưa bao giờ bày tỏ những tình cảm của mình, chỉ lặng lẽ cất giấu, khảm sâu vào đáy lòng thứ hy vọng bé nhỏ về ánh sáng, về những hạnh phúc cô từng khát khao.

Thế nên chiếc đầu thông minh của Gió Lạnh không biết, không hề nhận ra tình yêu của Vân Linh đối với anh hơn tất cả những gì anh dành cho cô.

Khi trầm mình trong nỗi đau vì bị lừa dối, anh đã không nhớ ánh mắt hoảng loạn, giọng nói yếu mềm của cô.

-Hàn Phong, em rất sợ, sợ tất cả chỉ là giấc mơ của riêng mình, anh sẽ lại rời bỏ em như mẹ. Hàn Phong hứa với em, đừng rời xa em!

Đến cuối cùng, trong giây phút kinh hoàng và tuyệt vọng nhất cô vẫn gọi tên anh, luôn tin tưởng và hy vọng vào anh.

Rầm.....Cú đâm khiến tất cả chấn động, mọi thứ bốc chốc yên tĩnh lạ kì. Máu từ bàn tay to lớn nhuộm đỏ khoảng tường màu trắng. Ánh mắt tối sầm cùng gương mặt lạnh lẽo của Hàn Phong khiến mọi người nín lặng, những đau đớn vừa lóe lên nơi đáy mắt rất nhanh vụt qua chỉ còn lại sự phần nộ tột độ.

Hàn Phong xoay người, hướng về Kate ra lệnh.

-Không được để ai bước ra khỏi đây.

Pằng...pằng. Tiếng nổ súng vừa vang lên, Ken ngay lập tức xuất hiện ở cửa, vẻ mặt đanh lại rất khó coi.

-Có kẻ trốn vào mật đạo bị Jonh phát hiện, tôi và cậu ta đã độ súng với chúng, kỹ thuật bắn tỉa không tồi chút nào, nghi ngờ là một trong số những thủ lĩnh của Rose. Chúng tôi cần viện trợ....Jonh...sắp không...

Chiếc bóng đen không đợi Ken nói hết câu đã lao ra khỏi cửa. Rain cũng rất nhanh bế Nhã Nhi đến trước anh, gấp gáp nói.

-Lo cho cô ấy giúp tôi.

Rồi cũng rời đi ngay sau đó. Sắc mặt Ken có chút giãn ra, khoe môi mấp máy nụ cười.

-Lần này lũ chúng mày xem như xong rồi Rose ạ!

Người đàn ông tái mặt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, cô gái đeo mặt nạ và chàng trai mắt xanh liên tục xả súng vào nhau, mảnh vỡ từ những chiếc bình sứ quý giá đầy rẫy trên sàn nhà, rất nhiều đầu đạn ghim vào vách tường trông thật khiếp đảm.

Cô gái một tay bóp cò, vừa né tránh đường đạn tử thần vừa hét lớn.

-Còn đứng chờ ra đó, mau mở cửa đường hầm.

Pằng...phát đạn sượt qua tóc khiến ông ta khiếp vía, chàng trai mắt xanh dùng khuôn mặt như quỷ đòi mạng lên tiếng uy hiếp.

-Các người đừng hòng trốn thoát, hôm nay là ngày kết thúc của Rose....

Người đàn ông bị lời nói của cả hai dọa cho run cầm cập, ông ta muốn trốn không được mà ở lại cũng không xong, thân thể già yếu cật lực né tránh hàng loạt đầu đạn bay về phía mình.

Bất ngờ, chàng trai bị trúng một phát đạn vào chân, anh ta nhăn nhó ngã khụy. Cô gái bấy giờ mới cười to, hài lòng chĩa súng vào đầu đối phương.

-Xem ra, kẻ kết thúc không phải chúng tôi...ha ha.

Không dám đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng sắp xảy ra, lão già xoay mặt, bàn tay mập béo ra sức xoay quả cầu trước mặt.

Cánh cửa mật đạo dần hiện ra, vẻ mặt sợ hãi trước đó vụt qua nhanh chóng, để lại nét mừng rỡ không tả xiết.

Lại một tiếng súng xé gió vang lên, ông ta thở phào gọi to, mắt vẫn dán chặt vào cánh cửa “thiên đường” sắp cứu mạng mình.

-Mở ra rồi...nhanh lên, chúng ta sắp thoát rồi!

Một cảm giác rợn người bất chợt vây lấy thân thể già yếu, làn da sau gáy bắt đầu co lại khi vật kim loại lạnh lẽo chạm vào. Hồ hấp đường nhưng ngừng trệ khi thanh âm băng lãnh rất khê vang lên sau lưng.

-Ông vui mừng có vẻ hơi sớm rồi!

Khi cánh cửa trước mặt hoàn toàn mở ra, người đàn ông cảm thấy sức lực như bị rút cạn, khó nhọc xoay người về phía sau.

Đập vào đôi mắt gian xảo là nụ cười ác ma của thân người màu trắng, mái tóc rối bù và gương mặt lạnh lùng không làm giảm đi sự nguy hiểm đang hừng hực tỏa ra.

Vội vã đảo mắt tìm kiếm, những hy vọng bé nhỏ lóe lên vừa vụt rơi vào đôi mắt nâu đầy sát khí. Rain nhíu mày, thích thú hắt đầu về phía trước.

-Tìm viện binh sao? Cô ta trông còn thảm hơn ông đấy!

Dưới nền gạch, thân người cao ngạo quen thuộc nằm bất động, từng hơi thở khó nhọc trút xuống nhưng vẫn khó đoán được nét biểu cảm sau chiếc mặt nạ tinh xảo.

Mảnh áo trước ngực ướt át, đỏ thẫm thứ chất lỏng ghê rợn. Những mảnh võghim chọt vào phần da lộ ra, chân, cánh tay, vai và cả cổ khiến người khác không khỏi ớn lạnh.

Jonh hung hăng giật mạnh chiếc mặt nạ trên mặt cô gái, ánh mắt căm phẫn nhìn vào khuôn mặt thật sự của cô ta.

-Đáng chết! Lần đầu tiên tôi bị phụ nữ chĩa súng vào đầu, chỉ huy anh mau bắn chết cô ta đi!

Đưa họng súng đen ngòm còn bốc khói ngang tầm mắt, Hàn Phong chăm chú nhìn vào nó như thể say sưa quan sát một vật cứng, không thêm mảy may đến kẻ bại trận. Nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo cực độ.

-Một phát đạn tử mạng sao? Không dễ như vậy đâu, nữ chủ nhân của Rose!

Đôi mắt đen láy di chuyển đến gương mặt trắng bệch của Diệp Khanh, giọng nói âm u như bóp nghẹt từng đoạn mạch của cô ta.

Khi Gió Lạnh nhìn về phía cô, một cảm giác đau đớn và tuyệt vọng ào ạt đâm xuyên vào người, khiến da thịt bị giày vò trở nên tê dại.

Dù máu trong cơ thể có chảy sạch, dù vết đạn có ghim sâu vào nội tạng, cô cũng không còn đau được nữa vì nơi sâu thẳm nhất của trái tim đang dấy lên cơn rét buốt, hủy hoại tâm hồn sớm đã cạn khô.

Hàn Phong vẫn như thế, vô tình và lạnh nhạt như trước đây. Là bóng dáng cô độc khiến tim cô trầm luân trong tội lỗi, người con trai mang đến cuộc đời dơ bẩn của cô thứ tình yêu thanh sạch vô ngần.

Nhưng Gió Lạnh của giờ đây chỉ tồn tại như một vũ khí hủy diệt, con người xoáy sâu như hố đen vô hạn, hút hết mọi sinh khí và suy nghĩ của người đối diện.

Anh cao lớn và đáng sợ hơn rất nhiều. Ánh mắt anh chỉ còn lại sự chết chóc và hủy diệt. Chỉ vì cô ta, người con gái thuần khiết như mặt trời, mãi mãi không thể là cô, ác quỷ xấu xa của bóng tối.

Mi mắt nặng trĩu để giọt lệ khẽ rơi, làm nhòe đi thân ảnh xa xăm trước mặt.

Đời u tối dẫn cô vào ngã rẽ sai lầm, chọn lấy con đường hôm nay cũng là bản thân cô tự quyết định. Cuộc sống không bất công, ông trời cũng rất công bằng, ít ra đã cho cô gặp anh, cho cô biết được thứ sắc màu kỳ diệu của tình yêu.

Diệp Khanh chấp nhận trả giá, sẽ không hối tiếc mà kết thúc cuộc đời mình tại đây, dưới tay của người cô yêu thương nhất.

Đến cuối cùng, đen vẫn là đen, trắng cũng không thể thành đen được. Cô sẽ mang theo đoạn tình cảm thống khổ này, hy vọng sưởi ấm linh hồn đã giá lạnh ở một thế giới khác.

40. Chương 40 : Trả Giá (2)

Một đời đuổi theo những hận thù và cái giá phải trả là đánh mất tất cả.

Khu rừng ngày càng âm u và lạnh lẽo. Tòa lâu đài sừng sững ngập mùi máu và khói súng, tất cả đang chờ đợi sự “hủy diệt” gần trong gang tấc.

Trong căn phòng lớn nhất của tòa lâu đài, hai mảng màu đen và đỏ đặc biệt lôi cuốn, tương phản. Một sự ngạo mạng mang sức đe dọa đáng sợ, một vẻ gian xảo nhưng cam chịu và khuất phục.

Cả hai cùng tồn tại, đối lập song song, tạo nên cục diện chưa từng có trong lịch sử “thế giới ngầm”.

Khi mọi việc trở nên căng thẳng, mọi người bày ra nhiều vẻ mặt với những sắc thái biểu cảm rất khác nhau thì Gió Lạnh lại hoàn toàn im lặng, thần thái trầm tĩnh rợn người.

Tất cả đôi mắt nhìn vào vị trí cao nhất của căn phòng, trên chiếc ghế lấp lánh ánh bạc, thân người cao lớn như cách biệt với thế giới hiện tại, ngón tay thư thả gõ nhẹ trên thành ghế.

Thanh âm phát ra vang vào không gian yên tĩnh, từng nhịp gõ mang theo hơi thở, mạch đập của những trái tim run rẩy. Tiếng động ấy đều đều, không nhanh, không chậm nhưng có sức ép cực kì to lớn, đếm ngược từng giây phút cuối cùng cho sự tồn tại của những kẻ lăm đường.

Ngay từ khi bắt đầu, không ai dám nghĩ đến kết quả cuối cùng. Dù họ biết mình đang đối đầu với ai, dù những luật lệ và quy tắc tàn độc của Gió Lạnh từng khiến họ sợ hãi, nhưng màu đỏ và biểu tượng Hoa Hồng trên áo đã định sẵn một con đường, họ không có quyền lựa chọn.

Việc Rose cần làm bây giờ là chờ đợi một phán quyết, những chiếc áo đỏ sẽ phải trả giá cho hành vi ngu ngốc của mình.

Từng đợt gió tràn vào khoảng không rộng lớn của căn phòng, thân người nhỏ nhắn bắt đầu co rúm vì lạnh, cơn rét buốt tận đáy lòng cuộn cuộn xô sát con tim đang rỉ máu, cứ luồn lách mà khoét sâu, bòn rút những ấm áp cuối cùng còn sót lại. Dòng sức lực yếu ớt vào cánh tay chần chịt vết xước, Diệp Khanh cố gượng thân người về phía trước, ngẩng cao đầu nhìn về vị trí vốn dĩ thuộc về mình, cất giọng căm phẫn:

-Ông trời đã định sẽ có ngày hôm naynhưng Đình Hàn Phong, dù anh có hủy một trăm, một ngàn Rose, những tội lỗi của Đình Khiêm cũng không thể xóa hết. Con trai ông ta, con cháu của Đình gia phải chịu kết cục mà Đình Khiêm đã tạo ra, các người sẽ gặp bất hạnh. Kể cả anh, người con gái mà Gió Lạnh yêu nhất cũng không thể thuộc về mình..haha..đáng! Rất đáng!

Tất cả gương mặt nhìn vào bộ dạng điên cuồng của Diệp Khanh, lời nguyên rủa cùng tiếng cười cay độc làm Kate phẫn nộ. Jonah tức giận đến gần còta, bàn tay to lớn không thương tiếc giáng xuống khuôn mặt đã sớm bị vạch trần.

-Khốn kiếp! Cô nghĩ mình là ai mà dám to tiếng! Rose đã bại dưới tay Kate, các người sớm muộn cũng sẽ gặp lại lão già Đông Khánh đáng chết kia thôi!

Lời nói vừa dứt, Jonah đã bị Diệp Khanh hung hăng cắn vào tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào anh, thân thể quằn quại khi nãy bỗng nhiên cứng rần rụa thường.

-Câm miệng! Anh lấy quyền gì gọi tên ông ấy....Các người nghĩ mình trong sạch, thuần khiết lắm sao? Đừng quên ba tôi chết như thế nào, ai đã bức ông ấy đến bước đường cùng, ai hại chúng tôi nhà tan cửa nát. Tôi mười tuổi phải uống máu mà sống, nằm trên xác mà ngủ....nếu ba tôi đáng chết thì Đình Khiêm nên chết ngàn vạn lần!

Nhịp gõ ghê rợn khi nãy đột ngột dừng lại, thanh âm duy nhất còn lại là giọng nói chứa đầy hận thù của cô gái. Từng câu từng chữ đầy nguyền rủa khiến tất cả nín lặng. Mọi người sửng sốt trước lời buộc tội xé lòng của cô gái, nữ chủ nhân của một tổ chức tàn độc khét tiếng.

Dù nhân cách của cô ta làm người khác khó tin tưởng nhưng hành động và vẻ mặt oán hận kia lại gây cảm giác chân thực đến gai người, những ánh mắt mờ mịt nhìn nhau, âm thầm liên tưởng đến một bí mật động trời mà họ không thể tin nổi.

Quyền lực và địa vị là thứ vũ khí mạnh nhất của con người. Có chúng, con người có tất cả, thôn tóm mọi thứ, đạp đổ những trở ngại để đứng trên đầu người khác. Cơ ngơi của Đình Khiêm có lẽ cũng từ đây mà ra, ông ta dùng thủ đoạn, lợi dụng danh nghĩa trong sạch của mình để tiêu diệt Đông Khánh, ác ma có tâm ý “quay đầu”.

Lời cáo buộc chủ quan của cô gái tuy yếu ớt nhưng đã làm chấn động không ít tư tưởng, nó khiến họ mơ hồ, khó hiểu và mất lòng tin.

Nhiều ánh mắt đổ dồn về Gió Lạnh, tia hoài nghi xen lẫn sợ hãi quần lấy những đôi mắt tinh anh của Kate. Jonh và Rain bắt giắc cùng nhú mảy, cả hai nhìn về Diệp Khanh rồi nặng nề lướt qua những gương mặt đang tỏ vẻ nghi ngại. Tâm trạng hỗn loạn khiến cả hai vô ý bỏ qua một số biểu hiện lạ thường của hai người đàn ông.

Dưới cặp kính đen bóng loáng, chàng trai đảo mắt nhìn về khuôn mặt béo ú khuất sau đám người áo đỏ, cánh môi hờ hững cong lên sự khinh bỉ khi bắt gặp đôi mắt cáo già đang híp lại, nở nụ cười gian xảo chờ xem kịch hay.

Một lần nữa cả căn phòng rơi vào tình thế căng cứng, mọi người vẫn âm thầm chờ đợi câu trả lời từ “chỉ huy tối cao”, dù anh bác bỏ những gì họ vừa nghe thấy, dù đó là sự thật đi chăng nữa thì họ vẫn hoàn toàn tin tưởng. Bởi lời nói của anh là phán quyết, là mệnh lệnh tối ả họ có chết, vẫn phải chấp hành.

Khi sự hỗn loạn và bất an cứ thế xuất hiện trong nhiều ánh mắt, một bóng người cao gầy đột ngột tiến lên phía trước.

Khẽ nâng cao gọng kính, Ken nhìn thẳng vào ánh mắt chứa đầy lửa hận của Diệp Khanh, cất giọng máy móc:

-Diệp Khanh, con gái của Diệp Đông Khánh, năm nay vừa tròn 18 tuổi. Tám năm trước may mắn được cứu thoát sau vụ lật đổ chủ nhân đương nhiệm, diệt trừ tổ chức Rose. Mười một tuổi tham gia khóa huấn luyện cực kì tàn khốc của giới Sát thủ và hoàn thành xuất sắc. Mười lăm tuổi trở thành nữ chủ nhân của Rose. Trong vòng ba năm lãnh đạo Rose, đã tiêu diệt 12 tổ chức vừa và nhỏ, thành lập nhiều đơn vị kỹ thuật chuyên phá hoại thông tin và tình báo Quốc gia. Hai tháng trước xin vào học tại Học viện Richard, tiếp cận và làm bạn với duy nhất một người là Hạ Vân Linh....

Một loạt các thông tin về Diệp Khanh được Ken đưa ra hết sức rõ ràng và chi tiết. Điều làm không ít người thần phục là khả năng và bản lĩnh của cô gái, thật không thể tưởng tượng một đứa trẻ mười tuổi tay nhuộm đầy máu, giẫm đạp lên xác người để sống sót trong thế giới tàn khốc ấy.

Trong môi trường đó, con người thường dễ lầm lẫn về mục đích tồn tại của bản thân. Diệp Khanh cũng vậy, cô ta mạnh mẽ nhờ chồng chất những hận thù, ác độc và nhẫn tâm để tự vệ.

Không một ai có thể ngăn cản kế hoạch trả thù đã chuẩn bị vô cùng hoàn hảo từ rất nhiều năm. Nhưng Đình Hàn Phong đã thay đổi tất cả, phá hủy những hy vọng cùng con tim đầy gai độc của Diệp Khanh.

Giọng nói đều đều một lần nữa vang lên, cắt phăng những hoài nghi, ngờ vực.

-Đúng là cô rất có bản lĩnh nhưng....có một sự thật mà cô không hề biết.

Hai từ “sự thật” khiến tất cả càng tò mò, bí mật cuối cùng của vụ thanh trừng mười năm trước sẽ sáng tỏ. Tuy sự việc đã qua nhiều năm nhưng nó dẫn đến một hiện tại hết sức phức tạp. Món nợ ân oán cứ thế tiếp diễn, dù ai là kẻ chiến thắng thì việc đổ máu là không thể tránh khỏi.

Giờ phút này, tất cả thành viên của Kate và những tên bại trận của Rosenhất loạt chờ đợi, bọn họ hy vọng sự thật kia có thể chấm dứt những hậu quả tồi tệ mà quá khứ để lại, kết thúc những hận thù trong “thế giới ngầm” bao nhiêu năm qua.

Diệp Khanh ngồi bệt trên sàn, vô lực nhìn theo bóng dáng cao gầy của Ken, hốc mắt đỏ ngầu hẳn lên sự tuyệt vọng.

Bước thật chậm đến một góc căn phòng, nơi bờ vai béo ú đang run lên bần bật. Ken khẽ cười, cặp kính bóng loáng phản chiếu về mặt tái nhợt và sợ hãi của ông ta, một tia kinh bỉ lướt qua gương mặt thư sinh rồi nhanh chóng biến mất.

-Sự thật này chắc ông phải biết rõ hơn tôi chứ, Diệp Đông Dương?

Giọng nói vừa nghi vấn vừa khẳng định của Ken làm mọi người kinh ngạc, ánh mắt một lần nữa xuất hiện tia mờ mịt.

-Ông và Diệp Đông Khánh vốn dĩ là anh em cùng cha khác mẹ. Nhưng từ nhỏ Diệp Đông Khánh luôn được cha ông ưu ái hơn, cả tổ chức Rose cũng giao cho ông ta nắm quyền. Cái tên Diệp Đông Dương dần dần bị quên lãng, mọi người chỉ biết tới ông là chú Dương, một thuộc hạ trung thành không hơn không kém.

Người đàn ông sững sờ trước lời nói của Ken, cứ nghĩ cả đời này sẽ không còn ai nhắc đến tên họ của mình.

Nhắc đến họ Diệp, Diệp Đông Dương cảm thấy uất hận và chán ghét vô cùng. Bao nhiêu năm qua ông cố gắng hết sức, bán mạng vì mọi mệnh lệnh của Rose nhưng đổi lại là sự chà đạp và khinh thường của Diệp Đông Khánh.

Những hận thù tích tụ từ đó không khiến ông ta oán giận, ý định trả thù cũng không xuất hiện nếu....

-Ông đem lòng yêu một người phụ nữ tên Yên Hoa. Nhưng đáng tiếc, Diệp Đông Khánh lại cướp mất bà ấy. Không cam tâm người mình yêu trở thành chị dâu, ông ngấm ngầm mưu đồ lật đổ ngôi vị chủ nhân của anh trai. Đúng lúc Diệp Đông Khánh muốn rút khỏi giới hắc đạo, từ bỏ địa vị hiện có, ông đã ra tay và đổ mọi tội lỗi lên đầu Đình Tổng khi ông ấy cùng những người của Bạch đạo chủ động thương lượng với Diệp Đông Khánh. Chiêu một mũi tên trúng hai đích này quả thật rất hay!

Không để mọi người có cơ hội chấn động vì sự thật tưởng chừng không bao giờ lật mở, Ken tiếp tục chỉ tội Diệp Đông Dương.

-Giết chết Diệp Đông Khánh, sai người cưỡng bức vợ ông ta để rửa hận. Một tay ông sắp đặt mọi thứ, xáo trộn cả hắc bạch lưỡng đạo năm đó, khiến mọi người nghĩ Đình Tổng vì chiếm đoạt thế lực mà diệt trừ Rose. Ông cứu con gái của Diệp Đông Khánh rồi đào tạo cô ta thành bù nhìn, mượn tay cô ta cướp đoạt sản nghiệp của Đình gia....Chú Dương à, tôi nói có đúng không ?

Diệp Khanh chết lặng, cả người đờ đẫn nhìn vào khoảng không trước mặt, tâm mất vô định và trống rỗng.

Nếu hỏi người chịu tổn thương lớn nhất trong kế hoạch hoàn hảo này là ai thì câu trả lời chắc chắn là người con gái suốt mười năm mang mặt nạ kia.

Vì sự ích kỷ của Diệp Đông Dương mà đứa trẻ mười tuổi trong sáng biến thành ác ma không nhân tính. Cô ta giết sạch những ai ngăn đường, hủy hoại hết thầy kẻ cản trở. Vì mối oan thù do ông ta sắp đặt, Diệp Khanh bán linh hồn cho địa ngục, chôn vùi tình yêu, đánh đổi tình bạn.

Một đời đuổi theo những hận thù và cái giá phải trả là đánh mất tất cả.

Không quan tâm đến tâm trạng bàng hoàng của những người xung quanh, anh chàng mắt xanh bày ra vẻ mặt vô cùng háo hức trước Ken.

-Cừ lắm Ken! Nhưng những việc này làm sao cậu biết thế ?

Giơ tay đẩy gọng kính, Ken héch mũi.

-Điều tra thôi!

Câu trả lời khiến Jonh không khỏi nghi ngờ, muốn biết được sự việc của mười năm trước không phải chuyện dễ mà đây lại là sự thật “kinh thiên động địa”, việc sắc bén vạch tội tên gian xảo Diệp Đông Dương chứng tỏ những lời Ken vừa nói hoàn toàn chính xác.

Không chịu nổi thái độ tự tin của cậu bạn, Jonh huých vai Ken, thản nhiên khẳng định.

-Ồ ra là vậy...nhưng với năng lực “cao siêu” của cậu, điều tra được sự thật này, e....không thể.

Bị mất mặt trước rất nhiều người, bao nhiêu hãnh khí khi nãy bỗng nhiên bay biến, Ken hậm hực nhưng vẫn quyết tâm trả đũa tên mắt xanh đáng ghét kia.

-Với năng “lực yếu kém” của tôi thì đúng thật không thể biết tường tận như thế! Nhưng nếu anh có hứng thú muốn tìm hiểu quá trình thì....

Nói nửa chừng, Ken giơ tay đẩy gọng kính theo thói quen, đôi mắt mang sự thách thức nhìn Jonh rồi hướng đến thân người cao ngạo phía trước.

-Hỏi Chỉ Huy sẽ rõ hơn!

Vài giọt mồ hôi chạy dài trên trán, Jonh thở hắt một tiếng.

Bầu không khí trở về vẻ yên lặng vốn có nhưng tâm trạng của tất cả đang không ngừng chấn động, mọi thứ dường như chỉ mới bắt đầu.

41. Chương 41 : Vòng Tay Bình Yên.

Cô cảm nhận rất rõ vòng tay quen thuộc này. Trong cơn ác mộng kinh hoàng tưởng chừng nhấn chìm cô xuống ngục tối tuyệt vọng, vòng tay anh mạnh mẽ kéo cô về thực tại, mang đến sự dịu dàng và bình yên.

Cục diện ngày càng rối rắm. Bí mật bị chôn vùi cuối cùng cũng sáng tỏ nhưng dấu chấm hết chưa hẳn được đặt xuống.

Tòa lâu đài chìm vào bóng tối, tuyết rơi ngày một dày, nhiệt độ bên ngoài chỉ còn khoảng 3-40C.

Dưới ánh đèn pha lê sáng chói, những nét mặt hiện rõ sự nhợt nhạt, lớp áo dày cộm không thể giữ ấm con tim đang rét buốt từng hồi.

Rain ôm chặt thân người nhỏ bé đang lạnh dần trong lòng, tia nhìn đau xót xen lẫn mất mát ẩn sâu nơi đáy mắt.

Tâm trạng anh giờ đây vô cùng hỗn loạn, anh không quan tâm những gì diễn ra của mười năm trước, không để ý đến người đàn ông “tội lỗi tày trời” kia, điều duy nhất anh nghĩ đến là cô em gái đáng thương của mình.

Rain từng hứa với mẹ sẽ bảo vệ Vân Linh, anh hứa sẽ mang lại ánh sáng cho đứa em gái bé nhỏ nhưng anh đã không làm được. Nhớ đến sự kích động và giận dữ của Nhã Nhi, tim anh như bị bóp nghẹn.

Anh biết Nhã Nhi luôn mạnh mẽ và quật cường, dù sóng gió có lớn đến đâu, dù cuộc đời có gieo xuống người cô sự bất hạnh nghiệt ngã, Nhã Nhi vẫn kiên cường mà đối mặt, tinh ranh “đá phẳng” chúng ra khỏi cuộc sống của mình.

Thế nên khi trông thấy cô khóc đến ngất đi, bờ môi khô nứt kêu gào tên Vân Linh, Rain cảm giác thế giới xung quanh đang đổ sụp, anh không dám tưởng tượng những gì Vân Linh phải chịu đựng, anh sợ sự thật khiến mình ngã khụy.

Một hơi thở ấm nóng phả vào lòng ngực kéo Rain khỏi bờ vực đau thương, đôi mắt nâu thoáng tia vui mừng khi hàng mi cong dài khẽ động đậy.

Nhã Nhi chớp chớp mi mắt, bàn tay yếu ớt bám vào bờ vai rắn chắc của ai đó, cố hết sức để có thể đứng vững.

Đập vào mắt cô là khung cảnh vô cùng tĩnh lặng của căn phòng, đám người áo đen lạnh lùng chia sủng vào đầu những kẻ áo đỏ.

Khi tầm mắt chuyển đến chiếc ghế lớn nhất, vị trí dường như cách biệt với tất cả, Nhã Nhi bắt giác chờ người.

Đình Hàn Phong bề thế như bức tượng điêu khắc, từng đường nét cương nghị làm người khác kinh sợ, hoàn mỹ hiện ra trước mắt nhưng lại xa xôi vô tận. Anh trầm tĩnh ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm nghiền, cả người toát lên vẻ cao quý ma mị.

Nhã Nhi không dám tin mình vừa điên cuồng mà la hét vào mặt con người đáng sợ kia, cơn giận dữ khiến cô quên mất anh là ai. Gió Lạnh không phải người có thể động vào, mà cô vừa làm cái việc mà “quỷ thần” đều cấm kỵ.

Nỗi sợ hãi không thể ngự trị lâu hơn vì ánh mắt hoang mang của cô vừa chạm phải gương mặt vô cùng quen thuộc.

Bờ vai mỏng manh bắt giắc run lên khi chiếc mặt nạ của người cô cảm hận nhất lại nằm trên tay người quen không ngờ đến này.

Nhã Nhi bừng tỉnh, lẽ ra ngay từ đầu cô nên ngăn cản cô ta đến gần Vân Linh.

Mỗi khi bắt gặp nét cười gượng gạo của cô bạn mới, nhiều lần nhìn thấy cô ta tỏ vẻ chờ mong khi chăm chăm nhìn vào chiếc ghế trống phía sau Vân Linh, sự bất an đột ngột vây lấy Nhã Nhi.

Cô nhớ không ít lần đề cập với Vân Linh cảm giác nghi ngờ này, cô bạnngốc nghếch kia lại nở nụ cười như ánh mai : “Diệp Khanh rất tốt!”.

Nhã Nhi bỗng nhiên muốn tát thật mạnh vào má mình, tại sao cô không phát hiện sớm hơn, nếu cô sớm đề phòng cô gái nham hiểm này thì Vân Linh sẽkhông....

Nhưng cô nên tự trách mình ngu ngốc, trách Vân Linh quá thánh thiện hay hận con người kia quá giỏi giả tạo.

Nhã Nhi cảm thấy căm phẫn khi nhớ đến cô bạn có giọng nói dịu dàng, mỗiáng đều cười tươi đến trò chuyện cùng Vân Linh và cô gái mang mặt nạ lạnh lùng từng bảo đàn em đánh đập bọn cô.

Hai con người mãi mãi khác biệt đó vốn dĩ là một, chưa hề thay đổi. Về mặt thân thiện kia là chiếc mặt nạ vô cùng đẹp đẽ của cô ta. Mà đằng sau chiếc mặt đó lại là bộ mặt tàn độc và máu lạnh đến kinh tởm.

Cái tát đau đینگ vẫn còn hằn rõ trên khuôn má, giọng nói cay nghiệt cứ văng vẳng bên tai Nhã Nhi.

-Ngu ngốc! Tát như vậy là quá nhẹ! Phải thế này, rõ chưa?

-Mau làm cho cô ta cảm miệng, có chết cũng không sao ?

Rời khỏi vòng tay ấm áp luôn siết chặt mình, Nhã Nhi loạng choạng bước từng bước đến gần Diệp Khanh.

Nhìn về mặt quen thuộc đờ đẫn, vô hồn không khác gì cái xác, cơn giận dữ trong người cô cứ lũ lượt kéo về.

Nhã Nhi dùng mọi sức lực lay mạnh đôi vai lạnh lẽo của Diệp Khanh, hận không thể một dao đâm thẳng vào ngực cô ta.

-Diệp Khanh cô hài lòng chưa ? Vân Linh đối xử tệ với cô sao? Cậu ấykhông hề chán ghét vẻ mặt giả tạo của cô, cậu ấy quý mến con người ácđộc như cô, thực sự xem cô là bạn....Chúng tôi có mắt như mù mới kết bạnvới cô!

Nhã Nhi nói gần như hét, khớp xương ở tay muốn gãy vụn vì không ngừng lay Diệp Khanh.

Căn phòng một lần nữa chết lặng khi chứng kiến sự phẫn uất tột độ của cô gái, dù bộ dáng yếu ớt của cô có thể ngã khụy bất cứ lúc nào nhưng côvẫn không màng, dùng sức lực sau cùng để trút hết cơn oán hận tronglòng.

Một dòng máu chảy ra từ miệng Diệp Khanh, sắc mặt cứng đờ bất chợt tím tái. Không chịu nổi tác động mạnh bạo của Nhã Nhi, thân người mềm nhũnđổ sụp xuống nền gạch.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Nhã Nhi sẽ ngắt xủ nếu cứ tiếp tục thế này. Rain ngay tức khắc lao đến, mạnh mẽ khóa chặt cô. Giọng anh lo lắng ra lệnh.

-Nhóc con, mau dừng lại! Đừng như thế, em sẽ chịu không nổi đâu! Mọi việc cứ để Kate giải quyết. Bình tĩnh đi!

Cánh tay đau nhức chững lại, ánh mắt phẫn nộ dịu dần. Nhã Nhi ngẩng đầu, bắt gặp ánh nhìn lo lắng và yêu thương của Rain, lòng cô bỗng ấm áp lạki.

Cô cảm nhận rất rõ vòng tay quen thuộc này.Trong cơn ác mộng kinh hoàngtưởng chừng nhấn chìm cô xuống ngục tối tuyệt vọng, vòng tay anh mạnh mẽ kéo cô về thực tại, mang đến sự dịu dàng và bình yên.

Rain trong ẩn tượng của Nhã Nhi là chàng trai đào hoa, người có nụ cườinửa miệng khiến vô số phụ nữ đổ rập. Anh thích trêu chọc cô, luôn đùaacợt và đứng đưng trước mọi việc.

Những ấn tượng trước kia chợt vỡ vụn, xa xăm trôi dạt về một góc của quá khứ. Vì giờ đây, cảm giác hạnh phúc trong tim khiến Nhã Nhi ngỡ ngàng.

Cô mơ hồ nhớ về chiếc ôm ghì chặt sự lo lắng, nụ hôn vương vấn nổi mẩn mác trong cơn mê man. Đó là sự thật hay ảo ảnh của giấc mơ ? Nhã Nhi không biết nhưng vẫn hy vọng nó thực sự tồn tại.

Con tim choáng ngợp những rung động đột nhiên co thắt dữ dội, cô nhìn thấy người đàn ông cầm thú kia, gần trong gang tấc.

42. Chương 42 : Chấm Dứt.

Nụ cười trong sáng như ánh mai, đôi mắt long lanh tia thuần khiết... tất cả phút chốc hóa thành bọt biển rồi vỡ tan.

Bờ vai gầy gò run lên bần bật, bàn tay lạnh toát nắm chặt, tiếng rít từ kẽ răng vang lên chứa đựng sự phẫn nộ tột cùng.

Cảnh tượng kinh hoàng kia một lần nữa tái hiện trước mắt Nhã Nhi, sự kháng cự và những lời cầu xin của Vân Linh như xé nát tim cô, rút cạn dòng chất lỏng đỏ tươi đang chảy trong huyết quản.

Đối diện với cặp mắt run sợ của Diệp Đông Dương, gương mặt nhợt nhạt của Nhã Nhi sót lại duy nhất một biểu cảm, đó là “căm hận”.

-Cao Nhã Nhi tôi xưa nay sợ nhất là máu, nhưng hôm nay dù có uống hết máu trên người ông, moi hết ruột gan ông ra cũng chưa hả dạ....

Nhã Nhi ngày càng kích động, một tay nắm chặt áo Diệp Đông Dương, một tay siết chặt cổ ông ta. Giờ phút này cô không còn đủ lí trí để kiểm soát hành động của mình, chỉ muốn kết liễu kẻ đối bại trước mặt.

Hai tay Diệp Đông Dương bị trói chặt, cố sức phản kháng nhưng bất lực. Trong nhịp thở ngắt quãng, ông ta lớn tiếng kêu gào.

-Tha cho tôi....xin hãy tha cho tôi, là Diệp Khanh, cô ta bảo tôi cưỡng bức Hạ Vân Linh, tôi không cố ý, tất cả đều do cô ta ép buộc tôi....tôi...

Trước lời ngụy biện vô cùng đê tiện của người đàn ông, cơn giận dữ của Nhã Nhi càng dâng cao.

-Đến nước này rồi mà ông còn đổ lỗi cho người khác, ông tưởng tôi không nhìn thấy ánh mắt dâm dăng của ông khi nhìn Vân Linh sao ?

Mọi người sững sờ nhìn vào người đàn ông vừa bị Ken vạch tội, khuôn mặt họ tối lại, tia chết chóc hiện lên qua từng ánh mắt.

Mặc kệ những tội lỗi trong quá khứ, mặc kệ những ân oán của ông ta với Rose, chỉ với việc làm hiện tại, cái tên Diệp Đông Dương có thể biến mất mãi mãi trên thế gian.

Rain như tượng đá cứng đờ, anh nhìn bộ dạng phẫn nộ của Nhã Nhi rồi quay sang người đàn ông đang không ngừng van xin tha thứ kia, lòng cuộn cuộn từng đợt sóng.

Ken và Jonh giận dữ đến gần Diệp Đông Dương, cả hai không do dự lao vào đánh người.

Chẳng buồn giữ lấy hình tượng nho nhã, tri thức hăng ngày, Ken hung hăng đâm vào gương mặt gian xảo của ông ta, vết bầm đỏ tía máu trông ngày càng thẫm mắt.

Người diễm phúc như Ken đã ra tay thế kia thì anh chàng Jonh nóng nảy nhất trong tổ chức khỏi phải nói đến. Kéo cà vạt chỉnh chu ra khỏi cổ, nhẹ nhàng vòng nó qua cổ Diệp Đông Dương, đôi mắt xanh cong lên vẻ chán ghét.

-Khốn kiếp! Mày không phải là người, chuyện như thế mà cũng làm!

Nói rồi anh dùng lực thật mạnh siết chặt.

Bị đánh đập, hành hạ liên tục từ nhiều phía, thân thể già yếu hoàn toàn bất động.

Diệp Đông Dương thở thoi thóp, vẻ mặt đờ đẫn, tình cảnh hiện tại của ông ta và Diệp Khanh không khác nhau là mấy.

Đó là tàn cục của những kẻ “lầm đường”.

Nhã Nhi mệt mỏi ngồi bệt trên sàn, nền đá lạnh lẽo khiến chân cô tê cóng.

Tách...tách...từng giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống, khung cảnh trước mắt mờ dần, mi mắt nặng nề muốn sụp xuống.

Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này ? Dù có đánh đập hay giết chết kẻ xấu xa kia, Vân Linh của cô cũng không thể trở lại, mãi mãi cũng không quay lại....

Nhã Nhi bắt đầu lảo nhảm như kẻ mê sảng, ánh mắt vô định tìm kiếm thứ gì đó trong khoảng không trước mặt.

-Hạ Vân Linh, cậu ở đâu ? Quay lại đi...trở lại làm gia đình của tớ...

-Hức...hức...Vân Linh đáng ghét, tớ và Rain sẽ không cãi nhau nữa, đừng giận tớ....mau mau quay lại đi....

Rain đưa tay lau đi dòng nước mắt đang không ngừng tuôn rơi, xót xa ôm Nhã Nhi vào lòng.

-Yên tâm, dù có đổi cả mạng sống để mang Vân Linh về bên chúng ta, anh cũng sẽ làm.

Nhìn vào đôi mắt nâu kiên định, Nhã Nhi mỉm cười rồi thiếp đi.

Rain nhẹ nhàng bế cô trên tay hướng Ken ra lệnh.

-Mang cô ấy đến bệnh viện giúp tôi!

Ken lập tức đỡ lấy Nhã Nhi rồi rời đi. Căn phòng trở lại trạng thái yên lặng vốn có.

Khi những tội lỗi cùng oán hận chất chồng, con người ta càng dễ phạm sai lầm.

Trong bản thân mỗi người luôn tồn tại lòng đố kỵ, nó xúc tác, kích thích những ham muốn tầm thường và lối suy nghĩ xấu xa.

Một khi “thứ biểu hiện” ấy bộc phát, hậu quả để lại thật khó lường.

Đó là cơn sóng dữ dội trước mắt, tàn nhẫn cuốn sạch tất cả, hung hãn như cơn thú vô mồi.

Nhưng tiếc thay, người con gái bé nhỏ ấy lại gánh chịu tất cả.

Nụ cười trong sáng như ánh mai, đôi mắt long lanh tia thuần khiết... tất cả phút chốc hóa thành bọt biển rồi vỡ tan.

Vì số phận chưa đủ cay nghiệt hay cuộc đời đã định cô sẽ sống trong bóng tối mà chấm dứt sự tồn tại đau thương này.

Giống như một bức tranh chiều muộn, dù u buồn nhưng màu hoàng hôn sẽ vĩnh hằng đẹp đẽ.

43. Chương 43 : Ngủ Vùi Trong Ký Ức.

Chỉ cần ký ức có anh, chỉ cần anh tồn tại trong giấc mơ vĩnh hằng ấy, Vân Linh nguyện không bao giờ tỉnh lại.

Ngọn lửa hủy diệt phừng phừng thiêu rụi cả khu rừng, tòa lâu đài bị nuốt chửng hoàn toàn.

Gió thổi mạnh cuốn theo tàn tro, khói bụi hòa vào làn tuyết trắng xóa. Hỗn độn.

Những bước chân vội vã in trên nền tuyết, mồ hôi bắt đầu thấm qua lớp áo đen dày cộm tạo cảm giác ẩm ướt khó chịu.

Dù vậy, chẳng ai còn tâm trạng quan tâm đến thứ xúc cảm bên ngoài đó, thứ làm họ e dè là những gì vừa diễn ra.

-Anh nghĩ Rose đáng như thế ?

Ken bất ngờ hỏi Jonh khi cả hai cùng đoàn người áo đen quay trở lại thành phố.

Chỉ thấy đôi mắt xanh ánh lên tia hài lòng cùng vui vẻ.

-Hai quả bom có sức công phá trong bán kính 50 mét, chỉ huy đúng là khiến người khác kinh sợ!

Câu trả lời không vào đề của anh bạn làm Ken bức mình, anh một lần nữa nghiêm túc cất giọng.

-Đầu xỏ trong tất cả việc này là Diệp Đông Dương và Diệp Khanh, bọn chúng có bị thù chết cũng rất đáng nhưng những người còn lại.....

Không để Ken nói hết câu, Jonh đã lên tiếng cắt ngang.

-Ken à, anh sao lại như vậy ? Đi theo Hàn Phong bao nhiêu năm chẳng lẽ anh không biết đối đầu với Gió Lạnh chỉ có một kết cục. Hai tên họ Diệpnghu xuẩn đó dám động vào người con gái của anh ta, đương nhiên cả Rose và họ sẽ cùng nhau “biến mất”.

Nói rồi cả hai đồng loạt nhìn về chiếc mô tô màu bạc phóng như bay ở phía trước.

Cảm giác nể phục và run sợ nhanh chóng phủ lấy bầu không khí lạnh lẽo.

Trên chiếc giường trắng tinh, cô gái vẫn chìm vào giấc ngủ yên bình và ấm áp.

Từng giọt nắng lọt qua khe cửa, đậu trên hàng mi dài cong vút, quyến luyến hương thơm dịu nhẹ của mái tóc xoăn mượt.

Giọt nước mắt lặng lẽ đọng trên khóe mi, dưới ánh nắng lại càng trong suốt.

Trong giấc mơ, Vân Linh nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng của anh.

Hai người ở rất gần nhau, chỉ cần cô với tay là có thể chạm vào gương mặt mơ hồ ấy.

Nhưng mỗi lần cô chìa tay, muốn níu lấy anh, muốn cảm nhận sự ấm áp từng thuộc về mình, anh lại càng cách xa cô.

Cô tiến một bước, anh thản nhiên lùi một bước.

Sự mệt mỏi và bất lực khiến Vân Linh gục ngã. Cô bật khóc, đau đớn ôm lấy thân thể lạnh lẽo của chính mình.

-Hàn Phong, em rất nhớ anh! Trở về bên em, có được không?

Giọng nói thương tâm hòa vào tiếng nấc nghẹn ngào tạo nên thứ thanh âm thống khổ đến cùng cực.

Trong màn nước mắt, bóng dáng cao ngạo của anh chậm rãi quay về phía cô. Vẫn nụ cười lạnh lùng và chất giọng vô cảm, Hàn Phong đều đều lên tiếng.

-Thân thể của em....đáng ở cạnh tôi sao?

Vân Linh nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn, trăm nghìn mảnh vỡ cửa mạnh vào tim, rỉ máu.

Cô nhớ lại chuyện tồi tệ kia, người đàn ông xa lạ đó đã vấy bẩn cô.

Cơ thể không còn thuần khiết, Hạ Vân Linh giờ đây không xứng đáng với anh, không thể chạm vào người con trai hoàn hảo đó.

Hàn Phong xoay người bước đi, thân ảnh cao lớn mơ hồ chìm vào bóng tối, xa xăm.

Màn đêm u ám chỉ còn lại bờ vai gầy gò.

Màu đen tuyệt vọng tựa như nuốt chửng cô, xóa nhòa ký ức đẹp đẽ trong quá khứ.

Chiếc ôm ấm áp mang hương vị tình yêu, nụ hôn ngọt ngào trao nhau trong ngày nắng đẹp. Vân Linh sẽ mang chúng giấu vào nơi sâu nhất trong tâm hồn.

Như vậy sẽ không đau, không còn vướng bận.

Dù biết những thứ đã mất đi sẽ không quay trở lại nhưng hãy cho cô một lần ích kỷ, một lần tham lam nếu giữ tình yêu của chính mình.

Chỉ cần ký ức có anh, chỉ cần anh tồn tại trong giấc mơ vĩnh hằng ấy, Vân Linh nguyện không bao giờ tỉnh lại.

Nhìn thấy chuyển biến bất thường trên điện tâm đồ, cô gái vô cùng lo lắng.

-Bác sĩ, cô ấy thế nào ?

Vị bác sĩ lớn tuổi vội vàng tiến hành kiểm tra. Sau khi cẩn thận xem xét, khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ vẻ kinh ngạc.

-Tất cả đều bình thường, ngoại trừ nhịp tim xuất hiện trường hợp kích động.

Từ ngữ chuyên ngành khiến cô gái có phần khó hiểu, việc duy nhất cô quan tâm là bao giờ Vân Linh sẽ tỉnh lại.

Dường như nhận ra mối quan tâm của người đối diện, vị bác sĩ trầm giọng.

-Bệnh nhân đã bất tỉnh suốt một ngày một đêm, nếu là người bình thường với tình trạng hiện tại khả năng phục hồi là vô cùng khả quan nhưng.....

Câu nói bỏ lửng của khiến cô gái hoang mang. Cảm giác tội lỗi bắt đầu dấy vò, nếu cô ấy thực sự xảy ra chuyện, cả đời cô sẽ sống trong hối hận.

-Một phần ý thức có biểu hiện ngủ vùi, có lẽ bệnh nhân đã chịu đả kích rất lớn khiến tế bào thần kinh không thể chấp nhận. Đây là một trong những trường hợp hiếm gặp!

Nắng lấp lánh ngoài ô cửa, dịu dàng sưởi ấm thân người bé nhỏ vẫn nằm bất động.

Vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi cành, để lại thân cây trơ trọi giữa mùa đông giá rét.

Ai đó nói rằng, tình yêu vĩnh viễn đẹp trong miền ký ức, dù thực tại có tàn nhẫn cướp đi chúng, ký ức sẽ níu giữ tất cả.

Nhưng vui mình vào quá khứ hạnh phúc là một nỗi bất hạnh khôn cùng.

44. Chương 44 : Quay Về Từ Ngục Tối.(1)

âm Ngọc Chi xấu xa, ích kỷ đã chết, giờ đây cô phải sống thật tốt để bù đắp những lầm lỗi mình gây ra.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn lớn, chiếc dây chuyền bạc lóng lánh đập vào mắt, gợi những xúc cảm bị vùi sâu trong con người đen sẫm.

-Năm đó ta đã tặng sợi dây chuyền này ẹ cháu trong ngày cưới củachị ấy và anh trai ta, Lâm Thanh Hùng. Vì anh trai ta và ta không cùng một thế giới, ta là bác sĩ còn anh ấy lại là đại ca xã hội đen nên chúng ta từ lâu đã bất hòa. Ta bỏ sang Mỹ tiếp tục việc nghiên cứu của mình và xem như chưa có người anh như vậy...nhưng....

Giọng nói trầm ấm chột nghẹn lại, Lâm Khắc Minh buồn bã đưa mắt về cô cháu gái đáng thương.

-Không ngờ mọi chuyện xảy ra thế này, ta không muốn cháu lại tiếp tục con đường của cha cháu, đó là hố sâu, không ai có thể thoát khỏi được!

Hai mắt Ngọc Chi đỏ hoe, cơn ác mộng kinh hoàng kia khiến cô sợ hãi và cũng vì sợ hãi cô đã phạm phải sai lầm.

-Tất cả là do cháu. Nếu tính tình cháu không ngang ngược, không đả tộivới Đình Hàn Phong thì gia đình cháu đã không tan nát như thế...hức..hức...Lại còn nghe lời dụ dỗ của Rose hãm hại Vân Linh, xem chút chính tay cháu đã giết chết chứ...cháu...cháu thật không thể tha thứ cho bản thân.

Ngọc Chi òa khóc, mọi tội lỗi nặng nề giáng xuống đầu cô, đời có câu gieo nhân nào gặt quả đó, không hề sai.

Giờ phút này, Ngọc Chi ý thức được mình mất đi quá nhiều, gia đình, bạn bè và cả nhân cách. Không phải Gió Lạnh bức cô tới đường cùng mà chính cô đã tự mình bước đến vực thẳm tội lỗi.

Thấy được sự ăn năn của Ngọc Chi, Lâm Khắc Minh như trút một phần gánh nặng. Ông sợ cô lại giống anh trai, mãi mãi không thể quay đầu.

Nhưng kể từ hôm nay, ông sẽ chăm sóc thật tốt cho cô, thay người anh đầy tội nghiệt nuôi dạy cô trưởng thành. Ngọc Chi giờ đây là người thân duy nhất của ông, là cô cháu gái bé nhỏ cần được bảo vệ, chở che.

- Mọi chuyện đã qua rồi! Cháu đừng tự trách mình, hãy bắt đầu một cuộc sống mới. Cháu phải sống thật tốt, sống cả phần đời lầm lỗi của chacháu.

Lời nói của Lâm Khắc Minh khiến Ngọc Chi cảm thấy ấm áp, cô cuối cùng cũng nhận ra điều gì là quan trọng trong hiện tại và tương lai.

Lâm Ngọc Chi xấu xa, ích kỷ đã chết, giờ đây cô phải sống thật tốt để bù đắp những lầm lỗi mình gây ra.

Nắm lấy bàn tay gầy gò của Lâm Khắc Minh, Ngọc Chi cố nén cơn xúc động.

- Thật tốt vì cháu vẫn còn người thân là chú! Chú à, giờ cháu phải làm sao? Hạ Vân Linh có thể không tỉnh lại, Đình Hàn Phong chắc chắn sẽ không để cháu sống, mọi chuyện có lẽ không thể cứu vãn nữa rồi.

Dù Ngọc Chi bị sai khiến, dù cô chỉ là con rối chịu sự điều khiển của người khác nhưng những việc cô làm với Vân Linh, Gió Lạnh liệu sẽ bỏ qua?

Không! Gió Lạnh mà cô biết là con người tàn độc và đáng sợ hơn bất cứ ai trên thế giới này. Vẻ đẹp của anh ta như loài hoa anh túc, bề ngoài làm người khác mê say, chìm đắm nhưng bản chất lại là thứ độc được chết người.

Trước đây cô luôn điên cuồng vì bộ dáng hoàn mỹ kia, không ngừng mong ước có một ngày anh để mắt đến mình.

Cho đến khi chứng kiến cảnh mẹ nhảy lầu tự tử, ba bị tống vào tù, mọi ảo tưởng trong cô nhanh chóng sụp đổ.

Đình Hàn Phong chưa bao giờ làm trái với nguyên tắc của mình. Anh sẵn sàng hủy diệt hết thảy những kẻ ngu ngốc dám động vào người con gái kia.

Gia đình bỗng chốc tan nát chỉ vì làm Hạ Vân Linh bị thương, nếu giờ đây cô ta không tỉnh lại, Ngọc Chi thật sự không biết Hàn Phong sẽ làm những chuyện gì?

Nghĩ đến đây, đôi vai mảnh khảnh bất chợt run lên. Nỗi sợ hãi bắt đầu liếm láp những suy nghĩ và con tim nhỏ bé.

Qua khung cửa thủy tinh trong suốt, hai đôi mắt không hẹn lại cùng hướng về cô gái vẫn nằm bất động.

Hai mắt nhắm nghiền bình yên, gương mặt nhợt nhạt không làm mất đi vẻ thuần khiết vốn có.

Dây hành lang vắng lặng bất chợt ủa về những cơn gió, xô vào hai thân người yếu ớt cái lạnh thấu xương.

Họ đứng đó, im lặng chờ đợi kỳ tích, hy vọng thứ ánh sáng thánh thiện được trả lại để đánh thức giấc ngủ lạnh lẽo của một thiên thần.

45. Chương 45 : Quay Về Từ Ngục Tối (2).

Muốn thưởng thức vị ngọt của rượu trước hết phải nếm trải vị đắng chát. Tình yêu gặp nhiều sóng gió sẽ càng nồng đậm.

-Tối qua, một đám cháy bất ngờ thiêu rụi cả cánh rừng phía đông thành phố. Theo điều tra ban đầu từ phía cảnh sát, đây là căn cứ của một tổ chức ngầm. Việc đám cháy bất ngờ bùng phát trong thời tiết lạnh giá được dự đoán là màn thanh trừng của các tổ chức xã hội đen. Vụ việc vẫn đang được tiếp tục điều tra và làm rõ, chúng tôi sẽ thông tin trong vòng hai mươi bốn giờ tiếp theo....

Màn hình ti vi vụt tắt nhanh chóng. Trên chiếc ghế lớn của phòng hội nghị, sắc mặt Hạ Vĩnh vô cùng khó coi.

-Rain! Mau đến công ty gặp ba ngay lập tức!

Buông chiếc điện thoại trong tay, khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ vẻ lo lắng và mệt mỏi.

Việc Vân Linh mất tích khiến ông gần như đổ sụp, cô con gái mà Hạ Vĩnh nâng niu, thiên thần bé nhỏ mà vợ ông đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ giờ đây không rõ sống chết.

Từ lúc biết tin Vân Linh mất tích, ông đã tìm mọi cách liên lạc với các bang phái, tổ chức. Mượn danh nghĩa Hạ gia và uy tín hơn năm mươi năm lăn lộn trên thương trường của mình để điều tra tung tích của cô.

Từng giây phút trôi qua như cướp đi một năm tuổi thọ của kẻ già bất hạnh, vào cái chạng cuối của cuộc đời, Hạ Vĩnh chỉ cầu mong nhìn thấy con cái trưởng thành trong hạnh phúc, bình an.

Nếu Vân Linh có thương tổn gì, Hạ Vĩnh thật không thể sống nổi!

Ông làm sao ăn nói với người vợ quá cố, làm sao đi tiếp phần đời còn lại của mình ?

Nhận được điện thoại, Rain nhanh chóng đến gặp ông. Nội tâm anh cũng chằng chịt những hỗn loạn.

Anh đã hứa gánh vác gia đình, hứa mang em gái trở về nhưng đến lúc này, tất cả vẫn là số không.

Anh không khác gì kẻ tâm thần, điên cuồng lục tung cả thành phố, không hề chớp mắt suốt hai đêm liền để theo dõi hành động của những kẻ khànghi.

Bất cứ ai từng tiếp xúc với Vân Linh và Nhã Nhi trong ngày xảy ra vụ bắt cóc đều trở thành mục tiêu của anh. Hy vọng những manh mối mong manh mà bọn chúng để lại có thể tìm được người.

Nắm chặt tay lái, Rain tăng hết tốc độ lao vụt trên đường vắng, mặc kệ những suy nghĩ vẫn miên man tràn về.

Hai thân người cao lớn bước thật nhanh về phía trước, khuôn mặt cả hai lộ rõ vẻ lo lắng và mệt mỏi.

Jonh cố ngẩng mặt khỏi chông tư liệu cao ngất, quay sang anh bạn cũng khệ nệ với chiếc laptop.

-Ken! Anh nghĩ chúng ta có nên khuyên Chỉ Huy một chút, cậu ấy đã không ăn uống gì suốt mấy hôm. Nếu cứ thế này tôi e....

Không hề giảm tốc độ, Ken trầm ngâm lên tiếng.

-Tổng Giám Đốc đã làm thì không ai có thể ngăn cản. Việc lần này rất nghiêm trọng, ngày nào chưa tìm được Hạ Vân Linh, ngày đó thế giới vẫn chưa thể yên bình!

Kết thúc câu nói, hai chàng trai lại rơi vào trạng thái im lặng.

Toàn bộ tổ chức Kate làm việc với hiệu suất tối đa. Bất kể ngày hay đêm, một khi lãnh đạo cao nhất chưa dừng lại thì tất cả vẫn phải nỗ lực hết mình.

Hủy diệt Rose, một tổ chức lớn mạnh không thua kém Kate là điều không dễ dàng.

Nhưng chỉ trong một đêm, từ gốc đến ngọn của loài hoa có gai ấy vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới ngầm, đủ thấy năng lực của Gió Lạnh.

Dù vụ việc này gây chấn động, mọi người thi nhau bàn tán, đoán mò, phía cảnh sát nhúng tay giải quyết thì cuối cùng đó cũng sẽ trở thành một tai nạn, một sự cố đáng tiếc mà mãi mãi không ai biết kẻ đứng sau thao túng.

Nhưng nhiều ngày như vậy, tung tích người họ cần tìm vẫn không có.

Một số thành viên trong tổ chức liên lĩnh phỏng đoán cô gái kia đã chết, ngay lập tức bị loại khỏi Kate không lý do.

Những cái đầu thông minh đôi lúc quá lơ đãng! Mọi thứ không thể rõ ràng hơn diễn ra trước mắt mà họ vẫn chưa thể hiểu.

Sự kiện động trời của hai mươi năm trước không phải là nguyên nhân.

Rose dù từng đối đầu với Đinh Khiêm nhưng Đinh Hàn Phong trong ngần ấy năm không hề động đến và chắc hẳn bọn chúng cũng sẽ tiếp tục những chuỗi ngày an lành của mình nếu không giở trò ngu ngốc.

Không ai biết Gió Lạnh đã cử nhóm điệp viên chuyên nghiệp nhất trong Kate, bí mật bảo vệ một cô gái. Từng thái độ, hành động của cô đều được ghi lại rất tỉ mỉ.

Lại rất ít người bắt gặp bộ dáng ảm áp của người con trai này khi ngồi trước khung ảnh có hình cô. Ánh mắt và vẻ mặt của anh khi ấy tràn đầy sự yêu thương.

Nhưng đến lúc này, họ thực sự nhìn thấy cơn giận dữ tột độ của anh, sự tàn độc và băng lãnh của Gió Lạnh khiến người khác run sợ.

Dĩ nhiên hết thảy đều do người con gái đang không rõ sống chết kia!

Vì vậy để chấm dứt tất cả, toàn bộ thành viên của Kate phải gồng mình tìm kiếm, lục tung mọi góc ngách, thu thập hết thảy những tư liệu có liên quan đến cô.

Đứng trước căn phòng tỏa mùi lạnh lẽo, anh chàng thư ký cẩn thận lên tiếng.

-Tổng Giám Đốc chúng tôi có thể vào chứ ?

Bên trong lập tức vọng lại giọng nói trầm thấp quen thuộc.

-Vào đi!

Ổn định xong chồng tư liệu vừa điều tra được ở một vị trí thích hợp, Jonh và Ken bất chợt đờ người khi nhìn Hàn Phong.

Hai người bốn mắt cùng nhìn vào một mục tiêu vẫn không thể tin người đối diện là Gió Lạnh.

Bộ vest nhẵn nhúm sẫm màu, mái tóc ương bướng rối bù, cằm lõm chồm những cọng râu vừa mọc.

Trên chiếc bàn trước mặt, màn hình laptop vẫn cháy sáng. Bên cạnh đồng hồ giấy tờ đặt tùy ý, không dưới mười tách cà phê xếp thành hàng dài.

Bề ngoài của Hàn Phong rất dễ khiến người khác lầm tưởng anh bị dày ỉm hoang, như một phần tử hoàn toàn tách biệt với cuộc sống hiện tại.

Duy đôi mắt đen láy luôn toát lên sự thâm sâu và sắc bén, từng đường nét góc cạnh của khuôn mặt càng nổi bật qua vẻ lộn xộn, mất trật tự của mọi thứ quanh anh.

Trong lúc anh chàng mắt xanh còn đang choáng váng, Ken nhanh chóng lấy lại tinh thần.

-Tổng Giám Đốc, đây là toàn bộ thông tin mà cậu yêu cầu! Kate vẫn tiếp tục tiến hành kiểm tra ở một số bệnh viện trong thành phố, hy vọng sẽ có tin tức mới.

Ngón tay thon dài đặt trên bàn phím khẽ khựng lại, Hàn Phong đưa mắt liếc về chồng giấy được sắp xếp ngăn nắp trên bàn.

Căn phòng lạnh lẽo chỉ còn tiếng giấy khê va chạm, đôi lúc là vài tiếng ho khan có vẻ rất kiềm chế.

Chiều cao của chồng tư liệu ngày một giảm tỉ lệ với nét cau có hiện trên mặt Hàn Phong.

Bàn tay nâng tách cà phê bỗng nhiên run mạnh, Hàn Phong vội vã ôm ngực cho đỡ dội. Tay còn lại vẫn siết chặt trang giấy chưa được xem qua.

Tình hình bất ổn của anh làm Ken và Jonh hoảng hốt, cả hai cuống quýt đến đỡ lấy thân người sắp đổ gục.

-Chỉ Huy, Stop! Đừng cố , cậu không thể chịu nổi nữa!

-Tổng Giám Đốc, chúng ta phải vào bệnh viện ngay lập tức, việc tìm người cứu để Kate giải quyết.

Mỗi người một câu cùng nhau ngăn cản Hàn Phong, nhưng thái độ cứng rắn của anh nhanh chóng phủ sạch hai ý kiến đồng nhất ấy.

Ánh mắt đen vẫn dán vào những dòng chữ khô cứng, kiên trì tìm kiếm.

Khóe mắt dài khe giập, cánh môi đột ngột nhếch lên dù đang kiềm chế cơn ho khan đau rát.

Một góc ảnh rất nhỏ hiện lên như vệt sáng lấp lánh phát quang giữa màn đêm âm u. Mang con người đang bị bóng tối chôn vùi trở lại thực tại.

Đã bao lâu Hàn Phong chưa ngủ, bao lâu con tim anh đói khát đợi chờ tình yêu quay về?

Từ ngày Vân Linh biến mất ? Từ lúc anh biết những gì cô phải chịu đựng hay... từ rất lâu rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, từ khi nụ cười tỏa nắng ấy xuất hiện trong đời anh, Đình Hàn Phong đã biết cố sức, biết mệt mỏi và hiểu cảm giác trống rỗng.

Không bảo vệ được cô, anh hận bản thân vô dụng. Đánh mất cô, anh vùi mình vào bóng tối u mê, đắm chìm trong chuỗi kỷ ức đẹp đẽ.

Sẽ chấm dứt tất cả, kết thúc đoạn đau khổ tưởng chừng bế tắc này.

Dưới ánh sáng mờ mờ của chùm đèn pha lê, mặt Hàn Phong trắng bệch.

Siết chặt bàn tay đang nắm lấy mình, giọng nói yếu ớt cố thều thào.

-Ở đây....tìm cô ấy! Nhất định.....phải...tìm ..được....

Muốn thưởng thức vị ngọt của rượu trước hết phải nếm trải vị đắng chát. Tình yêu gặp nhiều sóng gió sẽ càng nồng đậm.

Từng yêu, từng hối hận mới biết thế nào là hạnh phúc!

Từng khổ đau, từng tuyệt vọng mới biết hạnh phúc đáng quý thế nào!

46. Chương 46 : Tìm Thấy.

Hai mảnh ghép trái ngược nhau, đối lập trong từng chi tiết lại tìm đến nhau, ghép chặt. Vì một loại keomang tên “tình yêu” hay số phận đã khéo léo sắp đặt ?

Khuôn mặt Hạ Vĩnh tối sầm, cơn giận dữ trong lòng đã không thể kiềm chế được nữa.

- Con bảo ba yên tâm để đứng nhìn mọi chuyện diễn ra thế này sao? Nếu Vân Linh xảy ra chuyện gì, chúng ta phải làm sao đây hả Rain!

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của ba, Rain thấy tim mình thất lại. Anh biết ông đã phải lo lắng thế nào.

Trước đây khi mẹ anh qua đời, suốt nửa năm trời ba không nói không rằng vùi đầu vào công việc. Đến khi dạ dày xuất huyết nghiêm trọng phải đưa vào bệnh viện ông vẫn không mấy may quan tâm đến bản thân.

Rain nhớ rất rõ hình ảnh ba nôn đến ngất đi trên giường bệnh, mặc kệ máu loang lổ khắp chiếc áo bệnh nhân trắng tinh, ông vẫn kiên quyết không chịu tìm thuốc.

Có lẽ khi ấy, ước muốn lớn nhất của ba là chấm dứt cuộc đời mình, ông sẵn sàng bỏ lại tất cả để đến với mẹ.

Cảnh tượng đó khiến đứa trẻ chỉ hơn mười tuổi đầu vô cùng sợ hãi. Ngày nào anh cũng đứng trước cửa phòng bệnh để trông chừng, từ sáng đến tối.

Lúc cơ thể yếu ớt sắp chống cự không nổi với cơn mệt mỏi rã rời, Rain nghe tiếng Vân Linh sụt sùi.

-Ba ơi, đừng như vậy nữa! Ba mau về với con và anh đi...Vân Linh nhớ ba lắm! Hức..hức....

-Ba không giữ lời, ba hứa với mẹ sẽ yêu thương con nhưng ba cứ ở mãi trong này..hu hu... con ghét ba!

Trước khung cửa kính, mắt Rain bỗng chốc nhòa đi.

Hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy là những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đầy xót xa của ba, ông ôm Vân Linh vào lòng, nhỏ giọng.

-Xin lỗi thiên thần nhỏ của ba, ba sẽ khỏe lại, sẽ về với con và Rain!

Rain biết, nếu không có Vân Linh, ba có lẽ đã rời bỏ thế gian này. Thế nên giờ đây, ông không thể nào giữ nổi bình tĩnh được nữa. Nhưng việc tìm người cứ như mò kim đáy bể, tình trạng này nếu kéo dài, ba anh có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Lòng Rain rối bời, những việc nên và không nên anh đều làm hết thảy. Anh thề với bản thân dù có đánh mất tất cả cũng phải tìm bằng được em gái.

Giờ thì, mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát, tồi tệ và bế tắc.

Ngay thời điểm vệt đen tuyệt vọng đang dần chiếm cứ tâm trí cả hai. Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên làm xuất hiện những tia sáng kidiệu.

Khuôn mặt mệt mỏi đột ngột chuyển biến, nụ cười rạng rỡ như hút hết tất cả vào cánh môi hạnh phúc kia.

-Ba! Bệnh viện Y....tìm thấy...tìm thấy Vân Linh rồi!

Dãy hành lang bệnh viện tĩnh lặng vang lên tiếng bước chân vội vã.

Trước cánh cửa phòng bệnh đặc biệt, đám người áo đen xếp thành hàng dài hai bên.

Từ xa, Rain nhìn thấy Ken không ngừng vuốt mặt, cứ đi đi lại lại khiến anh chàng mắt xanh bên cạnh phải bực mình quát lên.

-Ken! Anh có thể bình tĩnh một chút được không, thật là phiền chết được!

Không chỉ riêng hai người bọn họ, tất cả thành viên của Kate đều mang một vẻ mặt vô cùng lo lắng. Những ánh mắt tràn ngập sự căng thẳng và nặng nề đồng loạt dồn về cánh cửa kim loại bóng loáng, lạnh lẽo.

Phát hiện có người đang tiến về phía mình, tất cả nhanh nhẹn xác định mục tiêu, đồng loạt cúi người hô to.

-Chủ tịch Hạ!

Hạ Vĩnh nghiêm nghị gật đầu, nét lo lắng lẫn xót xa hiện lên trong đáy mắt.

-Là các cậu tìm được Vân Linh. Con bé bây giờ thế nào?

Ken cổ trắn tĩnh bản thân, cung kính quay sang lão trưởng bối.

-Không phải chúng tôi mà là Tổng Giám đốc...nhưng...cả anh ấy hiện giờ...

Chưa nói hết câu, anh chàng thư kí lại bày ra bộ dáng thảm thương hết mức.

Jonh cau có nhíu mày, hết sức ngăn ngấm với anh bạn. Hề nhắc đến Chỉ Huy, anh chàng y như rằng người kia sẽ “rời đi” bất cứ lúc nào. Dù vậy, anh cũng không thể phát cáu vì đối với tất cả thành viên trong tổ chức, Đình Hàn Phong chưa bao giờ gục ngã thế này.

Hạ Vĩnh mang đôi phần nghi vấn lại bắt gặp vẻ mặt khó coi của Ken, ông quay sang hỏi Rain.

-Mọi chuyện rốt cuộc là thế nào....còn nữa Tổng Giám đốc của bọn họ là ai?

Rain nhất thời bị động, anh không biết phải trả lời thế nào. Chuyện này có liên quan đến rất nhiều thứ, những ân oán cùng hận thù của mười năm trước giữa các bang phái, tổ chức ngầm ngấm đối chọi nhau.

Tuy thế lực Hạ gia đủ lớn, nhưng ba anh, Hạ Vĩnh luôn kiên kị những mối quan hệ với xã hội đen. Nếu không gặp tình huống bất đắc dĩ như ngày hôm nay, có lẽ cả đời ông cũng không muốn dính dáng đến chúng.

Ngay cả bản thân anh, một nhân vật không hề tầm thường trong “hắc giới” cũng luôn phải giấu diếm thân phận trước mặt ba mình.

Nếu để ông biết Vân Linh vô tình bị cuốn vào cuộc giết chóc nguy hiểm này, ông sẽ chấp nhận nổi đả kích ?

Thấy Rain có điều khó nói, Jonah nhanh nhẹn đỡ lời.

-Chủ tịch Hạ, hẳn ngài biết Đình Hàn Phong, Tổng Giám đốc của tập đoàn Đình Khiêm.

Lời vừa thốt ra, Hạ Vĩnh thoáng chốc sững sờ. “Đình Hàn Phong”, người mà mọi người không chỉ trên thương trường mà cả thế giới ngầm đều phải khiếp sợ. Tài năng, diện mạo kể cả gia thế, cậu ta có tất cả. Người tagoì Đình Hàn Phong là “Gió Lạnh” vì sự lãnh đạm, vô tình đến đáng sợ.

Hết thấy kẻ khôn ngoan đều có thể hiểu, muốn sống bình yên tốt nhất là đừng động vào con người này.

Liếc thấy Hạ Vĩnh vẻ mặt khó coi, anh chàng mắt xanh có chút e dè.

-Chúng tôi thuộc Kate-một tổ chức chuyên biệt của tập đoàn Đình Khiêm, Gió Lạnh là Chỉ Huy của chúng tôi. Còn Hạ Vân Linh con gái ngài, cô ấy và Chỉ Huy....

Tình hình ngày một rối rắm. Vẫn chưa biết tình trạng của em gái thế nào lại thêm những khúc mắc từ phía ba mình, Rain một phen làm liều, vội vã cắt ngang lời Jonah.

-Thật ra, còn một việc con vẫn chưa nói. Vân Linh...con bé...yêu Đình Hàn Phong!

Đoàng. Hạ Vĩnh nghe thấy tiếng nổ rất lớn vọng về từ quá khứ. Hình ảnh vợ mình ôm ghì lấy con gái, cả thân người máu me nứ lấy ông thều thào “hãy...chăm sóc Vân ...Linh, bảo..vệ... con gái của chúng...ta...”

Người Hạ Vĩnh run lên, vẻ mặt đầy đau thương quay về phía Rain, lớn tiếng.

-Hạ Anh Du! Con biết mình đang làm gì không hả? Con quên mẹ con chết thế nào rồi sao? Đó không phải là tai nạn, bọn người đó muốn giết chúng ta, họ vì tiền và quyền thế có thể làm tất cả. Vậy mà con lại để em gái mình dây dưa với những mối nguy hiểm đáng sợ đó. Đình Hàn Phong...sao có thể...con biết xung quanh cậu ta có bao nhiêu kẻ thù không?

Nói rồi, ông đột ngột cúi thấp người, gấp gấp đưa tay giữ lấy tim. Rain hốt hoảng, vội vã lao đến đỡ lấy ông.

-Ba, ba phải bình tĩnh! Mọi việc không tệ như ba nghĩ đâu, Đình Hàn Phong, cậu ta hoàn toàn có thể bảo vệ được Vân Linh, cũng chỉ cậu ta mới có thể...

Cơn giận dữ của Hạ Vĩnh khiến mọi người hoảng sợ, tất cả lảng lạng đặt hết hy vọng vào Rain. Mong rằng sự khôn khéo của anh có thể giải quyết những hiểu lầm trước mắt.

Ken đứng một bên chứng kiến thái độ bất đồng của Hạ Vĩnh và Rain, lòng anh không ngừng khó chịu, vừa ức chế vừa bất bình. Không được! Anh hôm nay nhất định phải làm cho rõ ràng, đòi lại công bằng cho Chỉ Huy đáng kính!

-Chủ tịch Hạ, có lẽ ngài có đôi chút hiểu lầm! Tổng Giám đốc.... à không phải gọi là Chỉ Huy vì hiện giờ tất cả thành viên của Kate đều có mặt ở đây, họ cũng giống tôi cảm thấy thật sự bất công với Gió Lạnh. Ai cũng biết cậu ấy vô tình và cao ngạo đến mức nào, từ trước đến nay chưa dám chống đối với Gió Lạnh, mà chính bản thân mình cũng chưa hề để ai vào mắt, có thể đùa giỡn, điều khiển người khác bất cứ lúc nào.

Lấy lại nhịp thở ổn định, Hạ Vĩnh ngẩng mặt, tiếp tục lắng nghe lời nói của chàng trai có vẻ là thư kí kia.

Ken nhú mày, tỏ vẻ khó chịu trước cái nhìn của lão trưởng bối.

-Đừng nhìn như vậy, tôi nói với tư cách là một người bạn của Đình Hàn Phong, không phải là một thư kí....

Rồi bỏ qua thái độ khó chịu kia, anh trầm ổn nói tiếp.

-Với tính cách của Gió Lạnh như thế, không thể ngờ cậu ấy đã để ý đến con gái ngài, Hạ Vân Linh! Hàn Phong đã cử một nhóm cận vệ tinh anh nhất tổ chức, ngày đêm theo bảo vệ cô Hạ chỉ vì lo lắng quan hệ của họ trở thành điểm yếu cho kẻ khác lợi dụng, làm hại Hạ Vân Linh. Không lâu trước đây, một lũ côn đồ

phải chịu tàn phế cả đời vì ý đồ cường bức cô ấy. Ngay cả ông trùm xã hội đen Lâm Thanh Hùng, cả nhà ông ta phải chịu cảnh tan nát chỉ bởi Lâm Ngọc Chi làm ngã Vân Linh....

Mặt Hạ Vĩnh tái xanh, những nếp nhăn khắc khổ xô vào nhau để những giọt nước mắt chảy dài.

-Trời ơi! Hạ Vĩnh ta cả đời điên cuồng làm việc, tạo dựng cơ ngơi chỉ để bảo vệ gia đình, vậy mà đứa con gái đáng thương của ta phải chịu bao nhiêu ức hiếp, thống khổ....ta không biết, hoàn toàn không biết....Vân Linh! Kẻ làm cha này không đáng với con, ta làm sao ăn nói với mẹ con....

Bộ dạng của người cha khổ tâm làm Ken bất giác đau lòng nhưng vì "sự nghiệp" chủ trì công đạo của mình, anh mím môi nói tiếp.

-Từ lúc nhìn thấy Hạ Vân Linh, Chỉ Huy thay đổi rất nhiều. Ngày nào cũng hy vọng chữa khỏi mắt cho cô ấy, hy vọng bảo vệ thật tốt cô gái bé nhỏ kia. Còn một việc mà ngài nhất định phải biết, mà tôi cũng không thể không nói, hơn hai tuần nay vì tìm Vân Linh, Hàn Phong không hề nghỉ ngơi, cậu ấy uống hơn mười tách cà phê mỗi ngày để duy trì trạng thái tỉnh táo nhất. Lúc tìm thấy địa chỉ của Bệnh viện Y, Hàn Phong gần như mê man vậy mà miệng vẫn thốt duy nhất một câu... tìm cô ấy! Nhất định....phải...tìm ..được....

Nếu ai đó nghe được những lời này của Ken, chắc chắn sẽ bị sốc mà chết hoặc giả liều mạng phủ nhận người làm những việc kia chắc chắn không phải Gió Lạnh.

Nhưng đó là sự thật, Rain cùng hết thấy những chiếc áo đen có mặt tại đây đã chứng kiến tất cả, dù khó chấp nhận nhưng họ vẫn âm thầm cầu chúc cho tình yêu quá mức phi thường của hai người.

Một cô gái có bề ngoài thuần khiết, mỏng manh khiến người khác không dám chạm vào, chỉ sợ cô sẽ vỡ tan, vậy bản nét tinh khôi quý giá ấy. Nhưng bên trong là một tâm hồn quá sức mạnh mẽ, kiên cường, đó không phải là bản năng mà là quá trình tôi rèn của quá khứ đã chịu nhiều buồn đau và thương tổn.

Còn chàng trai, người nắm giữ thứ quyền năng mà người khác luôn khao khát, hoàn mỹ đến hư ảo. Không ai biết anh thiếu thốn, khiếm khuyết rất nhiều nơi con tim giá băng là tình thương, sự chân thành. Mọi người chỉ biết sợ hãi, khuất phục trước anh, không ai cho anh yêu thương, tất cả làm lòng anh giá lạnh.

Chỉ có cô, người con gái luôn cảm nhận mọi vật bằng trái tim, vì đôi mắt mù lòa, cô khéo bọc mình trong lớp vỏ thờ ơ. Nhưng thật may mắn khi anh nhìn thấy được sự ấm áp ẩn sâu trong đó, sau lớp vỏ kia, tâm hồn cô thuần khiết vô ngần.

Hai mảnh ghép trái ngược nhau, đối lập trong từng chi tiết lại tìm đến nhau, gộp chặt. Vì một loại keo mang tên "tình yêu" hay số phận đã khéo léo sắp đặt ?

Giữa không gian tĩnh lặng của dãy hành lang, tiếng kèn kẹt của cánh cửa kim loại vang lên cắt đứt những suy nghĩ miên mang.

Người đàn ông mặt áo Blouse trắng đưa tay gỡ khẩu trang, ánh mắt phức tạp nhìn vào những người trước mặt rồi lặng lẽ thở dài.

Giây phút đó, cơn gió rét buốt bất chợt ập về, không ngừng ma sát với khe cửa chưa được khép chặt vang lên một thanh âm lạnh lẽo, chầm rãi len vào những trái tim.

47. Chương 47 : Nắm Chặt Tay.

Đã một ngày một đêm họ vẫn nắm chặt tay nhau, mọi thứ máy móc, thiết bị đều phải gắn chung cùng một chỗ. Mỗi khi bác sĩ và y tá đến kiểm tra, nhìn vào đôi bàn tay siết chặt của hai người trẻ, tất cả lại bất giác mỉm cười.

Cái rét buốt của mùa đông cuối cùng cũng đi qua. Bầu trời màu lam nhạt trong veo, từng áng mây bông bành vươn mình theo nắng.

Đã rất lâu rồi, sau bao nhiêu mảng màu u ám, tối tăm, ánh sáng ấm áp lại trở về, rực rỡ giữa mùa xuân.

Trong phòng bệnh yên ắng, người đàn ông bất động nhìn vào gương mặt bình yên của cô gái, chút xót xa, thương đau hiện lên nơi đáy mắt nhưng nhanh chóng bị khuất lấp bởi một nụ cười.

Đó là nụ cười an tâm nhất từ lúc biết tin Vân Linh bị bắt cóc đến nay. Nhìn thấy bàn tay to lớn của chàng trai bên cạnh nắm chặt lấy tay con gái, nhịp thở cả hai đều đặn phả vào không gian, ông nhớ đến sự tình bất ngờ tối qua.

Người đàn ông mặt áo Blouse trắng đưa tay gỡ khẩu trang, ánh mắt phức tạp nhìn vào những người trước mặt rồi lặng lẽ thở dài.

-Việc các vị cần làm bây giờ là bình tĩnh chứ không phải ồn ào thế này!

Giọng nói chậm rãi vang lên khiến mọi người nhất thời biến sắc. Rainsiết chặt bàn tay đang run run của Hạ Vĩnh, Jonh cũng lẳng lặng nhìn vào gương mặt tái nhợt của Ken.

Họ muốn hỏi, rất muốn biết tình trạng hiện giờ của hai người nằm bên trong nhưng vẫn không dám. Đơn giản vì tất cả sợ câu trả lời tàn nhẫn kia, sợ người đàn ông có khuôn mặt điềm đạm này nói rằng “tôi đã cố hết sức”.

Thấy đám người áo đen cùng hai người trước mặt vô cùng căng thẳng, bác sĩ cúi đầu nhìn tư liệu bệnh án, một hồi lâu lại ngước lên, giải thích.

-Vốn trường hợp của cô Hạ rất nguy cấp, não và các cơ quan gần như tê liệt, chúng tôi còn gọi là “trạng thái ngủ vì vô định” nhưng hiện giờ... đang có những biến chuyển rất đặc biệt. Chúng tôi không dám chắc là biểu hiện tốt hay xấu.

-Đặc biệt ? Vậy còn Tổng Giám đốc, cậu ấy thế nào?

Ken đứng một bên vừa nóng lòng, lo lắng lại thêm mấy thuật ngữ chuyên ngành nghe “không lọt tai” kia, không kiềm được phải xen ngang.

Đã quá quen với thái độ của anh bạn, Jonh đành quay sang trấn tĩnh mọi người.

-Sẽ không sao đâu! Bác sĩ, ông có thể tiếp tục....

Đôi mắt sâu nheo lại, bác sĩ có vẻ khó khăn.

-Tổng Giám đốc Đình....cậu ấy gần như kiệt sức vì cơ thể sử dụng năng lượng quá mức, một phần vì dạ dày chứa toàn cà phê.... lúc các vị đưa cậu ấy đến đây, hô hấp, tim mạch đều bình thường nhưng....có vẻ sau khi nhìn thấy cô gái kia trên giường bệnh, trạng thái cơ thể của cậu ta chuyển biến rất bất thường.....gần giống như....

-Bác sĩ, ông vào xem....

Trong phòng bệnh, tiếng y tá hét hãi vọng ra cắt ngang lời giải thích của bác sĩ. Ông ta ngay lập tức chạy vào phòng bệnh, bỏ lại đám người mặt mũi đã bắt đầu tái nhợt ngoài kia.

Hạ Vĩnh dường như không còn sức lực, cả người dựa vào Rain, từng đường nét khắc khổ hiện rõ mồn một trên khuôn mặt. Rain đau lòng siết chặt tay ông, nhẹ giọng trấn an ba cũng như chính bản thân mình.

- Ba à , mẹ nhất định sẽ phù hộ cho Vân Linh! Con bé sẽ không sao...Vân Linh sẽ trở về với chúng ta!

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột bật mở, chiếc áo blouse dưới ánh đèn, trắng đến nhức mắt khiến những hàng mi nặng nề sụp xuống.

-Mọi người có thể vào!

Hít một hơi thật sâu, Jonh và Ken quay đầu, Rain vội vàng đỡ Hạ Vĩnh, từng người lần lượt bước qua cánh cửa lạnh lẽo trước mặt.

Đập vào những đôi mắt đang ngập đầy lo lắng là chiếc giường trắng tinh tươm, cũng dưới chùm đèn pha lê sáng lóa, Hàn Phong và Vân Linh trong bộ quần áo bệnh nhân, nắm chặt tay nhau.

Hạ Vĩnh khóc, mắt Rain đỏ hoe, Jonh lặng lẽ quay đầu bắt gặp Ken lúng túng tháo mắt kính, hít hít cái mũi đang bắt đầu hồng lên.

Mọi người không ai nói gì chỉ còn chất giọng trầm trầm của bác sĩ.

-Từ lúc vào đây, Tổng Giám đốc Đình vẫn nắm chặt tay cô Hạ. Tôi và y tá có tách thể nào cậu ta cũng không buông.....mặc dù cả hai lúc đó hoàn toàn trong trạng thái hôn mê. Đây đúng là trường hợp đặc biệt nhất mà tôi từng gặp. Vừa này sóng não hai người bắt đầu có tín hiệu, những chuyển biến ban đầu chúng tôi chuẩn đoán ngày một rõ ràng.

Thấy vẻ mặt người nhà bệnh nhân trở nên bình tĩnh hơn, bác sĩ thở phào.

-Đây có lẽ là dấu hiệu tốt!

Đã một ngày một đêm họ vẫn nắm chặt tay nhau, mọi thứ máy móc, thiết bị đều phải gắn chung cùng một chỗ. Mỗi khi bác sĩ và y tá đến kiểm tra, nhìn vào đôi bàn tay siết chặt của hai người trẻ, tất cả lại bắt đầu mỉm cười.

Câu chuyện kỳ lạ này nhanh chóng truyền đi khắp bệnh viện Y, rất nhiều người vừa ngưỡng mộ, vừa tò mò muốn biết nhân vật chính là ai nên không ngần ngại tìm đến phòng bệnh.

Nhưng họ cũng mau chóng hối hận vì gặp phải anh chàng mắt kính luôn bày ra bộ mặt hung thần cùng đám người áo đen 24/24 giờ tỏa ra sát khí, ánh mắt trừng trừng kiểu đe dọa “Đừng nhiều chuyện”.

Mối quan tâm về “kì tích kinh điển” lại lắng xuống, mọi người trở về cuộc sống ồn ào thường ngày, cùng cảm nhận không khí trong lành của mùa xuân.

Qua ô cửa kính bằng thủy tinh trong veo, nắng khẽ khàng đậu trên cánh môi đang cong lên.

Thanh âm quen thuộc rơi vào khoảng không ấm áp.

- Vân....Linh.....

48. Chương 48 : Cô Nhóc Của Lòng Anh.

Vì có cô, được gặp cô, những việc anh phải chịu đựng không hề khó khăn như tưởng tượng.

Trên chiếc giường màu hồng vô cùng ấm áp, khuôn mặt tinh nghịch thường ngày trở nên thật dịu dàng. Hơi thở phập phồng đều đặn, hàng mi đen nhánh khép chặt.

Nắm lấy bàn tay bé nhỏ mềm mại, chàng trai nhận ra khoảng trống trong tim ngày càng lan rộng, ăn mòn từng tế bào xúc cảm của cơ thể.

Gạt đi mớ tóc lòa xòa trước trán cô gái, đôi mắt nâu khẽ khàng gợn lên lớp sóng nước khó tả.

-Này Nhóc, sự ngoan ngoãn của em làm tôi rất khó chịu!

Chưa bao giờ Rain nhớ cô Nhóc hay ồn ào, đánh đá ấy như hiện tại, Nhã Nhi mà anh biết, cô gái làm tim Rain tan chảy không yên lặng thế này.

Cô thích xoắn xít làm Vân Linh cười, trợn to mắt khi bị anh trêu chọc, luôn tự hào võ ngực sẽ bảo vệ bạn mình. Rất lâu trước đây, Rain cảm thấy cô Nhóc ấy thật buồn cười, cho rằng cô ngây thơ và rất trẻ con.

Nhưng hiện tại, người buồn cười nhất có lẽ là bản thân anh. Trong đoạn kí ức anh từng trải qua, cái tên Cao Nhã Nhi hiện diện rất bất ngờ.

Không biết từ khi nào, bên cạnh em gái mình xuất hiện một cô bé hay cười nói, bất cứ lúc nào nhìn thấy cô tiếng cười lại trong trẻo vang lên.

Rồi một vẻ mặt cực kì giận giữ hiện lên, Nhã Nhi xông đến tát thật mạnh vào má Rain, lời nói đầy nghiến vụn về vô cùng chân thật. “Hạ Anh Du, cô ấy là do anh hại, tôi ghét anh!”.

Rain có lẽ nên cảm ơn sự việc “đáng tiếc” kia, nếu bạn cô không “mê mẩn” anh, không tự mình “suy tâm vọng tưởng” thì họ mãi mãi là những người xa lạ lướt qua nhau. Không có những trận “đấu võ mồm” kịch liệt, không thấy được vẻ mặt chán ghét của cô Nhóc đáng yêu và anh cũng không bao giờ chạm đến khuôn má nóng hổi đầy nước mắt lúc ấy.

Ba mẹ cô bỏ đi, Nhã Nhi không hề khóc, bị bạn bè bắt nạt, cô cũng lạnh nhạt mỉm cười. Vậy mà khi nhìn thấy Vân Linh bị hại, vô lực trước nỗi đau của bạn mình, Nhã Nhi lại bật khóc. Tiếng gào thét ấy chưa bao giờ dừng lại, ngày nào cô chưa tỉnh giấc, Rain vẫn còn nghe thấy chúng, thảm thiết, tuyệt vọng.

Nhắm mắt lại, bộ dáng điên dại của cô lại hiện ra, cô khi ấy đã mất hết ý thức, cơn uất hận như chiếc máy khoan, cô cứ vậy mà lao đầu vào Diệp Khanh, trút hết sức lực để nghiền nát tên cận bã Diệp Đông Dương.

Lúc Nhã Nhi ngã khụy, cô lại cười, một nụ cười yên bình, mãn nguyện.

Dòng hồi tưởng trở nên mờ nhạt, Rain một lần nữa thất thần. Cô Nhóc ấy đã bước vào cuộc đời anh như thế, mạnh mẽ và kiên cường đã phẳng thứ đau khổ cản đường mình.

Nhìn Nhã Nhi, Rain chua xót mỉm cười. Anh cũng muốn như cô, muốn thông dong và vô tâm với mọi thứ trước mắt, vậy mà lòng anh lại đón đau, trống trải đến vô lực.

Vì có cô, được gặp cô, những việc anh phải chịu đựng không hề khó khăn như tưởng tượng.

Anh muốn cô hạnh phúc, muốn mang đến những gì đẹp đẽ nhất trên thế gian này cho cô gái bé nhỏ ấy.

Rain biết, tình yêu là một trong số đó. Nó sẽ bảo vệ, yêu thương và che chở cho cô, cô Nhóc của anh!

49. Chương 49 : Giọt Nước Mắt Ngọt Ngào.

Ể từ khi có được ý thức, lần đầu tiên Hàn Phong biết được nước mắt ngọt cỡ nào, không hề mặn đắng. Chúng đang hạnh phúc, không ngừng chảy vì quá hạnh phúc!

Vừa hay tin Hàn Phong tỉnh lại, cả bệnh viện Y được một phen cuồng cuồng.

Bác sĩ cùng y tá giới nhất ngay lập tức triệu tập, đội cận vệ của Kategia tăng thêm số lượng, đảm bảo tuyệt đối cho sự an toàn của chỉ huy.

Jonh và Ken đang cầm đầu vào mở công việc chống chất tại Tập đoàn Đình Khiêm nhận được điện thoại của viện trưởng, cả hai mừng rỡ vút tất cả sang một bên phóng như bay đến bệnh viện.

Phòng bệnh một lần nữa trở nên chật chội, bầu không khí ấm áp của mùa xuân so với nơi này hoàn toàn tách biệt. Chỉ vì thần thái cùng bộ dáng bức người của Gió Lạnh.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, bác sĩ vô cùng vui mừng, mối lo âu của toàn bệnh viện Y trong những ngày gần đây cuối cùng cũng được giải tỏa.

-Huyết áp, dạ dày, thần kinh tất cả đều bình thường, sức khỏe hoàn toàn ổn định. Đình Tổng, cậu có thể yên tâm.

Không quan tâm đến thái độ nhẹ nhõm của những người xung quanh, đôi mắt đen lầy từ lúc mở ra đến hiện tại chưa từng rời khỏi khuôn mặt thiên thần bên cạnh.

Như trải qua một kiếp người, Hàn Phong giờ đây cảm nhận rõ ràng sự mát mẻ to lớn trong cơ thể, hòa với dòng chảy mãnh liệt của tình yêu, vô cùng ấm áp.

Người con gái anh yêu thương rốt cuộc cũng trở về bên anh, yên bình nắm chặt tay anh. Chính khoảnh khắc này anh nhận ra, Hạ Vân Linh, cô gái bé nhỏ này là tất cả của anh.

Bắt gặp ánh mắt dịu dàng chưa từng thấy của Hàn Phong, mọi người nhất thời thích ứng không nổi, hóa đá tại chỗ.

Khó có thể tưởng tượng Gió Lạnh nổi tiếng tàn nhẫn, lạnh lùng cũng có lúc ấm áp, dịu dàng như thế. Mà tất cả điều đó, chỉ duy nhất cô gái hạnh phúc kia mới có được như thế chính cô mới là sinh mệnh, là nguồn sống của anh.

Bàn tay to lớn ấy chưa từng rời bàn tay bé nhỏ của cô vì Hàn Phong sợ, anh sợ rằng nếu buông tay cô rồi lại biến mất, một lần nữa rời xa anh. Ngay cả trong mơ, nỗi sợ hãi ấy vẫn luôn đeo bám, cắn chặt sâu vào tim anh, liếm láp tâm hồn đầy chua chát.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ánh mắt ấm áp ban đầu dần tối lại, Hàn Phong trở về bộ dáng chết chóc quen thuộc, tia nhìn sắc lém chiếu thẳng kẻ đối diện.

-Cho các người hai tiếng, nếu cô ấy không tỉnh lại bệnh viện Y lập tức đóng cửa.

Tâm trạng vốn đang phấn khởi của mọi người nhanh chóng bị nhấn xuống đáy vực, mặt mũi các sĩ trở nên trắng bệch khó coi.

Một giờ đồng hồ nặng nề trôi qua, đèn lên từng nhịp đập sợ hãi khỏi áp lực vô hình. Cả bệnh viện Y đang trong tình trạng chấn động.

Bên ngoài phòng bệnh, hơn mười bác sĩ không ngừng nghiên cứu tư liệu bệnh án, liên tục tranh luận, biểu tình căng thẳng hiện rõ trên từng khuôn mặt.

Viện trưởng hết sức chú tâm lắng nghe các đề nghị của bác sĩ, tay run run nâng gọng kính.

Bác sĩ trưởng khoa có vẻ bình tĩnh hơn hết, chậm rãi phân tích.

-Bệnh nhân đang trong tình trạng “ngủ vùi vô định”, đây không phải là triệu chứng của bất kỳ một loại bệnh nào, đây là tâm bệnh, chúng ta cần bác sĩ tâm lý. Nếu liều lĩnh dùng sai thuốc, tình trạng sẽ tệ hơn.

Vài người trong họ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với ý kiến của bác sĩ trưởng khoa. Một bác sĩ trẻ tuổi bắt đầu thiếu kiên nhẫn, vò mái tóc rối bù, nặng nề nói.

-Chúng ta còn bao nhiêu thời gian? Không thể, tất cả chúng ta đều không thuộc khoa tâm lý mà bệnh viện về mặt này....

Thấy đám người áo trắng đứng ngồi không yên, anh chàng mắt xanh thích thú góp vui.

-Các người còn bốn mươi phút mười lăm giây, đừng trách tôi không báo trước, Gió Lạnh đã nói đóng cửa bệnh viện đồng nghĩa với việc tất cả các người phải từ bỏ chiếc áo Blouse này!

Ken đứng một bên vừa giải quyết công việc mang đến từ công ty, vừa lắc đầu cảm thán với anh bạn.

-Jonh, anh sợ mọi chuyện chưa đủ loạn sao? Dọa đến mức bọn họ mặt mũi tái xanh thế kia.

Nhưng câu nói tiếp theo của anh chàng mắt kiến này lại khiến tất cả phải há hốc mồm.

-Các người yên tâm đi! Kate đã mời được một chuyên gia tâm lý rất giỏi từ Pháp về, khoảng ba mươi phút nữa sẽ đáp máy bay xuống đây!

John ôm bụng cười đến quặt quai, mặc kệ ánh mắt ngơ ngác của mọi người xung quanh.

-Ha..ha... còn bảo tôi sợ mọi chuyện chưa đủ loạn, anh rõ ràng cũng đang trêu chọc bọn họ! Ken à, anh càng ngày càng thú vị nha!

Chẳng mấy chốc tâm lý Jonh, Ken ngẩng đầu lướt qua những gương mặt đang đơ ra, nghiêm túc lên tiếng.

-Dự định là mười phút cuối mới nói ọi người, quả thật nét mặt vừa rồi của các vị làm tôi rất thoải mái, y hệt tôi trước đây, đều bị Tổng giám đốc dọa đến chết!

Không khí thoáng chốc trầm xuống, cái lạnh kì quặc choáng lấy những chiếc áo trắng tinh. Toàn bộ bệnh viện Y bao gồm cả bác sĩ và viện trưởng đang không ngừng gào thét, họ rất cuộc gặp phải loại người gì thế này! Quá đáng sợ!

Ba mươi phút sau, tại phòng bệnh.

Nữ bác sĩ người Pháp với mái tóc vàng đặc trưng đang cố hết sức hoàn thành nhiệm vụ.

Thực ra bệnh nhân này gặp phải tình trạng khá đặc biệt nhưng với thực lực cùng sự chuyên nghiệp của cô, thử thách trước mắt không hề khó khăn.

Điều khó khăn nhất đối với cô hiện tại là sức hút mãnh liệt từ chàng trai trước mặt. Từng đường nét của khuôn mặt góc cạnh, hoàn mỹ mê người, đặc biệt là thần thái lạnh băng mang một sức mạnh khó cưỡng.

Con người này, quá hấp dẫn!

Sau một hồi lâu trấn tĩnh tinh thần, Alice cất giọng Pháp quyền rũ.

-Cô ấy từng chịu một đả kích rất lớn nhưng bản thân lại phản kháng sự thật, không muốn chấp nhận nó. Chỉ có nguyên nhân gây ra tổn thương mới có thể đánh thức cô ấy, chữa lành vết thương tâm lý này.

Lại nhìn bàn tay đang nắm chặt kia, vẻ mặt xinh đẹp của nữ bác sĩ có chút ngưỡng mộ cùng ganh tị.

-Tôi nghĩ, không phải nói chắc anh hiểu rõ hơn ai hết nguyên nhân là gì. Đối với những thứ không thể buông bỏ, con người luôn mang chúng vào giấc mơ. Giữ chặt.

Tiếng giày cao gót nhỏ dần sau cánh cửa, Hàn Phong đưa tay chạm nhẹ vào má Vân Linh, đáy mắt khẽ khàng xuất hiện những biến chuyển.

Kéo chiếc chăn khỏi thân người bé nhỏ, anh luồn tay qua đôi vai mảnh khảnh, nâng Vân Linh ngồi dậy.

Dùng cánh tay còn lại đem cô vào lòng, ôm thật chặt, bàn tay kia vẫn nắm lấy tay cô không buông.

Đôi môi mềm mại dịu dàng hôn lên mái tóc xoăn mượt rồi di chuyển đến tai cô, giọng nói trầm ấm thì thào.

-Hạ Vân Linh, anh yêu em, tồn tại chỉ để yêu em!

Cơn gió xuân ấm áp nấp sau ô cửa kính, mỉm cười.

Trong cơn ác mộng lạnh lẽo, một vòng tay ấm áp choàng lấy thân người cô độc, mạnh mẽ kéo cô đi về nơi ánh sáng trắng xóa.

Hàng mi cong khẽ động, mùi cỏ May ngọt ngào thoang thoảng luồn vào tim. Vân Linh cảm nhận rất rõ vòm ngực quen thuộc này, bàn tay ấm áp cùng chiếc ôm dịu dàng mà bao lâu nay cô khao khát.

Hãy nói cho cô đây là sự thật, nói với cô thứ ánh sáng kì diệu kia là tình yêu của anh, giờ đây cô muốn hét thật to, cô muốn trở về, muốn một lần tham lam giữ lấy anh.

-Hàn Phong, là anh phải không? Có phải em đang mơ?

Nắng nghịch ngợm lọt vào khe cửa, hắt lên giọt nước lóng lánh trên khóe mi Hàn Phong, đẹp đẽ vô cùng.

Thượng Đế đã nghe được lời nguyện cầu của anh, ông trời rút cuộc cũng cảm động rồi sao?

Kể từ khi có được ý thức, lần đầu tiên Hàn Phong biết được nước mắt ngọt cỡ nào, không hề mặn đắng. Chúng đang hạnh phúc, không ngừng chảy vì quá hạnh phúc!

-Không mơ, là thật! Anh chờ em hỏi câu này, rất lâu!

50. Chương 50 : Giọt Nước Mắt Đau Thương.

Một vầng sáng kéo dài phía chân trời, lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt như thể nó tồn tại chỉ để có được thời khắc đẹp đẽ kia rồi mãi mãi chìm vào bóng đêm.

Đã hai ngày kể từ khi Vân Linh tỉnh lại, mọi thứ tĩnh lặng đến kì hoặc.

Hàn Phong cho đến giờ phút này cũng chưa rời cô nửa bước, mỗi một động tác chăm sóc cô đều vô cùng dịu dàng, cẩn thận. Thế giới của hai người họ hoàn toàn rời khỏi quỹ đạo, dù thời gian hay thời tiết có biến chuyển thế nào, nơi đó vẫn vậy chỉ anh và cô cùng tình yêu cao đẹp giữa họ.

Ngoài phòng bệnh, một già một trẻ đối diện với cô gái tóc vàng, vẻ mặt cả hai rõ ràng hiện lên sự đau thương.

Rain mắt bình tĩnh gằm lên, trong đôi mắt nâu vài vệt đỏ bắt đầu xuất hiện.

-Cô nói vậy là sao ? Chẳng phải cô là bác sĩ tâm lý giỏi nhất sao, em gái tôi tại sao lại thành ra như vậy?

Sắc mặt Alice tái nhợt, mặc dù rất tin tưởng vào khả năng của bản thân nhưng đối diện với sự giận dữ đáng sợ kia, cô có chút hoảng hốt.

-Tôi...tôi không nói là sẽ hết cách nhưng mà....

Hơi thở Hạ Vĩnh có phần dồn dập, khuôn mặt già nua nhăn lại kiềm nén cơn đả kích đang dấy lên trong lòng.

-Tại sao Vân Linh lại như vậy, ngoại trừ Đình Hàn Phong, bất kì ai đến gần cũng la hét, sợ hãi.....rõ ràng là nó đã tỉnh nhưng không muốn tiếp xúc với ai. Nếu cả đời cứ thế này, có phải...có phải ta sẽ mất đi đứa con gái này không? Ông trời ơi!

Trước sự xúc động của hai người, Alice có phần cảm thông. Là một bác sĩ tâm lý cũng từng tiếp xúc với rất nhiều người nhưng đây là trường hợp đặc biệt nhất.

Cô gái kia là một người khiêm thị, vốn dĩ tinh thần sẽ không giống người bình thường, sống nội tâm và vô cảm lại trải qua “sự việc kia” ắc hẳn tình trạng càng tệ.

Cô ấy đột nhiên sợ hãi trước người khác kể cả người thân của mình, cú sốc khiến cô hoàn toàn khủng hoảng, tâm lý bắt đầu có những dấu hiệu tiêu cực nếu tình trạng này vẫn tiếp diễn kết quả xấu nhất có thể là tự tử.

Alice rất không mong muốn điều này xảy ra, ban đầu cô còn ghen tị và ngưỡng mộ khi thấy sự yêu thương của chàng trai hoàn mỹ kia dành cho cô ấy nhưng giờ đây sau khi biết được “sự thật” đau lòng từ người nhà bệnh nhân, cô bỗng dưng cảm thấy thương tâm.

Đôi mắt đẹp như phát sáng, giọng Pháp mềm mại lại vang lên.

-Tôi hứa với hai người, dù phải dùng bất kì phương pháp nào tôi cũng sẽ giúp cô ấy bình phục trở lại. Xin hãy tin tôi.

Nhận được sự đảm bảo từ bác sĩ, Rain dần bình tĩnh anh quay sang dịch lại tiếng Việt cho ba mình, cố gắng trấn an ông.

Dãy hành lang dài hun hút, những chiếc bóng đầu thương đổ dài trên nền gạch bóng loáng.

Trước cửa phòng bệnh, đám người áo đen vẫn kiên trì túc trực. Tổ chức Kate đào tạo ra họ để thực hiện nhiệm vụ này, trở thành những cận vệ xuất sắc bảo đảm sự an toàn của Đình gia.

Hoàng hôn buông xuống, căn phòng được phủ một màu tím nhạt. Vệt nắng cuối cùng yếu ớt hắt lên khuôn má trắng nõn, phản chiếu những ưu thương trong đôi mắt buồn sâu hút.

Men theo vệt nắng, Hàn Phong nhìn vào thân người bé nhỏ trong lòng mình, tim anh không ngừng đau đốn, đáy lòng dồn nén thứ xúc cảm chua xót ngày ngày giày vò, dần xé tâm trí anh.

Vân Linh của anh, người con gái mà định mệnh mang đến cuộc đời anh đang phải chịu bao đau đốn. Dù cô không khóc trước mặt anh, dù đôi mắt trong veo ấy giờ đây vô hồn nhưng anh vẫn cảm nhận rất rõ nỗi hoang mang, sợ hãi tột độ kia.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, cô nói với anh chỉ duy nhất một câu “Hàn Phong, là anh phải không? Có phải em đang mơ” anh đã vui biết bao khi nghe được giọng nói ấy, chỉ bấy nhiêu thôi anh cảm tưởng thế giới này không còn thứ thanh âm nào khiến anh hạnh phúc đến rơi lệ thế kia, vậy mà mọi chuyện lại khác đi.

Ánh mắt cô bắt đầu xuất hiện sự hốt hoảng và tuyệt vọng, vòng tay anh đôi lúc cứng đờ khi thân người bé nhỏ run lên bần bật .

Vào một đêm, khi bất gặp cô co ro nắm chặt chăn, anh vội vàng ôm lấy cô nhưng Vân Linh khi ấy bỗng nhiên mất kiểm soát, cô điên loạn gào thét, cố sức đẩy anh ra, luôn miệng van xin anh hãy buông tha, đừng chạm vào cô.

Anh biết cô vẫn luôn nhớ đến “chuyện kia”, nó ám ảnh khiến cô kích động và mất kiểm soát.

Mặc kệ sự vùng vẫy yếu ớt của Vân Linh, Hàn Phong ôm chặt cô, cúi đầu nuốt lấy tiếng khóc nức nở. Giấy phút ấy, anh chỉ hận bản thân không thể đến sớm hơn, nếu anh đến kịp lúc mọi chuyện đã không thể này.

Nụ hôn mãnh liệt như xoa dịu nỗi đau đang giẫm đạp tim Vân Linh, hương cỏ May quen thuộc tràn vào khoang miệng, kéo cô trở về những khoảnh khắc đẹp để mang tên Gió Lạnh.

Đôi môi Hàn Phong mạnh mẽ trấn áp lại dịu dàng cuốn đi nỗi sợ hãi vô hình, Vân Linh dần thả lỏng cơ thể căng cứng, an lành say giấc trong vòng tay ấm áp của anh.

Từ đêm đó, thái độ cô đột ngột thay đổi, thất thần và ngoan ngoãn như đứa trẻ. Trừ việc dửng dưng nỗi giận hay sợ hãi trước sự tiếp xúc của người khác, đối với sự chăm sóc của Hàn Phong, Vân Linh hoàn toàn tiếp nhận.

Cô như chú búp bê, xinh đẹp nhưng vô hồn.

Mỗi buổi sáng, anh và cô sẽ ngồi bên cửa sổ, anh giúp cô chải tóc, lau mặt. Qua tấm kính thủy tinh trong suốt, đôi mắt trong veo không gợn bất kỳ cảm xúc nào.

Hàn Phong cứ thế như người bảo mẫu vô cùng dịu dàng, bón cơm, cho cô uống thuốc, Vân Linh lại giữ đúng vai trò của cô bé chăm ngoan, chỉ việc há miệng.

Tối đến, anh lại ôm chặt cô, giọng anh trầm ấm thì thào điều gì đó, con người đen láy hẳn rõ nỗi đau cùng bất lực.

Ánh trăng đôi khi xuyên qua ô cửa quên kéo màn, lóe sáng giọt nước mắt dưới hàng mi xinh đẹp.

Vân Linh chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này, hằng ngày phải bày ra bộ mặt ngơ ngẩn trước sự chăm sóc chân thành của anh. Cô biết anh rất đau khổ nhưng nếu cô như thế này mà trở về bên cạnh anh, Vân Linh thà cắn chặt răng để cơn đau dày xéo mình, hàng đêm lẳng lặng mà rơi lệ.

Anh phải xứng đáng với những gì cao quý, thuần khiết nhất. Con người “dơ bẩn” như cô mãi mãi không xứng với anh. Hạ Vân Linh chưa bao giờ đem lại hạnh phúc cho người khác, bên cạnh cô mọi người chỉ đau khổ và bất hạnh.

Mẹ đã như thế rồi cô đi, cô tiếp tục tồn tại để tổn thương Thiên Bảo, liên lụy Nhã Nhi, khiến Rain và ba phải đau lòng. Cũng do cô mà Hàn Phong phải thế này, vứt bỏ sự cao ngạo, tôn quý của bản thân để ngày đêm bên cạnh cô.

Anh là thứ ánh sáng ấm áp và chói lóa nhất trong cuộc đời mà cô may mắn “bắt gặp” nhưng cuối cùng, sau những gì đã xảy ra Vân Linh biết mình sẽ làm chứng mờ nhạt nếu với tay chạm vào.

Cô sẽ tiếp tục giả vờ, ngốc nghếch cũng được, điên khùng cũng chẳng sao đến một lúc nào đó anh và mọi người sẽ mệt mỏi, chán chường, họ sẽ quên cô đi, chôn cái tên Hạ Vân Linh vào một góc “đáng buồn” nào đó của tâm hồn.

Một vầng sáng kéo dài phía chân trời, lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt như thể nó tồn tại chỉ để có được thời khắc đẹp đẽ kia rồi mãi mãi chìm vào bóng đêm.

Trên chiếc giường rộng lớn, Hàn Phong vẫn ôm chặt Vân Linh, tầm mắt bị bóng đêm hút lấy được kéo trở về. Anh thì cầm vào vai cô, giọng nói trầm khàn mang theo đau thương cất lên.

-Vân Linh, giấy vò bản thân như thế là quá đủ, anh sẽ phát điên nếu em tiếp tục né tránh thế này!

Cô tưởng giả vờ thế kia là có thể qua mặt anh sao. Hàn Phong hiểu cô đang nghĩ gì, anh cũng biết cô muốn anh vì nản lòng mà bỏ cuộc, chấp nhận rời xa cô.

Anh cảm nhận rất rõ dư vị quyến luyến trên môi cô, mơ hồ giữa sự từ bỏ và níu kéo. Mỗi sáng thức dậy, chiếc gối cô nằm luôn có vết ẩm ướt của nước, anh biết cô đã khóc rất nhiều, cứ mỗi lần như vậy Hàn Phong tưởng chừng cơn đau có thể bóp ngạt hơi thở mình.

Anh không nói ra vì hy vọng cô sẽ từ từ bình tâm, mong tình yêu dịu dàng và ấm áp mà anh cố gắng tạo ra có thể xoa dịu tâm hồn thương tổn của cô. Nhưng Vân Linh lại quá cố chấp, cô thà một mình chịu đau, đẩy anh ra khỏi thế giới mà cô đang tồn tại.

-Em nhẩn tâm nhìn thấy mọi người vì em mà đau lòng sao?

Lời nói của anh chọc thật sâu vào tim Vân Linh, cô cúi đầu, vòng hai tay siết chặt đôi vai đang run rẩy của mình.

-Hàn Phong, coi như em cầu xin anh, tránh xa em ra! Em không còn thuần khiết, tên cầm thú đó đã vấy bẩn em...em rất dơ bẩn!

Tiếng khóc nức nở của cô như hàng vạn mũi tên xuyên qua người Hàn Phong, đôi mắt đen xoáy sâu vào bờ vai không ngừng run lên trước mặt.

-Hạ Vân Linh! Với anh, em là người con gái thuần khiết nhất, trong sáng nhất cõi đời này, không gì có thể vấy bẩn được tâm hồn thánh thiện của em. Anh yêu Hạ Vân Linh, yêu tâm hồn cô ấy, con tim cô ấy, những thứ đó mãi mãi thuộc về anh. Hẳn ta chạm vào người em tức là chạm vào người anh, nếu em dơ bẩn thì anh cũng vậy, tại sao em lại lảng tránh anh?

Vân Linh khóc càng lớn, cắn chặt môi. Từng giọt máu từ môi chảy xuống khoe miệng hòa vào dòng nước mắt mặn đắng.

-Anh không thể cả đời chăm sóc kẻ mù lòa như em được, Hàn Phong à....Em mãi mãi không biết bộ dạng anh trông thế nào, trước mặt em là những ai, kẻ xấu nhất định sẽ lợi dụng em làm hại anh. Tương lai của anh sẽ bị hủy nếu tiếp tục bên cạnh em.

Nuốt tất cả vào tim, Vân Linh nghẹn ngào thốt ra lời nói mà chính bản thân cô không muốn nói nhất.

-Em không xứng với tình yêu của anh! Anh tốt như vậy sẽ có người khác yêu anh, xứng đáng với anh....hơn em.

Gió rít qua khe cửa, từng hồi một ập đến những cơn lạnh. Cái lạnh đột ngột, dị thường giữa đêm xuân tuyết đẹp.

51. Chương 51 : Đêm Thấu Hiểu.

Đến khi nào tình yêu của em bị vấy bẩn, em sẽ tự động rời xa anh những thứ khác có thể nào, thật sự không quan trọng.

Bầu trời tối đen u ám, vài ngôi sao mờ mờ cố vươn mình khỏi những đám mây xám xịt. Chúng cứ nhấp nháy thứ ánh sáng le lói rồi tắt vụt.

Khoảng không im lặng bao trùm căn phòng, cả Hàn Phong và Vân Linh đều bất động. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, nhiều xúc cảm vội vã ập về.

Như một trò ghép tranh thú vị, giữa hỗn độn những mảnh ghép định mệnh gắn kết cuộc đời cô và anh, rất tự nhiên mang họ đến với nhau. Nhưng sự thật đã chứng minh, hai người là hai mảnh ghép không hề ăn khớp, vậy nên trò chơi kết thúc, bức tranh không thể hoàn thành.

Từ lúc bắt đầu, cả hai đều trải qua những mơ hồ của yêu thương, ấm áp nhưng mỗi khi nỗi đau lấp loáng trong tim, cô và anh lại không cách nào khống chế, mặc cho nó dần dần ăn mòn tâm hồn. Dù trước đó tình yêu có đẹp đến đâu thì những thương tổn vẫn mãi mãi in hằn, bất kì thứ gì cũng không thể xóa được dấu vết ấy.

Người ta nói, để yêu một người chỉ cần một khoảnh khắc nhưng muốn quên ai đó phải dùng đến cả đời. Vân Linh không muốn quên anh và với tính cách của Hàn Phong, anh cũng không bao giờ để cô quên đi mình.

Nếu bắt đầu là ý trời thì kết thúc, hãy để họ tự quyết định lấy, bức tranh dở dang kia, anh và cô sẽ cùng hoàn thành.

Trong đêm tối, ánh mắt cương nghị chột vụt sáng, sáng hơn cả vì tinh tú trên bầu trời.

-Ngay từ đầu em đã là của anh, xứng hay không không do em quyết định!

Nhận thấy người nào đó lại giữ giọng bá đạo, Vân Linh càng thêm ảm ức, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của anh.

-Anh.....

Ngay lúc hai người đang giằng co, cửa phòng đột nhiên bật mở, thân người mảnh mai có chút dè dặt bước vào.

Nhìn thấy người kia, ánh mắt đen lầy lạnh băng, giọng nói lộ rõ vẻ chán ghét.

-Ai cho cô vào đây. Cút ngay!

Vân Linh bị anh dọa cho ngẩn người, cơn tức giận đột ngột bay biến, cả người cứng đờ không nhúc nhích.

Cô gái mím chặt môi, sắc mặt tái nhợt cố gắng kiềm chế cơn tim đang không ngừng run rẩy của mình.

-Tôi...tôi biết mình không có tư cách gì để gặp hai người nhưng xin anh....cho tôi nói vài lời với Vân Linh, tôi không muốn cả đời này phải sống trong ân hận.

Nghe nhắc đến tên mình, Vân Linh cuối cùng cũng có phản ứng. Nhưng giọng nói xa lạ kia khiến cô sợ hãi, một thanh âm rừng rợn khẽ thoáng qua trong đầu như nhát dao cứa mạnh vào tim cô.

-Áaaaa, không! Cô là cô gái đó....không được đến gần, đừng chạm vào tôi!

Vân Linh đột nhiên trở nên kích động, vẻ mặt kinh sợ của cô khiến Hàn Phong đau lòng còn cô gái kia khi chứng kiến cảnh tượng này dường như đã chết lặng.

Mắt Hàn Phong đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn quát.

-Lâm Ngọc Chi, cô muốn chết ? Được thôi!

Nói rồi anh nhanh như chớp cầm lấy khẩu súng luôn đặt ở đầu giường, chĩa thẳng vào Ngọc Chi.

Đối diện với họng súng đen ngòm, nước mắt Ngọc Chi giàn giụa nhưng nghĩ đến người thân duy nhất của mình cô lại ngẩng đầu, thành khẩn nhìn vào đôi mắt đen tràn ngập sự chết chóc .

-Bước vào đây, tôi không nghĩ còn có thể sống mà trở ra. Nhưng hai người phải nghe tôi nói, Vân Linh thật ra không sao, lúc Diệp Đông Dương định cưỡng bức cô ấy tôi đã tới kịp, tôi đánh ngất hắn ta rồi cứu Vân Linh đi. Những việc tôi đã làm, tôi không mong được tha thứ nhưng mà....Đình Hàn Phong, Lâm Khắc Minh ông ấy vô tội, cả nhà tôi đều đã đền tội, xin anh niệm tình tôi cứu Vân Linh mà tha cho ông ấy...tôi chết cũng có thể nhắm mắt.

Lời nói của Ngọc Chi phút chốc làm Vân Linh từ trạng thái kích động chuyển sang bất động, nhiều giọng nói khác nhau vang lên bên tai tạo thành thứ tạp âm khiến cô hỗn loạn, hoàn toàn không hình dung được mọi chuyện đã và đang xảy ra.

Nhưng mà, cô ta nói cô không sao, người đàn ông ghê tởm kia chưa hề chạm vào cô, cả người Vân Linh đột nhiên nhẹ phao, tảng đá đau thương kia rốt cuộc cũng không còn đè nặng trái tim nhỏ bé này nữa rồi.

Trái với tâm trạng của Vân Linh, vẻ mặt Hàn Phong vẫn không hề biến đổi. Dường như chuyện mà Lâm Ngọc Chi vừa nói ra không liên quan gì đến anh, cô ta có nói hay không cũng chẳng sao.

-“Niệm tình” , hai từ này cô có quyền nói ra sao, hử ? Cô sống đến bây giờ không phải là quá “niệm tình” rồi ư ?

Câu hỏi của Hàn Phong làm Ngọc Chi hoang mang, cô mập mờ hiểu được điều gì đó. Một dòng ảm áp chảy qua tim, nụ cười khổ sở ẩn chứa sự hạnh phúc khó tả.

Đúng lúc này, Jonh và Ken bước vào. Hai người đã đứng ngoài cửa rất lâu, từ lúc Hàn Phong và Vân Linh bắt đầu giằng co. Hơn ai hết họ mong muốn anh và cô sẽ được hạnh phúc, thoát khỏi bộ dạng tự hành hạ bản thân như hiện tại.

Theo Hàn Phong đã lâu, đây là lần đầu tiên Jonh và Ken thấy anh bất lực, hoàn toàn chịu khuất phục bởi một cô gái mà chính xác hơn là những “khúc mắc gốc gác” trong lòng cô.

Người ngoài như bọn họ dễ dàng nhận ra Hàn Phong chẳng quan tâm việc Vân Linh còn trong sạch hay không. Điều làm anh lo lắng là thái độ tuyệt vọng và lẩn tránh của cô, cả khi Ngọc Chi nói ra tất cả, nếu là bọn học lễ đã vui đến phát khóc rồi cảm kích cô ta nhưng anh lại lấy súng chĩa vào đầu người ta.

Lần thứ n Jonh và Ken cảm thán, không biết nên cảm phục tình yêu của anh hay kinh hãi bản chất Gió Lạnh trong anh đây!

Xua đi vài dấu chấm than trong đầu, Ken lên tiếng.

-Thật ra phán quyết hôm đó không định thực hiện, chỉ là tình cờ ba cô bị phát hiện rửa tiền cho xã hội đen nên cảnh sát mới tống ông ta vào tù, những chuyện sau đó chúng tôi cũng chẳng phí thời gian mà nhúng tay vào. Không nghĩ đến cô sợ hãi đi “đầu quân” cho Rose, lại cùng Diệp Khanh bày mưu tính kế hại Vân Linh.

Ấy chết! Lời vừa nói ra làm Ken muốn cắn lưỡi, hình như lại nói những gì không nên nói rồi. Con người phía sau cặp kính liên tục đảo về phía Hàn Phong, cứ tưởng yên ổn thoát nạn không ngờ ai đó lại đen mặt, âm trầm lên tiếng.

-Vừa nói gì ?

Mồ hôi Ken đổ ròng, khóe mắt giật giật. Giọng nói hiện tại có phần thấp hơn so với ban nãy.

-A, thật xin lỗi Tổng giám đốc. Tôi nói nhiều quá lại dọa Vân Linh của cậu sợ rồi!

Ken và Jonh đứng gần cánh cửa, Hàn Phong vẫn ôm chặt Vân Linh trên giường, một tay lạnh lùng giữ súng hướng về phía Ngọc Chi. Mọi cử động không có gì thay đổi ngoài việc lời nói gây chấn động vẫn tiếp tục vang lên.

-Không được gọi Vân Linh, gọi là cô Hạ nhưng mà.... “Vân Linh của cậu”, nghe rất được!

Cái gì gọi là “nghe rất được” nhỉ ? Ken sớm hóa đá, cứ tưởng Hàn Phong đang giận dữ về việc cho Vân Linh biết quá nhiều, cả vụ Diệp Khanh vì lo rằng cô ấy không thể chấp nhận nhưng dường như anh đã lo lắng xa xôi, Gió Lạnh đang yêu cầu anh dùng kính ngữ với cô gái của cậu ta.

Nhìn mặt Ken viết rõ dòng chữ “Hàn Phong bá đạo”, Jonh nhin cười đến xanh mặt nhưng anh không đại dốt phá hoại bầu không khí ngập mùi chết chóc này.

Vân Linh trước đó lỡ mờ đoán ra đôi phần, dường như chuyện này tất cả mọi người đều biết, trừ cô. Cả cô gái tên Lâm Ngọc Chi và chàng trai vừa rồi, cô không biết ai trong họ nhưng cả hai đều gọi tên cô.

Vì quá kích động, Vân Linh quên mất một việc, tư thế của cô và Hàn Phong đang rất thân mật, dù thời gian qua cô đã quen với những hành động này của anh nhưng lúc đó chỉ có hai người, còn bây giờ người khác có lẽ đang nhìn chằm chằm vào họ. Nghĩ đến đây, Vân Linh ngượng ngùng đỏ mặt.

Thật không may đôi mắt đen láy kia chưa lúc nào rời khỏi thân người bé nhỏ trong vòng tay, cánh môi gợi cảm cong lên, Hàn Phong nở nụ cười hết sức ma mị.

-Cuối cùng cũng chờ được biểu hiện này của em, thật thỏa mãn.

Thanh âm cuối cùng trầm khàn êm ái nhưng hai từ “thỏa mãn” vang trên đỉnh đầu Vân Linh lại vô cùng chói tai, lập tức độ đỏ trên mặt cô vượt mức báo động, ánh mắt dần xuất hiện những tia bối rối.

Jonh và Ken nhìn nhau bằng cặp mắt mờ ám, Ngọc Chi gượng gạo cười khổ.

Cho dù cô khóc lóc cầu xin, đáng thương đến cỡ nào, Hàn Phong ngoài thái độ chán ghét vẫn là muốn cô chết, vậy mà Vân Linh chỉ mới đỏ mặt anh lại hạnh phúc đến thế kia.

Giờ phút này, cô ước từ họng súng lạnh lẽo kia bay ra một phát đạn, ghim chặt vào con tim đang không ngừng giãy giụa vì đau đớn của mình.

Cố nhích người ra khỏi Hàn Phong nhưng một lần nữa anh lại siết chặt hơn khiến Vân Linh ngã nhào vào vòng ngực thoang thoang vị cỏ May mà cô luôn yêu thích. Mặt méo xệ, cô đành ngồi yên làm kẻ thức thời, miệng lẩm bẩm “chịu thua anh vậy”.

Những sợ hãi, khổ đau nhanh chóng tan biến. Vân Linh nhận ra, cô càng cự tuyệt, lẩn tránh mọi chuyện sẽ càng thương tổn anh và bản thân mình. Mọi chuyện qua đi, xem như một thứ gia vị làm tình yêu của họ thêm phong phú, nồng đậm hơn.

Sau mỗi giọt nước mắt là đắng cay, chua chát và đằng sau đắng cay, chua chát là hạnh phúc, ngọt ngào.

Tâm tình tốt hẳn lên, Vân Linh vui vẻ nói.

-Mọi người thể ra ngoài không, tôi.... thấy hơi buồn ngủ.

Lại quay sang Hàn Phong, vươn tay ôm lấy cánh tay kia của anh không chút ngượng ngùng.

-Tất cả kết thúc rồi, chuyện gì nên cho qua thì cũng đừng cố chấp nữa.

Cô cố ý muốn anh tha cho Ngọc Chi. Dù trước đây cô ta từng rắp tâm hại mình nhưng xem ra cuối cùng cũng chịu quay đầu, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, điều này cô đã được học qua. Và lại, Hàn Phong trước kia chưa từng có ý giết cô ta, giờ đây không thể vì cô mà anh phải làm việc tàn nhẫn như thế được.

Hàn Phong hiểu ý cô, nhẹ nhàng buông súng, một tay ôm cô, tay cầm súng khi này giờ nắm chặt tay Vân Linh, giọng nói trầm trầm không thanh sắc nhưng nghe kĩ lại có chút thất vọng.

-Em cảm kích vì cô ta nói ra sự thật kia sao ? Vân Linh, em quan trọng việc này hơn cả tình yêu của anh ?

Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cùng nụ cười chua chát của anh qua giọng nói, điều này khiến Vân Linh không khỏi đau lòng.

-Hàn Phong, nếu cô ấy nói sớm hơn một chút, lúc em đau khổ vì nghĩ mình không còn trong sạch thì em sẽ vô cùng cảm kích. Nhưng vì anh, anh nói em xứng đáng với anh, nói ngay từ đầu em là của anh nên dù em có đau khổ đến mấy, lẩn tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi anh. Từ lúc đó em nhận ra, việc này không đáng để em bận tâm nữa. Đến khi nào tình yêu của em bị vấy bẩn, em sẽ tự động rời xa anh những thứ khác có thể nào, thật sự không quan trọng.

Hàn Phong bị lời nói của Vân Linh làm cho cảm động, ngay tức khắc anh cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn vô cùng ngọt ngào, hai chiếc lưỡi mang hương thơm quen thuộc quấn quanh chơi trò trốn tìm, rong đuối nhau. Như thể không gian này chỉ có hai người họ, cô và anh lại chìm đắm bởi cánh môi mềm mại gây say của đối phương.

Tay Vân Linh chạm vào mặt Hàn Phong, nó không lạnh như giọng nói của anh mà vô cùng ấm áp, tay cô chuyển từ hai má đến chiếc mũi, khẽ vuốt ve. Mũi anh thật thẳng, lại thon dài, cánh mũi phập phồng phả ra hương cỏ May quyến rũ. Những ngón tay bé nhỏ không yên phận tìm đến mắt anh, chạm vào hàng mi thật dài. Vân Linh đã tưởng tượng trong đầu đôi mắt của anh, nó hẳn là rất đẹp, là màu đen lạnh lẽo hay màu nâu ấm áp, cũng có thể là màu xanh dịu dàng.

Nụ hôn ngày càng mãnh liệt, day dưa. Hàn Phong cắn nhẹ vào môi dưới của Vân Linh, môi anh chu du đến đôi má đang ửng hồng khiến hành động “quấy rối” của cô bị đình chỉ.

Hàn Phong khẽ cười.

-Sờ đủ chưa?

Lần này rút kinh nghiệm, giấu đi vẻ mặt ngượng ngùng Vân Linh cười tít cả mắt.

-Ừm, đủ rồi. Em cũng rất thỏa mãn!

Rầm. Jonh và Ken ngã nhào, đây có thể gọi là nỗi nào úp vung này không nhỉ ? Đúng là Gió Lạnh, biến một cô bé ngây thơ vừa này còn đỏ mặt thẹn thùng thành ra thái độ trắng trợn như thế này. Thật quá kính phục!

Khó khăn bò từ đất lên, Jonh ý tứ lên tiếng.

-À....cũng trễ rồi, chúng tôi không quấy rầy nữa, Chỉ huy tạm biệt!

Vừa nói anh vừa ra dấu với anh bạn còn chưa chỉnh đốn lại tinh thần bên cạnh. Ken có vẻ đã hiểu chuyện, run run bước phía sau Jonh.

Đến cửa, anh đột ngột dừng chân, đẩy đẩy gọng kính nghiêm túc nhìn Hàn Phong.

-Bác sĩ nói sức khỏe hai người cũng đã ổn định, vận động một chút có lẽ không sao!

Cửa đóng lại ngay sau đó, Jonh và Ken ngả nghiêng cười, áp tai lên cửa nghe ngóng.

Tiếng ho khan của Hàn Phong văng vẳng vọng ra một lần nữa làm họ cười đến méo mó, ánh mắt vô tình sượt qua nhau. Cả hai lại bật cười kiểu tìm thấy đồng đội.

-A haha.....chúng ta cũng thật thỏa mãn.

Sau bao nhiêu năm bị “hành hạ”, “bức lột” cuối cùng họ cũng tìm được cơ hội làm Gió Lạnh phải chịu đựng thế kia.

-Khụ...khụ..

Hàn Phong bị hai chữ “vận động” của Ken làm cho luống cuống. Anh thừa biết hai người họ đang ở phía sau cánh cửa cười đến ngất đi. Hừ, để xem sau này anh trừng trị bọn họ thế nào.

Hai người kia đi rồi, Ngọc Chi vẫn đứng đó. Chân cô đột nhiên cứng đờ, mọi giác quan gần như tê liệt.

Thấy vật thể cản trở kia còn chưa đi, Hàn Phong thấp giọng.

-Sao ? Còn gì muốn nói!

Ngữ điệu vô cảm cùng chán ghét của anh dội vào thân thể lạnh lẽo của Ngọc Chi như một bàn tay ma lực đẩy cô đi thật xa. Không biết mình bước đến cửa như thế nào, Ngọc Chi giật mình quay đầu. Tránh đi ánh mắt u ám của Hàn Phong, cô chân thành nói.

-Vân Linh cảm ơn cô, rốt cuộc tôi cũng hiểu tạo sao anh ấy yêu cô như vậy!

Ngọc Chi từng vô cùng ganh tị với gương mặt thánh thiện kia, dù khóc hay cười đều làm người khác cảm thấy cô ấy là thiên sứ. Cô nghĩ Hàn Phong yêu vẻ xinh đẹp kia, bị nét trong sáng đáng ghét đó làm mê muội. Nhưng giờ cô đã hiểu, Vân Linh không hề hoàn mỹ, cũng chẳng phải đẹp như tranh, thứ ánh sáng bao quanh cô ấy, điều khiến mọi người yêu mến cô chính là tấm lòng, là tâm hồn thuần khiết của mình.

Cánh cửa khép lại, bóng dáng yếu ớt khuất dần.

Trong đêm đen, vài vệt sáng lấp lánh. Đó là ánh sao, là những đôi mắt hay nụ cười rạng ngời hạnh phúc.

52. Chương 52 : Bại Dưới Tay Gió Lạnh.

Giọng nói mạnh mẽ cương nghị, con người đen láy sâu hun hút. Hạ Vinh đột nhiên cảm thấy trước mặt không phải là chàng trai trẻ chỉ hơn hai mươi tuổi mà là một người đàn ông trưởng thành có khí chất vô cùng trầm tĩnh

Quán trà đạo Nhật Bản nổi tiếng nằm trên một con phố người qua lại. Đại đa số người bước vào đây đều là thành phần tri thức hoặc những người bạn già thư thái trò chuyện cùng nhau.

Từng căn phòng được làm bằng tre lâu năm, họa tiết trang trí tỉ mỉ mang bản sắc đặc trưng của Á Đông, tạo cho không gian thêm phần nhã nhặn và trang trọng.

Phòng trà Vip luôn bỏ trống vì được một người khách mua đứt, thật ngẫu nhiên anh ta rất ưng ý nơi này trong một lần đến đây và cứ như vậy kiên quyết yêu cầu ông chủ bán ỉn.

Quả thực mang trà đạo đến Việt Nam là một chuyện không dễ dàng, ông chủ ngoài tâm huyết tạo lập tên tuổi còn muốn mang bản sắc văn hóa của đất nước mở rộng, giới thiệu ra bên ngoài. Mà phòng trà kia chính

là trung tâm của ý tưởng, vất vả lắm mới mới được một kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế nơi này đúng theo yêu cầu của ông, không ngờ bị người khác chiếm lấy ngay trên “địa bàn” của mình.

Phòng trà này đặc biệt không chỉ vì cách bày trí hiện đại, độc đáo mà còn vì những hoa văn thuần túy của đất nước hoa anh đào, mang lại cảm giác thoải mái và an bình. Vị khách kia có lẽ rất thích phong cách này, tuy trước đó cũng không chú ý mấy tới cách bày trí của căn phòng nhưng sau khi ông chủ giới thiệu đây là thiết kế của kiến trúc sư nổi tiếng Hạ Anh Du, anh ta có vẻ hứng thú và đưa ra điều kiện mua bằng được nơi này.

Ông chủ quả thật có chút giật mình trước thái độ của vị khách trẻ tuổi hiếm có đến đây nhưng việc đổi khu đất tại trung tâm thành phố với căn phòng chưa đến 20 m² này, ông nhanh chóng đồng ý.

Căn phòng vẫn bỏ trống đến hôm nay vì chàng trai kia sau lần trao đổi cũng không thấy xuất hiện, ông chỉ biết bảo quản thật tốt căn phòng và không cho ai vào, kể cả những ông chủ lớn trả giá cao. Đây là uy tín nghề nghiệp.

Nhưng hôm nay thật bất ngờ, chàng trai trẻ ấy lại đến đây cùng với một người bạn của anh ta. Mà người bạn này với ông có quen biết, không ai khác chính là ông bạn già của ông, Hạ Vĩnh.

Ông chủ thấy hai người một già một trẻ vẻ mặt hết sức nghiêm túc, biết là có chuyện quan trọng nên không nói gì, niềm nở dẫn cả hai vào phòng trà Vip.

Hàn Phong nâng cao bình trà, chậm rãi rót vào tách theo quỹ đạo tròn, tay kia đặt trên nắp bình, động tác vô cùng thuần thục.

Hạ Vĩnh ngồi đối diện, vừa nhấp trà vừa quan sát tư thế thưởng thức trà của anh, khuôn mặt nghiêm túc có phần giãn ra.

-Cậu rất am hiểu trà đạo thì phải ?

Tuy là hỏi nhưng ẩn ý có một chút tán thưởng, Đình Hàn Phong mặc dù trẻ tuổi nhưng lại có phong thái trầm ổn và điềm tĩnh của một người trải qua sóng gió, ngay cả cách uống trà cũng toát lên khí chất hơn người. Về điểm này, Hạ Vĩnh cảm thấy rất hài lòng.

Đặt bình trà trở lại khay, Hàn Phong nở nụ cười khiêm tốn.

-Chắc là ảnh hưởng của ba cháu, ông ấy cũng rất thích trà đạo Nhật Bản, không biết bác Hạ có thích không ?

Lời nói lễ phép và thành thật có phần đối lập với ánh mắt sắc bén, một phần kính trọng cùng với một phần thăm dò, Hạ Vĩnh khẽ nhướn mày, cười hòa.

-Ta có một người bạn Nhật Bản, ông ấy là chuyên gia nghiên cứu trà đạo nên trước đây cũng có tiếp xúc với văn hóa này, không ngờ người trẻ tuổi như cậu cũng thích, có cơ hội ta giới thiệu cho hai người làm quen.

Hàn Phong nghe ông nói vậy, vui vẻ gật đầu. Mùi trà thoang thoảng, vị đắng nhẹ nhàng trôi vào khoang miệng, để lại cảm giác ấm nóng ở đầu lưỡi. Bất giác, nét mặt trong sáng nào đó hiện lên trong đầu, đôi mắt to khẽ chớp, cánh môi mang theo vị ngọt nhẹ nhàng, dịu dịu của hoa anh đào khiến tim anh đập mạnh, đôi mắt thấp thoáng tia ấm áp.

Không quên mục đích của cuộc hẹn này, Hàn Phong khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, chân thành nói.

-Chắc bác cũng biết hôm nay cháu hẹn bác là vì việc gì, xin bác tintướng giao Vân Linh cho cháu, cháu nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Hạ Vĩnh phía đối diện chăm chú lắng nghe, suy nghĩ một chút. Ông lên tiếng.

-Vân Linh là một đứa bé đáng thương, từ nhỏ không có mẹ chăm sóc, mãi lại bị mù nên ta không lúc nào cảm thấy yên tâm. Nhưng từng ngày lớn lên, nó hoàn toàn đi ngược lại suy nghĩ của ta. Nó thích ứng rất tốt với cái thế giới tối tăm kia, học tập luôn luôn vượt trội, không hề dựa dẫm vào gia đình, dù là ta hay anh trai nó cũng không thể chạm được tay vào nội tâm của con bé. Ta luôn hy vọng sẽ có một người có thể đi vào lòng nó, mang nó ra ánh sáng, ta không muốn con gái ta cứ như vậy một mình chui vào cái vỏ u ám cô độc đó.

Càng nói càng xúc động, Hạ Vĩnh đưa tay nâng tách trà, nhấp vài ngụm. Thả lỏng một chút, ông nói tiếp.

-Ta biết tình cảm của cậu và nó nhưng lúc thấy con bé sắc mặt nhợt nhạt nằm ở bệnh viện, ta không thể nào yên tâm để nó bên cạnh cậu được, xinh hay hiểu cho người làm cha như ta!

Hình như đã lâu rồi, khi ba anh còn sống ông cũng yêu thương, lo lắng cho anh thế này. Anh hiểu được sự lo lắng của Hạ Vĩnh, không ai có thể giao đứa con mình hết mực trân quý ột người mà xung quanh luôn có những nguy hiểm, đe dọa rình rập.

Nhưng anh đã xác định, cuộc đời này của anh chỉ có một người con gái duy nhất tên Hạ Vân Linh, dù thế nào đi chăng nữa nhất định cô phải là của anh. Ngày hôm nay gặp ba cô, anh đã lường trước được tình huống này cũng đã lên sẵn sách lược đối phó trong đầu.

-Cháu biết bác lo lắng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cháu xin đảm bảo, lần này là do sơ suất, những kẻ động vào Vân Linh cũng đã nhận được kết cục thỏa đáng. Bọn chúng chỉ biết cô ấy đặc biệt với cháu mà không biết Vân Linh thực sự là tất cả của Đình Hàn Phong nên làm càn, nếu chính thức khẳng định với mọi người Vân Linh là của cháu thì từ nay về sau, lấy danh dự của bản thân, cháu dám chắc không kẻ nào dám động đến cô ấy.

Giọng nói mạnh mẽ cương nghị, con người đen lầy sâu hun hút. Hạ Vĩnh đột nhiên cảm thấy trước mặt không phải là chàng trai trẻ chỉ hơn hai mươi tuổi mà là một người đàn ông trưởng thành có khí chất vô cùng trầm tĩnh.

Anh không dùng nhiều lời hoa mỹ, cũng không tinh tế hứa hẹn mà những lời nói kia đều là sự thật, xuất phát từ niềm kiêu ngạo của Gió Lạnh và trái tim đập mãnh liệt vì tình yêu.

Hạ Vĩnh chau mày, ngón tay vẫn đặt trên chiếc tách nóng hổi, định kiến ban đầu bị sự sắc bén và tự tin kia làm cho lung lay. Một vài giây qua đi, hàng mày giãn ra, ông lại cười ôn hòa.

-Cậu xác định có thể bảo vệ được nó ?

Thấy thái độ của ông có phần thay đổi, Hàn Phong dồn sức tấn công phòng tuyến cuối cùng.

-Cháu có thể nhắc lại một lần nữa. Vân Linh, cô ấy là tất cả của cháu.

Rất ngắn gọn, ngữ điệu một mực thể hiện sự kiên quyết. Trận đấu này, xem ra kết quả đã quá rõ ràng.

Không khí lan tỏa vị trà thanh đậm, một chút trầm mặc thoáng qua.

Hạ Vĩnh nhìn vào đôi mắt đen kiên định của Hàn Phong, lòng dần trở nên nhẹ nhõm. Con gái ông cuối cùng cũng có thể yên tâm mà giao cho cậu tarồi.

Nhưng đúng thời khắc quan trọng “công bố” kết quả, điện thoại Hàn Phong reo lên.

Sau khi nhận được điện thoại, Hàn Phong có vẻ vội vã, áy náy chào Hạ Vĩnh rồi lập tức rời đi. Đường như công việc này của anh còn quan trọng hơn sự đồng ý của ông, mặc dù trước đó anh đã suy đi tính lại cách thuyết phục vị cha vợ tương lai này.

Thấy chàng trai kia đi khỏi, ông chủ vui vẻ bưng khay trà bằng ngọc thạch trong suốt vào phòng.

Thấy ông bạn già ngồi bất động, bộ dạng đăm chiêu, ông tò mò lên tiếng.

-Này, chàng trai vừa rồi là ai vậy ?

Đang suy nghĩ về cuộc trò chuyện ban nãy, Hạ Vĩnh lơ đãng không để ý ông bạn đã ngồi đối diện từ lúc nào.

Trên bàn có thêm một khay trà, là bộ bình tách bằng ngọc thạch quý hiếm mà nhiều năm trước ông đã tặng lúc quán trà này khai trương.

Rời mắt khỏi bàn trà, Hạ Vĩnh nói mang theo ý cười.

-Con rể tôi!

Vừa nghe bạn già nói chàng trai vừa nãy là con rể mình, ông chủ hết sức ngạc nhiên. Mà đáng vẻ khó bắt gặp này trở thành điều thú vị trong mắt Hạ Vĩnh.

-Lão Ba, ông sao vậy ?

Ông chủ người nhật tên là ShiKaBa nên Hạ Vĩnh hay gọi ông là lão Ba, sống nhiều năm ở Việt Nam, ông cũng đã thành thạo tiếng Việt, nói chuyện rất thoải mái.

-Tôi nói lão Hạ ông thật sự rất biết nhìn người.

ShiKaBa miệng nói chậm rãi nhưng tay thì rất nhanh, chẳng mấy chốc đã pha xong bình trà, rót đầy tách của cả hai.

Hạ Vĩnh đón lấy tách trà, nhàn nhã thưởng thức, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên.

-Ông biết cậu ta sao ?

Ông bạn bật cười, kể lại ấn tượng của mình về chàng trai đặc biệt ấy.

-Lần đầu tiên cậu ta đến đây đã yêu cầu tôi bán phòng trà này cho cậu ta. Mặc dù đây là thiết kế tôi tâm đắc nhất nhưng con người trẻ tuổi đó rất kiên quyết, vừa làm người ta sợ lại khéo léo dụ dỗ.

Hạ Vĩnh nghe tình huống có phần giống ông, không phải Đình Hàn Phong cũng vừa mới “thương lượng” với ông sao, cậu ta thích Vân Linh và mong muốn ông giao con bé ình tương tự như thích phòng trà này và yêu cầu lão Ba bán nó. Nói như vậy, không phải ông đang bán con gái chứ?

Không để ý vẻ mặt trầm ngâm của Hạ Vĩnh, ShiKaBa cao giọng.

-Tôi vẫn nhớ nét mặt lạnh lùng đáng sợ đó, cậu ta bảo một là đổi căn phòng này với một khu đất ở trung tâm thành phố, hai là giữ lại nó và cả quán trà này chuẩn bị đóng cửa. Ông nói xem tôi lựa chọn cái nào?

Nghe đến đây, Hạ Vĩnh cười như không cười. Theo lời nói của lão Ba thì đó mới là bản chất của Đình Hàn Phong, lạnh lùng và ngang tàn. Không giống bộ dạng chân thành khi nãy, trong sự tự tin đan xen những chờ mong và lo lắng.

Lại thông thả uống trà, vừa nghe lão Ba nói chuyện vừa quan sát thiết kế độc đáo của căn phòng mà ông bạn tỏ ra rất ưng ý này.

Nhìn một lượt cả căn phòng, đường nét kiến trúc hài hòa tạo cảm giác thoải mái, nhuần nhuyễn kết hợp giữa văn hóa Nhật với phong cách châu Âu, đúng là một tác phẩm tuyệt vời.

Hạ Vĩnh trong lòng thầm khen, ngoài miệng qua loa bình luận.

-Người thiết kế căn phòng này rất tài năng!

ShiKaBa nghe vậy hai mắt sáng lên, vẻ mặt có chút tiếc nuối.

-Lão Hạ, ông có biết tôi vất vả thế nào mới được kiến trúc sư này không ? Gần hai tháng lui tới công ty anh ta mới nhận được lời đồng ý. Hazz...bởi bấy lúc bán nó đi, tôi đau lòng chết được.

Nhìn Hạ Vĩnh chăm chú lắng nghe, ShiKaBa càng thêm kích động.

-Lần này tôi muốn xây quán trà đạo thật hoành tráng trên khu đất mới kia, nếu như mời được kiến trúc sư Hạ, tôi sẽ cho lão Hạ ông uống trà miễn phí một tháng.

-Kiến trúc sư Hạ ? Ông nói....

-Thì là Hạ Anh Du, anh ta nổi tiếng như thế đừng nói ông không biết đấy?

Ngụm trà vừa nuốt xuống bị lão Ba làm cho bật trở ra, Hạ Vĩnh đưa tay vuốt ngực.

-Khụ...khụ, Hạ...Anh Du là con trai tôi.

Lần này thì đến lượt người đối diện sắc trà, đôi mắt ShiKaBa trợn to hết cỡ, vầng trán nhăn nhéo thấy rõ, ông bạn già phùng phùng lửa giận.

-Lão Hạ, tôi nói ông đáng mặt làm bạn sao hả ? Hết con rể tới con trai tranh nhau làm khó tôi, cả nhà ông có thù với tôi à?

Hạ Vĩnh cười cười, cố làm ông bạn bớt giận nhưng càng nói cứ như đổ thêm dầu vào lửa.

Thế nên, phòng trà yên tĩnh mọi ngày hôm nay bỗng nhiên náo nhiệt, tiếng hai người già cãi cọ vang lên nghe thật vui tai, sinh động vô cùng.

53. Chương 53 : Cậu Nhóc “gió Lạnh”.

Bao nhiêu năm qua đi, bấy nhiêu sóng gió nghiệt ngã ập đến, những mất mát, đau khổ mà bà phải chịu đựng đã không thể đếm được nhưng nụ cười này, niềm hạnh phúc ngập tràn trong mắt con trai bà, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chiếc BMW đen tuyền xé gió lao vút trên đường, tốc độ sấm chớp làm cho hết thấy những chiếc xe xung quanh sợ hãi, vội vã né sang một bên để nhường đường.

Xe phanh kịp trước một khu biệt thự ở ngoại ô. Sau khi được hệ thống xác nhận, xe nhanh chóng vượt qua cổng chính, lại ngoằn ngoèo đi qua hoa viên.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm sống tại đây, Hàn Phong cảm thấy lối kiến trúc của ba mình hết sức phiền toái, thật tốn thời gian!

Dừng trước cánh cửa lớn bằng gỗ, Hàn Phong vội vàng đi vào bên trong. Hàng người hai bên chưa kịp cúi chào thì bóng người đã mất dạng, tất cả ngơ ngếch nhìn nhau rồi tò mò nhìn vào sảnh lớn.

Dưới ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ chùm đèn pha lê, mọi vật trở nên thật ấm áp. Trên chiếc sofa màu kem ở giữa phòng khách, một người phụ nữ đang nhàn nhã uống trà, gương mặt trung niên phúc hậu nhưng không kém phần cao quý.

Đôi mắt đẹp mang ý cười khi thấy bóng dáng quen thuộc kia cứ vội vàng đi vào, nét mặt vô cảm thường ngày của anh bỗng nhiên sáng bừng loại biểu cảm hiếm gặp.

-Thằng nhóc này! Làm gì mà gấp gáp thế kia ?

Dường như quá quen với thái độ này của mẹ, Hàn Phong đi đến ngồi cạnh bà, khẽ cười.

-Mẹ vẫn khỏe chứ ? Mắt còn đau nữa không?

Thấy con trai nhỏ nhẹ quan tâm, bà Đinh vô cùng cảm động. Đứa con này của bà cho dù trên thương trường có nổi tiếng vô tình, lãnh đạm thế nào thì đối với người mẹ già này vẫn luôn hết mực chăm sóc, hiếu thảo. Đây coi như ông trời đã không chán ghét người đàn bà mệnh khổ như bà.

Năm xưa, lúc Đinh Khiêm qua đời, bà với đôi mắt mù lòa bệnh tật tưởng chừng không thể gương nổi. Các cổ đông lớn của Tập đoàn Đinh Khiêm thừa cơ hội âm mưu chiếm tài sản Đinh gia, một trong số họ có người dụ dỗ bà bán cổ phần, một số khác giả trò uy hiếp, câu kết với xã hội đen giết hại hai mẹ con bà. Những ngày tháng đó bà hầu như sống trong sự khủng hoảng, nước mắt dần dần trở nên khô cạn.

Hàn Phong bấy giờ cũng chỉ hơn mười tuổi, nhìn thấy mẹ ngày ngày lấy nước mắt lau mặt, tính tình lầm lì, ít nói bẩm sinh càng trở nên nghiêm trọng, suốt ngày nhốt mình trong phòng không ăn uống.

Một tuần kéo dài, thấy con trai vẫn không ra khỏi phòng, bà lo đến ngất đi, may mắn vệ sĩ kịp thời phá được cửa mang Hàn Phong ra ngoài.

Bước vào căn phòng lạnh lẽo, sức lực bà gần như bị rút cạn. Mồ mẫm bật được đèn, bà nghe tiếng kêu thảng thốt của đám vệ sĩ.

Giữa ngổn ngang những quyển sách dày cộm, Hàn Phong thu mình co ro, tay nắm chặt khung ảnh gia đình, mắt nhắm nghiền một mồi.

-Bà chủ, cậu chủ....cậu ấy....Luật kinh doanh, Danh sách hội đồng quản trị Đinh Khiêm, Kinh tế học, Phương pháp huy động vốn doanh nghiệp, Thị trường Việt Nam, Kinh tế châu Á,.....không thể....cậu ấy xem hết những thứ này trong một tuần sao?

Giọng nói đầy vẻ kinh hãi của họ làm bà chết lặng, con trai bà, đứa nhỏ ấy chỉ hơn mười tuổi thôi.

Năm đó, Hàn Phong bắt đầu bước vào Tập đoàn Đình Khiêm, chấn chỉnh bộ máy quản lí, loại bỏ những cổ đông tỏ ý bất mãn với kế hoạch của mình.

Lại vài năm sau đó, tổ chức Kate do một tay Hàn Phong đào tạo đã ra đời. Anh lặn lội sang Mỹ, sang châu Âu, đi khắp thế giới tìm kiếm bác sĩ giỏi chữa bệnh cho bà. Đôi lúc bà tự hỏi, có phải Đình Hàn Phong là thiên sứ mà Đình Khiêm gửi đến bảo vệ bà, một lần nữa cho bà nhìn thấy ánh sáng?

Thu lại dòng suy nghĩ, khóe mắt bà Đình đã đỏ hoe.

-Ừ, vài ngày trước có một chút khó chịu nhưng mẹ đã nhờ bác sĩ Lâm đến kiểm tra. Hàn Phong à, mẹ đã nghe ông ấy kể lại chuyện con với cô bé kia, đến bây giờ con vẫn không định nói ẹ biết sao?

Đôi mắt đen lầy chứa vài tia ẩm áp, anh nắm lấy bàn tay bà, thấp giọng nói.

-Con chỉ sợ mẹ lo lắng. Nhưng cuộc gọi lúc nãy ?

Thấy con trai bắt đầu khấn trương khi nhắc đến chuyện kia, bà không khỏi cười lớn.

-Hàn Phong! Bộ dạng này của con làm người ta sợ chết khiếp đấy, mau mau lấy lại vẻ mặt đổng băng của con đi, mẹ sẽ nói!

Bị mẹ đùa, Hàn Phong không vui đen mặt, trái tim vẫn thỉnh thoảng nhói vào lồng ngực, gương mặt nhỏ nhắn của cô luôn luẩn quẩn trong đầu khiến anh bất giác căng thẳng.

-Mẹ à, chuyện này rất quan trọng với con!

Vẻ mặt nghiêm túc của con trai làm bà Đình ghen ngào, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, đôi mắt người mẹ ánh lên tia hiền từ.

-Mẹ biết, con rất yêu con bé. Mẹ có hỏi qua bác sĩ Lâm, ông ấy nói vẫn còn cách chữa được mắt cho nó. Nếu con đồng ý, ông ấy sẽ cố hết sức để chữa trị. Bây giờ bác sĩ Lâm đang kiểm tra các bước chuẩn bị ở bệnh viện mắt Thành Phố, con mau đến đó đi!

Không biết có phải đèn quá sáng hay mắt mình có vấn đề, bà Đình sửng sốt khi thấy nụ cười rạng rỡ chói lóa trước mặt.

Bao nhiêu năm qua đi, bấy nhiêu sóng gió nghiệt ngã ập đến, những mất mát, đau khổ mà bà phải chịu đựng đã không thể đếm được nhưng nụ cười này, niềm hạnh phúc ngập tràn trong mắt con trai bà, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hàn Phong vui mừng ôm lấy mẹ, đáy lòng có thứ gì đó đang mãnh liệt dâng trào. Có lẽ là tình yêu, tình yêu dành cho người mẹ anh luôn kính trọng và cho cả người con gái luôn hiện hữu trong tim anh.

-Mẹ, cảm ơn mẹ!

Bà Đình mỉm cười phúc hậu, đưa tay vuốt mái tóc hỗn loạn của con trai.

-Thằng nhóc đáng ghét này, đi đi, sớm một chút mang con dâu mẹ về đây!

Bóng dáng cao lớn lại vội vã rời đi. Đến cửa Hàn Phong sực nhớ điều gì đó, anh bỗng nhiên cau mày, quay đầu nói vọng vào.

-Đừng gọi con là nhóc nữa.

Chiếc BMW lướt vút đi, cuốn theo đám lá vàng khô ở hoa viên. Trong căn phòng rộng lớn, người phụ nữ dịu dàng ôm lấy tấm ảnh của người đàn ông, thì thầm.

-Hàn Phong của chúng ta, dù tài giỏi đến đâu thì mãi mãi chỉ là một cậu nhóc!

54. Chương 54 : Lại Bị Bắt Cóc!

Tình hình này làm cả hai bắtgiác nghĩ đến một chuyện. Đoạn kí ức đáng sợ một lần nữa hiện lên, nhiều người, dữ tợn, áo đen...Một tiếng Boong gõ mạnh vào dây thần kinh, dĩkiện sau khi được sắp xếp đã có kết quả, Vân Linh và Nhã Nhi đồng thanh hét lên.

Xuân chậm chậm lướt qua, đẹp đẽ và thanh thuần. Sương sớm ủ mình đọng trên những bông hoa thơm ngát, dưới mặt trời từng giọt lấp lánh phản chiếu nhiều màu sắc.

Hai cô gái vui vẻ ngồi trên cỏ, nụ cười rạng rỡ làm đám hương dương bên cạnh phải ghen tị.

Nhã Nhi đưa tay đùa nghịch đuôi tóc, hai chân duỗi thẳng. Tư thế vô cùng thoải mái.

-Vân Linh, cậu nói Diệp Khanh có đáng như vậy không?

Vân Linh hôm nay mặc một chiếc váy xanh nhạt ,chẳng mấy để ý bất tiện, ngồi bó gối, gương mặt trắng hồng thoảng chút trầm tư.

-Tớ vẫn nghĩ trên đời này, ngoài cậu ra sẽ chẳng ai làm bạn với tớ. LúcDiệp Khanh xuất hiện, cô ấy mang đến rất nhiều niềm vui, dù tính tình tớ có khác thường, cũng không nhiệt tình quan tâm người khác nhưng DiệpKhanh vẫn kiên trì làm bạn với tớ, chưa lúc nào cảm thấy phiền chán. Nếu tất cả không phải là một kế hoạch, tớ rất hy vọng cô ấy và tớ sẽ là bạn tốt của nhau.

Nghe giọng Vân Linh buồn bã , Nhã Nhi trừng lớn mắt giận dữ, hai má phồng lên chuẩn bị “tấn công”.

-Hạ Vân Linh, tớ thật không hiểu tại sao tên họ Đình đáng sợ kia lại để ý đũa ngọc như cậu. Bị người ta bắt cóc, suýt chút nữa thì...vậy mà vẫnmuốn làm bạn với con người độc ác đó. Ngay lúc đầu tớ đã thấy cô ta có gì đó không ổn, đúng là biết người biết mặt không biết lòng mà!

Nhã Nhi nói chuyện như bà cụ non làm Vân Linh phì cười, cô bạn này quảthật rất giống Rain, suốt ngày lải nhải bên tai khiến cô vô cùng khổ sở. Nhắc đến Rain, Vân Linh bỗng nhiên bày ra bộ mặt mờ ám, tay thông dongvuốt vuốt mép váy.

-À, nghe nói vài ngày trước anh tớ đưa một cô gái về biệt thự riêng củaanh ấy. Ôi, đúng là bắt công, tớ còn chưa được đến lần nào.

Nhã Nhi đang uống nước nghe đến đây bỗng dưng ho sặc sụa, ánh mắt bối rối chớp liên tục.

-Khụ...khụ...à ha ha....thế..thế á! Khụ!

Vân Linh trong bụng cười thầm, tưởng tượng bộ dạng đỏ mặt tía tai của Nhã Nhi, cô nhanh chóng lật ngửa bài.

-Cao Nhã Nhi, cậu định giấu tớ đến khi nào ? Nói, cậu và Rain đến đâu rồi ?

Nữ luật sư tương lai luôn luôn chiếm ưu thế khi bắt bẻ người khác vậy mà hôm nay bị cô bạn làm cho luống cuống, Nhã Nhi thẹn quá hóa giận, cứng đờ tại chỗ.

Từng mảng kí ức vội vã ồa về, len lỏi vào tim cô sự ấm áp chưa từng có.Cô nhớ vòng tay yên bình siết lấy mình, ánh mắt đau xót của anh khi gọitên cô. Nhớ đến nụ hôn mơ hồ, có chút an tâm xen lẫn sợ hãi.

Nhã Nhi không biết cảm giác lạ lẫm kia là gì, cô chỉ biết giữ chặt nó,ngờ ngạc nhiên nếu kéo bóng dáng xa xôi của anh.Cứ như vậy, một Cao Nhã Nhitinh nghịch, vô tư dần dần biến mất. Cô hay suy tư, bắt đầu mơ màng rồithở dài ảo não.

Đôi lúc giật mình sau cơn ác mộng, cô lại khát khao được anh ôm vào lòng, được sự dịu dàng của anh vỗ về nỗi sợ hãi, lấp đầy khoảng trống cô đơn trong tâm hồn cô.

Khi bắt đầu có những ảo tưởng vô lí kia, Nhã Nhi bỗng cảm thấy tuyệtvọng. Giống như hạt giống vừa nảy mầm đã héo khô, giống như tòa lâu đàicát đẹp đẽ bị cơn sóng vô tâm cuốn trôi không dấu vết, lại giốngnhư....đoạn tình cảm khởi đại này của cô.

Vì anh luôn như vậy, lúc nào cũng dịu dàng, quan tâm người khác phải, cô chẳng qua cũng chỉ là đám cỏ dại trong vườn hoa thơm ngát của anh mà thôi. Có lẽ hành động và thái độ ngày ấy của anh đơn giản là do bản tính hoặc đã chính cô tự ảo tưởng rồi đắm mình vào giấc mơ ngọt ngào.

Trong quá khứ, cô rõ ràng chứng kiến tình cảnh đau lòng của bạn mình vậy mà bây giờ, bản thân lại miễn cưỡng quên đi tất cả, lao đầu vào hố sâu. Cao Nhã Nhi, mày thật hồ đồ! Hồ đồ quá mức!

Nhã Nhi trong lòng tự giễu, bình tĩnh thu lại mớ xúc cảm rối bời khi này.

-Vân Linh, mình và anh ta vốn dĩ là không thể!

Vân Linh thoáng chốc sững sờ, câu nói vừa rồi chứa đựng rất nhiều thứ, một chút đau lòng xen lẫn sự kiên quyết mang tên Cao Nhã Nhi.

Vài cơn gió nhẹ lướt qua mang theo hương thơm dễ chịu của hoa cỏ khiến cả hai thả lỏng ít nhiều, tâm trạng nặng nề nhanh chóng bị cuốn phăng.

Nhìn bầu trời xanh trong cao vợi, Nhã Nhi bỗng nhiên nhớ đến việc quan trọng làm cô hào hứng chạy đi tìm Vân Linh, hai mắt lóe sáng, ma mẫn nghiêng nghiêng hai bím tóc xinh xinh, cao giọng.

-Hạ Vân Linh, suốt hai tuần qua cậu và Đình Hàn Phong, hai người một phòng ở bệnh viện, anh ta có ức hiếp cậu không? Có khó chịu cứ nói, tớ giúp cậu làm chủ!

Từ lúc nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Hàn Phong khi tìm Vân Linh, Nhã Nhi từ sững sờ chuyển sang sợ hãi. Lời đồn quả nhiên không sai, anh tangoài dáng vẻ lạnh đến đóng băng còn cực kỳ bá đạo, ánh mắt đen láy chết chóc lúc đó ám ảnh cô đến tận hôm nay.

Sau khi biết lâu đài đồ sộ u ám kia chìm trong biển lửa, Diệp Khanh, Diệp Đông Dương cùng đám người tàn độc của Rose, tất cả bị thiêu sống chỉ trong một đêm, Nhã Nhi choáng váng muốn ngất. Cô thật muốn giết chết cái người từng mạnh mẽ mẽ ***** Đình Hàn Phong, nếu gặp lại anh ta, Cao Nhã Nhi cô sẽ không sợ hãi mà khẳng định, cô gái to gan đó chắc là có bệnh thần kinh!

Tổng hợp hết thấy dữ liệu có liên quan, Nhã Nhi vui mừng tỉnh ngộ. Cái gì mà Đình Hàn Phong là thiên tài, dáng vẻ không khác thiên thần có thể khiến người gặp người yêu, nguyện chết không hối tiếc! Đám con gái ngung ngoài kia nếu thấy được bộ mặt dọa người kia của anh ta chắc chắn sẽ giống cô, tránh càng xa càng tốt.

Đối với con người này chỉ hai từ có thể diễn tả, chính là “ác ma” mà bắt đầu là “đại ác ma”. Vân Linh bé nhỏ của cô nhất định là bị anh ta ức hiếp thâm!

Vân Linh không hề nghĩ đến hình tượng Hàn Phong trong đầu Nhã Nhi đã bị bóp méo đến như vậy, cô ngây thơ đỏ mặt, hơi cúi đầu ngượng ngùng.

-Anh ấy đúng thật bá đạo, muốn gì là cứ làm bằng được!

Với chiếc đầu phong phú của mình, Nhã Nhi hoàn toàn bị câu nói của Vân Linh hóa đá. Về mặt hào hứng khi này bay biến, cô hãi hùng lên tiếng.

-À, Vân Linh này, chuyện tớ nói lúc này....ra mặt giúp cậu, e là....ha ha không thể!

Biết ngay cô bạn sẽ suy nghĩ không đâu, Vân Linh định lên tiếng giải thích chợt nghe Nhã Nhi lấp bắp, giọng nói có vẻ hoảng hốt.

-Vân...Vân Linh, cậu nhất định phải bình tĩnh....

Nói rồi Nhã Nhi vội vã nắm tay Vân Linh, hai người cứ thế lui về phía sau.

-Phía trước có một đám người mặt áo đen, kính đen, vẻ mặt rất hình sự!

Tình hình này làm cả hai bất giác nghĩ đến một chuyện. Đoạn kí ức đáng sợ một lần nữa hiện lên, nhiều người, dữ tợn, áo đen... Một tiếng Boong gồ mạnh vào dây thần kinh, dữ kiện sau khi được sắp xếp đã có kết quả, Vân Linh và Nhã Nhi đồng thanh hét lên.

-Bingo! Lại bị bắt cóc!

Mặc kệ hai cô gái kia hoảng sợ thế nào, đám người áo đen cứ thế mà xông tới.

Một người trong số đó bước lên, ra lệnh cho những người phía sau dừng lại, hòa nhã lên tiếng.

-Cô Hạ, mời đi theo chúng tôi.

Nhã Nhi nhìn người đeo mắt kính này có phần quen mặt nhưng không thể nhớ ra, mặt khác thấy thái độ kì lạ của anh ta, nhỏ giọng nói với Vân Linh.

-Bọn này so với bọn lần trước của Rose chuyên nghiệp hơn thì phải. Chắc, bắt cóc mà lễ độ như vậy lần đầu tiên tớ được thấy! Thật thú vị!

Đám người áo đen nghe cô gái “gan dạ” hôm nào nói vậy, ngay lập tức rùng mình ớn lạnh. Khóe miệng chàng trai đeo mắt kính khẽ giật, bụng âm thầm nghi ngờ đầu óc Hạ Anh Du đúng là có vấn đề, chẳng trách cô gái mà hãnh thính thần kinh cũng không mấy bình thường, bị bắt cóc mà còn tâm trạng bình luận kẻ bắt cóc mình.

Đang thất thần, điện thoại bỗng nhiên run dữ dội, người áo đen vội áp tai nghe.

Đầu bên kia âm thanh tức tối văng vẳng.

-****! Còn mười lăm phút nữa! Anh muốn kéo theo tôi chết chung sao?

Sực nhớ người kia ra lệnh trong vòng một tiếng phải mang Hạ Vân Linh đi, trên đường đến đây mất ba mươi phút, lại còn phải “dọn dẹp” đám vệ sĩ của Hạ gia. Vô đầu bứt tóc, giọng nói nhã nhặn khi nãy đột ngột thay đổi.

-Mau đem người đi!

Một lần nữa chứng kiến cảnh Vân Linh bị bắt cóc, Nhã Nhi hoảng hốt xông vào, cào cấu loạn xạ bất cứ ai đến gần.

-Khốn kiếp! Tôi nói các người cũng chẳng có gì mới mẻ, lại cái kiểu này mà muốn bắt người đi sao? Cao Nhã Nhi tôi liều mạng với các người.

Sự hung hăng, náo loạn của Nhã Nhi khiến tất cả khiếp sợ. Lại e ngại cô bị thương nên chịu được thì cứ chịu, bị đánh mà không hề tránh né.

Chật vật thoát khỏi cơn cuồng loạn của Nhã Nhi, bọn họ cuối cùng cũng thuận lợi đưa Vân Linh đang không ngừng giãy dụa vào trong xe, lao đi như tên bắn.

Nhã Nhi vô lực đuổi theo, chạy một đoạn không may vấp phải đá, cả người theo quán tính ngã nhào về phía trước chuẩn bị cho cú tiếp đất thật đẹp mắt. Ngay lúc đó, một cánh tay rắn chắc gọn gàng đỡ lấy cô, thuận thể ôm vào lòng.

Nhã Nhi giật mình mở to mắt, bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của ai kia, vội vàng nói.

-Mau! Đuổi theo đám người kia, họ bắt cóc Vân Linh! Nhanh lên!

Mặt Rain không hề biến đổi, thong dong bế Nhã Nhi chầm rãi bước đi.

-Nhìn xem đây là đâu?

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, Nhã Nhi ngây người, lắp bắp nói.

-Đây...đây là hoa viên Hạ gia, đám người kia sao...sao lại....

Rõ ràng họ mang người đi một cách dễ dàng như vậy, còn Hạ Anh Du thấy em gái bị bắt cóc cũng chẳng mấy may lo lắng. Tình huống này rốt cuộc là gì vậy hả?

Nhã Nhi rối tung rối mù, đầu toàn dấu chấm hỏi. Quay sang nhìn Rain, Nhã Nhi cứng đờ khi thấy anh nhìn mình chằm chằm. Hai người im lặng thật lâu, tư thế không hề thay đổi.

Rain bế Nhã Nhi đứng dưới một gốc cây, tán lá to xòe ra mát rượi, vài tia nắng xuyên qua kẽ lá, rọi vào khuôn mặt nhếch nhác của cô.

Giây phút ấy, mọi thứ xung quanh đồng loạt ngưng đọng, chỉ còn đôi mắt nâu khê khàng gợn sóng, mái tóc bị gió làm rối bù, cánh môi anh đào chậm rãi nâng lên.

-Mấy ngày nay em trốn anh ?

Bị hỏi bất ngờ, Nhã Nhi ngẩn người, lại lắp bắp.

-Tôi...tôi việc gì phải trốn anh!

Bộ dạng giờ nanh múa vuốt của cô trong mắt Rain lại vô cùng đáng yêu, anh cúi đầu cách mặt cô vài centimet, nhỏ giọng.

-Thật sự không phải?

Nhã Nhi cau có.

-Không!

Rain lại kiên trì.

-Em chắc chứ?

Mắt Nhã Nhi đỏ ngầu, nghiến răng, lần này không **** chết Hạ Anh Du anh, tôi không phải Cao Nhã Nhi. Hít vào, thở ra.

-Này, Hạ Anh Du tôi nói...ừm....ừm...

Cách tốt nhất thắng trận là trước khi địch tấn công, ta phải liệu mình đánh trước. Rain đang “hưởng ứng” rất nghiêm túc sách lược cầm quân thời xưa.

Một bức tranh tuyệt đẹp được phát họa vô cùng đơn giản. Chàng trai, cô gái và nụ hôn. Ba hình ảnh nếu tách riêng ra thì hoàn toàn mâu thuẫn nhưng đặt chung một chỗ lại hết sức hài hòa như một bản phối đầy ngẫu nhiên, nổi loạn nhưng không kém ngọt ngào, lẫn mạn.

Những cánh hoa bị gió thổi bay, nhẹ nhàng đáp lên bờ vai cao lớn của chàng trai, tình nghịch đậu vào mái tóc đen mượt của cô gái. Hương thơm ngào ngạt mê mẩn khiến cả hai day dưa không dứt, cứ thế kéo dài những yêu thương vô tận.

55. Chương 55 : Khúc Mắc.

ời nói của anh làm Vân Linh lạc quan hơn, như nguồn sức mạnh vô hạn đẩy cô tiến về phía trước. Bỏ qua những khúc mắc, giận dỗi và muộn phiền, cô nghe thấy giọng nói ngày nào văng vẳng bên tai “Hãy nhớ rằng, Đình Hàn Phong luôn ở phía sau em!”.

Mười lăm phút không quá nhiều nhưng cũng không đến nỗi ít để Ken hoàn thành nhiệm vụ.

Từ lúc lên xe đến giờ, cô gái bé nhỏ bên cạnh không hề biểu hiện bất kỳ một cảm xúc gì, không la hét, sợ hãi và kì lạ hơn là không thắc mắc tại sao mình bị bắt. Điều này làm Ken cảm thấy rất hiếu kì.

Dù vậy, anh vẫn muốn lên tiếng giải thích về hành động đột ngột hôm nay của bọn họ, mặc khác muốn thử xem cô gái của Gió Lạnh có thể kiên trì giữ vẻ mặt vô cảm này được bao lâu.

-Cô Hạ, chúng tôi thật sự không có ý xấu, xin cô yên tâm!

Vốn dĩ là một người thông minh, Vân Linh sớm nhận ra vụ bắt cóc lần này có nhiều điểm bất thường. Bọn người kia ngoài việc kiên quyết bắt cô lên xe còn lại không hề có hành động nào quá đáng, không trối, không uy hiếp. Cẩn thận suy nghĩ, cô tốt hơn hết là im lặng, nếu họ không có ý xấu thì sớm muộn cũng sẽ lộ mục đích muốn bắt mình.

Quả đúng như những gì dự đoán, đối phương đã mở miệng lên tiếng. Ngữ điệu hòa nhã này Vân Linh đã từng nghe qua do đó cô không hề ngạc nhiên hỏi lại.

-Anh là người ở bệnh viện hôm đó ?

Câu hỏi mang ý khẳng định của Vân Linh làm Ken sững sờ, thật không ngờ tinh lực và trí nhớ của cô lại tốt đến vậy, anh nhớ không lầm mình chưa từng nói chuyện với cô ngoại trừ lời bông đùa với Hàn Phong hôm ở bệnh viện Y.

Trong lòng Ken âm thầm tán thưởng, nếu biết anh là người trêu chọc hôm đó tức là đã đoán ra người đứng sau màn bắt cóc quái dị này, nhiệm vụ của anh xem như thành công một nửa.

-Có thể gọi tôi là Ken, tôi là trợ lý của Tổng giám đốc Đình.

Nghe Ken gọi Hàn Phong một cách kính cẩn như thế làm Vân Linh có chút không quen. Mặc dù Nhã Nhi không ít lần cãi nhai với cô Đình Hàn Phong là người kế thừa duy nhất của Đình Khiêm, là Tổng giám đốc có năng lực và bản lĩnh hơn người nhưng cô chẳng mấy quan tâm. Hôm nay xem ra, anh đối với người khác có vị thế không nhỏ.

Hàn Phong trong hình dung của Vân Linh rất đơn giản, đó là chàng trai ấm áp và dịu dàng từng nói yêu cô, là người duy nhất làm tim cô rung động. Sự hiểu biết của cô về anh chỉ dừng lại ở đó, không hơn nhưng vậy là quá đủ.

Đột ngột hôm nay lâm vào tình cảnh này, Vân Linh bất giác nghi ngờ quan điểm trước đây của mình.

Những thắc mắc bắt đầu xuất hiện, càng nghĩ càng đau đầu. Để thoát khỏi mớ lẩn quẩn phiền phức ấy, cô đành chủ động lên tiếng.

-Ken, anh và những người hôm nay đều làm việc cho Tập đoàn Đình Khiêm à ?

Thấy thái độ Vân Linh có vẻ thoải mái hơn, Ken vui vẻ trả lời.

-Không! Chỉ có tôi làm việc cho Tập đoàn, những người còn lại đều là thành viên của Kate.

-Kate?

-Là một tổ chức chuyên biệt do Tổng giám đốc sáng lập, có nhiều thành phần với các nhiệm vụ khác nhau, những người hôm nay thuộc nhóm “bảo vệ cấp cao” trong tổ bảo vệ.

-Bảo vệ cấp cao ?

-Tổ bảo vệ phân thành ba nhóm. Nhóm “bảo vệ cấp cao” chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho người nhà của Tổng giám đốc, nhóm “bảo vệ thông tin” bảo vệ những tài liệu mật của Tập đoàn Đình Khiêm, nhóm “bảo vệ chống xâm phạm” bảo vệ thông tin cá nhân của mỗi thành viên trong tổ chức.

-Như vậy, Kate thuộc Đình Khiêm ?

-Không hẳn là vậy, mặc dù nhiệm vụ quan trọng nhất của Kate là hỗ trợ những vấn đề của Tổng công ty nhưng Kate vẫn có những chức năng độc lập riêng biệt. Ừm, cái này nếu như nói cụ thể có hơi phức tạp. Cô Hạ có thể hỏi Jonh, người hôm trước đi cùng tôi đến bệnh viện, anh ta là phó Chỉ Huy của Kate còn Tổng giám đốc là Chỉ Huy trưởng.

Cuộc đối thoại diễn ra như thể một cuộc phỏng vấn. Những câu hỏi hết sức ngắn gọn của Vân Linh luôn nhận được câu trả lời rất chi tiết và nhanh chóng của Ken.

Rất nhiều thứ làm Vân Linh lạ lẫm, có điều cô không nghĩ đến Hàn Phong lại tài giỏi thế kia. Kate qua lời Ken là một tổ chức không hề đơn giản, mọi thành phần và cấp bậc đều có trật tự rõ ràng, nhiệm vụ của mỗi thành viên cũng hết sức cụ thể.

Đến hôm nay, khi biết được những điều này, Vân Linh chợt cảm thấy thất vọng. Thì ra, cô là người duy nhất chẳng biết gì về anh.

Ken hơi ngạc nhiên về sự trầm lặng đột ngột của Vân Linh, vừa rồi cô còn rất tò mò về những gì anh nói, đôi mắt đẹp tràn ngập tia hiếu kỳ nhưng không hề bất ngờ. Bởi vậy, đối với phản ứng hiện tại của cô, Ken càng thêm có khó hiểu.

-Cô Hạ, cô không sao chứ?

Trong lòng đột nhiên khó chịu, cơn mệt mỏi quen thuộc từng dần vấy tâm trí cô một lần nữa kéo về, đọng lại nét u buồn trên khóe mắt.

-Không có gì, cảm ơn anh!

Không khí ngột ngạt bao trùm, khoảng thời gian ngắn ngủi nặng nề trôi qua.

Xe phanh kịp trước cánh cổng to lớn của bệnh viện mắt Thành Phố, Kennhanh chóng xuống xe, cẩn thận mở cửa cho Vân Linh bước xuống.

Xoay người đi vào, anh chàng thiếu chút nữa ngất xỉu khi thấy Hàn Phong một mình đứng trước cổng chính, khuôn mặt lạnh băng trầm mặc, bộ vest đen toát lên vẻ lịch lãm cao quý.

Phía cổng phụ, một đám người nháo nhào đủ mọi thành phần. Vài nữ y tá đứng như hóa đá, một số khác là bệnh nhân, người ngồi xe lăn, người chống nạng có cả những người qua đường đang chen chúc nhau, nỗ lực tìm vị trí thuận lợi nhất. Điều đáng nói là hỗn hợp nam nữ bất đồng này đều nhất loạt bắn tia nhìn đói khát về phía Hàn Phong.

Dưới cái nắng chói chang, họ lặng lẽ đứng ở một góc nhỏ, hướng cái nhìn mơ màng, ngưỡng mộ về phía bóng dáng cao lớn nổi bật kia. Thật khó mà tưởng tượng, Đinh Hàn Phong trên bìa tạp chí, truyền hình, cái tên danh giá ngàn vàng ấy đang sống động đứng trước mặt họ.

Thứ ánh sáng tỏa ra từ người anh còn nóng bỏng hơn ánh mặt trời gay gắt, vài người thở dài, bệnh viện này chắc sẽ ăn nên làm ra nếu anh ta cứ đứng trước cổng thế này.

Trong khi mọi ánh mắt đều dán chặt trên người mình thì đôi mắt đen láy đẹp đẽ của anh chỉ chứa mỗi dáng người nhỏ bé kia. Cô bước xuống xe, hai tay vuốt vuốt nếp váy, mái tóc xoăn tự nhiên tỏa tỏa trước ngực, không hề sắc sảo cũng chẳng tinh tế nhưng vẻ đẹp thanh thuần, trong trẻo của cô đối với anh lại cuốn hút lạ kỳ. Do vậy, mỗi khi cô xuất hiện, đáy lòng Hàn Phong xốn xang, tim không tự chủ loạn nhịp, dòng chảy ầm ập cứ thế hòa vào máu chạy khắp cơ thể.

Bước từng bước thật dài, Hàn Phong đến cạnh Vân Linh, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Vân Linh biết bàn tay to lớn ấm áp này là của anh, với cô nó có ý nghĩa không hề nhỏ. Cái nắm tay đơn giản từng gieo vào lòng cô những yêu thương, kéo cô ra khỏi bóng tối u ám kinh hoàng.

Bàn tay quen thuộc khiến cô trở nên tham lam, cô muốn cả đời cứ thế này, anh và cô nắm chặt tay nhau bước về phía trước. Nhưng chính cái hy vọng bé nhỏ này làm cô hoang mang, nếu một ngày anh buông tay, xoay lưng về phía cô, thế giới của cô rồi sẽ ra sao?

Cô không biết và cũng không muốn biết.

Phát hiện thái độ kỳ lạ của Vân Linh, Hàn Phong dừng lại, siết chặt tay cô.

-Sao vậy?

Im lặng thật lâu, Vân Linh đột nhiên rút tay ra khỏi tay anh, hàng mi cong dài lặng lẽ sụp xuống.

-Hàn Phong, hôm nay em mới nhận ra mình chẳng biết gì về anh ngoài cái tên Đinh Hàn Phong.

Đáy mắt sâu khê chuyển động, khuôn mặt dịu dàng hiếm có khi này đột ngột đen lại. Hàn Phong nhìn Ken, thần thái lạnh lẽo đáng sợ.

Bắt gặp cái nhìn chết chóc kia, Ken cố trấn áp cơn run rẩy của bản thân, bình tĩnh lên tiếng.

-Lúc này trên xe cô ấy có hỏi tôi một số chuyện, à...ừm....đại khái là về Đinh Khiêm và Kate.

Nhìn Vân Linh cúi đầu ủ rũ, Hàn Phong dễ dàng đoán ra cô gái bé nhỏ đang nghĩ gì. Anh vươn tay ôm cô vào lòng, giọng nói trầm khàn mang ý dỗ dành.

-Đừng trẻ con nữa! Mau vào trong với anh.

Bị ai đó đột ngột ôm lấy lại còn ra vẻ người lớn dỗ dành con nít, cơn ứa ức cùng khó chịu của Vân Linh như nước vỡ bờ, cô vừa khóc vừa rúc vào người anh.

-Đình Hàn Phong, anh lúc nào cũng xem em là trẻ con, tình cảm của em anh cũng xem là trẻ con sao? Mọi quan hệ của chúng ta từ lúc bắt đầu đến nay không có điểm nào là bình thường. Em một chút cũng không biết anh là người thế nào, anh muốn gì, anh nghĩ gì. Cái gì em cũng không biết, anh nói xem em làm sao có thể tiếp tục bên cạnh anh, chẳng lẽ cả đời này em phải thông qua người khác mới biết Đình Hàn Phong anh là ai sao? Anh không tin tưởng em, từ trước đến giờ anh luôn cho em là trẻ con, một cô bé mười bảy tuổi ngây thơ, ngốc nghếch.

Vân Linh ngồi sụp xuống, úp hai mặt vào gối khóc nức nở. Mặt kệ đây là đâu, mặc kệ người khác nhìn mình thế nào, cô hôm nay không thể che giấu những khúc mắc trong lòng được nữa.

Cơn bộc phát của Vân Linh làm Hàn Phong bất đắc dĩ cau mày. Anh dường như quên mất cô gái bé nhỏ này ương bướng cỡ nào, càng bảo vệ, lo lắng cho cô thì cô càng thu mình, mạnh mẽ chối bỏ tất cả.

Anh không nói cho cô biết về thân phận và địa vị của mình vì sợ cô áp lực, lo cô không thể chấp nhận một Gió Lạnh luôn làm người khác tránh xa.

Xung quanh anh, mọi người luôn tỏ vẻ ngưỡng mộ, kính nể nhưng không một ai thật lòng đến gần, họ bảo trìu mến khoảng cách an toàn với anh, thế giới ấy bị lớp bụi của quyền lực làm cho ngột ngạt, u ám. Chỉ có sự trong sáng, tinh khôi của cô mới có thể lọc sạch chúng, cho anh nhìn thấy những thứ tốt đẹp mà ánh sáng không thể chiếu rọi, cô như thể nam châm hút lấy anh, kéo anh về phía mình.

Ánh mắt lạnh băng ẩn chứa sự xót xa, vô lực. Anh đã làm mọi cách, tâm trí và đầu óc của một Gió Lạnh ngang tàn, bất cần giờ đây luôn ngập tràn hình ảnh của cô. Những tưởng mọi sự an bài và sắp đặt của mình sẽ khiến cô an tâm, cho cô cảm giác an toàn rồi dần chấp nhận anh, để anh hiểu được thế giới đơn độc cô đang sống. Vậy mà một lần nữa những khúc mắc, vướng víu đáng ghét kia chen ngang, hắt hủi phá hoại tất cả. Đình Hàn Phong anh sao có thể chịu được việc này!

Nhìn chân váy xinh đẹp ướt một mảng lớn, bờ vai mảnh khảnh run lên bần bật. Hàn Phong tuy tức giận nhưng không khỏi đau lòng. Anh ngang nhiên khom người, bế xốc Vân Linh mặc cô khóc âm lên, tay chân không ngừng vung loạn xạ.

-Hạ Vân Linh! Em chỉ cần biết một điều là Đình Hàn Phong yêu em. Những thứ khác đừng quan tâm!

Giọng nói rõ ràng vang lên như một mệnh lệnh làm Vân Linh nín bật, thời gian qua tiếp xúc với sự dịu dàng, ấm áp của anh làm cô quên mất con người này bá đạo thế nào.

Nhìn Vân Linh mặt mày nhăn nhó, muốn chống chế nhưng bất lực, Ken trong bụng cười thầm. Cô vô có não loạn là một sai lầm, sự ngây thơ ấy đúng lúc đánh thức bản chất ác ma bấy lâu nay Hàn Phong bỏ quên. Câu chuyện của hai người bọn họ chắc hẳn sẽ rất thú vị, anh có lẽ còn xem kịch hay dài dài.

Đương lúc khoái trá suy nghĩ, Ken bị câu nói của Hàn Phong đánh một cú ngã ngựa.

-Lương trong nửa năm nay của anh toàn bộ đem quyên góp!

Lần này xem ra, không chỉ Vân Linh sai mà anh cũng đại đột đâm đầu vào đá. Ken ủ rũ, chán chường bước theo cặp đôi kì quái kia vào bệnh viện bỏ lại đám người vẫn ngơ ngác đứng nhìn, trông mắt trắng dã trợn ngược.

XXXXX

-Hàn Phong, rốt cuộc anh đưa em đến đây làm gì?

Kháng cự vô ích, Vân Linh tỏ vẻ hòa hoãn, ngoan ngoãn làm cô gái bé nhỏ ngây thơ của người nào đó.

Hàn Phong hết sức hài lòng với thái độ này của cô, tay dịu dàng vuốt ve làn tóc suông mượt, cánh môi đẹp khê khàng cong lên.

-Thực hiện lời hứa của anh!

Vân Linh nhú mồm, anh hứa với cô việc gì ? Bao giờ ? Quả thật cô không nhớ. Chẳng lẽ ngang ngược bắt cô đến đây để thực hiện lời hứa mà cô không chút ấn tượng sao? Kiểm chế sự bức bối của bản thân, Vân Linh nghiêng người né tránh, lảng lảng nhích ra xa anh.

Không khí bỗng chốc trầm mặc. Mùi thuốc sát trùng khó ngửi quanh quẩn lại thêm những bức tranh mô tả cấu tạo nhân cầu phóng to hết cỡ treo trên tường làm căn phòng trở nên lạnh lẽo dị thường.

Phía sau tấm chắn bằng vải, Lâm Khắc Minh trong chiếc áo Blueose trắng chặm rãi bước ra, ngồi xuống vị trí đối diện Hàn Phong và Vân Linh.

-Chào cậu Đình, còn đây chắc là cô Hạ. Rất vui được gặp cô! Tôi là viện trưởng của bệnh viện mắt Thành Phố, Lâm Khắc Minh!

Vân Linh định đứng lên chào hỏi nhưng bị Hàn Phong giữ lại. Cô có nghe qua cái tên này, ông là bác sĩ mắt danh tiếng mà trước đây cả nhà cô dốc công tìm kiếm. Cả ba cô và Rain vẫn luôn hy vọng ông có thể chữa mắt cho cô.

Vân Linh khẽ gật đầu.

-Vâng chào bác sĩ Lâm, cháu có nghe Rain nhắc đến bác. Anh ấy nói bác có thể chữa mắt cho cháu nhưng rất tiếc lúc đó không tìm được bác.

Thấy Vân Linh vô cùng thân thiện, đáng yêu, Lâm Khắc Minh cảm thấy rất có lỗi. Cháu gái ông đã đại đột làm hại cô bé, hôm nay chính ông sẽ chuộc lại lỗi lầm này.

Đổi lại cách xưng hô thật gần gũi, Lâm Khắc Minh chân thành nói.

-Chắc cậu Đình đã nói cho cháu biết, ta sẽ cố hết sức giúp cháu sáng mắt.

Vân Linh có phần ngạc nhiên, lời hứa của anh là thế này sao, giúp cô sáng mắt. Nhưng anh làm thế nào tìm được bác sĩ Lâm trong khi gia đình cô bao nhiêu năm qua vẫn không tìm được ông ấy?

Lại thêm một dấu hỏi to đùng nhưng Vân Linh miễn cưỡng cho qua, cô đang lo lắng đến một vấn đề khác quan trọng hơn.

-Nhưng mắt của cháu đã rất nhiều năm không có tiến triển, bây giờ sẽ rất khó khăn để tiến hành chữa trị.

Cảm nhận được sự lo lắng của Vân Linh, Hàn Phong nhẹ giọng trấn an cô.

-Cứ tin vào ông ấy, bác sĩ Lâm đã từng giúp mẹ anh sáng mắt!

Lời nói của anh làm Vân Linh lạc quan hơn, như nguồn sức mạnh vô hạn đẩy cô tiến về phía trước. Bỏ qua những khúc mắc, giận dữ và muộn phiền, cô nghe thấy giọng nói ngày nào vang vọng bên tai "Hãy nhớ rằng, Đình Hàn Phong luôn ở phía sau em!".

Đúng vậy, cô ngốc nghếch buộc anh tội xem thường mình, ngây thơ trách móc anh giấu diếm cô mọi thứ. Ngấm lại từ trước đến nay, người không tin tưởng tình yêu của họ, người che giấu tình cảm trong lòng luôn luôn là cô. Hàn Phong lúc nào cũng có mặt khi cô cần, là chỗ dựa tuyệt đối vững chắc.

Bất kể ngày hay đêm, mưa hay nắng, anh vẫn âm thầm chịu đựng tâm tình trẻ con thất thường của cô, dùng hết sức mình bảo vệ, chở che đứa ngốc như cô.

Đến bây giờ, cô mới cảm nhận một cách sâu sắc tất cả. Có thể là quá muộn nhưng chúng làm Vân Linh hạnh phúc biết bao. Dù có sáng mắt hay không, dù cuộc sống sau này vẫn là bóng tối, chỉ cần có anh, hết thấy những thứ khác, Vân Linh sẽ không bận lòng nữa.

Rạng rỡ mỉm cười, bàn tay nhỏ bé mơn mẫm nắm lấy tay Hàn Phong, siết thật chặt. Cô nói rất nhỏ, thì thầm một điều mà có lẽ anh sẽ không bao giờ quên.

-Hàn Phong, anh là đôi mắt sáng nhất mà cuộc đời dành riêng cho em, mãi mãi là của em.

Căn phòng yên lặng vang lên nhịp tim của đôi trẻ, mạnh mẽ quện vào nhau, ngọt ngào. Giây phút ấy, người già cảm giác trái tim già cỗi, khô cạn của mình đang reo vui, buống bình tạo nên những nhịp điệu tươi mới.

Tình yêu thật giống mùa xuân xanh mơn mẩn, dù là cành lá trơ trọi của mùa đông cũng cố vươn mình đón gió mới, một lần nữa đâm chồi, hưởng thụ nguồn nhựa tràn trề trong mạch sống.

56. Chương 56 : Chờ Đợi Ánh Sáng.

ôi khi, tình yêu như một thứ ánh sáng. Trong giây phút nào đó lóe lên những sắc màu rực rỡ rồi mau chóng vụt tắt.

Đã một tuần kể từ ngày Vân Linh tiếp nhận quá trình điều trị. Trước khi thực hiện phẫu thuật, sức khỏe toàn diện phải được đảm bảo, điều này có ảnh hưởng rất lớn đến mức độ thành công của ca phẫu thuật.

Lâm Khắc Minh với cương vị là bác sĩ trực tiếp chịu trách nhiệm cho việc điều trị của Vân Linh ngày đêm túc trực theo dõi tình trạng hiện tại của cô, mỗi một chi tiết nhỏ đều được ông lưu ý cẩn thận. Với ông, bước chuẩn bị về thể lực và tinh thần của bệnh nhân rất quan trọng, hơn nữa ông đã hứa dốc hết sức giúp Vân Linh sáng mắt thì nhất định phải làm được.

Như mọi ngày, Lâm Khắc Minh đến phòng bệnh kiểm tra tình trạng sức khỏe của Vân Linh. Bao nhiêu năm là bác sĩ, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một bệnh nhân lạc quan như cô.

Ông nhớ ngày đầu khi Vân Linh vào viện, cô đã hỏi ông.

-Bác có chắc mắt cháu sẽ sáng lại không?

Lâm Khắc Minh mỉm cười, kiên định trả lời.

-Chắc chắn. Ta hứa bằng cả danh dự.

Vân Linh khẽ lắc đầu, tay cào cào mái tóc xoăn đen của mình.

-Thật ra, như bây giờ cũng rất tốt. Mù lòa là một phần cuộc sống của cháu, bao nhiêu năm nay cháu đã quen rồi, chỉ cần mọi người vẫn luôn bên cạnh, yêu thương và tin tưởng cháu thì mắt có sáng lại hay không với cháu không quan trọng.

Dừng một chút, Vân Linh cười thật tươi, giọng nói trong trẻo khiến Lâm Khắc Minh im lặng rất lâu.

-Do vậy, bác sĩ Lâm đừng quá áp lực về việc chữa trị cho cháu. Thành công cũng được mà thất bại cũng chẳng sao, cháu sẽ không trách bác.

Cô bé này thật sự làm ông không biết nói gì nữa. Nhìn đôi mắt tròn xoe thánh thiện ấy, Lâm Khắc Minh bất giác cười to.

-Vân Linh, cháu yên tâm. Bằng mọi giá ta sẽ giúp cháu sáng mắt.

Thu lại dòng hồi tưởng, Lâm Khắc Minh vui vẻ đến cạnh Vân Linh.

-Ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật, cháu chuẩn bị tốt chưa ?

Cả tuần nay mọi người cứ sáng chiều đến thăm làm Vân Linh thấy mình chẳng khác nào trẻ con, lại thêm sự lo lắng quá mức của y tá, bác sĩ ở bệnh viện. Điều cô mong nhất là mau chóng làm phẫu thuật rồi về nhà.

Thế nên, tâm lý hiện tại của Vân Linh vô cùng thoải mái, qua hôm nay cô sẽ ra khỏi cái bệnh viện phiền phức này. Nhưng mà vẫn còn bác sĩ Lâm, ông ấy không giống đám người xua nịnh ở bệnh viện, ông luôn tận tình giúp đỡ cô, đặc biệt về mặt tinh thần.

-Vâng. Cháu thấy rất thoải mái, bác sĩ Lâm cảm ơn bác đã hết lòng giúp cháu.

Từng nếp nhăn xô vào nhau, mái đầu điểm bạc hơi nghiêng, Lâm Khắc Minh nhìn Vân Linh, cái nhìn chứa sự ấm áp của người cha dành cho con gái.

-Vân Linh, ta biết cháu là một cô gái kiên cường. Ngoài kia có rất nhiều người chờ mong cháu sáng mắt, vậy nên hãy hứa với ta, dù thế nào cũng phải nghĩ đến những người thân yêu mà vượt qua tất cả. Ca phẫu thuật ngày mai, ta vẫn chưa khẳng định được gì nhưng cứ tin ở ta, có một ngày cháu sẽ nhìn thấy bầu trời xanh trong ngoài kia.

Đêm đó, Vân Linh mơ thấy mẹ. Bà ôm cô vào lòng, đưa tay vuốt tóc cô, ánh mắt bà vẫn hiền từ như ngày nào, giọng nói dịu dàng khiến cô bật khóc.

-Hứa với mẹ, con phải sống thật hạnh phúc.

Nói rồi, trong làn khói trắng xóa mờ ảo, bà từ từ biến mất. Vân Linh giật mình, tay vô thức đưa lên má, nước mắt cứ thế không ngừng rơi đến khi cô mệt ngoài thiếp đi.

-Mẹ, con hứa với mẹ. Con sẽ thật..hạnh phúc!

XXXXX

Hôm nay có lẽ là một ngày quan trọng với rất nhiều người, ngoại trừ Hạ Vân Linh.

Trước phòng bệnh, mọi người im lặng nhìn bác sĩ và y tá đi đi lại lại, nét mặt tất cả căng thẳng vô cùng.

Hạ Vĩnh và Rain đi đến cạnh Vân Linh, cả hai không nói không rằng ôm chầm lấy cô.

Cảm nhận được hơi ấm suốt mười bảy năm đã bao bọc mình, Vân Linh cố ngăn cho nước mắt trào ra, nặng ngào nói.

-Ba à, tối qua con mơ thấy mẹ. Mẹ rất nhớ chúng ta, còn bảo con phải sống thật hạnh phúc.

Bàn tay già nua nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vân Linh, Hạ Vĩnh nhẹ giọng trấn an con gái.

-Ừ, cả nhà chúng ta sẽ lại vui vẻ như ngày xưa.

Thấy Vân Linh và ba như sắp khóc đến nơi, Rain len lén véo vào má em gái khiến cô xuýt xoa kêu đau.

-Ai...ui....Hạ Anh Du! Để xem em trả thù anh thế nào!

Về mặt ai oán của cô làm Hạ Vĩnh và Rain bật cười, Vân Linh nhà họ lẽ ra phải luôn đáng yêu thế này.

Nhìn thấy cả nhà ba người vui vẻ thế kia, Nhã Nhi ở bên cạnh bất giác ước mong được như họ, cô càng hy vọng Vân Linh có thể sáng mắt để nhìn thấy những người thân yêu xung quanh mình.

Ghé sát vào tai Vân Linh, Nhã Nhi cười ma mãnh.

Chỉ thấy sau lời thì thầm kia, mặt cô bạn thoáng đỏ nhưng cũng rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, a một tiếng như hiểu ra điều gì đó.

-A...ra là vậy. Cậu với Rain hợp nhau ăn hiếp tớ!

Nụ cười ma mãnh khi nãy bị câu nói của Vân Linh làm éo xệ, cô thờ dãi lùi ra xa. Hạ Vân Linh đúng là Hạ Vân Linh, lần này coi như Cao Nhã Nhi tởn nhường cậu.

Thấy bác sĩ đến, mọi người tự giác nhường đường. Lâm Khắc Minh đeo khẩu trang đi phía trước, ra hiệu cho những người phía sau đẩy Vân Linh vào trong.

-Đến giờ tiến hành phẫu thuật, làm phiền người nhà bệnh nhân chờ bên ngoài.

Nghe tiếng thông báo, Vân Linh bỗng nhiên loay hoay không chịu nằm xuống. Cô đưa tay nín lấy cánh tay của người nào đó cạnh mình, thấp giọng nài nỉ.

-Khoan đã, chờ một chút được không ?

Mọi người tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Vân Linh. Nghĩ rằng cô đang lo sợ, họ bất đắc dĩ nhìn nhau rồi đồng loạt im lặng.

Lòng Vân Linh rối bời, thật ra cô còn muốn chờ một người.

Yên lặng nghe ngóng, giọng nói quen thuộc kia vẫn không hề vang lên khiến cô thất vọng. Hôm nay sao anh lại không đến ? Có lẽ anh không biết, từ lúc mọi người đến đây, cô đã tham lam hy vọng người đầu tiên đến cạnh mình là anh. Nhưng đến giờ phút này, niềm mong ước giản đơn ấy phút chốc tan biến.

Thấy mọi người khó xử vì mình, Vân Linh gượng gạo cười.

-Xin lỗi. Chúng ta bắt đầu được rồi.

Chiếc giường đặc biệt được đẩy đi, bốn bánh xe vô tình lăn đều đều. Trước khi cánh cửa đóng lại, Vân Linh nghe tiếng giày vang lên gấp gáp.

Bác sĩ và y tá đột ngột khựng lại, họ quay đầu, bắt gặp dáng người cao lớn đang rải những bước dài về phía mình, trán nhễ nhại mồ hôi nhưng khuôn mặt không hề biểu hiện một cảm xúc nào.

Hàn Phong bước đến ôm chặt Vân Linh, hơi thở nóng hổi phả ra hương Cỏ may dịu ngọt.

Mọi người nín thở nhìn cảnh tượng trước mặt. Không biết anh nói gì chỉ thấy cô gái bé nhỏ khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu.

Hàn Phong cúi người, hôn nhẹ lên mắt Vân Linh, nụ hôn thoáng qua nhưng chất chứa một tình cảm mãnh liệt mà chỉ hai người họ mới cảm nhận được.

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại, những chiếc áo trắng nhanh chóng khuất sau tấm kính thủy tinh, để lại dãy hành lang lạnh lẽo.

Hít một hơi thật sâu, đôi mắt đen lộ rõ vẻ mệt mỏi. Mọi thứ trước mắt quay cuồng, nhiều thanh âm trộn lẫn vào nhau khiến Hàn Phong vô cùng khó chịu.

Thấy Hàn Phong có điều bất ổn, Rain nhanh chóng đến cạnh anh. Lập tức, mùi tanh nồng xộc vào mũi làm Rain giật mình.

Nhìn thấy một mảng sẫm màu trước gối Hàn Phong, anh càng thêm hốt hoảng, vội vã kêu người đến giúp.

Phía xa, một bóng đen hốt hải chạy vào.

-Trời ơi! Tổng giám đốc! Rain, mau đưa cậu ấy đến bệnh viện.

Tình hình rối rắm trước mặt làm mọi người sửng sốt, Hạ Vĩnh cũng tức tốc đến giúp. Con gái hiện đang phẫu thuật bên trong, bên ngoài con rể tương lai lại thành ra thế này, ông mất bình tĩnh hỏi Ken.

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Mặt Ken đen như lọ, tức tối tuông một tràng.

-Trên đường đến bệnh viện, một tên say rượu chạy lệch đường đâm vào xe chúng tôi khiến chân Tổng giám đốc bị thương. Vậy mà cậu ấy một mực đòi đến đây, lại còn chạy nhanh hơn cả tôi. Khốn nhất là cái tên lái xe kia, lúc đó có thời gian, tôi nện cho hắn một trận.

Một bác sĩ đi qua thấy thương tích của Hàn Phong, vội vã giục đám người mặt mày xám xịt đang ồn ào.

-Các người sao không đưa cậu ấy đến bệnh viện Y. Đây là bệnh viện mắt, chúng tôi không thể giúp gì được.

Hàn Phong nghe thấy tiếng nói ong ong bên tai, mi mắt nặng trĩu cố nâng lên.

-Vân Linh.....chờ cô ấy....phải chờ.....

Hai người rõ ràng trong hai hoàn cảnh khác nhau vẫn luôn chờ đợi đối phương.

Đôi khi, tình yêu như một thứ ánh sáng. Trong giây phút nào đó lóe lên những sắc màu rực rỡ rồi mau chóng vụt tắt.

Đợi chờ tình yêu, như đợi chờ thứ ánh sáng huyền ảo ấy. Là bỏ rất nhiều thời gian, tâm tư, cũng có thể là cả đời chỉ để thấy cái thời khắc đẹp đẽ ngắn ngủi kia.

Bởi trong bao nhiêu đau thương và bất hạnh của cuộc đời, một giây hạnh phúc đủ để ta tiếp tục những chuỗi ngày tăm tối kia. Cứ tin vào thứ ánh sáng kì diệu sẽ xua tan tất cả, sự chờ đợi tiếp thêm sức mạnh cho bất kì ai tin vào nó.

57. Chương 57 : Sẽ Vượt Qua ?

Trong những lúc thế này, kẻ vô tình hay hóng hớt chuyện không thể nào vắng mặt. Từng cơn gió lạnh buốt luồn vào khoảng không, thổi tung mái tóc vốn đã rối bù của Hàn Phong, cuốn theo mùi máu tanh tươi đang

chảy rỉ rả. Lại nhanh chóng tìm đến viên mắt nóng hổi bị bàn tay to lớn che kín, đau lòng hong khô từng giọt nước trong suốt rơi ra.

Tíc tắc...từng nhịp kim vẫn đều đều chuyển động. Trên hành lang yên ắng, những chiếc bóng đổ dài trên nền gạch. Mỗi giây phút trôi qua cứ như tảng đá đè nặng trong lòng, không một ai lên tiếng, chỉ có ánh mắt hỗn loạn là nói lên tất cả.

Nhã Nhi hai tay đan vào nhau, mồ hôi không ngừng rịn ra. Chốc chốc cô lại hướng mắt về chiếc đèn báo trên cửa, màu đỏ mờ mờ làm người ta không khỏi lo sợ.

Hạ Vĩnh ngồi thẳng người, vài sợi tóc bạc lòa xòa trước trán. Vẻ mặt căng thẳng và mệt mỏi của ông làm Rain đau lòng. Đã năm tiếng đồng hồ ca phẫu thuật diễn ra, vẫn không có bất kì thông báo nào từ bác sĩ, họ chỉ biết im lặng chờ đợi.

Phía đối diện, sát cửa phòng, thân người cao lớn trầm mặc dựa đầu vào ghế, mắt anh nhắm nghiền, hàng mi dài đôi khi run lên nhẹ nhẹ. Dường như giờ phút này, thế giới xung quanh trở nên trống rỗng, chỉ có nỗi hoang mang vô hình đang tồn tại, mạnh mẽ chiếm cứ mọi góc ngách trong tâm hồn anh.

Ken đứng ở phía xa, mặt mũi trắng bệch nhìn đầu gối quần băng của Hàn Phong, máu liên tục rỉ ra trông ghê rợn. Lúc này anh chạy khắp bệnh viện, tìm được vài thứ sát trùng vết thương, tuy tay nghề thật sự chẳngгра sao nhưng trong tình huống nguy cấp như thế, Ken cũng tạm hài lòng về “thành phẩm” của mình, mặc dù về hình thức chiếc băng được quấn vô cùng khó coi.

Không khí xuống thấp, hơi lạnh vây quanh vết thương, máu chảy ra ngày càng nhiều, mảng băng màu trắng giờ đây đỏ sẫm. Bất cứ ai nhìn vào cảnh tượng này đều giật mình kinh sợ, chỉ có chủ nhân của nó chẳng mấy may quan tâm tình trạng hiện tại của bản thân cứ như những đau đớn đang dày vò kia đang tồn tại trên một thân thể khác.

Đột ngột chiếc đèn nơi cửa phòng chuyển sang xanh, Nhã Nhi là người từ này đến giờ chăm chú quan sát nó được dịp mở to mắt, miệng kêu lên thất thanh.

-Đèn xanh..... bác sĩ ra rồi!

Bị tiếng hô của cô làm cho tỉnh táo hẳn ra, mọi người vội vã đứng dậy đi đến cửa.

Một bác sĩ chậm rãi bước ra, tháo khẩu trang y tế, mắt đảo quanh những người hiện có mặt.

Thấy cửa phòng bật mở nhưng chỉ có một bác sĩ đi ra, tâm trạng mọi người bỗng chốc rơi xuống đáy vực. Chỉ sợ ông ta đứng như thủ tục, lắc đầu bảo đã cố hết sức.

Oanh một tiếng, tìm Hàn Phong đau điếng. Anh lao đảo đứng trước mặt người đàn ông khoác áo Blueose trắng, mặt không chút biểu cảm nhưng giọng nói lại hết sức căng thẳng.

-Cô ấy hiện giờ thế nào ?

Bác sĩ e ngại nhìn vào đôi mắt đen sâu hoáy, khó khăn lên tiếng.

-Dự định ca phẫu thuật chỉ kéo dài trong ba tiếng nhưng không may có một vấn đề ngoài ý muốn nảy sinh. Thần kinh thị giác của bệnh nhân tuy chưa hoàn toàn thoái hóa nhưng không thể tiếp nhận tế bào mới mà chúng tôi cấy vào làm mất rất nhiều máu. Bác sĩ Lâm vẫn còn đang ở bên trong tiếp tục kéo dài thời gian.

Bốn chữ “kéo dài thời gian” làm Hạ Vĩnh không chống đỡ nổi, toàn thân vô lực ngất đi.

Ken và Rain nhanh tay đỡ lấy ông, vội vàng gọi xe cấp cứu đến bệnh viện Y. Tình hình ngày một rối rắm.

Cảm thấy mọi thứ trước mặt không ngừng lắc lư, Hàn Phong lắc mạnh đầu, cố chống chế sự tê liệt đang lan tỏa toàn thân. Anh hung hăng túm lấy cổ áo của bác sĩ, u ám găng giọng.

-Cô ấy có mệnh hệ gì, tất cả các người đừng hòng sống yên!

Nhã Nhi nước mắt tuôn như mưa, bên tai ù ù thứ tạp âm vô cùng hỗn loạn. Cô với tay nắm lấy vạt áo Hàn Phong, liều mạng giật mạnh.

-Đình Hàn Phong! Lúc này mà anh còn tâm trạng dọa nạt người khác. VânLinh ra nông nổi này đều là tại anh! Nếu anh không ngang ngược giở trò bắt cóc, buộc cậu ấy đến đây phẫu thuật thì Vân Linh bây giờ hẳn là đang tí mắt nói cười! Tại sao chứ ? Bên cạnh anh lúc nào người gặp nguy hiểm cũng là Vân Linh.

Có câu “diec không sợ súng”, Nhã Nhi một lần hùng hùng hổ hổ quát vào mặt Hàn Phong hôm nọ không sợ chết tiếp tục lần hai. Không phải trùng hợp, mỗi lần Vân Linh gặp chuyện nhất thiết liên quan đến tên họ Đình chết tiết này. Điều này làm cô không nén được cơn giận. Mặc kệ anh ta có giết người không gớm tay, mặt kệ anh ta đáng sợ cỡ nào. Cao Nhã Nhi còn nhất định phải bảo vệ Vân Linh, không cho anh ta có cơ hội tổn hại cô bạn đáng thương của cô nữa.

Hàn Phong không sức lực ngã phịch xuống ghế. Cơn đau từ vết thương, từ cơ thể bị Nhã Nhi kéo đẩy không là gì so với trái tim đang rớm máu của anh.

Ông trời có phải trêu người quá không ? Chẳng lẽ như những lời Nhã Nhi vừa nói, chính anh đã đem lại tai họa cho Vân Linh. Mặc cho cô từng chống chế, mặc sự cản ngăn của người thân bên cạnh cô, anh một mực ép buộc cô về bên mình, không quan tâm hoàn cảnh thế nào. Chỉ vì anh là Gió Lạnh, người biết cách điều khiển mọi thứ, chỉ có anh mới có thể bảo vệ cô.

Nhưng sự thật thì sao, cái ý nghĩ tự cao tự đại này chẳng phải quá sức ngu xuẩn hay sao. Anh ở cạnh cô, rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi không ngờ của bản thân. Một Hàn Phong âm ỉ, dịu dàng. Một Hàn Phong biết chiều chuộng, chăm sóc người khác.

Đó không phải là anh, không phải Gió Lạnh ngang ngược, vô tình, những gì anh muốn sẽ nắm trong tay anh. Nhưng riêng cô, đến bây giờ vẫn là một ngoại lệ.

Cô là người anh khao khát có nhất và đồng thời là người mà anh lo sợ sém nhất. Giữ cô càng chặt, càng dễ tuột khỏi tay. Kéo càng căng, sợi dây tình yêu của họ càng dễ đứt.

Có ai nói cho anh biết, anh phải làm sao? Phải chăng ngày đó anh nên buông tay, để Dương Thiên Bảo đến bên cô thì Vân Linh có lẽ không năm lần bảy lượt rơi vào tình trạng nguy kịch thế này.

Hàn Phong gục đầu vào hai tay, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn.

Thấy bộ dạng khổ sở của Hàn Phong, Nhã Nhi cũng mệt mỏi dựa vào tường, không còn hơi sức mà nào loạn. Nhìn về phía xa, bóng Ken và Rain đỡ Hạ Vĩnh cũng khuất dần, hành lang thoáng chốc chỉ còn hai người bọn họ cùng bác sĩ đứng trân ở giữa. Không biết ông ta bị lời của Hàn Phong làm cho chết khiếp hay kinh hãi vì hành động của Nhã Nhi mà mặt mũi sớm đã không còn giọt máu.

Gia đình này, có ai nói cho ông biết họ là thần thánh phương nào không? Quả thật rất đáng sợ.

Trong những lúc thế này, kẻ vô tình hay hóng hớt chuyện không thể nào vắng mặt. Từng cơn gió lạnh buốt luồn vào khoảng không, thổi tung mái tóc vốn đã rối bù của Hàn Phong, cuốn theo mùi máu tanh tươi đang chảy rả. Lại nhanh chóng tìm đến viên mắt nóng hổi bị bàn tay to lớn che kín, đau lòng hong khô từng giọt nước trong suốt rơi ra.

Thời khắc cửa phòng bật mở lần thứ hai, chiếc đèn đỏ lại chuyển sang xanh một cách êm dịu, trái tim hai người như chết lặng.

Họ ngỡ ngàng, đau đớn, đáy lòng một nhồi có gắng chống chọi với bất cứ điều gì không hay xảy ra dù biết nếu sự thật như thế, họ có nguy cơ nào cũng sẽ sụp đổ mà thôi.

Lâm Khắc Minh nhìn hai người trước mặt. Họ nhìn lại ông bằng ánh mắt tràn ngập hoang mang. Ba người im lặng hồi lâu.

Trút ra hơi thở nặng nề, Lâm Khắc Minh vỗ vỗ đôi vai rộng lớn của Hàn Phong, giọng nói trầm ấm mà cả đời này anh không thể nào quên được.

-Cậu mau về nhà sửa soạn lại đi, bộ dạng thế này nếu con bé nhìn thấy sẽ giết mình đấy!

Nói rồi ông cười hết sức vui vẻ, đưa tay vuốt vuốt vầng trán ướt đẫm mồ hôi.

-Vân Linh thật sự là một cô gái rất mạnh mẽ. Trong lúc nguy cấp, chính ý chí kiên cường của mình đã giúp con bé vượt qua. Các tế bào đối kháng bắt đầu tiếp nhận môi trường mới, ca phẫu thuật rất thành công.

Mặc cho Hàn Phong vẫn bất động. Nhã Nhi bên cạnh đã nhảy cẫng lên, cô vội vàng vàng gọi cho Rain, vui sướng hét to.

-Rain ! Phẫu thuật thành công rồi, Vân Linh sẽ nhìn thấy chúng ta!

Đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến tiếng nhiều người kích động. Không ai khác đó là Rain, Ken và cả Hạ Vĩnh đã tỉnh lại.

Đưa mắt xuyên qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, nụ cười sáng lóa đã phăng thứ cảm giác khó chịu ban này.

-Vân Linh bé nhỏ của anh, làm tốt lắm!

58. Chương 58 : Nét Vẽ Cuối Cùng

Khung giấy trắng xóa ấy được bàn tay ấm áp của anh dịu dàng vẽ lên những mảng màu. Dù là gam tối hay sáng, chúng vẫn đẹp dễ dãi thường.

Như một phép lạ thần kì, các tế bào giác mạc nhanh chóng phục hồi, chức năng vốn đã tê liệt trong thời gian rất dài nay hoàn toàn trở lại như trước.

Đó là điều mà người ta vẫn hay nhắc đến, “kì tích”. Nhưng thật sự “kì tích” là do chính chúng ta tạo ra.

Cô gái bé nhỏ ấy chính là người đã tạo ra “kì tích”. Vì cuộc đời bất hạnh từng vùi dập một tâm hồn non nớt, đem thể giới tốt đẹp mà cô đáng ra phải có phá tan nên “búp bê sứ” mà mọi người luôn nâng niu, chăm sóc phải tự mình chống chọi, can đảm đối mặt với biết bao sóng gió.

Vân Linh chưa từng nhận mình là một người mạnh mẽ. Trong mắt người khác, cô chẳng qua chỉ là một tiểu thư có gia đình giàu có, hạnh phúc. Đó là may mắn, thứ vẫn làm mọi người xem thường và ganh ghét Vân Linh.

Lúc trước, cô cũng từng nghĩ mình là công chúa bé nhỏ, vui vẻ nhất trên đời. Nhưng ngày mẹ cô ra đi, Vân Linh bắt đầu cảm ghét cái gọi là may mắn.

Cô chưa bao giờ quên cái ngày mình tỉnh lại sau tai nạn. Trước mắt tối sầm lạnh lẽo, bên tai tiếng Rain và ba đứt quãng gọi tên cô nhưng Vân Linh tìm mãi cũng không thấy họ. Đứa trẻ mù lửa ấy cứ như lên cơn điên, một mực đòi mọi người mở đèn, dù ánh mặt trời đang chói lóa ngoài khung cửa.

Chẳng ai hiểu được cảm giác đó. Lạc lõng và vô cùng tuyệt vọng.

Bấy nhiêu vẫn chưa đủ .

Đi đâu cô cũng nghe thấy những lời bàn tán, thái độ kì thị, giễu cợt của mọi người. Vân Linh khi ấy thật muốn hét lên, cô mù thì làm sao, mắt cô tuy mù nhưng không thấp hèn bằng bọn họ, những người mà cả trái tim lẫn tâm hồn đều mù lòa và rẻ mạt.

Nhưng cô chọn im lặng, không phải cô sợ mà vì lòng cô đã chai sạn.

Vân Linh thu mình, co ro trong cái vỏ bọc vô cảm suốt ngần ấy năm. Không bạn bè, không yêu thương và không ánh sáng. Lâu dần, cô mang chiếc mặt nạ xinh đẹp lạnh lùng, chẳng những mù mà cô gần như câm điếc.

Tưởng rằng như vậy, tai không nghe, miệng không nói thì tim sẽ không đau nhưng vết sẹo ấy vẫn âm ỉ ở tận sâu đáy lòng.

Không ai nhìn thấy ánh mắt u buồn, vẻ mặt bi thương của cô, không ai biết Vân Linh còn có thể khóc nếu lại bị tổn thương, cô sẽ cười nếu ai đó quan tâm đến.

Cô mềm yếu như vậy, hèn nhát trốn chạy sự vô tình của cuộc sống. Trớ trêu thay, định mệnh vẫn không cam lòng, một lần nữa đẩy cô trở về điểm xuất phát.

Anh bước vào thế giới của cô như cơn lốc cuồng ngạo, cuốn sạch tất cả, biến mọi thứ thành một màu trắng, sạch sẽ và tinh khôi.

Khung giấy trắng xóa ấy được bàn tay ấm áp của anh dịu dàng vẽ lên những mảng màu. Dù là gam tối hay sáng, chúng vẫn đẹp để dễ dàng thương.

Nhờ tình yêu diệu kì mang tên Đình Hàn Phong, Vân Linh dần tìm được sự mạnh mẽ và kiên cường đã bị bản thân quên lãng.

Vậy mà sóng gió cứ thế ập đến, hết lần này đến lần khác cuốn phăng những hạnh phúc đang chấp chững bước về phía cô, để lại phía sau một khoảng lặng đau thương và chua chát.

Lần đầu tiên, cô cảm nhận sâu sắc cái nghịch cảnh ** le ấy, càng nhận thức rõ hơn chính mình không thể cúi đầu.

Bất hạnh hay khổ đau thế nào đi nữa, cô chịu đủ rồi. Đã đến lúc cô tự mình giành lấy ánh sáng của riêng mình, không chờ sự ban phát ít ỏi của số phận nữa.

Hàng mi đen nhánh run nhẹ, mí mắt rất khẽ nâng lên.

Hình ảnh ban đầu hơi nhòe nhưng rất nhanh trở lại bình thường, thứ trước tiên đập vào mắt Vân Linh là trần nhà trắng xóa.

Mất một hồi lâu thu lại sự xúc động của mình, cô nhòai người nhìn ra khung cửa.

Bầu trời xanh trong cao vợi, mây từng tầng xếp chồng lên nhau tạo cảm giác mềm xốp dễ chịu.

Xa xa, trên nền cỏ non xanh, nhiều người mặc áo bệnh nhân tảo bộ, dáng vẻ thoải mái và thư thả vô cùng.

Vân Linh nhắm mắt lại. Ngay lập tức, một giọt nước nóng hổi trào ra.

Giấc mơ này sống động đến nỗi suýt nữa cô đã tưởng là thật. Vân Linh tự cười mình, đây không phải lần đầu cô có giấc mộng đẹp như thế.

Hít vào thật sâu, đôi mắt trong veo một lần nữa mở to.

Vân Linh ngờ nghệch, những gì ban nãy vẫn đứng đưng diễn ra, không vì thái độ ngỡ ngàng của cô mà thay đổi.

Ngay lúc này, cô muốn hét lên thật to, đây là sự thật, cô nhìn thấy rồi!

Vui mừng bước xuống giường lại bị vật thể to đùng bên cạnh làm giật mình. Vân Linh ngồi cứng đờ một chỗ, ngẩng ngốc nhìn người ngã đầu trên thành giường.

Gương mặt xa lạ chưa từng xuất hiện trong kí ức trước đây của cô. Mái tóc đen vô kỉ luật che đi vầng trán sáng lóa. Từ trên nhìn xuống, cánh mũi phập phồng đều đặn, hai mắt nhắm nghiền lộ vẻ mệt mỏi.

Điều làm Vân Linh bị thu hút không phải gương mặt đẹp như tạc của anh mà là đôi môi, một đôi môi quyến rũ mê người.

Dáng người cao lớn chập vạt thu mình trên chiếc ghế nhỏ, hai chân vắt chéo, cả người nghiêng về khoảng trống lớn trên giường.

Nắng sớm lọt qua khe cửa, thích thú rơi vào hàng mày đang cau lại, nhàn hạ sẫm soi mọi góc ngách trên khuôn mặt hoàn mỹ.

Hô hấp có chút khó khăn, cô vội vàng đưa tay che mắt. Không biết mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng hay vẻ đẹp chói lóa của người kia khiến tim cô bất chợt lồi nhịp.

Sự bối rối này làm suy nghĩ của cô gái nhỏ trở nên vô cùng lộn xộn. Cô cũng chẳng ý thức được mình đang đem mắt và tim, hai bộ phận không chút liên quan mà gắn kết với nhau.

Cảm giác có người nhìn mình rất lâu, đôi mắt đen từ từ mở ra.

Thân người nhỏ bé trên giường bất động, hai tay giữ lấy mắt, môi mím chặt. Qua kẽ hở của những ngón tay thon dài, hai má cô đang ửng hồng, hơi thở dồn dập không kiềm được mà phát ra.

Cánh môi đẹp khê khàng cong lên, anh ngồi thẳng người, vươn tay bắt lấy tay của cô, nhẹ nhàng kéo xuống.

Vân Linh không hiểu hành động vừa rồi của người này, chỉ biết trừng mắt nhìn anh chằm chằm.

Không gian rất yên tĩnh. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Một lúc lâu, mặt Vân Linh đã sắp cháy đến nơi, cô đành lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc đang bao trùm.

-Anh là ai ? Tôi muốn gặp người nhà!

Đôi mắt người kia sâu không thấy đáy, giọng anh trầm thấp nhưng chứa đầy uy quyền.

-Anh là người nhà của em!

Vân Linh ngờ vực, hai mắt sáng lên như máy quét.

Vài phút dò xét cẩn thận, cô gật gù lên tiếng.

-A, Rain chắc là không đẹp trai như anh đâu!

Mặt chàng trai tối sầm, luồng khí vô hình lạnh lẽo tỏa ra từ người anh như muốn đóng băng cô gái đáng giận kia.

Thấy “người đẹp” tỏ vẻ tức giận, Vân Linh cười gượng. Ngay cả bản thân mình cô còn không biết trông thế nào thì làm sao biết anh ta là ai. Nhắc người nhà, cô chỉ nghĩ đến mỗi anh trai, nhưng từ bao giờ Rain đào hoa có bộ dạng lạnh lùng bức người thế này ?

Thấy cô cứ gật đầu rồi lại lắc đầu, ánh mắt chứa đầy nghi vấn, anh không nể nang tiến sát cô, mũi hai người gần như chạm vào nhau.

-Nhìn cho kĩ! Anh là ai ?

Đây không phải là một câu hỏi, đây là mệnh lệnh của người kia. Vân Linh biết được điều đó qua vẻ mặt có phần tức giận của anh, đôi mắt đẹp khi này giờ neho lại, khóe môi quẩy rũ nhếch lên báo hiệu sự nguy hiểm đang gần kề.

Mắt Vân Linh hoạt động hết công suất, dán chặt vào hình ảnh phóng to quá cỡ trước mặt. Cô ngay cả thở cũng không dám, chờ dẫn dụ trì tư thế “chặt hẹp” giữa hai người.

Thấy cô cứ ngẩn người, anh tuy tức giận nhưng cũng không khỏi buồn cười. Vẻ mặt đáng yêu này của cô, anh ngắm cả đời vẫn không chán.

Không thể trách cô, tai nạn hôm ấy thêm việc băng bó không đúng cách khiến anh sốt cao. Bệnh tình tuy đã giảm nhưng vẫn còn cảm nhẹ khiến giọng anh không giống ngày thường. Cô vì vậy mà không nhận ra.

Hết cách, người nợ lại giở trò cũ, một mặt muốn cô nhận ra anh, mặt khác buộc cô trả lại món nợ mà mấy ngày qua đã thiếu anh.

Vân Linh đang mải mê suy nghĩ thì anh đột ngột ập đến, không tiếng động đè cô ngã trên giường, đôi môi hoàn hảo tìm đến nuốt lấy hơi thở yếu ớt của cô.

Quá bất ngờ, cô chỉ biết mở lớn mắt, hai tay giơ lên định đánh anh nhưng mùi cỏ May quen thuộc đột ngột quán lấy cô khiến Vân Linh vô thức nhắm chặt mắt, đắm chìm trong nụ hôn nồng vị nhớ nhung của anh.

Sự ngọt ngào cùng dịu dàng của cô như rượu vang được cất giấu nhiều năm khiến anh vừa nhấp đã say. Đáy lòng cuộn cuộn cơn sóng tình không thể kìm nén.

Vòng tay bé nhỏ đột ngột ôm lấy anh, cô từ bị động trở nên cuồng dã, chủ động khiêu khích nụ hôn nhẹ nhàng vừa rồi, hăng say nuốt lấy sự hân hoan đang dâng lên trong lòng anh.

Cảm nhận phản ứng mạnh mẽ hiếm có của cô gái bé nhỏ trong lòng, Hàn Phong không nhịn được cười ra tiếng. Chưa bao giờ anh vui như hôm nay, cô rốt cuộc cũng trưởng thành, dám thị uy anh như thế.

Đương lúc giăng co xem ai chiếm thế thượng phong, cửa phòng đột nhiên bật mở, kèm theo đó là tiếng ầm ầm chói tai.

Một bóng đen đáp đất ngoạn mục, người thứ hai lập tức ngã nhào . Hai người còn lại cũng theo đà xếp chồng lên hai người phía trước.

Sau màn náo loạn, bốn người ngượng ngùng đứng lên, ra sức phủi phủi mặc dù quần áo rất sạch sẽ.

Rain kéo Nhã Nhi đứng sang một bên, mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Cả hai ngay sau đó đến cạnh Vân Linh, Rain hiên ngang đẩy Hàn Phong sang một bên, ngồi phịch xuống giường. Nhã Nhi cũng vội vã chen vào, khẩn trương nắm lấy tay Vân Linh.

-Vân Linh, cậu đoán xem tớ là ai?

Trùng mắt với Nhã Nhi, Rain giật tay Vân Linh từ tay cô, cười rạng rỡ.

-Đừng quan tâm Nhóc ấy! Em nhìn xem, anh là Rain này, anh là anh trai số một của em đây.

Nhìn thái độ ẩn ý của hai người kia, Ken và Jonh tự giác lùi ra xa, tránh đi luồng sát khí đang phóng về phía mình.

Rõ ràng là cả bốn người họ thông đồng nhau lén lén lút lút theo dõi một màn kinh điển của Vân Linh và Hàn Phong. Vậy mà hai tên đáng ghét kia trở mặt, một cú xoay chuyển tình thế, từ kẻ gian biến thành người nhà.

Vân Linh có cảm giác choáng váng, mắt hoa lên nhìn hai người trước mặt.

Cô một tay cầm lấy bàn tay to lớn của Rain, tay kia bắt lấy cánh tay đang không ngừng múa máy của Nhã Nhi, chộp vào nhau.

-Anh là Hạ Anh Du đẹp trai, lãng tử, tài giỏi. Cậu là Cao Nhã Nhi bướng bỉnh, ma mãnh, đáng yêu.

Nghe Vân Linh nói vậy, hai người kịch liệt gật đầu, miệng cười đến mang tai, âm thầm tán thưởng lời nhận xét hết sức chuẩn xác của cô.

Không ngờ ngay sau đó, Vân Linh buông một câu vạch trần âm mưu đang bị họ che giấu.

-Hai người quả thật rất xứng đôi, dám nhìn trộm chuyện riêng tư của người khác.

Hai chữ “riêng tư” được thốt ra từ miệng Vân Linh như mũi lửa, vô tình châm cháy bốn cái đầu tò mò. Cả bốn không hẹn cùng đưa ánh mắt mờ ám về hai nhân vật chính rồi nở nụ cười hết sức quái dị.

Trời rõ ràng không có gió nhưng Vân Linh cảm thấy ớn lạnh, ngẩng đầu mới phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình kể cả Hàn Phong.

Anh vừa nãy bị Rain đẩy về một góc, thông dong cho tay vào túi quần, môi lưỡi biếng nâng lên.

-Chuẩn bị xong hết chưa ?

Ngoại trừ Vân Linh, bốn người còn lại như cái máy, đồng loạt gật đầu.

-Ok.

Như nhận được mật mã, động cơ nhanh chóng khởi động. Hàn Phong không nói không rằng tiến đến bế xốc Vân Linh, mặc kệ cô đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

-Này...này...anh lại mang em đi đâu vậy?

Lúc ý thức được mình đang bị ai đó ngang ngược bế đi, Vân Linh không chỉ la hét mà hai tay còn bám chặt lấy cửa, nhất quyết không buông.

Mặt méo mó hướng những người phía sau cầu cứu.

-Rain! Em muốn gặp ba, mau đưa em đến gặp ba!

Chỉ thấy anh trai bộ dạng buồn bã, đôi mắt nâu đọng đầy sự vô lực.

-Ông ấy bây giờ đang ở Đình gia, em gái, em không thoát khỏi tên họ Đình đó đâu!

Vân Linh nghe Rain nói vậy càng thêm sững sốt.

-Đình gia....ba đến đó làm gì ?

Thông cảm với nỗi khổ của anh bạn, Ken cẩn thận tiếp lời.

-Đình phu nhân và Hạ Tổng đang bàn chuyện lễ cưới của hai người.

Rain vỗ vai Ken thay lời cảm ơn. Nếu để Vân Linh biết anh ngay từ đầu đã bán đứt em gái, thì cô sẽ không tha cho anh.

Vân Linh nhìn sang Ken, lại nhìn sang anh chàng mắt xanh bên cạnh anh, mắt cô đột nhiên sáng ngời.

-Ken, kia là Jonh phải không ?

Ken khó hiểu gật đầu, Jonh thì giật mình khi được nhắc đến.

Không để Jonh ngạc nhiên hơn nữa, Vân Linh như người đuối nước với được phao, hướng Jonh lên tiếng.

-Jonh, anh nhờ Kate giúp đỡ được không ? Gọi người của tổ bảo vệ đến !

Cô nhớ Ken đã từng nhắc đến Jonh là Phó chỉ huy của Kate. Tổ bảo vệ của Kate lại rất có năng lực, theo lời Ken nói hôm nọ chẳng phải họ từng bảo vệ cô sao, có lẽ hôm nay cũng vậy. Hàn Phong vốn dĩ là một mối “nguy hiểm” đặc biệt đối với cô.

Mặt Jonh xám xịt, Rain, Nhã Nhi và Ken cũng chẳng mấy sáng sủa. Jonh liếc nhìn Ken, lại nhìn về vẻ mặt không chút xúc cảm của Hàn Phong, anh thở dài.

-Đúng là cô nằm trong nhiệm vụ của tổ bảo vệ. Nhưng Chỉ huy là người quyết định tất cả.

Cánh tay bầu vào cửa đường như giảm vài phần lực, bọn họ chẳng ai chịu giúp cô.

Mờ mịt nhìn về Nhã Nhi, Vân Linh dồn hết hy vọng vào cô bạn.

-Nhã Nhi!Cậu chẳng phải đã nói nếu Hàn Phong bắt nạt tớ thì cậu sẽ giúp tớ làm chủ sao ?

Không dám đối diện với ánh mắt lấp lánh niềm tin của Vân Linh, Nhã Nhi ử rử cúi đầu.

-Xin lỗi Vân Linh, xem như tớ phụ lòng cậu đi!

Sức kháng cự bị rút cạn, Vân Linh hậm hực buông tay, giận dữ nhìn ai đó đang cười đắc thắng.

Muốn mang cô đi, Hàn Phong dễ dàng làm được việc này. Sở dĩ anh nán lại, chờ cô chấm dứt màn tìm kiếm đồng minh là để cô biết, chống đối với anh là một sai lầm.

Hai người nhanh chóng khuất bóng sau cánh cửa, chỉ còn tiếng nói ngày một xa dần.

-Anh muốn làm gì hả ?

-Kết hôn.

.....

-Sao phải kết hôn với anh ? Em chỉ mới mười bảy tuổi, em muốn đi học.

-Kết hôn xong vẫn học được!

.....

-Em không muốn làm cô dâu của anh!

-Không cần. Anh làm chú rể của em là được!

.....

-Anh không cầu hôn em, không có nhẫn cưới, cũng chẳng có hoa.

-Sẽ có.

.....

-Hàn Phong, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau chứ ?

-Ừ.

.....

Nắng ấm áp, gió mơn man. Nét vẽ cuối cùng đã hoàn thành.

XXXXXX

59. Chương 59 :

Mỗi người sinh ra đều mang một màu sắc. Dưới bàn tay của định mệnh, chúng ta vẽ nên những bức tranh.

Năm năm sau. Canada.

Bầu trời ngoại quốc trong lành. Tiếng chuông nhà thờ ngân vang truyền đến những giai điệu ngọt ngào và hạnh phúc.

Trong không khí trang nghiêm của nhà thờ, tất cả mọi người đều háo hức chờ mong một hôn lễ thật hoàn hảo.

Nhạc vang lên, một cô bé da trắng trong bộ váy cũng trắng muốt bước vào, đôi tay bé xinh rải hoa dọc theo lối đi. Phía sau, cô dâu khoác tay cha mình, từng bước tiến về lễ đường.

Trong bộ váy cưới xinh đẹp, cô dâu mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh nhìn về người sắp trở thành chồng mình. Mặc kệ mọi thứ được trang trí tỉ mỉ và những vị khách mời với những bộ lễ phục cao quý , từ lúc bước vào lễ đường, cô chỉ chú ý đến anh.

Thấy con gái trên mặt ngoài nôn nóng vẫn là nôn nóng, người cha mỉm cười, thấp giọng.

-Chú rể của con không chạy mất đâu!

Một câu bắn trúng tim, cô dâu đỏ mặt, mắt cụp xuống ngượng ngùng.

Hai người tiếp tục bước đi, ngoài mặt im lặng nhưng lòng đang nhảy nhót reo vui. Năm năm, cuối cùng cha con họ cũng tóm được cái kẻ cứng đầu kia.

Đến bên chủ rể, cả hai dừng lại. Người cha cẩn thận đặt tay con gái vào bàn tay to lớn của chàng rể, dứt ruột giao đi bảo bối bé nhỏ của mình.

Cô dâu viên mắt đỏ hoe nhìn cha, vẻ mặt dịu dàng khác hẳn nét ương bướng mọi ngày.

Siết chặt đôi tay đang run lên của cô, anh nở nụ cười hết sức vững tin. Từ hôm nay đến mãi mãi về sau, cô gái này sẽ là tất cả của anh.

Mọi người ngồi ngay ngắn, mong đợi các nghi thức tiếp theo được tiến hành.

Thời khắc quan trọng và thiêng liêng nhất diễn ra trong sự im lặng của tất cả, chỉ còn giọng nói êm ái của cha xức vọng vào khoảng không rộng lớn của lễ đường.

-Chú rể, con có nguyện ý lấy cô dâu làm vợ. Yêu thương, chăm sóc và bảo vệ cô ấy đến suốt cuộc đời. Dù ốm đau hay già yếu hai người vẫn mãi ở bên nhau?

Anh nhìn cô, đáy mắt lấp lánh niềm hạnh phúc, cười rạng rỡ.

-Con đồng ý!

Cha xức gạt đầu, ông quay sang cô dâu.

-Cô dâu, con có.....

-Con đồng ý....rất rất đồng ý!

Cha xứ, chú rể cùng tất cả mọi người có mặt ở đó xém chút ngất đi. Ngay sau đó, cả lễ đường truyền đến tiếng cười vô cùng sáng khoái.

Chiếc răng khểnh lóe sáng làm đôi mắt tròn xoe không thể chớp, đến khi tiếng cười ngã nghiêng của mọi người ngày một to, cô mới giật mình nhìn xuống dưới.

Cha cô cười rơi cả nước mắt, tay run run giơ ngón cái hô to.

-Lý Đan Đan! Đúng là con gái của ta!

Đan Đan ngượng chín cả mặt. Có ai nói cho cô biết vừa rồi cô đã làm gì hay không ?

Thiên Bảo nhìn gương mặt từ trắng chuyển sang hồng rồi lại đỏ lịm của cô, miệng cười càng tươi hơn.

-Em gấp vậy à? Cha xứ còn chưa nói xong.

“Được rồi Lý Đan Đan! Năm năm theo đuổi Dương Thiên Bảo đáng ghét này, đây không phải lần đầu mày mất mặt như thế”. Đan Đan tự an ủi bản thân, mặt mày méo mó quay sang hướng khác, tránh cái nhìn chằm chọc của ai kia.

Lần đầu gặp được cô dâu nóng vội thế này, cha xứ dở khóc dở cười. Ông hắng giọng, bình tĩnh tiếp tục phận sự.

-Khụ....ta tuyên bố, hai con chính thức là vợ chồng. Các con có thể trao nhẫn và hôn nhau.

Dưới cơn mưa lộc của cha xứ, hai người trao nhẫn cho nhau. Giây phút ấy, họ cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Nhẫn vừa khít được đeo vào tay cả hai. Không đợi Thiên Bảo đứng thẳng người, Đan Đan nhanh tay kéo anh về phía mình, mạnh mẽ hôn.

Lễ đường một lần nữa ngập tràn trong sự kích động, người vỗ tay, người vỗ há mồm nhìn chằm chằm cô dâu. Tiếng hò hét hòa vào tiếng nhạc du dương tạo nên bản hợp xướng tuyệt vời.

Buông cái người còn chưa hết choáng váng vì bị hôn ra, Đan Đan cười khoái trá.

-Dương Thiên Bảo! Anh là của em!

Năm năm trước, khi Thiên Bảo trở về Canada tiếp nhận vị trí lãnh đạo MyBank, ngân hàng do ba anh, Dương Quốc Trung sáng lập, anh không ngờ một bước ngoặt lớn đã xảy ra trong đời mình.

Bước ngoặt bất ngờ mà đáng yêu đó, chính là Lý Đan Đan.

Trở thành Chủ tịch của một hệ thống ngân hàng lớn khi tuổi còn rất trẻ là việc không dễ dàng, mọi thứ đòi hỏi anh phải luôn nỗ lực để có được kết quả tốt nhất.

Ngồi vào chiếc ghế này, Thiên Bảo chẳng mấy may quan tâm đến những khó khăn mình phải đối mặt, anh chỉ biết đây là liều thuốc duy nhất giảm đi cơn đau về mối tình đầu vụn vỡ, về Vân Linh bé nhỏ anh đã rất yêu thương.

Thiên Bảo bắt đầu đắm mình trong những cuộc tình thác loạn, không tình yêu, không cảm giác, chỉ có tiền và sự thỏa mãn điên rồ.

Người tình của anh nhiều vô kể, họ bất chấp mọi thứ để giành được vị trí bên cạnh anh, trở thành phu nhân của người thừa kế MyBank. Nhưng với Thiên Bảo, trò chơi này quá vô vị, không ai trong bọn họ thay thế được cô ấy, người con gái biến anh thành bộ dạng hiện tại.

Nhiều lần Thiên Bảo không ngăn được ý nghĩ quay về cướp lại Vân Linh từ tay Đình Hàn Phong. Nhưng khi đứng ở sân bay, nhìn dòng người qua lại tấp nập, anh đã chưa xót quay đầu.

Được gì khi một lần nữa đánh cuộc trái tim vì người con gái không yêu mình? Anh không muốn vứt bỏ cả linh hồn còn sót lại, anh sẽ dành nó ột tình yêu khác trọn vẹn hơn.

Nói anh hèn nhát hay ngu xuẩn, anh không trách! Vì lí trí chẳng đủ kiên định để nín giữ hình bóng của cô và lòng anh cũng đã mệt mỏi.

Ngay lúc Thiên Bảo sẵn sàng buông bỏ tất cả, một cơn ác mộng khủng khiếp ập tới, hung hãn xô anh xuống vực sâu.

Trụ sở chính của ngân hàng MyBank xảy ra vụ nổ, chính tại văn phòng Chủ tịch, Dương Thiên Bảo.

Một tiếng nổ lớn vang lên và lửa nhanh chóng lan ra cả tòa nhà. Mọi người hoảng loạn bỏ chạy, không ai chú ý đến Thiên Bảo bị kẹt dưới đồng đồ nát.

Cứ tưởng cuộc đời sẽ chấm dứt dễ dàng như thế nhưng một bàn tay đã chìa ra, kéo anh từ nanh vuốt đáng sợ của tử thần.

Lý Đan Đan không nghĩ rằng mình có thể vượt trùng dương xa xôi tìm đến chàng trai nợ mình một mạng sống.

Chính đôi mắt đau thương trong buổi hoàng hôn ấy đã khiến tim cô không ngừng thổn thức. Người con trai có thể chết vì cô gái mình yêu, dù cô ấy chẳng yêu anh, trên đời này chỉ có Dương Thiên Bảo.

Với thân thủ và trình độ võ thuật thừa hưởng từ cha cô Lý Hoàng, bậc thầy võ truyền thống, Đan Đan không do dự tham gia vào đợt Huấn luyện ở Canada. Cô biết nhiều người tham gia vào cuộc Huấn luyện này và không quay trở lại, tính khắc nghiệt và tàn nhẫn của nó đã được Tổ chức nêu rõ.

Đan Đan không biết Tổ chức thần bí kia có mục đích gì, cô càng không thể xác định bản thân có qua nổi hay không nhưng vì đây là cơ hội duy nhất giúp cô gặp lại anh, cô bằng lòng chấp nhận tất cả.

Trái Đất có hình cầu và Đan Đan đã gặp lại Thiên Bảo. Cô được Tổ chức cài vào Tổng công ty MyBank, trở thành nữ vệ sĩ bên cạnh Dương Thiên Bảo.

Trong lúc vui sướng vì mong ước được thành hiện thực, Đan Đan không hề biết rằng sóng gió đã ào ạt vây kín đời cô.

Ngày ngày đứng nhìn anh từ phía xa, cô ngốc nghếch ảo tưởng anh sẽ để ý đến mình nhưng cả một cái liếc mắt, Dương Thiên Bảo cũng chẳng cho cô.

Cô phải chịu bao nhiêu vất vả, đánh đổi cả mạng sống để tìm gặp anh và nhận lấy là sự tuyệt tình, chán ghét của chính người cô yêu.

Đan Đan bao lần cắn răng, ghì chặt đầu đón khi anh và bạn gái thân mật lướt qua mình, nước mắt cũng cạn dần mỗi lần thấy tin về người yêu mới của Dương Thiên Bảo trên báo.

Ngày anh nhìn cô bằng ánh mắt biết ơn, ngày anh liếc mình bảo vệ cô gái khác, tim Đan Đan chết lặng. Cô biết, năm năm là quá đủ ối tình không kết quả này.

Tình yêu của họ bắt đầu và cứ như vậy ngày một lớn lên, đến khi cả hai nhận ra mình không thể sống nếu thiếu người kia thì dấu chấm hết cũng vô tình đặt xuống.

Nhưng không vì vậy mà họ buông tay, cô và anh một lần nữa gạt đi quá khứ, can đảm đối mặt với tình cảm của mình.

Và kết quả là ngày hôm nay. Hạnh phúc viên mãn.

Sau khi hoàn tất các nghi lễ, cô dâu và chú rể cùng nhau tiếp đón khách dự.

Trong rất nhiều khách quý đến dự lễ cưới, một cặp đôi cư nhiên nổi bật, bất cứ ai đi qua họ đều phải quay đầu. Hai người này mỗi người mang một khí chất riêng biệt, chàng trai cương nghị hút hồn, cô gái thanh thuần, trong sáng nhưng đứng chung một chỗ lại hoàn hảo tỏa sáng, hết sức hài hòa.

Đan Đan vừa lúc bắt gặp hai người này thì mắt mở lớn, ra sức kéo Thiên Bảo đang tiếp rượu những cổ đồng của công ty.

-Dương Thiên Bảo, kia là....là bạn của anh hả?

Thiên Bảo nhìn theo cánh tay đang chỉ chỉ của Đan Đan, vẻ mặt gượng gạo khi tiếp chuyện với những người kia biến mất, anh cười rõ tươi.

Xin lỗi đám thương nhân nịnh bợ, Thiên Bảo kéo tay Đan Đan đi nhanh về hai người kia.

Từ xa, họ đã nghe hai người tranh cãi.

-Anh đừng nhìn em như quái vật thế chứ ?

-Về!

-Không! Là ai đồng ý cho em sang đây dự lễ cưới ? Em cũng đâu có bảo anh đi theo em.

-Em.....

-Hai người định phá hỏng ngày vui của chúng tôi đấy à?

Thiên Bảo và Đan Đan đứng lúc đi đến, bốn mắt ăn ý nhìn nhau, vô cùng thích thú với hai người trước mặt.

Dáng người cao ngất hoàn mĩ trong bộ âu phục nhả nhặn, đôi môi đẹp khê con lên.

-Chúc mừng!

Thiên Bảo gật đầu, mỉm cười nhưng khi quay sang người bên cạnh thì nụ cười đột ngột đông cứng. Đan Đan há hốc mồm, mắt mở to nhìn chằm chằm anh chàng trước mặt, cả người ngây ngốc.

Hai mắt Thiên Bảo tóe lửa, không thể tin được cô dâu vừa gấp gáp thề thốt lúc đọc hôn phối chỉ vì nụ cười của anh và cái người đang mê mẩn vì chàng trai khác là một.

-Lý Đan Đan, em tỉnh lại cho anh!

Giọng nói dữ tợn của Thiên Bảo kéo Đan Đan từ mộng trở về, cô đột nhiên cười lớn, hai tay vô thức cào cào mái tóc ngắn củn.

Bấy nhiêu chưa đủ xấu hổ khi cô gái bên cạnh anh chàng siêu đẹp trai cười lớn hơn cả cô, vẻ diễm đạm xinh đẹp nhanh chóng bay biến, cô kích động ôm chầm lấy Đan Đan.

-Chị dâu! Chị dễ thương quá đi mất, chắc là bị anh ấy dọa cho sợ phải không?

Cô gái vừa nói vừa quay về phía sau nhìn anh chàng kia, giọng điệu hết sức thông cảm.

Lý Đan Đan mặt đầy dấu chấm than. Cô ấy chắc là đang đùa, thế nào lại bảo cô sợ ? Anh chàng kia chắc chắn không phải người, còn đẹp trai hơn cả Thiên Bảo nhà cô, Đan Đan là đang ngây ngẩn vì anh ta, chỉ sợ không kiềm chế mà chạy đến cướp người, cùng anh ta bỏ trốn ngay trong ngày cưới.

-Chào chị, em là Vân Linh.

Cô gái mặc chiếc váy lam dài đến gối, thiết kế tinh tế tôn lên dáng người, gương mặt trong trẻo như nước.

Vân Linh, đây là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của Thiên Bảo cũng chính là định mệnh mang cô và anh đến với nhau.

Nghĩ đến điều này, Đan Đan không hề buồn mà còn rất vui vẻ. Cảm tình với Vân Linh vô cùng tốt.

-Chị có nghe Thiên Bảo nhắc đến em, quả thật là cô gái vừa gặp đã muốn yêu!

Câu nói chân thật của Đan Đan làm không khí bỗng nhiên ngưng ngừng.

Ngay lúc mọi người không còn gì để nói với nhau, giọng nói ngang ngang bất ngờ vang lên.

-Vân Linh, về thôi.

Thấy người nào đó bắt đầu giở giọng ra lệnh, Vân Linh tức giận trừng mắt.

-Đình Hàn Phong, anh tưởng ra lệnh với em là hay ho lắm à ? Muốn bắt em về để đám cưới chứ gì, em.....không...về!

Đuôi mắt lạnh lùng nheo lại, khuôn mặt ma mị bỗng chốc tối sầm, chỉ còn vẻ chết chóc dọa người.

-Hạ Vân Linh, đừng thấy anh chiều em quá thì làm càng.

Vân Linh sợ nhất là bộ dạng này của anh, tim không ngừng run lên nhưng miệng vẫn ngoan cố.

-Anh chiều em khi nào chứ?

Anh không nói gì, lãnh đạm dứt tay vào túi quần, một tay kéo cô lại sát mình, khom người nhìn vào đôi mắt long lanh nước.

-Năm năm trước khi mọi thứ chuẩn bị xong, em nói em còn nhỏ, anh đã chờ em. Em nói anh không cầu hôn, anh mỗi tháng đều mua nhẫn chờ em đồng ý, em nói không có hoa, anh mỗi ngày đều mua hoa mang đến Hạ gia. Năm năm sau, em đã là CEO của Hạ thị, anh vẫn chờ em đến hôm nay. Em nói xem, anh chiều em như thế còn chưa đủ?

Nhìn Đan Đan và Thiên Bảo hạnh phúc trên lễ đường, Hàn Phong vô cùng hy vọng anh và Vân Linh sẽ sớm được như vậy. Đáng lẽ phải từ nhiều năm trước nhưng cô gái cứng đầu ấy hết lần này đến lần khác cứ nhiên phá hoại kế hoạch hoàn mỹ của anh.

Không chỉ Vân Linh mà Thiên Bảo và Đan Đan cũng bị lời nói của anh làm hóa đá.

Một lúc sau, cô không ngại trước mặt nhiều người ôm lấy Hàn Phong, dịu dàng nói.

-Hàn Phong, xin lỗi anh. Em biết anh vì em làm rất nhiều việc mà bản thân lại vô tâm như thế! Đi về, chúng ta kết hôn.

Vân Linh cảm giác thân thể ai kia đột nhiên cứng đờ nhưng rất nhanh có tiếng cười vọng xuống.

-Em đang cầu hôn anh?

Cô ngẩng đầu, kiên quyết nhìn vào mắt anh.

-Năm năm qua anh đã cầu hôn em sáu mươi lần. Lần này đến lượt em!

Vì hai người kia quá thu hút lại thêm hai nhân vật chính là cô dâu và chú rể cũng đứng bên cạnh nên bốn người họ trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn từ này đến giờ, dĩ nhiên câu chuyện của Hàn Phong và Vân Linh cũng dễ dàng lọt vào tai họ.

Sau khi Vân Linh nói xong, mọi người xung quanh rào rào vỗ tay, không khí vô cùng náo nhiệt.

Đám đông cũng dần tản ra, Vân Linh và Hàn Phong nói lời tạm biệt rồi ra về, cả quá trình mất vài chục phút mà Đan Đan vẫn không thể tin được, hai mắt tràn ngập sự hồi hận.

-Thiên Bảo, tại sao lúc trước em lại nói với anh nhờ tình địch tiếp tục tình yêu của anh chứ? Nếu biết người đó là anh chàng lúc này, em có chết cũng không nói thế.

Thiên Bảo hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng đe dọa.

-Ý của em là nếu em biết anh ta trước anh, em sẽ yêu anh ta mà không yêu anh?

Đan Đan giật mình, Thiên Bảo giống như sắp giết người đến nơi, mặt cười nhưng giọng nói vô cùng nguy hiểm.

Ý thức được bản thân vừa mới chọc giận anh, cô vội vàng phủ nhận.

-Ha...ha, không! Sao lại như thế, anh ta làm sao mà bằng chồng em cơ chứ!

Hai người “giằng co” bao nhiêu năm, Thiên Bảo quá rõ Đan Đan đang nghĩ gì, cô hẳn là bị loại “sắc đẹp” đáng sợ của Hàn Phong quyến rũ. Miệng ngọt ngào nói vậy nhưng lòng rất âm ức.

Mọi người vui vẻ ăn uống không hay biết cô dâu và chú rể sắp sửa nội chiến, hai mắt nảy lửa nhìn nhau.

Thiên Bảo phỉ phỉ bộ lễ phục sáng lóa, lời nói ra nhẹ nhàng nhưng lại như búa tạ giáng xuống Đan Đan.

-Lý Đan Đan, em có chết cũng không muốn anh nhường Vân Linh cho Hàn Phong chứ gì? Được, tối nay em sẽ chết trong tay anh.

Chữ “chết” kia hết sức mờ ám làm Đan Đan không dám nghĩ nhiều, cô vén vạt áo cười vương vịu, gác chân lên bàn thị uy.

-Dương Thiên Bảo, anh quên em đã không ít lần hạ anh đo ván, đừng có mà dọa người. Em không sợ anh đâu.

Bộ dạng lưu manh của cô dâu khiến những người gần đó hóa đá, họ âm thầm cầu nguyện cho chú rể đáng thương.

Chẳng ai biết có một người trong lòng đang cười thầm. Đan Đan quên mất để cười được cô, Thiên Bảo phải vượt qua vòng thách đấu với cha mình, Lý Hoàng.

XXXXXXXX

Tại một phiên tòa.

Cô gái trẻ tuổi bước lên phía trước, tự tin chỉ vào kẻ đối diện.

-Ông dám nói, ông không có ý đồ quấy rối thân chủ của tôi ?

Người đàn ông xanh mặt nhìn xuống phía dưới, ngay lập tức, một tiếng nói gấp gáp vang lên.

-Tôi phản đối, phản đối Cao luật sư đặt câu hỏi mang tính uy hiếp với thân chủ của tôi.

Chánh án nhíu mày, tay gõ gõ xuống chồng hồ sơ, uy nghiêm nói.

-Phản đối hữu hiệu. Đề nghị luật sư bên kiện chỉ kết luận sau khi đưa ra căn cứ xác thực.

Nữ luật sư bình tĩnh mỉm cười, cô nhìn xuống phía dưới, chàng trai đeo kính đen cười tươi như hoa, hàm răng trắng bóng làm cô chói mắt.

Lòng cô không khỏi than thở, anh ta đúng là rồi việc, cả một công ty to lớn không lo, mỗi lần cô tham gia kiện tụng lại rất “chăm chỉ” có mặt.

Thu lại ánh mắt, cô dồn hết tinh thần vào “trận chiến” giành lại công lý của mình.

-Ông Vũ Văn Minh, xin hỏi 8 giờ tối ngày 20 tháng 3 ông đã ở đâu?

Người đàn ông cười mỉa, ánh mắt xuất hiện tia gian xảo.

-Tôi đang ở công ty.

Nữ luật sư trong lòng mừng thầm vì cá đã cắn câu. Gương mặt xinh đẹp trở nên sắc bén, vỗ mạnh tay xuống bàn cô cứng rắn chỉ tội tên đàn ông giả hoạt.

-Ông nói dối. Ông lúc đó đang ở khách sạn XX, có ý đồ xâm phạm thân chủ tôi, cô Lệ An cũng là cấp dưới của ông. Ông mượn cơ công tác ép buộc cô ấy uống say rồi thực hiện ý đồ xấu xa của mình nhưng không thành.

Mặt người đàn ông trở nên khó coi, ông ta hướng luật sư của mình cầu cứu.

Vị luật sư có tiếng lần đầu gặp đối thủ, lại là một cô nhóc mặt búng ra sữa, anh vừa hứng thú, vừa cẩn trọng đối phó.

-Cô nói thân chủ tôi cùng cô Lệ An vào khách sạn, vậy cô có bằng chứng gì chứng minh?

Quả thật ngay cả một bằng chứng cô cũng không có. Vì người đàn ông kia là giám đốc của một công ty lớn, ông ta dễ dàng moi chuộc nhân chứng, phá hủy hết thấy những chứng cứ liên quan đến mình. Nhưng cô vẫn kiên quyết nhận vụ kiện này vì cô tin công lý sẽ chiến thắng tất cả.

-Trong tay tôi có một cuộn băng ghi lại hình ảnh ông và cô Lệ An đi vào khách sạn XX. Về mặt cô ấy còn rất khó chịu.

Chánh án nhận lấy cuộn băng cho vào máy, hình ảnh hiện trên màn hình khiến hội đồng thẩm án khó hiểu nhìn nữ luật sư, cô cũng nhìn họ, vô cùng bình tĩnh.

Thời khắc máu chốt, phiên tòa vang lên tiếng gào the thé của người đàn ông. Ông ta như đập phải mìn, vô cùng kích động.

-Cô ta nói dối, Lệ An lúc đó uống say như chết lấy đầu ra khó chịu chứ? Ha....ha....Cao luật sư, cô tính qua mặt thẩm phán sao?

Luật sư của Vũ Văn Minh thở dài, cô gái này quá cao tay!

Kết quả quá rõ ràng, nữ luật sư mỉm cười hài lòng, cô hướng hội đồng thẩm phán gật đầu cảm ơn, cũng may họ không lên tiếng truy cứu làm Vũ Văn Minh hiểu lầm, tự mình nói ra sự thật.

Bộp một tiếng, thẩm án gõ bàn, nhanh chóng kết thúc vụ kiện.

-Vũ Văn Minh ý đồ xâm phạm người khác, tội danh thành lập. Tòa tuyên án bốn năm tù giam.

Lệ An vui mừng nắm tay cô gái xinh đẹp trước mặt, xúc động rơi nước mắt.

-Cao luật sư, thành thật cảm ơn cô!

Lần thứ n nhận được sự cảm kích của người khác, cô càng thấy con đường mình đi là đúng hướng. Khi công lý còn tồn tại, tội ác sẽ mãi mãi được vạch trần.

Tôn Đăng Trình tuy thua cuộc nhưng tâm trạng tốt vô cùng. Anh chăm chú quan sát nét mặt đáng yêu của cô gái, khác hẳn sự sắc bén trên tòa. Nụ cười tươi tắn làm tim anh bất giác lỡ nhịp.

Đến gần cô, Tôn Đăng Trình tò mò lên tiếng.

-Luật sư Cao, cô có thể cho tôi biết cuộn băng kia của cô là gì không?

Lúc này tập trung vào Vũ Văn Minh, cô không mấy để ý đến luật sư của ông ta, bây giờ nhìn kĩ, anh ta quả thật rất đẹp trai.

Cô chớp mắt, đổ mắt nhìn xung quanh.

-À, cái đó....tôi nói anh đừng cười!

Anh chàng thật thà gật đầu.

-Cô cứ nói!

Cô kiễng chân, nói nhỏ vào tai anh.

-Phim hoạt hình Tom and Jerry!

Tôn Đăng Trình cười thích thú, chẳng trách bộ dạng của hội đồng thẩm phán lại kì lạ thế kia, họ chắc cũng bị cô làm cho dở khóc dở cười.

Một nam một nữ thân mật nói cười trở thành cái gai trong mắt người thứ ba đứng ở xa.

Anh không tiếng động thành linh đi tới, phá tan khung cảnh hòa hợp của hai người kia.

Tôn Đăng Trình nheo mắt nhìn chàng trai đeo kính đen, cảm thấy ánh mắt đầy địch ý của anh ta đang dán chặt trên người mình.

-Xin chào, anh là....

Bàn tay to lớn đột ngột siết lấy eo cô, hơi ấm quen thuộc tựa hơi thở của chính mình, cô không nhìn cũng đoán được là ai.

-Bạn trai cô ấy!

Câu trả lời ngắn gọn nhưng vừa đủ để cảnh cáo kẻ địch, anh dễ dàng nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của anh ta lúc nào cũng hướng về cô Nhóc của mình, muốn cạnh tranh sao? Chàng luật sư trẻ tuổi này vốn không có cơ hội.

Tôn Đăng Trình biết người kia đang ngằm ra dấu, bảo anh tránh xa cô nhưng người mà anh thích, xưa nay anh đều theo đuổi tới cùng.

Quyết tâm của luật sư Tôn vừa mới nhen nhóm đã nhanh chóng vụt tắt vì người đối diện thông dong tháo kính, để lộ khuôn mặt không ai không biết của mình.

-Anh là Hạ Anh Du, kiến trúc sư có những công trình tầm cỡ nhất khu vực ? Thật hân hạnh được gặp anh, tôi là Tôn Đăng Trình, bạn đồng nghiệp của bạn gái anh.

Rain hào phóng bắt tay Tôn Đăng Trình, tình địch chưa chiến đã tự động nhận thua, anh vô cùng hài lòng với kết quả này.

Thấy Tôn Đăng Trình vội vàng bỏ đi, không hề quay đầu nhìn mình một lần kể từ lúc Rain xuất hiện, Nhã Nhi bực bội thoát khỏi cánh tay cứng như thép của anh, bệnh nghề nghiệp được dịp bộc phát.

-Hạ Anh Du, em sẽ kiện anh tội quấy rối, mạo nhận thân phận trục lợi cá nhân! Suốt ngày cứ như kẹo cao su bám dính lấy em, anh không phiền em cũng mệt chết đây này!

Nói rồi cô lách người bỏ đi, bộ váy công sở chính chắn không che được dáng vẻ trẻ con, tạo nên những đường cong đáng yêu theo từng chuyển động của cơ thể.

Rain đuổi theo cô, hai người tiếp tục tình cảnh quen thuộc diễn ra suốt năm năm qua.

-Cao Nhã Nhi, đến khi nào thì em mới chấp nhận anh! Anh 27 tuổi rồi, không muốn đến 50 tuổi mới lấy vợ, con anh sẽ nhầm anh với ông nó mất!

Nhã Nhi phì cười, cô thích bộ dạng khổ sở này của anh. Ai bảo anh trước kia đa tình, bạn gái anh hết A, B đến Z nối đuôi nhau làm phiền cô khiến cô mấy năm Đại học không hưởng được cảm giác vui vẻ thời sinh viên, ngược lại suốt ngày phải nát óc nghĩ cách đối phó với những trò quái gở của họ.

Nhưng cũng rất may mắn, từ đó miệng lưỡi Nhã Nhi trở nên sắc bén, chiêu trò của cô nhiều vô kể. Điều này quả thật có ích với nghề luật sư của cô.

-Anh không phải hô một tiếng là hàng tá cô chạy đến sao? Muốn vợ sẽ có vợ, muốn con liền có con, cần gì phải khổ sở đi theo em thể này chứ ?

Rain đau lòng nhìn cô, đôi mắt nâu sâu thẳm.

-Nhã Nhi, anh biết bọn họ làm khó dễ em nhưng anh xin thề, không ai trong số họ là bạn gái anh, tim anh chỉ chứa đủ một người. Cô Nhóc ấy rất đáng yêu!

Nhã Nhi còn nhớ bộ dạng thảm hại của những cô gái kia, tất cả họ đều bị Rain trừng trị vì động vào cô, cô hiểu anh rất yêu mình nhưng Nhã Nhi không muốn anh đạt được ý nguyện.

Hoàng hôn tím nhạt phủ xuống, ánh mặt trời sau bờ vai cao lớn của anh bỗng êm dịu lạ kì.

Nhã Nhi nắm tay Rain, hai người cùng nhau bước đi, giọng nói hạnh phúc kéo dài vô tận.

-Em muốn chọn một bộ váy cưới thật đẹp!

-Nhã Nhi, em đồng ý lấy anh rồi hả ?

-Lấy cái đầu anh, em làm dâu phụ!

-Hứ.....cái gì mà dâu phụ, không được làm. Bảo cô dâu tìm người khác đi!

-Du công tử, cô dâu là em gái anh, Hạ Vân Linh!

-Gì chứ! Nó chịu kết hôn với Hàn Phong rồi sao?

-Ừ!Bọn họ sẽ là đôi vợ chồng rất rất hạnh phúc.

-Ai bảo, chúng ta sẽ hạnh phúc hơn.....

-Xí, ai thèm lấy anh !

.....

Mỗi người sinh ra đều mang một màu sắc. Dưới bàn tay của định mệnh, chúng ta vẽ nên những bức tranh. Có bức tranh trở thành kiệt tác cũng có bức bị đời lãng quên. Chúng ta là những mảng màu trong bức tranh ấy, chúng ta làm nên câu chuyện của riêng mình.

Đủ mạnh mẽ vượt qua thử thách, đủ niềm tin gạt bỏ khó khăn, ngay cả màu đen cũng có thể trở thành phong nền cho trời đêm đầy sao.

Cúi đầu trước số phận, rũ bỏ sự tin yêu, dù là màu trắng cũng sẽ bị nhuộm bẩn, dần dần lu mờ trong vô vàn sắc màu.

THE END.

60. Chương 60 : Ngoại Truyện 1: Kế Hoạch Thành Công

Có những kế hoạch mà ngay cả người nghĩ ra nó cũng phải đau đầu. Dù mục đích khác nhau nhưng kết quả vẫn như nhau.

Khu ngoại ô thành phố, nơi không khí trong lành và vô cùng yên tĩnh, một ngôi biệt thự với lối kiến trúc độc đáo có một không hai được xây dựng, trở thành điểm chú ý của rất nhiều người mỗi khi vô tình đi qua.

Đó chính là biệt thự Ánh Sáng, bản thiết kế hoàn hảo của Đình Khiêm và cũng là bắt đầu của một câu chuyện.

Cuộc giao dịch nhiều năm trước để biến những gì trên giấy thành sự thật vô tình cuốn Đình Hàn Phong vào thế giới của cô gái bé nhỏ Hạ Vân Linh. Từ đó, một bức vẽ đã được phát họa.

Biệt thự Ánh Sáng lấy màu lam làm chủ đạo, vẻ ngoài hài hòa nhưng không kém phần thanh cao là điểm nổi bật và thu hút.

Nhưng điều đặc biệt nhất của kiến trúc này chính là chất liệu xây dựng, những bức tường làm bằng thủy tinh trong suốt hấp thụ và phản xạ ánh sáng mặt trời, bất cứ lúc nào, ở vị trí nào trong căn biệt thự cũng có thể quan sát bầu trời, thưởng thức bức tranh hoàn toàn tự nhiên của tạo hóa.

Lúc thiết kế biệt thự, Đình Khiêm mong muốn trao nó cho vợ mình khi bà sáng mắt, để bù đắp bao nhiêu năm thiếu thốn ánh sáng quý giá của cuộc đời. Vì vậy, ông đã đặt tên cho biệt thự này là Ánh Sáng.

Biệt thự Ánh Sáng đã mở đầu câu chuyện như thế và cũng kết thúc câu chuyện ấy một cách trọn vẹn.

Nó đã trở thành tổ ấm của một gia đình. Gia đình bé nhỏ chỉ có hai người, mặc dù một trong số hai người ấy luôn mong muốn có thêm thành viên thứ ba.

Hoa viên rộng lớn trồng rất nhiều cây xanh và hoa, mỗi loài mang một màu sắc riêng biệt, dưới mặt trời càng rực rỡ.

Giọng nói trẻ con không hề thay đổi, khác hẳn với vẻ cương quyết trong công việc, cô gái liền thoáng nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

-Ôi, cậu sướng thật nha! Đám cưới chưa được một năm mà mẹ chồng tặng nguyên căn biệt thự, lại đẹp như thế này! Tổ ganh tị chết mất!

Không nhận được phản ứng của người đối diện, cô gái vẫn thản nhiên tiếp tục câu chuyện của mình, tay nhíp nhàng bóc vỏ cam, vừa ăn vừa nói.

-Mà này, hôm trước đi loanh quanh khu này tớ mới nhớ một việc. Khu đất này là cánh đồng có lau lúc đó chúng ta hay tới đấy, đám hương dương vẫn rất tốt. Thì ra người nhà giàu bỏ tiền trồng cỏ là chồng cậu. Hazz, Đình Hàn Phong rốt cuộc có bao nhiêu tiền vậy?

Nuốt luôn miếng cam cuối cùng, đôi mắt to lóe sáng nhưng người kia vẫn không hề tỏ ra hứng thú với “phát hiện” của mình, tay và mắt đều đặt trên tập văn kiện trong tay. Diễn hình cho dạng người cuồng công việc.

Phát chán với cái tính lập dị này, cô gái đưa tay xoa xoa bụng vừa tiêu hóa hết hai đĩa trái cây, lắc đầu ngán ngẩm.

-Bé con à! Con xem cô con có phải nhàm chán quá không, suốt ngày vùi đầu vào công việc, bỏ bê chồng lại chẳng muốn sinh con làm cho cái tên mặt lạnh kia cả ngày mặt mũi u ám, hại mọi người xung quanh lúc nào cũng rét run!

Sức chịu đựng rốt cục cũng quá giới hạn, Vân Linh ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp sáng ngời.

-"Chị dâu", bởi vì phụ nữ mang thai rất lười nên tớ mới không muốn sinh con. Cậu mà tiếp tục lười nhái là tớ bảo Rain mang cậu về đây! Anh trai tớ là ông bố tuyệt vời thế nào cậu biết rồi đó, tớ không đảm bảo sau khi sinh xong cậu vẫn giữ được vóc dáng thế này đâu!

Nhã Nhi trợn mắt nhìn Vân Linh, rùng mình xoa xoa chiếc bụng đã nhô cao.

Suốt năm tháng mang thai, Nhã Nhi luôn trong trạng thái được yêu chiều quá mức, không làm việc, suốt ngày chỉ ăn với ngủ. Thịnh thoả Rain sẽ mang cô ra ngoài, đến nhà ba chồng hoặc Vân Linh nhưng mắt vẫn không rời khỏi cô một giây phút nào.

Anh tham gia lớp chăm sóc sức khỏe sản phụ thay vì dự họp ở công ty, tự tay nấu ăn thay vì thiết kế công trình. Thậm chí còn lên kế hoạch việc ăn, ngủ, sinh hoạt cá nhân của Nhã Nhi.

Sự chăm sóc hết sức chu đáo của Rain khiến Nhã Nhi khựng hoảng. Có một lần, cô nửa đêm giật mình thức giấc, thấy đôi mắt nâu lấp lánh nhìn chăm chăm bụng mình, Nhã Nhi bị dọa xuýt nữa hét lên.

Lần đầu tiên cô ý thức, bé con trong bụng mình có tầm ảnh hưởng lớn cỡ nào. Nhã Nhi ngốc nghếch nghĩ rằng, nếu đứa bé được sinh ra chắc Rain sẽ vứt cô sang một bên.

Hình dung ra cảnh tưởng hai cha con quần quýt lấy nhau, còn cô với thân hình béo ú ử ử nép vào một góc nào đó, mặt Nhã Nhi đột ngột tái xanh. Cô rất sợ bị bỏ rơi.

Rain cùng Hàn Phong đang nói chuyện cách đó không xa, thấy sắc mặt Nhã Nhi không tốt vội vã chạy lại, vừa nói vừa thở hổn hển.

-Vợ à, em đau chỗ nào sao?

Nhã Nhi chẳng buồn nhìn mặt Rain, cúi đầu nhìn xuống bàn.

Rain thấy vậy càng thêm lo lắng, sợ vợ đau mà không dám nói, anh hoảng hốt bế lấy Nhã Nhi.

-Đi, chúng ta đến bệnh viện ! Bé con sẽ không sao đâu!

Nhã Nhi cắn mạnh vào tay Rain, hai má đỏ bừng, vừa ngượng vừa tức giận.

-Anh thả em xuống, suốt ngày chỉ biết đến bé con! Hạ Anh Du, có phải em sinh xong anh sẽ không thèm để ý tới em không ?

Rain kéo ghế, nhẹ nhàng đặt Nhã Nhi xuống, khổ sở nói.

-Nhã Nhi, anh làm sao mà không thèm để ý tới em chứ. Em nói xem anh vất vả thế nào em mới đồng ý lấy anh, bé con là tình yêu của hai chúng ta, anh yêu con bao nhiêu thì yêu em bấy nhiêu. Anh vì lo cái tính trẻ con của em sẽ không biết cách tự chăm sóc bản thân nên lúc nào cũng để ý mọi thứ, em phải hiểu chứ!

Những lời ngọt ngào của Rain làm tim Nhã Nhi vui sướng nhảy nhót, bao nhiêu hờn giận phút chốc biến mất sạch sẽ nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ chẳng liên quan tới mình.

-Bé con à, mẹ con đáng thương lắm phải không? Trên tòa thì cãi cho người khác cứng họng còn ở nhà lại chẳng nói được gì, lúc nào cũng bị xem là trẻ con.

Rain phì cười, ghé đầu vào bụng vợ, học cô nói chuyện với đứa bé mới có năm tháng.

-Con xem này, mẹ ganh tị với con đấy! Thế mà bảo không phải trẻ con!

Vân Linh quên luôn tập văn kiện chưa xem xong, lắc đầu hết cách với gia đình sắp sửa chào đón thành viên thứ ba kia, với anh trai và cô bạn đã lên chức “chị dâu” của mình, hạnh phúc đơn giản là nói chuyện với bé con của họ.

Nghĩ vậy, Vân Linh đột nhiên nhìn Hàn Phong đứng trước mặt, anh cũng luôn mong muốn một gia đình trọn vẹn thế này nhưng cô lại vô tâm, vô tính cho qua, dành hết thời gian cho công việc.

Khuôn mặt vốn dĩ lạnh lẽo của Hàn Phong nay đã tối sầm, đáy mắt sâu thẳm chứa sự chờ mong xen lẫn thất vọng.

Đối với cô vợ ương bướng của mình, những nguyên tắc và bản chất vốn có trong anh đều bị phá vỡ.

Rain từng nói em gái anh ta rất khó bảo, Hàn Phong một mực tin rằng với anh, cô gái nhỏ này sẽ ngoan ngoãn hơn.

Hạ Vĩnh khi trao quyền điều hành công ty cho con gái, cũng đã hàm ý với anh cô sẽ càng bất trị nhưng anh lại một lần nữa không để tâm.

Đến khi hôn lễ hoàn hảo kết thúc, Hạ Vân Linh bị đóng dấu là người của Đình Hàn Phong, anh mới biết mình đã quá xem nhẹ tính cách ngang ngạnh của cô.

Một buổi sáng đẹp trời sau đêm tân hôn, Vân Linh hoảng hốt mang chăn gối sang phòng khác và tuyên bố hai người sẽ chia phòng ngủ.

Vậy là ngày hôm đó, cả tập đoàn Đình Khiêm tưởng rằng sẽ được Tổng giám đốc ngàn năm băng giá ban tặng nụ cười hạnh phúc thì dùng một cái, công việc của mọi người lại tăng lên gấp đôi.

Nếu họ biết được nguyên nhân thật sự khiến mình ra nông nổi này, những tình anh ấy chắc chắn sẽ đập đầu vào bàn, để lại nỗi oán hận sâu sắc cho cô vợ mới cưới của Gió Lạnh.

Chính Hàn Phong cũng không hiểu tại sao Vân Linh có thái độ như vậy. Hậm hực suốt một ngày, tối đến, ai đó mặt dày gõ cửa phòng vợ, vẫn vợ bảo thời tiết 350 rất lạnh thì nhận được câu trả lời hết sức ba chấm.

-Không ngủ với anh nữa, đến giờ em vẫn chưa hết đau này!

Từ đó, anh bị vợ phân định ranh giới rõ ràng. Nhiều lần đề cập đến chuyện sinh con, Vân Linh vờ vịt ngó lơ, biến người to lớn, hoàn mỹ như anh thành không khí.

Kế hoạch “tấn công” lập tức được tiến hành nhưng sáu tháng sau, cả Rain và Nhã Nhi đám cưới sau anh một tháng đã có con được năm tháng, vậy mà thái độ của Vân Linh vẫn không hề thay đổi, Hàn Phong vô cùng tức giận.

Một ngày chủ nhật khó chịu. Sau khi hai người cứ chồng chồng, vợ vợ và cả bé con kia rời khỏi, biệt thự Ánh Sáng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Vân Linh nhìn Hàn Phong suốt mấy tháng trời bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, cũng biết anh đang giận vì chuyện gì nhưng bản thân cô lại rất khó khăn để tiếp nhận mọi thứ.

Mẹ mất sớm, nhà chỉ có ba và anh trai, không ai nói cho cô biết chuyện vợ chồng là như thế nào, không ai dạy cô cách làm vợ, thế nên cô càng không thể trở thành một người mẹ tốt.

Quyết định chia phòng để ngủ nhưng Hàn Phong sớm cho cô biết cô không thể thoát khỏi anh.

Vài lần tỉnh giấc thấy mình nằm trong vòng tay ấm áp của anh, trên chiếc giường ngập mùi cỏ May quen thuộc, Vân Linh thở dài, có lẽ cô đã đi quá giới hạn của Gió Lạnh.

Cô nhìn anh, lòng xót xa khi bắt gặp đôi mắt đen láy thấp thoáng sự chờ mong. Tiếng nói cười của đôi vợ chồng hạnh phúc, vô tư xa dần, cô cũng muốn gia đình bé nhỏ của mình giống như Rain và Nhã Nhi, tràn ngập sự vui vẻ.

Hàn Phong thấy Vân Linh muốn nói gì đó nhưng anh sợ tâm trạng đang cực kì không tốt của mình làm cô tổn thương, khéo môi đẹp khê cong lên, miễn cưỡng cất giọng.

-Anh sẽ đến Kate! Tiếp tục làm việc của em, đừng bận tâm đến anh!

Nhìn theo bóng lưng cô độc của Hàn Phong, khóe mắt Vân Linh cay xè.

Chẳng còn tâm trí ở công việc dở dang trước mặt, Vân Linh lững thững bước vào nhà, thầm nghĩ đến “bé con” của Rain và Nhã Nhi, điều làm họ hạnh phúc.

XXXXX

Trụ sở Kate. Một ngày u ám.

Hàn Phong đến Tổ thông tin, yêu cầu phó chỉ huy Jonh và quản lý Ken vừa được chuyển đến từ tổng công ty có mặt ngay lập tức.

Lệnh triệu tập ở mức F-mức độ khẩn cấp nhất, khiến Jonh và Ken dừng ngay công việc, vội vã đến Tổ thông tin. Kate đã từng nhận được lệnh triệu tập F, đó là lúc tiêu diệt Rose.

Vội đến mức lao luôn vào phòng mà không gõ cửa, cả hai thiếu chút đổ ầm về phía hàng người đã đứng sẵn ở đó.

Mười phút sau.

Jonh liên lạc đến người thứ hai mươi sáu trong “danh sách mật”, bình tĩnh lắng nghe những “phương pháp” mà họ giải quyết “vấn đề”.

Ken một tay lau mồ hôi, một tay click chuột. Anh không thể bình tĩnh như Jonh, những dòng chữ liên tục nhấp nháy trên màn hình khiến anh hoa mắt, dây thần kinh đã căng như dây đàn.

Bộp. Bàn tay to lớn gõ mạnh xuống bàn, Hàn Phong xoay ghế lại, trầm mặc giây lát.

Sau một hồi thống kê lại kết quả, Jonh báo cáo.

-Hai mươi trong tổng số hai mươi sáu người ngoại tình, bốn người đột ngột bị đồng tính, hai người còn lại có xu hướng bạo lực gia đình.

Thật ra “danh sách mật” mà Jonh liên lạc gồm những người bị vợ mới cưới lãnh cảm hoặc thiếu quan tâm, hoàn cảnh tất cả bọn họ đều vô cùng thê thảm.

Thấy sắc mặt Hàn Phong ngày một khó coi, Ken đánh liều lên tiếng.

-Thông tin vừa tổng hợp từ Tổ thông tin của Kate xác nhận, có năm cách hiệu quả nhất để khuất phục những cô vợ ương bướng. Thứ nhất, chuốc say.

Lời Ken vừa nói ra, Jonh và những người còn lại đồng loạt cúi đầu nhìn mũi giày, cách này quả thật rất hạ đẳng!

Mắt Hàn Phong đảo một vòng quanh căn phòng, dừng lại trên thân người cúi gập của Jonh, thừa biết mọi người đang nghĩ gì nhưng anh vẫn cất giọng đều đều.

-Tháng trước có thử qua một lần, cô ấy bảo gối ôm hôm nay cứng quá rồi đập tôi xuống giường.

Những chiếc cằm cúi thấp được dịp tiếp đất, tập thể mọi người bắn ánh nhìn không thể tin được về phía chỉ huy tối cao của họ nhưng đối tượng được chú ý vẫn đứng đờ đẫn ra dáng vẻ vô tội vạ.

-Thứ hai, mua quần áo đẹp và dẫn vợ đi ăn tối.

Hàn Phong xoay xoay cây bút trong tay, đuôi mắt dài nheo lại.

-Cô ấy làm việc ngay cả chủ nhật. Không có thời gian!

Ken hít sâu, mắt dán chặt vào màn hình máy tính, không dám nhìn vào mắt Hàn Phong, nơi tín hiệu nguy hiểm đang nhấp nháy.

-Thứ ba, tấn công bất ngờ, hành động ngay lúc vợ đang ngủ.

Vài người lại hít vào, đầu ong ong với những cách thức “độc đáo” mà Kate cập nhật, thì ra chinh phục một người phụ nữ tốn không ít công sức mà người phụ nữ của chỉ huy, lại càng khác người.

-Cách thứ tư.

Hàn Phong cho qua luôn cách thứ ba, lần này mà nói ra thì đúng là mất mặt. Cái cách cũ rích ấy anh đã thực hiện không biết bao nhiêu lần, gì mà tấn công bất ngờ. Mỗi khi tay chân bắt đầu phản bội chủ nhân, chạy loạn lung tung thì người bên cạnh sẽ bắt lấy chúng, vô thức ôm chặt trong lúc ngủ say, miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

-Ngoan, đừng nghịch! Sáng mai em phải đi làm!

Vậy là có người cam chịu, mất ngủ cả đêm.

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt dọa người của Gió Lạnh nhưng không khí âm u bao trùm căn phòng khiến hô hấp của mọi người bắt đầu khó khăn.

Ken lặc giong, e dè nói tiếp.

-Thứ tư, lạnh.....lạnh nhạt để thu hút sự chú ý!

Lần này thì tất cả rất đồng lòng, kể cả Hàn Phong cũng thở dài. Cái này mà cũng gọi là cách sao? Lạnh nhạt, bản thân anh cũng là một cách.

Điện thoại vang lên cắt phăng không khí trầm mặc.

Jonh nghe xong, mặt mũi tái xanh. Cứng ngắc đứng một chỗ.

Ken nhìn Jonh, tò mò hỏi.

-Sao vậy? Có chuyện gì à?

Đôi mắt xanh trợn ngược nhìn Ken, tức tối mắng thăm kẻ phá đám này.

-Jonh, báo cáo!

Ầm ầm.....Jonh nghe xung quanh vang lên tiếng đổ vỡ, bộ dạng giống y hệt Ken ban nãy, khó khăn mở miệng.

-Điện thoại từ Canada, Dương Thiên Bảo.....vợ cậu ta vừa....vừa sinh xong, là con trai!

Rất chấn động. Tin tức này chẳng khác gì thêm dầu vào lửa. Một người đang đau đầu lên kế hoạch đánh bại cô vợ ương bướng, một người khác lại vui vẻ khoe khoang sinh được con trai. Thật là biết đùa!

Khi mọi người chưa kịp phục hồi tinh thần thì thân người cao lớn đã đứng bật dậy, sẵn sàng càn quét bất kì ai cản đường.

Thấy Hàn Phong giận dữ rời đi, Ken hấp tấp hét lên, niềm hy vọng cuối cùng là đây.

-Chỉ huy, cách thứ năm không cần tốn thời gian, trực tiếp quăng cổ ấy lên giường và “ra tay”.

XXXXX

Trở lại biệt thự Ánh Sáng khi trời đã sập tối, Hàn Phong lão đảo bước vào nhà.

Vân Linh ngồi bó gối nhìn góc trời nhuộm màu hoàng hôn, sắc tím tuy mờ nhạt nhưng rất bình dị, dễ dàng xuyên qua đáy lòng đang ngổn ngang của cô.

Cạch, cánh cửa bật mở, dáng người quen thuộc mò mẫm bước vào, theo ánh sáng le lói ngoài trời tìm đến bóng lưng của cô vợ bé nhỏ.

Anh ôm cô, mùi rượu nồng nặc tỏa ra có chút mê hoặc nhưng ẩn chứa sự đắng chát.

-Sao không bật đèn?

Vân Linh không đẩy anh ra, để yên cho anh tùy ý ôm vào lòng, vùi mặt vào mái tóc xoăn đen mượt của cô.

-Hàn Phong, em làm vợ thật không tốt, em làm anh buồn phải không?

Ánh sáng tím nhạt hắt lên gương mặt trong trẻo của Vân Linh, đôi mắt lấp lánh những tia sáng xinh đẹp.

Men theo vành tai nhỏ nhắn, từng nụ hôn dịu dàng được đặt xuống. Như một bản nhạc tuyệt diệu, sau màn dạo đầu rất êm ái những giai điệu dữ dội, nồng nàn ngân lên, réo rắt hòa vào màn đêm đầy ánh sao.

Vân Linh không biết Hàn Phong mang mình về phòng từ lúc nào, cô vẫn đang chìm đắm trong cơn mưa tình yêu rơi trên da thịt, bỏng rát và đê mê.

Chiếc giường thật ấm, hương cỏ May thật quyến rũ. Vân Linh nghe thấy giọng nói khàn khàn thổ thổ bên tai, gợi cảm và ngọt ngào.

-Vợ à, em đúng là không tốt. Nhưng một mình anh tốt là đủ rồi!

Giữa đêm, Kate nhận được tin nhắn khiến mọi người một phen hò hét. Jonh và Ken mừng rỡ ôm nhau nhảy cẫng lên.

“Cách thứ năm thành công, không tốn thời gian. Toàn thể thành viên của Kate được tăng lương trong nửa năm- Người gửi: Chỉ huy”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-ve-cua-gio>